

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Milla Vane has created something extraordinary."

—New York Times bestselling author

NALINI SINGH

A TOUCH OF STONE AND SNOW

A GATHERING
OF
DRAGONS

MILLA VANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Övgü için
Kan ve Külden **Bir** Kalp

"Karanlık, acımasız, kanlı ve inanılmaz derecede ilgi çekici, muhteşem bir dünya kurgusu ve duygularımı ele geçiren bir romantizm. Milla Vane bu krallar ve savaş, tanrılar ve intikam hikâyesinde olağanüstü şey yaratmış."

-*New York Times* çoksatan yazarı Nalini Singh

"Savaşçıların, tanrıların, liderlerin ve aşıkların sürükleyici, destansı hikâyesi. Karakterler sayfalar arasında yürekten yürüyor, ruhu ve cesareti, Vane'in heyecan verici aksiyon sahneleriyle kusursuz bir şekilde örülen aynı derecede muhteşem dünya kurgusuyla eşleşiyor."

-BookPage (yıldızlı eleştiri)

"Zengin bir şekilde hayal edilmiş karanlık bir fantezi dünyası."

-*Publishers Weekly*

"Barbarlık ve ihanetin, bağlılık ve sadakatin ve nihayetinde aşkın sürükleyici hikâyesi. Milla Vane, *Kan ve Küllerden Oluşan Bir Kalp* ile bu hikâyenin üstesinden geliyor. Şimdi kendimi serinin bir sonraki kitabını elime almak için çaresiz buluyorum."

-Fresh Fiction

"Derinliği ve karmaşıklığı olan bir dünya inşası, harika bir şekilde ete kemiğe bürünmüş karakterler, acımasız dövüş sahneleri ve yürek parçalayan duygularla dolu. *Kan ve Külden Bir Kalp* epik fantastik romantizmin en iyi örneği."

-Smexy Books

"Bu kitap, romantik fanteziye tatlı ve acımasız bir giriş, öylesine sıcak bir aşk hikayesi ki, gözlerinizi yakabilirsiniz. okurken parmaklarım.....*Kanlı Bir Yürek* ve

Küller, Milla Vane kendini türün yeni kraliçesi olarak ."

-The Alliterates

"İnanılmaz detaylar ve renklerle dolu, hayal gücüne dayalı muhteşem bir kitap Sert, acımasız, karanlık, ve şiddet dolu, kalbinde yemyeşil bir romantizm var."

-The Book Pushers

"Karanlık, acımasız, kanlı... Muhteşem bir dünya kurgusuyla, insanı stresli ve sıradan gerçeklikten alıp son sayfaya kadar elinden bırakamayacağı bir dünyaya götürüyor."

-Koyun Kokusu
Alıyorum

OceanofPDF.com

Milla Vane tarafından yazılan kitaplar

Ejderhaların Buluşması Serisi

KAN VE KÜLDEN BİR KALP TAŞ VE
KARDAN BİR DOKUNUŞ

Romanlar

BLACKMOOR'UN CANAVARI

OceanofPDF.com

A
TOUCH
OF STONE
AND SNOW

MILLA VANE

JOVE
New York

OceanofPDF.com

BİR AŞK KİTABI
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2020 Melissa Khan tarafından
Milla Vane'in *A Heart of Blood and Ashes* adlı kitabından alıntıdır copyright© 2020 by Melissa Khan
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

A JOVE BOOK, BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. E-kitap ISBN:

9780593197172

İlk Baskı: Temmuz 2020

Kapak fotoğrafı: Claudio Marinesco
Kapak tasarımı: Rita Frangie

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.5.0_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)
[Milla 'e Övgüler](#)
[VaneMilla Vane'Kitapları](#)
[in Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[*Teşekkür*](#)

[A HEART OF BLOOD AND ASHES *kitabından alıntı*](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

*Kippy için
Sen kedilerin en şiriniydin.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

LIZZAN

M Bir hancı Lizzan'ın yüzüne bir kova su fırlatarak onu uyandırmıştı. O gün ilk kez yüzüne su dökülmüştü. Bir ağacın yanında uyanık.

Sabah güneşinin altında gözlerini kısıarak ve çırpınarak oturdu. Ya da belki de öğle güneşiydi. Orman örtüsünün arasından süzülen ışığın kaynağı sabah için fazla yüksekti ve ayıklığın gölgelemediği gözler için fazla parlaktı. Onu nasıl kör ettiğine bakılırsa, *neredeyse* ayıktı.

Lizzan'ın yakında düzelteceği üzücü bir durum.

Son zamanlarda matarası her zaman kılıcı kadar elinin altındaydı. Şişenin ağzını açtı ve bir başka yaprak yağmurla taşıp yükünü devirdiğinde tekrar ıslandı.

Tufan başının üstünden aşağı döküldü. Siyah saçları yüzüne dökülen Lizzan, yatağını yaptığı ağacın dibinden ayrılma çabasını tekrar düşündü. Etrafındaki gölgelik, aşağıdaki dünyaya ıslak bir savaş açmışçasına su döküyordu. Bu noktayı terk ederse daha kuru olmayacaktı.

Ve bunu yapmazsa daha fazla sarhoş olmayacaktı. Matarasında sadece birkaç damla kalmıştı ve onlar da yağmur suyu tadındaydı.

İnleyerek mantarı boynuna soktu. Ne güzel bir . Çok güzel bir gün.

Hangi gün olursa . En son hatırladığında matarası doluydu. Tekrar doldurması gerekmeden önce genellikle en az iki ya da üç akşam geçerci.

Başı çarparak kılıcını kınından çıkardı. Bitki parçaları kılıca , sanki ormandaki yaprakları keserek ilerlemiş gibiydi ama hayır Kan, parlayan çeliği lekelemişti. Hatırlamadığı süre içinde kimseyi öldürmemiş olmalıydı, yoksa kan hâlâ dururdu. Lizzan sarhoşken pek de düzenli bir savaşçı sayılmazdı.

Ve şimdi buradaydı. Bir ağacın altında. Gri kıvrıkcık sakallı bir adamın Ebrana ile Oana arasındaki yolda bir grup hırsızın dolaştığını söylediğini hayal meyal . Belki de onları avlamak için yola çıkmıştı.

Eğer öyleyse, aptalın tekiydi. Lizzan haydutların kellelerini seve seve toplardı. Ama parası ve atı yoktu, şimdi de içkisi. Biri o kellelerin parasını ödemeyi teklif edene kadar beklemek daha iyiydi.

En azından tek aptallığı haydutların peşine düşmek olmuştu. Kesesi hâlâ elindeydi -boş olsa da- ve kesesini yeniden parayla dolduracak olan kılıcı. Daha zırh satmamıştı. Kothan ordusunun mührü kazınmış olsa bile, her iyi bir fiyat getirecek kadar iyiydi. Posta tuniği tek başına bir at ve bir yıllık içki alabilirdi. Ama henüz o kadar çaresiz değildi. Ya da o kadar susamamıştı.

Bir koklama ona oldukça nahoş bir kokuya sahip olduğunu da söyledi. Ama yağmur bunun icabına bakacaktı.

Çoğunlukla.

Fırtına nihayet dindiğinde derileri ve çizmeleri sırlıslıkladı. Kuzeyli bir faltın su geçirmeyen postundan yapılmış olan yatağı ıslanmaktan kurtulmuştu ama o kadar çamurluydu ki kahverenginin altında beyaz kürkten hiçbir şey görünmüyordu. Bu diyarın lanetli sıcağı yakında hepsini kurutacaktı ama yine de yolu aramaya başlamadan önce iç çamaşırlarına ve botlarına kadar soyundu, böylece ezilmesi insan ya da hayvan olsun yırtıcı hayvanları çekmeyecek ve kendini sürtünmekten kurtaracaktı.

Bazı günler her şey sürtünüyormuş gibi görünüyordu. Sadece dokunduğu şeyler değil. Duyduğu, gördüğü her şey. Hepsi yanlış tarafa sürtünüyordu. Yine de sadece kıyafetleri kabarcık bırakıyordu.

Yakında botlarını da çıkaracaktı. Islak botlar her zaman kayıp ayak parmakları demekti.

-Kuzeyde dona, ormanda çürümeye kurban giderdi. Yine de onları çıkarmadan önce yola çıkmayı beklerdi, o zaman zehirli bir yılana ya da sokan bir sarmaşığa basma olasılığı daha az olurdu.

Yolu bulmak, yeşilliklerin arasından kestiği patikayı takip etmekten ibaretti. Sesler ona bir arabanın geldiğini söylediğinde yavaşladı.

bir grup gezgin çoktan oraya varmıştı.

Eğrelti otlarının arasında gözden kaybolan Lizzan geçit törenini inceledi. Birkaç düzine aile -erkek ve kadın, genç ve yaşlı. çektiği bir avuç araba erzak ve yolcular arasındaki zayıfları taşıyordu ama çoğu yürüyordu.

Başlarındaki atlı figür hariç. Bu açıdan Lizzan onun yüzünü göremiyordu ama giydiği kırmızı pelerin onu yeterince iyi tanıtıyordu. Bir Nyrae savaşçısı - ya da o pelerini giyerek herkesi buna inandırmak istiyordu. Bir zamanlar, bu gezgin savaşçılar

Çünkü sadece bir aptal Tanrıça Vela'nın seçtiklerinden birine saldırabilirdi. Ama Yok Edici Anumith'in bir nesil ölümcül yürüyüşünden çok az Nyrae savaşçısı sağ kurtulabilmişti. Şimdi ise kervandan bir kadının, haydutların gerçek bir Nyrae savaşçısının önderliğindeki bir gruba saldırma riskine girmeyeceğini umarak kızıl bir pelerin giymiş olması daha muhtemeldi.

Ancak bu aldatıcı uygulama o kadar ki, artık çok az koruma sağlıyordu. Bunun yerine, masrafları karşılayabilenler muhafız tutuyordu; Lizzan da parasının çoğunu bu şekilde kazanıyordu. O eşlik etti Yok Edici'nin batıdan döneceği söylentileri yayıldıkça, tüccarlar ve soylular doğuya kaçıyordu. Doğudan, Lith'teki savaş lordlarının zulmünden kaçmak için batıya kaçan tüccarlara ve soylulara eşlik etti. Ve kuzeyden, buz ve karlara musallat olan isimsiz dehşetten kaçanlar geldi.

Her yönden herkes bir tehlikeden kaçıyordu ama gidecek güvenli bir yer bulamıyorlardı. Bu yüzden çoğu Krimathe'de kaldı. Fildişi Taht sığınmak isteyen herkese koruma sağladı. Krimathe'de kalmayanlar güneye kaçmaya devam etti.

Bu kuzeye kaçarken gördüğü ilk gruptu. Genellikle o yöndeki tek eskort, haydutların başlıca hedefi olan tüccarların malları içindi. Her şeyden öte, bu yolcuların yoksulluğu herhangi bir kırmızı pelerinden daha iyi bir koruma olabilirdi. Hırsızları cezbedecek çok az şeyleri vardı.

Ne yazık ki, hırsızlar genellikle çok az şeyle cezbediliyordu.

Birkaç başıboş yolcu kervanın kuyruğunu oluşturunuyordu; muhtemelen yola çıktıktan sonra gruba katılanlar, çünkü Vela'nın kanununa göre yolda hiç kimse bir Nyrae savaşçısının korumasından mahrum bırakılamazdı. Bu savaşçı gerçekte bir çiftçi olsa bile, geride kalanları kovalayıp kılık değiştirmesini riske atmazdı.

Lizzan tüm alayın geçmesini bekledi, sonra onlara yetişti. başıboşların peşine takıldı. Sırılsıklam saçları yüzünün sol tarafına sarkmış, zırhı ve derileri yatak çantasına sarılmış halde diğerlerinin meraklı bir iki bakışından fazlasını görmedi ve herhangi bir konuşma girişiminden kaçmak için yeterince geride kaldı.

Ama dikkatlerden kaçmadı. Nal seslerinin hızlı temposu kırmızı pelerinli figürün yaklaştığını duyurduğunda Lizzan kafilenin yavaş temposuna yeni alışmıştı.

Oh, ve o bir çiftçi değildi. Bu kadar güzel bir atın üzerinde değil. Lizzan'ın göğsünü kıskançlık kapladı. Belki de her şeye rağmen posta tuniğinden ayrılacaktı.

Ancak bu kadının Kothan zırhına ihtiyacı yoktu, gerçi kendi zırhını da neredeyse hiç giymiyordu. İri yarı bir kadın değildi, Lizzan'dan daha kısa boylu ve daha ince kemikliydi. Kalın bir örgü siyah saçlarını yüzünün gururlu duruşundan uzaklaştırıyordu. Lizzan bu yüzü daha önce hiç görmemişti ama kadının kimliği konusunda pek şüphesi yoktu. Lizzan, Krimathe'nin gelecekteki kraliçesinin kendisine Fildişi Taht'ı kazandıracak kutsal göreve nasıl çıktığını duymadan bir tavernaya adım atamazdı ve tanrıça Vela'yı arayan herkes de kırmızı bir pelerin giyerdi.

Ama şimdi ona bakan kadın sıradan bir prenses değildi. Efsaneye göre Hanan onun atalarından biriyle yatmıştı. Şimdi o tanrının gümüş kanı damarlarında, gücü de uzuvlarında dolaşıyordu.

Bu yüzden Lizzan kadına şöyle dediğinde kendini biraz aptal gibi hissetti: "Bana haydutların bu yol boyunca avlandığı söylendi. Onlara rastlarsak kılıcımı ve yardımımı teklif ediyorum."

Kadının kara gözleri Lizzan'ı sırılsıklam olmuş tepeden tırnağa taradı ve Lizzan o delici bakışların tek bir yara izini ya da savaşta sertleşmiş bir kası bile gözden kaçırdığını düşünmedi.

Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi başını eğmek dışında hiçbir tepki vermedi.

Lizzan içini çekti ve boynunun yan tarafını kaşıdı. "Bu insanlardan ödeme istemezdim . . ama haydutlar atlıysa, atlarını ilk ben seçmek isterim."

Krimathean'ın gözleri kısıldı. Sanki daha fazlası olduğunu *biliyormuş* gibi. Ve öyleydi de. "Ayrıca mataraları."

Kadının dudakları kıpırdadı. Sonra işaret parmağını sol kaşının üzerinde gezdirdi.

Lizzan'ın göğsü sıkıştı. Yine de bundan başka bir yol göremiyordu. Hâlâ kuzeyde olsaydı ya da mevsim kış olsaydı, yüzünün büyük kısmını kapatsa kimse bir şey düşünmezdi. Ama çalışırken sık sık kullandığı maskeyi takarak bu alaya katılsaydı, hemen bir haydut olduğu düşünülecekti. Ve saçları onu yeterince iyi gizlememişti.

Çamurlu parmaklarıyla siyah saç tellerini geriye doğru çekerek yüzünün sol tarafındaki yara izlerini ortaya .

"Benzer görünse de bu Vela'nın işareti değil," dedi kalın bir sesle. "Ben lanetli değilim."

Onca insan arasından bu kadın biliyor olabilirdi. Eğer Krimatean Vela'yı arayışında başarısız olursa, o tanrıçanın işaretini taşıyacak ve herkes tarafından dışlanacaktı. Terk edilmiş ve yalnız yaşamak için her köyden ve şehirden sürülürdü. Bir Nyrae savaşçısının bile koruma teklif etmeyeceği bir kadın.

Krimatean parmağının ucuyla yanağının dış kısmından saç çizgisinden çenesine doğru bir çizgi çizdi.

Rahatlama Lizzan'ın kalbini hafifletti. Bu çizgi, Vela'nın işaretini taşısaydı başka bir yara izinin olacağı yerdı. Yani bu kadın onu daha önce görmüş olmalıydı. Diğerleri görmemişti. Ve Lizzan hak etmediği lanetin ağırlığını sık sık .

Lanetlenmişti. Ve dışlanmıştı. Ama bir tanrıça tarafından değil. Onun yerine piç bir prens ondan her şeyini çalmıştı. Rütbesini. Onurunu. Kalbini.

Oh, ve şimdi onu düşününce, şey yeniden çatırdadı ve kılıcı kana susadı. Çünkü bütün hırsızlar ormanlarda gizlenmezdi. Bazıları kristal saraylarda yaşırdı.

Ama eğer haydutlar onu burada pusuya düşürürse. . . iyi bir yedek olarak hizmet edebilirler.

* * *

TPusu haydutlardan değil, kervan öğlen dinlenmek için mola verdiğinde Lizzan'ın arkadaşlarından gelmişti.

Bir dere kenarındaki açıklıkta Lizzan eşyalarını kuruması için yere serdi, sonra da dev bir eğrelti otunun altında gölge aradı. Başı deli gibi ağrıyordu. İçindeki güneş

Bu diyar hiçbir zaman Enam'ın buz ve kar üzerindeki parıltısının gözleri kamaştırdığı ve kör ettiği kuzey kışları kadar parlak olmamıştı ama tanrının gözü burada o kadar lanetli bir şekilde yanıyordu ki gölge çok az rahatlama sağlıyordu. Ve her ne kadar

matarasını yağmur suyuyla doldurdu, her yudum anında derisinden ter nehirleri olarak fişkırıyor gibiydi ve susuzluğu hiç azalmadı.

İşte orada, eğrelti otlarının altında, yalınayak ve savunmasız bir haldeyken, üç kişilik bir grup halinde ona saldırdılar: yaşlı bir kadın, daha genç bir kadın ve çocuk denecek kadar genç bir adam.

Lizzan kısık gözlerle yaklaşımlarını izledi. Onun takındığı nahoş kaşlardan korkuyor gibi görünmüyorlardı ve kucağında duran kınalı kılıca da saygı duyuyor gibi görünmüyorlardı. Muhtemelen hepsi de Lizzan'ın kafatasını çıplak elleri arasında ezebilecek bir Krimatean savaşçısının koruması altında oldukları içindi.

Aslında Lizzan sadece Krimatean'ın varlığı yüzünden bu kadar savunmasız bir durumda olmasına izin vermişti. Şimdi yol kanunlarına rağmen kervandan atılmaya hazırlanıyordu. Bir insana hoş karşılanmadığını hissettirmenin pek çok yolu vardı, ta ki bir yerden ayrılmaya zorlanana kadar. Kişinin kendi seçimidir. Lizzan bu yolların çoğuna aşinaydı.

Kendisini görevden alma girişimlerinin çoğuyla alay ederdi. Tabii onun varlığı bu yolcuları güvensiz hissettirmiyorsa.

Onlar yaparsa asla kalamazdı.

Parlak güneşin altında, yaşlı kadının bembeyaz saçlarına bakmak zordu ve Lizzan'ın geride bıraktığı her şeye çok benziyordu ama yine de zihninde hareketsiz ve hatırlanmadan kalmayacaktı.

Lizzan bunun yerine, aile bağlarının yanlışılanamayacağı kadar yaşlı kadına benzeyen diğer kadına odaklandı. Sağlam yapılıydı, kahverengi saçlarını sade bir örgü şeklinde örmüştü.

Yuvarlak yüzünün kenarlarında terden nemlenmiş dallar kıvrılıyordu. Soluk yeşil tuniği ve bol broşları ev dokuması gibi görünse de Lizzan'ın ketenlerinden daha hafif ve kaliteliydi; kahverengi teninin daha büyük bir kısmı örtülü olmasına rağmen kadın bunaltıcı sıcaktan Lizzan'dan daha az rahatsız olmuş görünüyordu.

Silah taşımıyordu. Lizzan onlara ihtiyacı olmadığından şüpheleniyordu. Alay daha önce geçtiğinde, bu kadın baş tarafa yakın yürümüştü, Bir köyü ya da bir kervanı birkaç sözle harekete geçirebilecek bir lider havası vardı.

Yıllar önce, Lizzan'ın olmayı hayal ettiği kadın buydu - gerçi bir köyü değil, bir orduyu yönetirdi. Ama bu hayal ölmüştü. Askerleri ve bir zamanlar hayalini kurduğu gelecek de öyle.

Şimdi Lizzan sessizce kadının bakışlarına karşılık veriyor, çenesini kaldırıyor ve yaralarını kısmen açıkta bırakarak kadının bu yaralar yüzünden kendisini dışlamasına cesaret ediyordu. Krimatean Lizzan'ı çoktan kervana kabul etmişti. Sadece eğer Tanrıça Vela aydan inip işaretler hakkında hüküm vermek için gelseydi, herhangi bir görüş daha fazla ağırlık taşıyabilirdi. Muhtemelen bu kadını hâlâ tedirgin ediyorlardı.

Yine de kadın kurumakta olan yatağını işaret ederek, "Bu bir kuzey faltının postu mu?" diye sorduğunda Lizzan'da bir tedirginlik görmedi.

"Satılık değil."

Yine de onu satmalıydı. Post bir zamanlar her şeyi vaat etmişti ama artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Lizzan onu, piç bir prensin onu terk ettiği gibi kolayca terk etmeliydi. Ama Lizzan yapamadı.

Bu da onu tamamen aptal yapmıyordu. Bir zamanlar onun için her şey demek olan ama artık hiçbir şey ifade etmeyen posta tuniği gibi, post da işe yarıyordu.

Kadın, sanki değerli postu elde etmek gibi bir niyeti hiç olmamış gibi küçümseyici bir hareket yaptı. "Kuzeyde zaman geçirdiniz mi?"

Lizzan'ın kafasındaki çarpıntı daha da şiddetlendi. "."

"Şimdi ne kadar uzağa seyahat ediyorsun?"

"Sadece bir sonraki işimin gerektirdiği kadar." "Bir işin var mı?"

"Henüz değil." Lizzan'ın gözleri kuru bir eğlenceyle kısıldı. "Sen kılıçlı bir refakatçiye ihtiyacın var mı? İyi harcanmış bir para olurdu. Damarlarında tanrı kanı taşıyan bir Nyrae savaşçısının yeterli."

Kadın kısa bir kahkaha attı ve ikisi de deri kemeri kılıcının önüne düşenlerin dişleriyle süslü Krimatean'a doğru baktı. Neyse ki geniş bir kemerdi, yoksa yakında savaşçının başka bir kemere ihtiyacı olacaktı.

"Oana'ya kadar sadece Nyrae ile aynı rotada seyahat ediyoruz. Orada yollarımız ayrılır."

Yol ya kuzeye doğru devam ediyor ya da doğuya, Dişli Dağlar'ın üzerinden geçen geçide doğru kıvrılıyordu. "Oana'da bir muhafız tutmaya niyetli misin?"

"Çok az paramız var."

Lizzan zaten bunu tahmin etmişti. Ama hayvanları iyi bakılmış ve her yolcu iyi beslenmiş görünüyordu ... ve atsız bir savaşçı her zaman seçici olamazdı. Atlı olmayanlar için çok daha az iş vardı.

At. Bakışları, iki fiçinin şişkin tahıl çuvallarının yanına yerleştirildiği ön vagona takıldı. Günde iki öğün yemek -o fiçilerde ne varsa onunla yıkanarak- şu anda çok makul bir fiyat gibi görünüyordu. "Peki hangi yöne gideceksiniz: kuzeye mi doğuya mı?"

"Kuzeye," dedi kadın. "Koth'a ulaşmayı umuyoruz."

Lizzan'ın midesinde çürümüş bir taş yerinden oynadı ve altında yatan binlerce sürünen, kıvranan duyguyu ortaya çıkarmakla tehdit etti. Onlar ortaya çıkmadan önce boğazından diline doğru kıvrılırken başını salladı. "Sana yardım edemem."

"O zaman o diyardaki durumu sormak isteriz. Son zamanlarda Koth'un düştüğüne ve insanların Koth'u terk ettiğine dair söylentiler duyduk. ada."

Lizzan gibi. Bu yüzden duyduklarının çoğunu unutacak kadar içti.

"Koth'un durumu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi onlara. Yaşlı kadının

Saçları şimdi daha da beyaz görünüyordu, kış parlaklığı Lizzan'ın beyninde zonklama yaratıyordu. Kaçma arzusuyla ayağa kalktı, kadınların ve genç adamın üzerinde yükseldi. "Öğle yemeğimi avlamalıyım."

"Bu güzel gölgenin altında kendi yemeğimizi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarız," dedi kadın, sesi sabit ve sıcaktı. "Peynir, ekmek ve biraz da haşlanmış domuz var."

Ama bu paylaşımın bir bedeli olacaktı. Lizzan Koth hakkında konuşmak zorunda kalacaktı. Ağzı sulanmasına rağmen başını iki yana salladı. "Gerek yok-"

"Ve hurma şarabı," dedi yaşlı kadın.

Lizzan tekrar oturdu.

Genç kadının dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Tatlı mı ekşi mi?" "Ekşi." Daha güçlüydü.

Kadın genç adama döndü. "Lütfen onu bizim için getir, Bilyan." "Ama önce şu postu gölgeye çek," dedi Lizzan. "Annen ve Onunkiler bunun üzerinde oturmayı nemli topraktan daha keyifli bulacaktır."

Gevşek adımları ve sırık gibi uzuvlarıyla arabalara doğru koşmaya başladı. Henüz kendi bedeninde büyümemiş bir çocuk. Garip bir yaş için içinse en güzel çağdır. O garip aşamayı geçtikten sonra soğuk, domuz yiyen çakallar haline gelen nazik ve cömert genç adamlar gibi.

Ve bu kervana henüz bir anlam verememişti. Kuzeye yönelerek, genellikle sadece tüccarların ve tacirlerin gittiği bir yönde seyahat ediyorlardı. Ama konuşmalarını duymak ona nereden geldiklerini söylüyordu.

Tanrıça Vela, tüm diyarların birbirini anlayabilmesi için herkese aynı dili vermişti ama hepsinin sesi değildi.

Astal'ın Alevli Dağları'nın altındaki Stranik Geçidi üç yıl önce açılana kadar, ateşli zirveler kuzey ve güney diyarları arasında kolay seyahati engellemişti. Dağların hemen ötesindeki güney diyarlarının konuşması Lizzan'ın kulağına eski moda bir ritim gibi geliyordu, sanki

Annesinin annesiyle konuşur ya da yakın geçmişte geçen bir mumya oyunu izlerdi. Ve uzak güneyden gelenler ağır, antik aromalı bir konuşma kullanırdı. -ve Lizzan bunu sadece birkaç kez, Parsathean paralı askerleri tarafından söylenirken duymuştu.

Bu insanlar yakın güneyden gelenler gibi konuşuyordu. Ve henüz ayın bir tam dönüşünden fazlasını yolda geçirmiş yolcuların sertleşmiş, yorgun görünümüne değillerdi. Kervanın kuyruğuna katılmış olan birkaç kişi öyleydi ve şimdi gördüğü kadarıyla onlar da öğle yemeği için büyük gruba kabul edilmişlerdi.

Paylaşmak, yol kanununun dokusuna işlemiş bir nezaketti, ancak nadiren gördüğü bir şeydi. Özellikle de yolcuların erzakları azaldıkça. Bu kervanın erzakları henüz azalmamıştı.

"Ben Mevida," dedi kahverengi saçlı kadın, Lizzan'ın solundaki yerine oturarak. "Annem, Carinea."

Cildi düşen bir sonbahar yaprağı kadar kırılgan ve buruşuk görünüyordu, ancak başka hiçbir şeyi kırılgan görünmüyordu. Bakışları kızıninki kadar sabit ve dolaysızdı, ama aynı zamanda daha keskin ve parlaktı - sanki arkasındaki zihin

O kara gözler kınından çıkmış bir bıçak gibiydi.

Belki de Carinea'nın yaşı nedeniyle, bir zamanlar bıçağı kaplayan her şey aşınıp gitmişti. Lizzan'ın kendi kılıcı öfke ve acıyla kazınıp temizlenmiş, ardından gelen tüm sürtünmelerle bilenmiş, ama keskinliğinin bu kadınıninki gibi gözlerinden parladığını düşünmüyordu. Bunun yerine her kesik ve kesik, Lizzan'ın kendi kafatasının içindeki aptalca maddeye yönelikti, jilet gibi kenarları olan çok fazla düşünce tarafından teslim edildi. Onları körelten tek şey yeterince içmekti.

Çocuk da hemen Lizzan'ın eline rahatça yerleşen yuvarlak dipli toprak bir kupa getirdi. Cömert davranmış, neredeyse ağzına kadar doldurmuştu.

Saf rahatlama şarabı yudumlama isteğini hafifletti. Oh, hem de sertti - sirkeye dönüşmeden palmiye şarabı ne kadar sert olabilirse o kadar sertti. Lizzan ilk yudumu dilinin ucunda kadar uzun tuttu ve çocuğun diğer erzakları yerleştirmesini izledi. Güneş şimdiden o kadar parlak, hava o kadar nemli görünmüyordu.

Kadınlar kendi fincanlarından yudumladılar; Lizzan'ın dikkatini çekmişti, tatlı ve hafif fincandı ve onlarınki sadece birkaç yudum içeriyordu. Gerçekten de Lizzan'ın ondan daha çok Gey bildiğine inanıyor olmalıydılar.

Gerçi güneyden geliyorlarsa muhtemelen çok az şey biliyorlardı. "Neden kuzeye gidiyorsunuz? Koth'ta aileniz var mı?"

Bu da neredeyse hiç duyulmamış kadar sıra dışıydı. Geçit açılmadan önce, Lizzan alevli dağların güneyine gitmiş tek bir kişi tanımıyordu. Duyduğu hikâyeler

Par'ın ve Ejderha Kumlarının, Farian vahşilerinin, Kemik Tarlalarının ve Kaynayan Denizin monolitleri; tıpkı Yok Edici Anumith gibi, hepsi bu kadardı. Masallar ve efsaneler.

Başka bir yerde ve tanıdığı hiç kimseyle ilgisi olmayan insanlarla.

"Ailem yok." Mevida'nın gülümsemesi gerginleşti. "Ama Yok Edici'nin geri döndüğünü duymuşsundur herhalde?"

Lizzan'ın son zamanlarda duyduğu tek şey buymuş gibi görünüyordu. "Ama sen Blackmoor'dan değil misin?"

"Neredeyse."

"Stranik Geçidi'ndeki iblisi öldürenler Blackmoor'un kral ve kraliçesiydi. Tüm diyarlar arasında Blackmoor'un en güvenli ve korumasının en güçlü olduğunu düşünmüyor musunuz?" Güneye yolculuk edenlerin çoğu buna inanıyor gibiydi. "Ayrıca büyük bir ittifakın oluştuğu ve güney diyarlarının ona karşı durmak için birleştiği de söyleniyor."

Bu da Lizzan'a harika bir fikir gibi gelmişti. Özellikle de kuzeydeki krallıklar benzer bir ittifak kurarlarsa, ama bunun nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Herkes kaçarken küçük krallıklar kargaşa içindeydi. Güneye. Ve daha büyük krallıklar korumalarını teklif ettiler ama aralarında bir anlaşma yoktu. Koth tek güvenliğin kendi adasında bulunabileceğine inanıyordu. Radreh rahipleri, Yok Edici'yle kendi şartlarında savaşmak için karanlık büyüler kullanmaktan bahsetti -Koth ve Krimathe'nin şiddetle reddettiği bir taktik- ve Lith, savaş lordları arasındaki savaşta kayboldu. Ama öyle olmasaydı bile, Lith ve Krimathe arasında *asla* bir ittifak kurulamazdı. Sonra değil

Lith'in eski kralı yıkılmış diyarı işgal etmiş ve Yok Edici'nin başladığı bitirmeye çalışmıştı.

"Bir ittifak oluştuğu doğru," dedi Mevida. "Ama ne olmuş? Daha önce hepsi Yok Edici'nin önünde düştü: Blackmoor, Yanan Ovalar'ın atlıları, Düşmüş Dağlar ile Kaynayan Deniz arasındaki her diyar. Krimathe de öyle." Sesini hafifçe alçalttı, sanki kırmızı pelerinli savaşçı sözlerinden acı duymasın diye, ama kadın duyamayacak kadar uzaktaydı. "Ama bu kuzey diyarlarını yerle bir etmesine rağmen, ne o ne de savaş lordları Koth'a hiç saldırmadı. Bu doğru mu?"

Lizzan içini çekti. "Öyle."

"Yani Yok Edici Koth'a gitmeyecekse, biz de oraya gideceğiz." Mevida, sesinde çınlayan kararlılıkla iddia etti. "Yok Edici'nin ordusu köyümüze geldiğinde ben daha küçük bir kızdım. Annem beni sakladı ama çığlıkları hatırlıyorum. Kaç kişi olduklarını hatırlıyorum. . ." Sözcükleri titreyerek yaşlı kadının eline uzandı. "Ve Yok Edici'nin ordusu gittikten sonra yolun nasıl çamurlu olduğunu Fırtına ortalığı kasıp kavurmuştu ama su birikintilerinin hepsi kandı. Bunun sevdiklerimin başına tekrar geldiğini görmeyeceğim."

"Ve ben de Yok 'nin elinin değmediği bir yer görmek istiyorum," dedi yaşlı kadın, boğumlu parmakları kızıninkileri sıkarken. "Yaralanmamış ve hala ağlayan bir yara kabuğu olmayan bir diyar."

Koth yaralanmıştı. Ancak diyarda yaşayanlar yaralarını gizlemeyi tercih etti.

Ya da onları sürgün et.

"O zaman Oana'da da kalabilirsiniz," dedi Lizzan onlara. "Yok Edici ayakta kalan her şeyi yakmış olsa da, ağaçlar Nemek'in şifa banyolarıyla besleniyor. Şimdi onlara baksanız, onun orada olduğunu bile bilemezsiniz."

"Ama oradaydı," dedi Mevida sessizce. "Ve yine olabilir. Bu yüzden Koth'a gidiyoruz."

"Yok Edici'nin buzdan ve soğuktan korktuğu söylenir," diye araya girdi Mevida'nın oğlu. "Çünkü kendi gücü için Enam'ın gücünü çağırıyor ve güneş tanrısının gücü kuzeyde daha zayıf."

"Öyle deniyor," diye onayladı Lizzan. Koth'ta da böyle söyleniyordu. Ama Lizzan o kadar emin değildi. Güneş kuzeyde o kadar sıcak değildi, doğru; ama sadece

Buza karşı parıltıdan hiç kör olmamış biri Enam'ın gücünün daha zayıf olduğunu düşünebilirdi.

Yine de Lizzan bu düşünceyi kendine sakladı. Mevida ve halkı Bu, diyarlarda umutsuzca kaçanların çoğundan daha fazla bir umuttu.

Çocuk devam etti, "Kristal sarayın şimdiye kadar inşa edilmiş tüm sarayların en iyisi olduğu söylenir."

Tüm sarayların en iyisi. Bu yüzden Kothanlar, krallıklarında inşa edilen ya da yaratılan pek çok şey için - her şeyin en iyisi olduklarını - söylediler.

Orada yaşayanlar kendilerini ya da zanaatlarını geliştirmeyi, çalışmayı ve öğrenmeyi asla bırakmadılar. Gençken Lizzan da buna inanmıştı. Ancak Kothan'ların isimleri kitaplarda yazılı olmayanlara nasıl davrandığını gördükten sonra, bu iddiadaki çatlaklar ortaya çıkmaya başlamıştı.

Ama o sadece "Saray çok güzel" demekle yetindi.

"Koth'un dağ köprüsünün herhangi bir ordunun geçemeyeceği kadar iyi korunduğu da söyleniyor."

Sanki bir bıçak Lizzan'ın göğsünü kesmiş gibiydi. Kalbi kanayarak, "Bu da söyleniyor," diye cevap verdi.

"Ve Koth'ta bir adamın olmak her şey olabileceği söylenir. Hatta bir kral ya da Varrin'in yaptığı gibi bir tanrı bile olabilir."

"Öyle söyleniyor." Gerçi bu rütbeyi elde etmek biraz daha zordu. "Peki sen ne oluyorsun?"

." Yine heyecanı yüzünden okunuyordu, umutla parlıyordu. "Ama Koth'un mucizesi de bu, değil mi? Her şey olabilirim. Evdeyken sadece bir hancı olabilirdim."

Yaşlı kadın onun bacağına vurdu. "Bir hancının yanında bir kral nedir ki?"

Çocuk sırtıttı. "Daha zengin."

Belki de. Ama Lizzan'a göre, bir ev tutmak kadar güzel bir meslek yoktu. Gidecek başka yeri olmayanlar için bir yer. İki kadına, "Siz hancı mısınız?" diye sordu.

"Ve eğer Koth'ta yeni bir han inşa edebilirsek, yine öyle olacak. Yok Edici'den kaçmayı uman bizim gibi daha pek çok kişi olacak," dedi Mevida.

Yani . "Oraya en son gittiğimde, rüzgâr tarafındaki köylerde kalacak yer sıkıntısı çekiliyordu."

Keskin bakışlarını onunkilerden ayırmayan yaşlı kadın, "Peki ya adanın terk edildiğine dair söylentiler?" diye sordu.

Göğsü sıkışan Lizzan başını salladı. "Doğru olup olmadıklarını bilmiyorum. Sadece imkansız görünüyor." Ama aynı zamanda imkânsız olduğu düşünülen

Babasını öldüren ve askerlerini katleden buzdan yaratıklar. "Diğer söylentiler doğru; kuzey ormanlarında dehşet kol geziyor."

"Dehşetle yüzleşmek Yok Edici'nin ordusuyla yüzleşmekten daha iyidir."

Belki de. Ama Lizzan ne canavarlarla ne de Yok Ediciyle savaşmak için Koth'ta olmayacaktı. Derin derin içti, şarabı bitirdi... şimdiden bir tane daha içmek istiyordu.

Ama hiçbir şey bedava değildi ve Lizzan onlara anlatmaya dayanabileceği her şeyi anlatmıştı. "Bunun için size teşekkür ederim," dedi fincanı yere bırakarak. "Size söyleyecek bir şeyim olmadığı için üzgünüm."

"Bize daha önce bildiğimizden daha fazlasını anlattınız," dedi Mediva. "Belki akşam yemeğinde, adanın rüzgârlı tarafında geçireceğimiz kış için hangi malzemelere ihtiyacımız olacağını söylersin."

Yaşlı kadın fincana sinsi bir bakış attı. "Ya da belki birçok akşam yemeği boyunca bizimle kalabilir ve bize rüzgârlı tarafı kendiniz gösterebilirsiniz."

Lizzan'ın boğazı düğümlendi. Hayır, bunu yapamazdı. Sürgüne gönderilmiş ve adı kayıtlardan silinmişti. Sadece konuşmak bile Kothan yasalarına aykırıydı. Ve eğer Lizzan adaya geri dönerse, öldürülecekti ... ve daha da kötüsü, annesine daha fazla utanç getirecekti ve bildiklerinden daha fazla.

Ama daha fazla şarabı reddetmeyecekti - ama bu sefer hak edecekti. Kılıcını kavrayarak ayağa kalktı.

"Akşam yemeğimiz için ne avlayayım o zaman?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

AERAX

MKoth'tan ayrıldığından beri Aerax'ın gözleri onu Lizzan'ı olmadığı bir yerde görmesi için kandırmıştı. Bir kadının kafasının dönüşünde, bir gülümseme şekli, bir kahkaha sesi. Onu hiç ayak izi içinde görmemişti.

Ya da iki ayak izinde -çünkü durup tekrar bakmasına neden olan şey bu eşleşmeydi. Deri kaplı bir botun bıraktığı yumuşak iz herhangi bir kadına olabilirdi. Ama bu adım Lizzan'ındı.

Aerax daha fazla iz aradı ama kadının ardından yoldan geçen Parsathean atları çoğunu yok etmişti. Orada burada tek bir iz gördü. Tam bir adım bile atmamıştı.

"Yere nasıl da dikkatle bakıyorsun," dedi Leydi Junica, periwag bineğinin yanında yürürken. Geniş hayvanın üstündeki uzanma koltuğundan, izleri incelemek istercesine başını iki yana salladı, sonra yüzünü buruşturdu ve tekrar minderlerine yerleşti, görünüşe göre hareket etmeyi daha iyi düşünüyordu. "Yağmur Parsathean'ların izini takip etmeyi zorlaştırıyor mu?"

Aerax başını salladı. Yağmur işini kolaylaştırıyordu. Ve kervanın ve ardından Parsathean savaşçılarının gelişinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini daha iyi değerlendirmesini sağlıyordu.

Ama yağmur ya da güneş, bu hiç çaba gerektirmiyordu. İlk yıllarını kuzeydeki vahşi doğada avlanarak geçirmişti. Yine de bu yabancı ormanda bile Gittiği her yerde dikkat çeken kırmızı pelerinli bir savaşçının izini takip etti - herkes gibi. İzleri okumak, onların sadece sürekli durup gittiği yönü sormak zorunda kaldım.

"Yabani prensimiz bu yolculukta pek işe yaramayı beklemiyordu herhalde." Degg aralarında at süren Leydi Junica'ya seslendi ama yumuşak gülümsemesi Aerax'a yönelikti. "Yeniden bir amacın olduğu için mutlu olmalısın."

Aerax homurdandı. Bir amacı vardı. Kralın onu uğruna öldüreceği ve eğer bilselerdi bu konsey üyelerinin durduracağı bir amaç.

Ve kendisine verilen unvana rağmen Aerax gerçek bir prens değildi. Amcası Aerax'ın varlığını ancak kızıl humma diyarı kasıp kavurduktan ve Aerax'ın babası, kral ve meşru varisleri de dâhil olmak üzere Koth'un kraliyet ailesinin neredeyse tüm üyelerini öldürdükten sonra çaresizlikten kabul etmişti. Ama Aerax Koth'un tahtını asla miras alamayacaktı; sadece bunun yükünü bilecekti ve Aerax'ın adını nihayet kitaplara ekleyen mürekkep henüz kurumamıştı ki, suratlı ve küskün Degg, Aerax'a sarayda rehberlik etmek ve kaba saba bir avcıya saray görgü kurallarını öğretmekle görevlendirilmişti.

Aerax bu dersleri hiç sevmemişti ve Degg de derslerde ne kadar başarısız olduğunu söylemekten hiç kaçınmamıştı.

Yani o bir diplomat değildi. Aerax bu yolculuğa sadece görünüş için gönderilmişti. Koth hükümdarlarının bembeyaz saçları bir efsaneydi ve herhangi bir Kothan kraliyet mensubunun diyardan ayrılması da o kadar nadirdi. Amcası Aerax'ın varlığının Krimate'ye olan ihtiyaçlarının aciliyetini herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden daha iyi anlatacağına inanmıştı.

Söylenmesi gereken sözlerden çok azı Aerax'tan gelebilirdi. Kaba tavırları ve bayağı diliyle Krimate'nin Yüce Kızı'nı gücendirebilecekken değil.

Ancak Krimate'ye vardıklarında, konuşabilecekleri bir Yüce Kız yoktu; onun yerine, müstakbel kraliçeleri Vela'nın görevindeyken krallığa bakan kuzeni Mala vardı.

Krimate ile ittifak kurmak isteyen sadece Koth değildi. Astal'ın Alevli Dağları'nın güneyinden de Parsathean savaşçıları tarafından korunan bir elçi geldi ve Yok Edici Anumith'e karşı durmak için tüm batı diyarlarını birleştirmeyi umuyordu.

Ancak Yüce Kız'ın kuzeni, rolünün müstakbel kraliçeleri yokken Krimate'yi savunmak olduğunu, ordunun bir kısmını göndermek ya da önemli ittifaklar kurmak olmadığını iddia etmişti. Bu yüzden Mala onlara kuzeni görevinden dönene kadar Krimate'de bekleme ya da daha yeni ayrıldığı için onu arama seçeneği sunmuştu.

Zaman boşa harcanamayacağı için hepsi takip etmeyi seçmişti. Krimathe'de hiç kimse tanrıçanın Yüce Kız'ı bu görev için nereye gönderdiğini kesin olarak bilmediğinden, Mala Hanani yoldaşı Shim'den onlara liderlik etmesini istemişti.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca, aygır onun kokusunu Aerax'ın bile bulabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde bulmuştu; ta ki bir sakatlık Kothan grubunu yavaşlamak zorunda bırakıp güneyliler önden gidene kadar.

Yine de çok geride değillerdi. Belki de yarım gün ve yavaş hızlarına Krimathean'ın önderlik ediyor gibi görüldüğü daha da yavaş kervan yardımcı oluyordu. Eğer Kothanlılar gece geç saatlere kadar yol alırlarsa, kamp kurmadan önce onlara yetişebilirlerdi.

Ama sadece tüm grup dinlenmeye ihtiyaç duymadan o kadar uzağa gidebilirse.

Leydi Junica'ya baktı. Bir hanın hizmetçisinin o sabah özenle rulo haline getirdiği grileşen bukeler yağmurun kurbanı olmuş ve omuzlarının etrafında gevşek dallar halinde asılı kalmıştı. Koth'tan yaptığı bu uzun yolculuk onu yıpratmıştı ama iki gün öncesine kadar iyi dayanmıştı.

Geçmiş günlerde attan beceriksizce inmiş ve belini büküyordu. Şimdi bir periwag, yayvan bacaklı ve sarkık burunlu gri derili bir canavar tarafından taşınıyordu. Hayvanın geniş sırtına bağlanmış olan çöp kutusu Eyere binmek yerine minderlere uzanmak.

Ancak sorunsuz bir yolculuk bile her zaman kolay değildi. "Nasıl gidiyor?"

İç geçirdi ve bileğinin tembel hareketleriyle kendini yelpazeledi. "Burada minderlerimin arasında uzanırken bir kraliçe gibi görünüyor olabilirim. Ama kendimi bir kraliçe gibi aptal."

"O halde rahat olun. Bir kraliçeyle karıştırılabilirsin ama kimse seni bir aptalla karıştırmaz."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gördüğüm kadarıyla kibarlık dersleri etkisini göstermeye başlamış."

Degg homurdandı. "Derisinin çok ötesinde değil. Her konuşması hâlâ çoğunlukla homurtu ve hırıltıdan ibaret."

Aerax omuz silkti. "Sarayda daha fazla tepkiye nadiren ihtiyaç duyulur."

Leydi Junica gözlerini kısarak, "Biz konsey üyelerinin hiçbir şey söylemeden gevezelik etmemizi mi öneriyorsunuz?" dedi.

Her meclis üyesinin sarayın geri kalanıyla birlikte batırılmasını önerirdi. Leydi Junica hariç. "Bunu size önermem." Hafifçe güldü.

"Demek iyi öğrenmişsin."

Aerax homurdandı. Çünkü yeterince iyi öğrenmemiştir. Eğer biraz ikna yeteneği olsaydı, amacı çoktan gerçekleştirmiş olabilirdi.

Ama öyle değildi.

"Hırlayan büyük bahsetmişken, kediniz nerede?" Leydi Junica hafifçe doğruldu, bakışları önündeki yolu tarıyordu. "Öğleden beri onu görmedim."

Aerax ona "Avlanmak," dedi.

Caeb'i o kadar heyecanlandıran bir koku yakaladıktan sonra Aerax'ı neredeyse eyerinden çekerek ava katılmaya teşvik etmişti. Aerax kediye katılmak ve sonra da ata binmeye devam etmek için neredeyse her şeyini verebilirdi.

Bir gün. Önce yapılması gereken işler vardı.

Konsey üyesinin bakışları sanki onun içini görmeye çalışıyormuş gibi aniden niyetli ve delici göründü. "O gittiğinde endişelenmiyor musun?"

Aerax her zaman endişeliydi. Sevdiği her şeyi kaybetmişti. kar kedisi. Ama Caeb'i kaybetmenin en kesin yolunun kediye yanına bağlamak olduğunu biliyordu. "Muhtemelen tok karnına uyuyordur."

Degg, "Umarım bu tok karın onun öfkesini yatıştırır," dedi.

Aerax konsey üyesine hoşnutsuz bir bakış fırlattı. Caeb ancak bir kar kedisinin öfkesine sahipti. Ve her kedi gibi o da insanları pek sevmezdi ve yalnız kalmak isterdi. Bu yüzden birkaç istisna dışında, Caeb kendisine yaklaşan herkese hırlardı.

Aerax sadece bir piç prensin hırlamasının kılıç dişli bir yırtıcınıninki kadar etkili olmasını diledi.

"Belki de huysuz olan onu seven prenstir," dedi Degg, Aerax'ın bakışını yakalayarak.

Leydi Junica diğer konsey üyesine sakinleştirici bir bakış attıktan sonra içini çekti. "Bu sıcak hepimizi huysuzlaştırıyor."

Aerax'ın sinirlerini bozan şey sıcak değildi. Saraydan ayrıldığından beri kendini beğenmiş, acımasız iğnelemelerle onu dürtten Degg de değildi. Böyle şeyler ona asla dokunmazdı. Sadece Aerax'ın değer verdiği biri onu etkileyebilirdi.

Bu insanların sayısı çok azdı.

Onun yerine sabırsızlığını ateşleyen şey Koth'tan uzaklara yaptığı bu yolculuktu. Yürümeye başladığından beri bu diyardan ayrılmanın hayalini kuruyordu şimdi tek düşüncesi adaya dönmektir, böylece bu diyarla işi sonsuza dek bitecekti.

Ve gördüğü her şey Lizzan'ın peşini bırakmıyordu. Onu kaybetmek hiç hafiflemeyen bir acıydı. Her hatırlatma göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi.

Aerax'ın şu anda birlikte olması gereken kişi oydu, bunlar değil. konsey üyeleri ve muhafızlar. Ona giden yolu bulması gerekirdi, Koth'a dönmeyi umması değil.

Bu onu huysuz yapsa da Aerax'ın umurunda değildi. Lizzan sürgüne gönderildiğine göre, diyarda hiç dostu kalmamıştı. Ve onun yokluğu içinde sonsuz bir uçurum gibi olsa da, o örümcek tuzağı adadan gittiği için mutluydu.

Yine de . . . Aerax onu tekrar görmek için her şeyini verebilirdi. Muhtemelen bu yüzden baktığı her yerde onu görüyordu.

Etraflarındaki ağaçlardan gelen gürültülü çağrılar sustu. Caeb karışık yeşilliklerin arasından çıkıp yola doğru ilerlediğinde Aerax'ın göğsünde nadir bir hafiflik oldu. Koşumundaki gümüş güneş ışığında parlıyordu, soluk gri ile benetlenmiş beyaz kürkünün altında güçlü kasları dalgalanıyordu.

"İşte " dedi Leydi Junica, yumuşak bir kahkaha atmadan önce, "Görünüşe göre avında şanssızmış ve siz de banyo yapmaktan kurtulmuşsunuz."

Eğlenen Aerax homurdanarak onayladı. Genellikle bir avdan sonra Caeb ağzı ve göğsü kan içinde dönerdi. Ama bu sefer Aerax'ın onu yıkamasına gerek yoktu.

Yolda duran büyük kedi omzunun üzerinden geriye baktı ve periwag'ı süzdü. Neredeyse Aerax'ın atı kadar uzun olan, güçlü göğsü ve ön ayakları patlayıcı hızıyla birleşen Caeb, periwag'ın boyutlarındaki bir hayvanı bile kolayca alt edebilirdi ve evcilleşmemiş hayvan sürüleriyle karşılaştığında bunu yapmıştı. Yine de bunu yiyememişti.

Aerax başını hafifçe salladı ve kedi sanki Leydi Junica'nın bineğini yemeyi hiç düşünmemiş gibi arkasını döndü. Onun yerine bir ot kümesine vurdu, sonra da Aerax'ın kolu kadar uzun, parçalı gövdesiyle bir çalı sineğini havadan temizlemek için yukarı doğru sıçradı.

Caeb bu yolculukta yetişkin bir kar kedisinden çok yavru bir kedi gibi görünüyordu. Sarayın sıkıcılığından uzakta, kedi her şeyi keşfetti ve araştırdı - ve bir zamanlar Aerax'la yaptığı gibi sık sık avlandı.

şimdi Caeb yolun genişleyerek bir açıklığa dönüştüğü yerde ilerliyordu. Burada kervan durmuş, yolcular bir dereye ve ormanın kenarlarına doğru uzanan geniş bir ayak izi dizisi bırakmışlardı.

Tekrar yola çıkana kadar gölgede kaldı. Caeb izlerden birkaçını kokladı, sonra da sanki kokuyu içine çekiyormuş gibi izlerin üzerinde yuvarlandı.

Aerax kaşlarını çatarak onu izledi. Kedi bunu daha önce hiç yapmamıştı. Caeb pek çok kokuya ilgi duyardı. Ama insan kokularını nadiren önemserdi,

Aerax'ınki ve Lizzan'ınki hariç.

Umut göğsünü daralttı. Kendine aptal diyerek bineğini açıklığın doğru itti. Onu gördüğü her yerde. Çünkü Her yerde onu görmek .

Yine de bu gözlerinin bir oyunu değildi. Burada çıplak bir ayak izi vardı ve bunun Lizzan'a ait olduğunu sadece topuğun şeklinden bile anlayabilirdi. Ya da kemerin ayağının topuk kısmıyla buluştuğu kavisten. Ya da ayak parmaklarının izi olan tatlı çukurlardan.

Bu izi ilk gördüğünde kızın ayağı daha küçüktü, tıpkı kendisinininki gibi. Sesi ancak kısa bir süre önce, ince dokunmuş bir tunik ve brok giymiş siyah saçlı bir kızla karşılaştığında derinleşmişti. körelmiş bir kılıçla ağaç gövdesini kesiyordu. Hem beklenmedik hem eğlenceli bir manzaraydı, bu yüzden izlemek için durmuştu. Kızın kendisiyle konuşmasını, hatta yanında getirdiği diğer kılıçlardan birini alıp onunla dövüşme pratiği yapması için yalvarmasını bile beklemiyordu.

Aerax ona yardım edemezdi. Ama ilk başta ona nedenini söylememişti. Onun yerine başka nedenler göstermişti.

Sadece avlanmayı bildiğini ve kılıç konusunda hiç deneyimi olmadığını söylemişti. O da birlikte öğreneceklerini söylemişti.

Bu yüzden ailesinde ona yardım edecek birilerinin mutlaka olduğunu söylemişti. Asker olma niyetini desteklemediklerini, çünkü ağabeyinin zaten bu yolu seçtiğini söylemişti. Ve onun çok yumuşak kalpli olduğunu, bunun yerine bir şifacı olmasının en iyisi olduğuna inanıyorlardı.

Bu yüzden yufka yürekli bir kızın savaşmak yerine hasta ve yaralılarla ilgilenmesinin daha iyi olacağını söylemişti. Kimseye zarar gelmesini önlemek için asker olmak istediğini söylemişti ve bunu yapamazdı. Sevdiklerini korumak için kendi bedenini kullanmaktan daha yufka yürekli bir şey hayal edemezdi.

Orada onu mağlup etmişti. Sonunda adının kitaplarda yazılı olmadığını ve onunla konuşmasının bile Kothan yasalarına aykırı olduğunu itiraf .

Sadece suçluların isimleri defterlerden silinirdi. Bu yüzden ona temkinli bir şekilde bakmış, kılıcını sıkıca kavramıştı. Gözleri kısılmış ve başını eğerek onu incelemeye başlamıştı.

"Benden daha yaşlı ," demişti. "Sen ne yaptın ki? Birini mi öldürdün?"

Öyle olsaydı daha iyi olurdu. Bu affedilebilir bir şey olabilirdi. "Ölmem gereken zamanda ölmedim."

Açıklamasına gerek yoktu. Beyaz saçları onun adına konuşuyordu ve kız onun kralın oğlu olduğunu anlayacak kadar zekiydi ama annesi kraliçe değildi. Yani doğumda ölseydi, herkes için daha uygun olurdu.

Ama yapmamıştı. Ve kızın temkinliliğinin nasıl kaybolduğunu, nasıl gülümsediğini ve ikisinin de ailelerinin olmasını istemediği kişiler olduğunu söylediğini asla unutmayacaktı. Sonra da adını sormuştu.

Bunun söylendiğini sadece bir kez duymuştu, o da annesi kulağına fısıldadığında. Aerax bunu kendisi hiç söylememişti. Yine de o zaman söylemişti, çünkü onu inkâr edemezdi.

"Aerax," diye tekrarladı cesurca ve yine ona bir kılıç uzatırken gülümsedi. "Pratik yapmama yardım eder misin?"

Elbette yapardı. O andan itibaren, Aerax Onun için *her şeyi* yapardı. Onun için kendi kalbini bile sökebilirdi.

Yapmıştı da. Yıllar sonra, onu kurtarmak için.

Şimdi buradaydı. Şüphesiz kervanı koruyordu. Çünkü Lizzan . Her zaman da olacaktı. Koth'un ürettiği en parlak, en güzel mücevher, en yumuşak kalbe ve en cesur ruha sahipti.

Aerax onunla geçirdiği tek bir anın mutluluğunu bile hak etmemişti, bıraktığı yılları, her öpücüğün ve her dokunuşun neşesini bile. Ve onu tekrar görmeyi de hak etmiyordu.

Yine de bir prens olarak, hatta vahşi bir prens olarak, çoğu zaman hak etmediği şeyleri aldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

LIZZAN

Snake. Akşam yemeği için yılanı seçmişlerdi.

Omuzlarına astığı ağır bir ağaç boa leşiyle Lizzan, kervanın kamp kurduğu yola doğru ilerledi.

Erken bir saatte ve geceleme için ideal olmayan bir yerde durmuşlardı; bir akarsuya kolay bir mesafe yoktu ve

Kervan bir açıklıktaydı, uzun araba ve at arabası katarı ormandan gelebilecek herhangi bir şeye karşı savunmasızdı.

Ama daha uzağa gidemezlerdi. Bir depardan daha az bir , bir miğferli onk sürüsü yol boyunca yayılmış ve her iki taraftaki eğrelti otları arasında yiyecek arıyordu. Parlak tüylü sürüngenler genellikle yoldan geçen insanlara aldırış etmezdi ama yılın bu zamanında aralarında daha çok genç vardı. Hücum eden onkların at arabalarını ve yük arabalarını parçaladıkları biliniyordu.

İçlerindeki insanlar.

Tıpkı önlerine çıkan her şeyi ezdikleri gibi... yavaş sürünen bir boa'nın kafası gibi. Böylece Lizzan bir yılan avlamak yerine sadece bir yılan bulmuştu ama sonuç aynıydı. Boayı Mevida'nın kampına taşıdı, Onu omuzlarından kaldırıp vagonun kenarına bıraktı, yassılaştırmış kafası damlıyordu. Aceleyle gözlerini yaratıktan kaçırdı. Koth kadar kuzeyde yılan yaşamıyordu ve Lizzan yemek için iyi olduklarını kabul etse de, onları dev, kıvranan bir bağırsak kurdundan başka bir şey olarak göremiyordu. Bu yüzden güveçte parçalanana kadar ona bir daha bakmayacaktı.

Yakındaki ateşin üzerinde büyük bir tencere fokurdamaya başlamıştı bile. Kervanın birçok üyesi etrafta toplanmış, önümüzdeki gece için yerleşiyordu - ki

Lizzan bunun bol bol konuşmak ve gülmek anlamına geldiğini deneyimlerinden biliyordu.

Konuşmayı beklemeyecek tek kişiyi aradı ve kervanın kuyruğundaki Krimatean'ı gördü. Daha o yöne doğru bir adım atmıştı ki yaşlı kadının sesi onu durdurdu.

"Savaşçı."

Lizzan durakladı. Carinea iki kupa palmiye şarabı uzattı.

"Bir tane de onun için." Kar beyazı başını eğerek Krimatean'ı işaret etti.

Lizzan da öyle düşünmüştü. Yine de şaka yaptı, "Akşam yemeğin için hayatımı ve riske attım ve ikisi de benim için değil mi?"

Yaşlı kadın alay etti. "Yılan *o kadar* da büyük değil."

Yeterince adil, çünkü o da avlanmamıştı. Lizzan sırtarak minnetle fincanları aldı ve vagonların yanından geçirdi. Güneş gökyüzünde alçalmıştı, gölgeler uzundu ama yine de görebilecek kadar ışık vardı. Krimatean kürkünün üzerine oturmuş kılıcını bileliyordu.

Bakışları arkalarındaki yolu tarıyordu - şu anda saldırının kolayca gelebileceği tek yön. Önlerindeki yolda ilerleyen haydutlar ya onkların arasından geçmek ya da ormanın içinden dolanmak zorunda kalacaklardı ve ikisini de sessizce yapamazlardı.

Ancak kervanın başında beklemek yerine burada beklemek için tek neden bu değildi. Nemli hava pek kıpırdamıyordu ama bir onk sürüsü çok geçmeden kendi pis rüzgârını . Onlardan mümkün olduğunca uzak olmak en iyisiydi.

"Size katılabilir miyim?" Lizzan oturmadan önce cevap beklemedi. Kendi yatağı ve eşyaları Mevida'nın arabasında duruyordu ama şimdilik yer yeterliydi. Lizzan kupayı uzattığında kadın başıyla teşekkür etti ve sohbetten kaçmayı ummuş olsa da yine de kendini merakla sorarken buldu, "Konuşamaz mısın yoksa sessizliğin görevin bir koşulu mu?"

Krimatean kaşlarını kaldırarak ve başını eğerek ikincisini işaret etti. Tanrıça tarafından yasaklanmış o zaman.

Ve Mevida yakında doğuya gideceğini söylemişti. "Göreviniz sizi Lith'e mi götürüyor?"

Başını sallıyor, gözlerini kısıyor.

Lizzan bu bakışı biliyordu, kadının taşıdığı bıçak kadar keskindi. "Ama Kral Goranik'i öldürmek için değil."

Lith'in kralı, Yok Edici'ye hizmet etmiş ve bu kadının öz annesini öldürmüştü. Sözde kral çoktan ölmüştü.

savaş lordları Lith'in tacı için savaşırken, şimdi o diyarda huzursuzluk yaratmıştı.

Lizzan onun ölümünden o kadar emin değildi ama Krimathean'ın başını sallaması zaten arayışının bu olmadığını doğruluyordu. Ve onun görevinin gerçekte ne olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Tanrıça Vela ona tamamlaması için herhangi bir sayıda görev vermiş olabilirdi ve kesin olan tek şey bunun acı verici ve zor olacağı ... ama büyük bir ödülle sonuçlanacığıydı.

O halde arayışının zamanlamasını tahmin etmek zor değildi. "Sence Yok Edici gerçekten dönüyor mu? Yoksa yine sadece söylenti ve panik mi?"

Ciddi bir şekilde başını sallaması gerçekten geldiğini gösteriyordu.

Korkunç bir yumruk Lizzan'ın kalbini kavırıyor gibiydi. Koth bir nesil önce kurtulmuştu ama bu sefer kurtulamayabilirdi. Ve o da kurtulamayacaktı.

Annesini, kardeşlerini korumak için oradaydı. "Onu yenmek için Vela'dan yardım mı istedin?"

Bakışlarını sabit tutan kadın tekrar başını salladı.

"Tanrıça ona basitçe yardım etmeyecek mi?"

Krimathean'ın konuşmasına izin verilmiyordu ama görünüşe göre ses çıkarması da yasak değildi. Kısa, taş gibi bir kahkaha gözlerinin sertleşmesine eşlik etti. O da Vela'nın neden karşılığında bir şey talep etmeden yardım teklif etmediğini merak ediyor olmalıydı.

Ama gelecekteki bir kraliçe bir tanrıçayı sorgulayabilir. Lizzan bunu yapmazdı. Onun yerine tanrıçanın bu kadına Yok Edici'yi yenecek gücü vermesini umdu. Çünkü Krimathe'de durdurulursa, Koth'a asla ulaşamayacaktı.

Ve Lizzan'ın ailesini kurtarmak için eve dönmesine gerek kalmayacaktı. "Krimathe yabancıları savaşçıları arasına kabul edecek mi?"

Kadın hafif bir gülümsemeyle başını

salladı. "Benim gibi bir savaşçı bile mi?"

İfadesi şimdi daha sert, sanki *benim gibi* birini reddediyormuş *gibi*, Krimathe'nin gelecekteki kraliçesi tekrar başını salladı.

Lizzan boğazının aniden sıkışmasını ve gözlerinin yanmasını bir yudum ekşi şarapla gizledi. Her şey iyi olmayacaktı. Ailesi hâlâ onun utancının yükünü taşıyacaktı. Yine de savaşabilirdi. Ve uzaktan bile olsa sevdiği insanları koruyabilirdi.

Kalbini asla hak etmeyen biri bile.

Onu düşününce yudumlarını daha derinden ve çok hızlı aldı. Bunun son olması daha iyiydi. Yine de sadece bir an sonra kupası boşalmış gibi görünüyordu ve gözlerini dikmiş yola bakıyordu.

Ta ki Krimatean'ın atının kişnemesi onu tekrar tüm dikkatini toplayana kadar. İğdiş başını kaldırdı, burun delikleri açıldı. Bir koku yakalamıştı, o halde -hava o kadar durgundu ki, atın kokladığı şey çok uzakta olamazdı.

Yolun ağaçlar ve eğrelti otları arasındaki kıvrımlı patikası sadece bir sonraki sapağı görmelerine izin veriyordu. Lizzan nefesini tutarak dinledi. Orman o kadar düzensiz bir gürültüye sahipti ki, tek bir sesin sabit ritmi onu diğerlerinden ayırıyordu. Toynak sesleri.

Atlılar, hızla yaklaşıyorlar. Lizzan'ın zırhı Mevida'nın arabasındaydı ama nal seslerinin hızı ona zırhı alacak zamanı olmadığını söylüyordu.

Kılıcını kavrayıp ayağa kalkmaya başladığında iğdiş bir kişneme çıkardı ve bu kişnemeye trompet gibi bir kişnemeyle cevap verdi.

Krimatean ayağa fırladı ve önüne bakmaya başladı. Dişlerini tekrar sıkmadan önce ağzı derin bir nefesle açıldı. Sanki seslenmek istemiş ama kendini durdurmuştu.

İlerideki virajda bir at dörtlüyle koşuyordu. *Sadece* bir at. Binicisi yoktu.

Krimatean göğsünün derinliklerinden bir ses çıkardı, sonra koşarak aşağı indi.

yola çıktı. Kalbi titreyen Lizzan, Krimatean'ın iğdişine binmek için geri dönmeden önce iki adım kadar takip etti. Kadının peşinden koşan Bir geyiğin peşinden koşmak gibi. Atı bile yetişemiyordu.

Belki öndeki at yapabiliyordu. Lizzan hiç bu kadar iyi bir aygır görmemişti. Gücü ve hızıyla nefes kesici, uzun ve hızlı adımları dörtte biri kadar bir sürede mesafe kat etti. Hanan'ın torunlarından biri daha o zaman. Çünkü o doymak bilmez tanrı sadece antik kraliçeleri değil, her şeyi sikmişti.

Krimatean aygırı tanıyor gibiydi. Lizzan'a acil bir dans gibi görünen bir şekilde buluştular. Krimatean kollarını onun boynuna doladı, sonra geri çekilip ona baktı, yola bakarken yüzüne endişe kazanmıştı. Aygır homurdandı ve ağır yelesini savurarak sıçradı.

Konuşamayan ama umutsuzca çalışan iki yaratık. Belki de Çünkü Krimatean, Hanani aygırının üzerinde genellikle kimin oturduğunu ve şu anda kimin oturmadığını biliyordu

Lizzan atı dizginleyerek durdurdu. Daha fazla toynak sesi vardı. yaklaşıyorlardı, çok sayıda. Ama aygırı mı kovalıyorlardı yoksa onunla birlikte mi seyahat ediyorlardı?

"gelenler," diye sordu ona. "Onlar dost mu? Yoksa düşman mı?"

Aygır, Krimathean'ın daha önce Lizzan'a cevap verirken yaptığı gibi, ilkinin işaret etmek için başını eğdi.

Arkadaş. Gerginliği azalan Lizzan iğdişin sırtından indi. Hayvan aygırı selamlamak için hemen tırısı kalktı ve yoldaşlık eden atların tanıdık tarzıyla kişnedi.

Aygırın cevabına rağmen Krimathean'ın yüz hatları hâlâ endişe ve korkuyla kaplıydı. Nedenini tahmin etmek zor değildi. Eğer evden biri Lizzan'ı arıyorsa, bunun nedeni kesinlikle iyi haberler vermek olamazdı.

Bu haber yakında verilecekti. Ama söz konusu Lizzan olsaydı, buna hazırlıklı olmayı tercih ederdi.

"Krimathe saldırı altında mı?" Lizzan sordu ve aygır başını salladı. "Ailesinden herhangi biri hastalandı mı? Ya da öldü mü?"

Anlaşılan öyle değilmiş. Lizzan arkadaşlarını bir kadının peşine takacak başka ne olabileceğini düşünemediğinden, soracak başka sorusu yoktu. Krimathean'ın endişesi en azından sonunda azalmıştı. Tekrar yolun uzunluğuna dönmeden önce Lizzan'a minnettar bir bakış attı.

Daha fazla atlı göründü. Kara saç örgüleri ve zırhlı göğüslerine bakılırsa Krimathean savaşçılarıydı.

Kıpkırmızı sıçramalar bakışlarını onların ötesine çekti. Sadece Krimatheanlar değil. Bir düzine Parsathean onları takip ediyordu; çoğunun göğsünde hiçbir şey yoktu ve bacaklarını sadece geniş bir kemerin üzerine katlanmış kırmızı keten bir etek örtüyordu.

Baştaki Krimathean binicisi arkasındakilere işaret vermeden önce neşeli bir "Laina!" bağırdı. İlk atlı önde giderken hepsi atlarını durdurdu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir kadındı. Diğer Krimathean askerleri gibi onun da giydiği tek zırh kalıplanmış deriden bir zırhtı. Ağır kaslı bacakları uyluğun ortasından botlarına kadar çıplaktı, keten pantolonunun üzeri deri şeritlerle kaplıydı - muhtemelen sıcağa hürmeten, çünkü Krimathe'nin daha serin ve yüksek rakımlarında savaşçıların çoğu tozluk giyerdi.

Neredeyse durmadan önce atından atladı ve ikisi Krimatheans kucakladı. "Yüzüne bir bak. Her şey yolunda Laina, sana söz veriyorum!" İçten bir kahkaha atarak geri çekildi. "Kuzenin bizi senin peşinden gönderdi.

Seninle birlikteyken Krimathe'ye bakması için ona güvendiğini söyledi.

Quest, bu senin haberin olmadan karar verilemeyecek kadar ciddi ve önemli bir meseleydi. Bu yüzden Shim'den seni bulmasını istedi."

Hanani aygırı-Shim. Ve kırmızı pelerinli kadının adı Laina'ydı.

"Çok önemli olan nedir?" Lizzan sordu.

Kadın ona tuhaf bir bakış attı. Belki de Lizzan az önce *kendi* kraliçesi bile olmayan bir kraliçe adına konuştuğu içindi. Ama Lizzan zaten atla başlamıştı, şimdi de devam edebilirdi.

Sonra kadının dudakları yuvarlaklaştı ve tekrar Laina'ya döndü. "Ah! Konuşamadığınızı unutmuşum." Kadın homurdandı. "Zor oldu mu?"

Laina'nın cevabı sert bir bakış oldu.

"Yol asla kolay değildir." Kadın, görevler hakkında sık sık söylenenleri tekrarlardı ama ciddiyet yerine kıs kıs gülererek. "Ve şu mesele

Önemi, batı diyarlarını birleştirmek ve Yok Edici'ye karşı durmak isteyen bu güneylilerle bir ittifaktır."

Lizzan nefesini içine çekti. Az önce Mevida ile ittifaktan söz etmişti. Ama kuzeyde bir ittifakın imkânsız olduğunu da düşünüyordu.

"Blackmoor çoktan katıldı. Kuzenin bunu sana söylememi istemedi çünkü kararını etkilemek istemedi. Ama *ben kararını* etkilemeye çalışacağım," dedi kadın belli belirsiz bir sırıtişla, ama bu sırıtiş kısa sürede acımasızlığa dönüştü.

"Çünkü Vela bizi yine terk ederse, arayışınız pek yardımcı olmayabilir. Ama daha fazla savaşçı olacaktır. Tabii onlara güvenebilirsek."

Laina kaşlarını çattı.

Kadın içini çekti. "Onlara güvenmemek için bir sebep göstermediler. Bu Parsatheatan savaşçıları, onlarla birlikte seyahat eden diğer güneyliler gibi onurlu görünüyorlar. Ama Parsatheatanlar hakkında duyduğumuz tek şey yağmacılar ve hırsızlar. Ve geçmişe bakmamak çok zor."

Lith de bir ittifak sözü vermiş ve sonra onlara ihanet etmişti.

"Yol hiçbir zaman kolay değildir," dedi kadın yine. Bu sefer şaka yapmadan.

Parsatheatan'lara doğru ilerleyen yola bakarken Laina'nın yüz ifadesinde tam bir hayal kırıklığı vardı. Sadece konuşamadığı için değil, diye düşündü Lizzan. Ama aceleyle vereceği bir kararla halkını riske atabileceği için bir yolun ortasında yapılmıştı. Yine de arayışını bırakıp Krimathe'ye dönemezdi, bu ağır kararın hak ettiği kadar zaman ayırmalıydı.

Sıradan bir askerin verebileceğinden çok daha ağır bir karardı. Bu yüzden Lizzan bu kez daha ihtiyatlı davranarak araya girdi: "Eğer izin verirseniz,

Bir önerim var."

Gözlerini kısarak Laina, başını sallamadan önce uzun bir süre onun yüzünü inceledi.

"Parsatheanları kendi ticaretimde tanırım. Onları bir soylunun kervanını korurken ve işlerini bitirdiklerinde baskın yapacak zengin bir tüccar ararken gördüm. Onlar dürüstlükleriyle ve yeminlerini asla bozmamalarıyla gurur duyan savaşçılardır.

Yanan Ovalar komşularını müttefik edinmek için akıncılıktan vazgeçti."

Lizzan ellerini iki yana açtı. "Eğer şimdi ittifak arayan Parsatheanlar Yanan Ovalar'dan gelen ağıt yakanlarsa, o zaman onlara güvenilebilir. Ve ettikleri her yemini tutacakları da kesin."

Laina düşünceli bir şekilde başını salladı. Muhtemelen onlardan Krimate'ye en uygun ne tür bir söz alabileceğini merak ediyordu.

Ama Lizzan'ın işi bitmemişti. "Kervan bu hızla giderse, Oana sadece bir ya da iki gün uzaklıkta. Onlarla orada buluşacağını söyle.

Bunun yerine ittifakı tartışın, çünkü yol bunun için uygun bir yer değil.

Onlara önden ve hamamların tadını çıkarmalarını önerin, çünkü haydutlar saldırabilecekken kervanı terk edemezsiniz. Kervanı korumanıza yardım etmek için kalırlarsa, bu yavaşlıkta sizinle seyahat eden insanlara nasıl davranacaklar?

hız? Kendi dinlenme ve zevklerini aramak için hamamlara giderlerse, hizmetçilere ve hastalara özenle davranacaklar mı? Siz bir kraliçe olacaksınız ve onlar sizden bir şey isteyecekler, bu yüzden size en güzel tavırlarını sunacaklar. Ama daha fazla zaman, onların gerçekten Diğer diyarların vatandaşlarını önemsiyorlar mı, yoksa sadece kendi postlarını kurtarmak için mi ittifak arıyorlar?"

Laina ve diğer kadın bakiştılar, sonra hızlı ve karşılıklı bir anlaşmaya gibi göründüler.

"Bunu onlara söyleyeceğim," dedi kadın, Lizzan'a bir kez daha uzun uzun bakarken dudaklarını büzerek. "Bu yolu biliyor musun?"

"Bu yoldan birkaç kez geçtim." "Eviniz nerede?"

"Benim evim yok." Lizzan'ın boğazı düğümlendi ve daha fazlasını söylemek istemedi. Ama bu savaşçılar ittifakına katılmak istiyorsa, daha fazlasını söylemeliydi. "Daha doğrusu, evim beni kabul etmiyor."

"Neden?"

Bu cevap karmaşıktı ... ama aynı zamanda çok basitti. "Ölmem gereken zamanda ölmedim."

Kadın aniden sırtıttı. "Düşmanlar için çok can sıkıcı bir özellik, ama bir müttefikte iyi bir yetenek. Ben Riasa'yım. O Laina, çünkü eğer tehlike yaklaşırsa ve sen onun gerçek isimlerini ve unvanlarını söylemeye kalkarsan, uyarı bitmeden çoktan ölmüş olursun" -bu ifadeye bir kahkaha eşlik etti- "ve bu

Muhteşem Shim, insana bakmaktansa onu öldürmeyi tercih eder. Ona bir fırça ve havuçla yaklaşmadığınız sürece, size çok kısa bir süre tahammül edecektir."

Büyük aygırın homurtusu eğlenerek onaylar gibiydi.

Lizzan gülümsedi ama sadece "İyi tanıştık," demekle yetindi.

"Demek ," dedi Riasa. "Şimdi bu güneylilere hamama gidebileceklerini ya da kervanla birlikte seyahat edebileceklerini söyleyeceğim. Eğer geride kalan ve ittifak arayışında olan başka bir grup yoksa ve onlara da Aynı şeyi ben de yapsam, hamama kendim giderdim."

Laina kaşlarını çattı. Lizzan, "Başka bir parti mi?" diye sordu.

"Kothanlar, Krimathe'den yardım istiyorlar. Bizden kuzeye savaşçı göndermemizi istiyorlar."

Lizzan'ın kalbi durdu. "O halde Koth'un düştüğü doğru mu?"

Riasa'nın başını sallaması Lizzan'ın rahatlamaktan başını döndürdü.

"Sadece kendi sayılarının az olduğunu ve adayı haydutlara karşı savunmak için yardıma ihtiyaçları olduğunu söylediler."

Onlar. "O partide kim seyahat ediyor?"

"Birkaç muhafız, iki yüksek konsey üyesi ve kar saçlı prensleri." Aerax.

Lizzan'ın bakışları yolun aşağısına kaydı. Aerax'la birlikte değildi.

Parsatheans. Bunu zaten biliyordu. Bir kar fırtınasının ortasında bile bakışları başka bir şey görmeden önce onu bulurdu. Yine de geliyordu. Onu gönderme riskini göze aldıklarına göre Koth'taki durum umutsuz olmalıydı. Adadan ayrılma riskini göze aldıysa.

Çünkü Lizzan'la birlikte gitme riskini bile göze almamıştı.

Oh, ve o bir aptaldı. Hem de ne aptal. Çünkü şu anda bile onun kendisi için geleceğini hayal ediyordu.

Ama gelme nedeni o değildi. Ve o gittiğinde burada . "Gitmeliyim," dedi, geri geri gitmeye başlarken boğazı dayanılmaz derecede gergindi uzakta. "Bağışlayın beni. Kervanı korumak istemiştım ama artık daha fazla yardımınız var ve Ben kalamam."

Kaşları çatılan Laina önce ona, sonra da yola baktı.

Ama Lizzan'ın söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Sadece eşyalarını toplamak için yavaşladı. Kaçmak. Kısa bir süre önce, yaşadığı yerden sürgün edilmişti.

bütün bir krallık tarafından bir kaçak ve korkak olarak damgalandı.
İlk defa kendini öyle hissediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

AERAX

I Güneylilere ve kervana yetiştiklerinde hava tamamen kararmıştı. İleride yanan çok sayıda ateşin zayıf parıltısı yola gölgeler düşürüyordu. Aerax'ın bakışları hemen vagonların arasında Lizzan'ı aramaya başladı ama gece ve mesafe pek bir şey görmesine izin vermiyordu.

Aerax Leydi Junica'nın yere inmesine yardım ederken Krimatean kaptanı Riasa onları karşılamaya geldi. Konsey üyesinin yüzü yorgunluk ve acıdan solgundu ve Riasa Yüce Kız'ın bu kervanla yavaşça Oana'ya gitmeyi planladığını ve orada onlarla buluşacağını söylediğinde Aerax onun rahatlamasında yanıldığını düşünmedi.

Aerax Leydi Junica'ya, "Böylece bir periwig'da uzanırken ittifak görüşmeleri yapmak zorunda kalmayacaksınız," dedi.

Gülüşi bile yorgun ve acılıydı, bu yüzden Kothan muhafızları çadırı kurar kurmaz onu terk etti. Caeb gece avı için çoktan ormanda kaybolmuştu, Aerax ise kendi başına gitti.

Onk sürüsü yolcuların bir açıklığa ulaşmasını engelliyor, Herkesin bir araya toplanabileceği yerde, kamplar yol boyunca uzanıyordu. Aerax sessizce onların yanından geçti. Bazı ateşlerde güneyliler kervandan gelen yolcularla kaynaşıyor, hikâyelerini ve yiyeceklerini paylaşıyorlardı. Diğerleri çoktan uyumuştı. Diğerleri ise daha aktif nedenlerle kürklerinin içindeydi. Kervandan bir adamı beceren iki Parsathean'ın yanından geçti; erkek savaşçı arkadan, kadın savaşçı ise önden adamı beceriyordu, hepsi de deriye gömülü dişleriyle iniltileri bastırıyordu.

Aerax bakışlarını kaçırdı ama sesler onu takip etmeye devam etti. Yine Lizzan'ı onun olmadığı bir yerde hayal etti, ta ki içinde kalın ve ağır bir sıcaklık birikene kadar

Kasıkları.

Sonra, Aerax ilk kez Lizzan'ı kürklerinin içinde başka biriyle bulup bulamayacağını merak ettiğinde, uyarılmışlığı göz kamaştırıcı bir acı parıltısıyla yok oldu. Onun öpücüğünün tatlılığını ve dokunuşunun sıcaklığını bilecek biriyle.

Sadece mutlu olmasını diledi. Sadece aşkını diledi.

Yine de onu bir başkasıyla görmeye dayanamıyordu.

Ama Aerax onu hiçbir yerde bulamadı ve dolunaya rağmen, ağaçların altındaki gölgeler zemini onun izlerini aramak için çok karanlık yapıyordu. Bunun yerine kamplar boyunca geri döndü ve tanıdık, gürleyen bir sesine kapıldı. Krimathe' ayrıldığından beri bu sesi sık sık duymuştu; Riasa'ya aitti ve bu kahkaha onun sık sık attığı bir kahkahaydı.

İki kişiyle birlikte kervanın sonuna yakın bir ateşin başında oturuyordu. Aerax yaklaştığında, biriyle sohbet ediyordu ve bu yüzden ayağa kalkıp Aerax'ı yanlarına oturmaya davet eden üçüncü kişiydi - güneylilere liderlik eden Syssian prensi Tyzen. Aerax gibi prens de atalarından izler taşıyordu. Bembeyaz saçları yoktu ama gözleri neredeyse onun kadar solgundu, tıpkı Yüzünün bronzuna karşı ay taşları.

Tyzen aynı zamanda Kothanlıların Aerax'ın olmasını diledikleri kişiydi. Birdenbire kafese tıkmış ve etrafındaki herkese saldıran bir piç yerine, genç yaştan itibaren rolünü öğrenmiş, terbiyeli ve adil bir prensti.

Ve çocuk çok gençti. Koth'taki tüm yaşamların ağırlığı omuzlarına yüklendiğinde Aerax'ın çenesinde sadece bir tutam bıyık çıkmıştı ve Aerax bu yükün altından güç bela kalkabilmişti. Tyzen Aerax'ın o zamanki yaşına daha yeni ulaşmıştı ve bir diyarın değil, Temra Okyanusu'nun batısındaki *her* diyarın yükünü taşıyordu.

Prens ve Riasa'nın yanında, sık sık onun yanında olan iki yoldaştan biri vardı. Genç keşiş kayıptı ama Parsathean savaşçısı buradaydı. Bir kızdan fazlası değildi ve saçlarının siyahlığı dışında, aynı yaştaki Lizzan'a hiç benzemiyordu. Aerax dışında herkesin yanında, Lizzan görünüşünde düzenli ve davranışlarında titizdi ve bu kız pençelere ve dişlere sahip olmaktan sadece birkaç adım uzakta görünüyordu. Daha çok Aerax'ın olduğu gibi.

Yine de Krimathean yüzbaşısına, "Shim'i Kraliçe Mala'dan uzaklaştırmak için ne gerekir?" diye sorarken savaşçının karanlık bakışlarında gördüğü Lizzan'ın cüretkâr tavrı ve cesur eğlencesiydi.

Riasa alay etti. "O at kraliçeyi asla terk etmez."

Kız engellenmemiştir. "Shim'i ona binmesi için ilk olarak nasıl ikna etti?"

"Bunu ondan hiç istemedi," dedi Riasa. "Hayatını kurtarmak için onu sırtına alan ilk kişi oydu. Bir nehir yılanı tarafından sokulmuştu ve onu bir şifacıya kendi bineğinden daha hızlı taşıyabilirdi."

Parsathean savaşçısının gözleri düşünceli bir şekilde kısılnca Tyzen sırttı. "Şimdi Seri kendini zehirlemeyi düşünüyor."

Riasa'nın derin kahkahası . "Buna karşı çıkmayı tavsiye ederim, genç . Shim seni ölüme terk eder."

Genç savaşçı kaşlarını çatı.

Kaptan oturması için daveti kabul etmeyip hâlâ ateşin karşısında duran Aerax'a kara kaşlarını kaldırdı. "O halde bakıcılarından kaçtın mı?"

Diğer Kothanlar, Aerax ne zaman kendi krallıklarından olmayan birine yaklaşırsa etrafında dolanırlardı. Dışarıdan bakanların çoğu onların sürekli ilgisini bir kraliyet mensubu için koruma olarak görüyor ya da etrafını her zaman ona hizmet etmeye hazır saray mensuplarıyla çevirdiğini varsayıyordu. Bunun yerine Leydi Junica ve Degg

kaba tavrının, ittifaklarına kişileri gücendirmeyeceğinden emin oldular. Koth'un kaderini, bir kediden başka sevecek kimsesi olmayan vahşi bir piçin ellerine teslim etme riskini göze alamazlardı.

Syssian prensi bu ateşin başında oturduğuna göre, Aerax uzun süre gözetimsiz kalmayacaktı. Bu yüzden kurnazlık yapamazdı. "Lizzan kervanı koruyor mu?"

Riasa'nın kaşları birbirine çatıldı. "Lizzan mı?"

Tabii ki adını söylemeyecekti. "Siyah saçlı ve bu boyda bir kadın." Aerax çenesiyle aynı hızda ölçtü. "En iyi kadınlardan biri Kendisinden daha güçsüz birini korurken çok sert olan savaşçılar görmüşümdür. Onu gülmeye başlamadan asla tam olarak gülümsememesinden ya da bir dağ gölünün mavisi olan gözleriyle nasıl çok şey söyleyeceğinden veya kılıcını kullanırken sol elini tercih etmesinden tanıyabilirsiniz."

Yüzbaşı'nın yüz ifadesi aydınlandı. "Ve bir yara izi?"

"Muhtemelen bir yara izi," diye onayladı Aerax. Daha önce iyileştğini hiç görmediği bir yaradan.

"Buradaydı," dedi Riasa, bakışlarını onunkilere kaldırmadan önce bir çubukla ateşi karıştırarak. "Sonra ona Koth'un prensinin geldiğini söylediğimizde kaçtı."

Acı içini parçaladı, karnındaki yaranın sıcak ıstırabı. Ondan kaçmıştı. Ama Lizzan hiçbir şeyden kaçmazdı. Hayaletlere ve yalanlara karşı durmuştu.

Yine de *ondan* kaçmıştı.

Sanki bir sisin içinden geçmiş ve hiçbir anlam ifade etmeyen puslu bir dünyaya adım atmış gibiydi. Sanki bir sisin içindeymiş gibi, ateşin başındaki diğerlerine, erkek prens ve kız savaşçıya baktı. Onu öyle sabit ve sempatik gözlerle izliyorlardı ki, kimi gördüklerini bilmiyordu. Bir avcı ya da vahşi bir prens değil, tamamen kaybolmuş bir adam.

"Onu gözaltına almalı mıydık?" Riasa sordu.

Bir suçlu gibi mi? "Lizzan yanlış bir şey yapmadı," derken sesi acı verici bir törpü gibiydi.

Kadın yavaşça başını salladı. "Ölmesi gereken zamanda ölmediği için evde istenmediğini iddia etti."

Onun ölümünü düşünmek bile kalbine yeni bir acı sapladı ve başını iki yana salladı. "O sadece kimsenin duymak istemediği bir gerçeği söyledi. O Koth'un parlayan mücevheri ve çamurun içine atıldı."

"Şimdi de onu mu arıyorsun?" Riasa sessizce sordu.

"Bunu yapmamı isteyeceğinden şüpheliyim." Fırlatmayı o yapmıştı. Yine de bilmesi : "O iyi miydi?"

"İyi görünüyordu. hakkında söylediklerinden anladığım kadarıyla sık sık yolculara eşlik ediyormuş."

Onları korumak. Tabii ki korur.

Ve o da iyiydi. Rahatlama zihnini boğan sisi dağıtmaya başlamıştı ve Degg'in yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Teşekkür ," dedi kaptana ve hem aytaşı gözlü prene hem de savaşçı arkadaşına başıyla selam vererek ayrıldı.

Kalbi ağırlaşarak Kothan kampına doğru yol aldı. Yakındaki yaprakların arasından gelen bir hışırtı Caeb'in ormandaki gezintisinden döndüğünü haber verdiğinde yatağını daha yeni sermişti. Kedi Aerax'ın omzunu dürttü esnemedен önce, kıvrık dişleri Aerax'ın ön kolu kadar uzundu. Kediye yer açarak yana kayd, sonra Caeb Aerax'ın boynunda asılı duran küçük deri keseye Aerax'ın kafası kadar büyük bir pençeyle vurmaya başlayınca kaşlarını çattı.

Aerax pençeyi kenara itti. "Uyku vakti geldi." Caeb hırladı.

Lanetli kedi. Keseyi kapatan düğümü çözdüğünde her zaman olduğu gibi boğazı sıkışan Aerax, içinde sarmal halde duran örgüyü çıkardı. Kothan'ın ordusuna katılan herkes kafalarının kenarlarını tıraş eder, sonra da sevdiklerine vermek için kırılmış kilitleri. Lizzan da bunu Aerax'a vermişti, böylece Aerax görevlerini yerine getirirken Lizzan'a ait bir şeylere her zaman sahip olabilecekti. Bunca yıldan sonra, Lizzan'ın biberiye kokusunun hiçbiri Aerax'ın siyah örgüsünde hâlâ hissedilmiyordu ama kedi hissediyor olmalıydı, çünkü Caeb sık sık koklaması için onu dışarı çıkarıyordu.

Bu kez Caeb'in ağzı Aerax'ın elinin tamamını yavaşça sardı ve onu öne doğru çekti.

Boğazındaki gerginlik çiğ bir yanığa dönüştü. "Onun peşinden gidemeyiz." Caeb elini bıraktı ve tekrar hırladı.

"gitmemi istemiyor," dedi kalın bir sesle. "Benden kaçtı."

Sanki kedi de onu terk etmeye niyetliymiş gibi Caeb sırtını Aerax'a döndü ve kuyruğuyla yüzüne vurdu.

"Uzan, seni aptal," dedi Aerax ona, göğsü ağrıyordu ve kedi sonunda uzandı; dişleri ve kürkünden oluşan beyaz bir dağ onun yanında duruyordu. Aerax örgüyü bir kenara bıraktı ve Caeb'in kaşıyarak arkasına yaslandı. Ve kedinin gürültülü mırıltısı Caeb hariç herkesten gelecek sessiz sözleri gizledi. "Bana neden Koth'u bırakıp onun peşinden gidemeyeceğimizi hatırlatır mısın?"

Yine de kedi soracak biri değildi. Koth'u Aerax kadar az .

Caeb'in istediğini yapmak çok kolay olacaktı. Lizzan'ı takip etmek. Ta ki onu affedene kadar. Aerax sürgünden sonra Koth'terk etmeyi reddettiğinde onu incitmişti ve belki de bu yüzden ondan nefret ediyordu ama yaptığı şey affedilebilirdi.

Yakında yapması gereken şey , çünkü bu Lizzan'ın korumak için çok mücadele ettiği her şeyi yok edecekti.

İşte ona hatırlattığı buydu. Onun peşinden gidememesinin nedeni. Ne yapması gerektiğini. Bir gün bunu duyacak ve Aerax'la birlikte olabilecekleri her şeyin önüne geçtiği için dünyaya minnettar . Bu yüzden kaçıp gitmesi en iyisiydi.

Ondan tamamen nefret etmeden önce.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

LIZZAN

Lizzan şafak sökene kadar yatağını toplamadı ve çok geçmeden kısa ve huzursuz bir uykudan uyandı. Başını zonklayarak, yoğun eğretili otu kümelerinin arasından geçerek neredeyse Angot nehri. Feribot iskelesi hemen ama teknenin kendisi nehrin karşısına demirlemişti. Diğer tarafta kimseyi göremiyordu.

Yani öğlene kadar ya da beş gün sonrasına kadar burada olabilir. Arkasında bir grup Kothan'la birlikte.

Aerax da hemen arkasından.

O gelene kadar tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi kapana . Lanetli nehri önce o yüzecekti.

Yine de birilerinin feribotu kullanması uzun sürmeyecektir. Haydut söylentileri yolcuları korumasız olarak bu yolu kullanmaktan korkar hale getirmişti. Eğer öyleyse, yakında Oana'da bir iş bulabilirdi.

Nehirde, için doğal bir iskele oluşturan kireçtaşı sahanlığında sadece bir yolcu daha bekliyordu. Bir kadın ayaklarını suya sarkıtmış, omuzlarında yamalı bir battaniye ve kalçasının yanında yıpranmış, ev dokuması bir çanta ile oturuyordu. Gözleri kapalı ve yüzü sabah güneşinin eğik ışınlarına doğru eğikti ve ışık koyu renk saçlarındaki hem bakır hem de gümüş iplikleri seçiyordu.

Lizzan kasıtlı olarak botlarını yere sürterek kadını varlığından haberdar etti. Kadın yalnız seyahat etmeye alışkın birinin -ya da gerçekten yalnız olmayan umursamaz tavrıyla arkasına baktı.

Pusu kurmak için iyi bir yer *olabilirdi*. Kaçacak yeri olmayan yolcuların bir nehrin kenarında toplandığı zamandan daha iyi bir saldırı zamanı olabilir miydi?

Ama bu kadın bir haydut olsaydı, büyük olasılıkla şimdi Lizzan'ın dikkatini dağıtmaya çalışıyor olurdu. Bunun yerine dikkatini Lizzan'dan çevirdi ve bir ipi çekmek için aşağı uzandı.

Balık tutuyorum. Peki o zaman. Lizzan ona seve seve katılır.

Aralarında bir kol boyu mesafe olacak şekilde rafa yerleşti ama ayaklarını kenardan sarkıtmadı. Nehrin bu kısmında büyük sürüngenlerin avlanmadığı, çünkü akıntının çok hızlı olduğu söylenirdi. Yine de Lizzan bu iddiayı test etmedi. Balık tutmak hoşuna gidiyordu ama yem olmayı tercih etmiyordu.

"Yem olarak ne kullanıyorsun?" Lizzan sordu. "Ayak parmaklarını mı?"

Kadının dudakları kıpırdadı. "Ayaklarımın altı o kadar sert ve kalın ki, bir balık ayak parmaklarımla üzerinde oturduğumuz taş arasındaki farkı anlayamaz. Bir kurtçuk kullandım."

Görünüşe göre hiç şansımız yok. "Yanımda sert kokulu bir peynir var."

"O zaman bunu deneyeceğiz."

Balıkçı kadın oltasını hazırlarken, Lizzan da balıkların yarısını Mevida'nın kaçarken eline tutuşturduğu erzaklar. Eğer balık ve vapur gelmezse, öğlen yemeği için bolca erzak vardı ve kervan, mideleri akşam yemeği ağlamaya başlamadan çok önce onlara yetişecekti. Lizzan'ın susuzluğu ve ağrıyan başı bu kadar çabuk dindirilemezdi. Matarasını Mevida'nın fiçilerinden birinden de doldurmalıydı. Aerax'ın çok uzakta olmadığını bildiğinden, bir içkiyi hiç bu kadar çok istememişti.

Balıkçı kadın teşekkür ederek kahvaltıdaki payını kabul etti. Lizzan kadının yaşını kestiremiyordu. Teni deri gibiydi ve derin çizgileri vardı, sanki saçlarındaki seyrek gümüşün gösterdiğinden bir kuşak daha yaşlıydı. "Vapur için uzun zamandır mı bekliyorsunuz?"

"Karşıya geçmeye hiç niyetim yok." Peyniri kemik kancaya geçirdi. "Onun yerine ölene kadar burada bekleyeceğim. Ki bu da yakında olacak. yeterli."

Lizzan sırttı. Bu kadın ne kadar iyi bir yol arkadaşı . Yalnız seyahat etmesine şaşmamalı.

"Feribotun halatlarının dayanmayacağından mı korkuyorsunuz? Sizi temin ederim ki göründüklerinden daha güçlüler." Lizzan nehir kıyısından nehir kıyısına uzanan ince halatı işaret etti.

Nemek'in iki yüzünden biri. "Nemek'in saçlarını kırılmaz bir zincire ördüğü söylenir."

"Yok Edici'nin geri döndüğü de söylenir."

Ah. "Demek öyle."

"Ve böylece hepimiz yakında öldürüleceğiz. Ya da tekrar tecavüze uğrayıp bu acıya katlanmak zorunda bırakılacağız. Ya da çocuklarımızın onun ordularında köleleştirildiğini göreceğiz." Lizzan'ın yüzüne baktı. "Nasıl olduğunu bilmek için çok gençsin."

Gerçek buydu. Lizzan, Yok Edici'nin Krimate'yi yerle bir edip batıya doğru ilerlemesinden beş yıl sonra doğmuştu.

Yine de şimdi buradaydı. "Ona karşı durmak için büyük bir ittifak kuruluyor. Bu yolda güneyden gelen savaşçılar batı diyarlarını birleştirmeye çalışıyor, böylece hep birlikte savaşabiliriz."

Kadın bu haberi düşünüyor gibiydi. Sonunda dudaklarına bir gülümseme geldi. "Bu çok güzel bir şey."

"Öyle."

"O zaman savaşacaksın. Ben yapamam." Balıkçı kadın iç çekerek oltasını tekrar suya indirdi. "Oğlum kaçırıldığında sadece dört yaşındaydı. Şimdi onun yüzünü tanıyamıyorum. Kendi oğlumu kesebilecekken o ordudaki herhangi birine karşı nasıl kılıç kaldırabilirim?"

Sempatı Lizzan'ın boğazına yapıştı. "Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Bu yüzden bu mücadeleye gençlerin liderlik etmesi en iyisi. Geri cesaretini kaybedebilir."

Belki de Yok Edici'nin çocukları almasının nedeni buydu. Sadece sayılarını artırmak için değil, daha geri dönmeden direnişi zayıflatmak için.

Ama henüz burada değildi. Ve ittifak ona karşı durursa asla da olmayabilirdi. "Nereden geliyorsun?"

"Oana." Kadın nehrin diğer tarafını işaret etti.

Karşıya geçmeye niyeti yok muydu? Ama belki de geçmesine gerek kalmayacaktı.

Batıdan Oana'ya seyahat eden herkes onun yanından geçmek zorundaydı.

"Oğlunuzun hala hatırladığını düşünüyor musunuz? Eğer kaçarsa Yok Edici'nin ordusu -ya da Yok Edici öldürülür ve orduları serbest bırakılırsa- evine nereye döneceğini bilecek mi?"

"Ev mi?" Kadının kahkahası şaşkınlıkla doluydu. "Burada nasıl bir yuva bulabilir ki? Yok Edici'nin askerlerinden *herhangi* biri nasıl *bir* yuva bulabilir ki? Yaptıklarından sonra?"

"Seçme olup olmadığı bilinmiyor."

"Bu doğru. Ama bunun ne önemi var ki? Onlara bu kadar çok insanı katletmenin ve onlara tecavüz etmenin haklı olduğuna inanmaları öğretilmiş olsun ya da olmasın

Yok Edici'nin büyülerıyla zorlanan bu insanlara şimdi kim güvenir? Kendi askerleri isyan edip Yok Edici'yi kendileri öldürse bile, onun saflarından herhangi birini köylerine kim kabul eder?"

Ama hoş karşılanacakları bir yer olmalıydı. "Oğlunuz dönerse, onu kabul etmez misiniz?"

"Yapardım."

"Çocuklarını kaybeden diğerlerinin bunu yapmayacağını mı düşünüyorsunuz?"

". " Kadının ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ve kendi çocukları affedilebilir. O çocuk zorlanmış olabilir. Ama diğerlerinin çocuğu? Hiçbiri . Affedilecek olanlar sadece eve dönecek kadar yaşayamayanlar. Çünkü insanlar böyledir.

Sevdiklerinin bir istisna olduğunu ve affedilmeyi hak ettiklerini iddia edecekler. Ancak diğer herkes bir canı olarak lanetlenecektir ve bir caninin tek kurtuluşu ölümdür."

Lizzan'ın bunun doğru olduğunu anlaması için kendi deneyimlerine bakması yeterliydi.

Annesi ve kardeşlerinin, kendi kocaları ve babaları ölmüş olmasına ve Lizzan'ın bunun sebebi olarak gösterilmesine rağmen ona nasıl sıkı sıkı sarıldıklarını hatırlamak. Yüzüne tükürülürken ve sırtına taşlar atılırken Koth'tan nasıl kaçtığını hatırlamak. Arkasından ölen askerlerinin isimlerini nasıl ve hayatta kalan tek kişi olmayı nasıl hak etmediğini hatırlamak.

Lizzan son söylediğine katıldı.

Sessizce, "Yok Edici öldürüldüğünde, gidecek yeri olmayan çok kişi olacak," dedi.

Balıkçı kadın, "Hanlar kalabalık olacak," diye onayladı. Çünkü Vela'nın kanunlarına göre hiçbir hancı, elinde sadece bir bakır parçası bile, ödeyecek parası olan birini geri çeviremezdi. Onlar için bir yer bulunmalıydı ama Lizzan bu yerin genellikle ahır olduğunu iyi biliyordu. Koth'tan ayrıldığından beri,

Atlarla insanlardan daha çok arkadaş olmuştu. "Ama belki oğlum adaletin yerini bulduğunu görmek için bile olsa geri döner. Ona göre, kötü adam ben olmalıyım."

Lizzan kaşlarını çatı. "Nasıl böyle düşünebilir?"

"Nasıl yapmasın ki? Onu aldıklarında çok küçüktü ve çok korkmuştu. -Yine de onu kurtaracağıma güveniyordum. Onu sevdiğimi kaç kez söyledim? Ve onu barındıran, besleyen, koruyan bendim. Hangi çocuk annesinin onun için geleceğine inanmaz ki?" Kapatıyor onu

kadın yüzünü tekrar güneşe doğru eğdi. Yumuşak sabah ışığı cildindeki en sert çizgileri yumuşattı ama dudaklarındaki acı dolu gerginliği gizleyemedi. "Ve benimle ilgili düşüncelerinin acılaşması, sevgisinin nefrete dönüşmesi ne kadar zaman aldı? Yiyecek, barınak ve amaç sağladığı için Yok Edici'ye minnettar olmadan önce? Bir ebeveynin sevgisinin yalan olduğuna ve Yok Edici'nin ordusunun çocukları bu yalandan kurtardığına inanmadan önce? Çünkü onu aradığımı bilemezdi."

"Yaptın mı?" Lizzan sessizce sordu.

"Neredeyse kaçırıldığı andan itibaren." Balıkçı kadın daha fazla konuşmayı ertelemek istercesine ekmekten bir ısırık aldı; ama sadece bir kırıntı, belki de bir yutamayacağından korkuyordu. "Orduları bizi çamurun içinde bacaklarımızı açmış kanlar içinde bıraktı. Anneler, babalar - gerçi erkeklerin çoğunu kullandıktan sonra öldürdüler. Ama o kadar çoktuk ki, hemen peşlerinden gitmeye başladık. Kocam ölmüştü, evim yanmıştı, kız kardeşlerim ..."

Sesi titriyordu. "Ve oğlumu aldılar. Geriye takip etmekten başka ne kalmıştı?"

Lizzan cevap vermedi. Başını iki yana salladı.

"Yürüdüğümüz sırada çoğu kişi şaşkındı. Yemek yemiyor, uyumuyordu. Uyuyabilenler de her zaman diğerlerinin çığlıklarıyla uyanırdı. Çoğu o ilk kış öldü. Yanımıza erzak almamıştık. Sadece takip ettik." Boğazı düğümlendi ve ipi çekmek için aşağı baktı. "Destroyer günbatımı kıyısına beş yılda ulaştı. Benim yedi yılımı aldı ve o zamana kadar grubumuzdan geriye bir tek ben kalmıştım. Gerçi o zamandan beri başka takipçi gruplarıyla tanıştım."

Duygudan göğsü şişen Lizzan, "Oğlunuzu kıtanın sınırına kadar takip mi ettiniz?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Ve daha uzağa. İstedğim kadar çabuk olmasa da. Yok Edici, ordusunu batı okyanusu boyunca taşıyan gemileri inşa etmek için bir ormanı yerle bir etti ve halihazırda var olan tüm tekneleri de ele geçirdi. Ama sonunda bir geçit buldum ve onları tekrar batıya doğru takip etmeye başladım. Temra'nın Kalbi'nin doğu kıyısına ulaşana kadar takip ettim."

Dünyanın merkezindeki okyanus. Şimdi buradaydı, Temra'nın Kalbi'nin batı kıyısından çok değildi ve Lizzan bunun farkına varmakla nefessiz kalmıştı. "Dünyanın etrafını mı dolaştın? Çok şey görmüş olmalısın."

"Yok Edici'nin ardından mı?" Kadın başını salladı. "Sadece çürüyen ceset yığınları vardı."

"Ama tekrar doğuya yürüdüğünde onu takip etmediniz?" Geldiği yoldan geri döndü.

"Temra'nın Kalbi'ne ulaştığımda, ondan yıllar gerideydim. Okyanus boyunca yelken açmayıp kıyı boyunca güneye döndüğünü öğrendiğimde, Temra'nın Kalbi'nin dibindeki Kemik Tarlaları'ndan geçerek batı diyarlarına dönmeyi kastettiğini düşündüm. O zamana kadar yaptığım yolculuklarda şanslıydım ama Farian topraklarında hayatta kalamayacağımı biliyordum."

Uzak güney diyarlarına musallat olan vahşiler. "Keşke Yok Edici de o yolu kullansaydı. Belki de onu yerlerdi."

"Ya da belki de onları kendi amaçları doğrultusunda köleleştirirdi ve onlar da yakında bizi yemeye başlardı."

Bu daha olası görünüyordu. "Doğuya döndüğünü bilmiyor ?"

Balıkçı kadın başını sallayarak ekmeğinin son lokmasını da bitirdi ve parmaklarını nehirde yıkamak için uzandı. "Sonunda onun önüne geçmeyi umarak Temra'nın Kalbi'ni geçtim ve batı diyarlarına, bir nesil önce ordusuyla birlikte Yanan Ovalar'ın uzak ucunda karaya noktaya yakın bir yere döndüm. Tüm o gemiler hâlâ kumların üzerinde çürüyerek yatıyor."

"Eğer indiğiniz yer orasıysa, Par'ın monolitlerini görmüş olmalısınız." Tanrıların kendileri tarafından inşa edildiği söylenen dev yapılar. Yok Edici'nin ardında bıraktığı cesetler bile onları gizleyecek kadar yükseğe yığılamamıştı.

"Sadece uzaktan. Orası Wraithler tarafından kuşatılmış durumda. Ama monolitler ..." Başını geriye eğdi, yukarı baktı, belki de hayal edilemez yüksekliklerini hatırlayarak. "Olağanüstü. Sadece yok etmediği birkaç şeyden biri oldukları için. Ya da yok edemediği."

"Yapamayacağını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle." Ağzında hızlı bir gülümseme belirdi. "Oradan Kaynayan Deniz'e doğru yürüdüm ... bu arada Yok Edici'nin güneyden yaklaştığını duymayı bekledim. Ancak bu haber hiç gelmedi ve Kemik Tarlaları'ndan geçen rotayı kullanmayıp batı okyanusu boyunca geri dönmeyi planladığını anladım. Kuzeye *doğru* yürümeye başladım, böylece oğlum dönerse onu karşılayabilirdim." Yumuşak bir kahkaha attı. "Stranik Geçidi'nin açık olduğunu duymamıştım."

Ve alevli dağların etrafından, batı geçitlerinden geçen uzun yolu kullanmış olmalı. İki yıllık bir yolculuktan bu. Yürüyerek daha uzun.

Lizzanın boğazı düğümlendi, çünkü yanında Yok Edici'nin yok edemediği bir başka mucize oturuyordu. "Sen olağanüstüsün."

"Yorgunum," dedi kadın, sonra sessiz bir kahkaha daha attı. "Ama şimdi dinleneceğim. Burada oturup sonunu beklemekten başka yapacak bir şey kalmadı."

Yok Edici'nin ya da oğlunun dönüşü için. "Bu birkaç yıl sonra olabilir. Eğer burada kalırsan, o zamana kadar kendi başının çaresine nasıl bakacaksın?"

"Neredeyse bir tam ay dönüşü boyunca buradaydım." Oltayı işaret . "Her zaman nehir sağlar."

Belki de daha fazlasını sağlayabilirdi. Lizzan, "Vapur şefi ol," diye önerdi. "O zaman kimse vapuru beklemek zorunda kalmaz ve sen de ticaretten ekmek ya da para kazanabilirsin."

"Benden çalınabilsin diye mi?" Kadın başını sallayarak, "Vela'nın koruması altında yeterince iyi idare ediyorum," dedi.

"O tanrıça seni koruyor mu?"

"Sanırım öyle olmalı. Takip etmeye ilk başladığımda, oğlumu tekrar görme ödülüne sahip olabilirim kırmızı pelerini almayı düşünmüştüm. Ama tüm tapınakları yerle bir edilmiş, kâhinleri ve rahibeleri öldürülmüştü, bu yüzden asla bir görev isteyemedim. Yine de dualarımı duyduğuna inanıyorum. Vela onu arayanları yolculuklarında korur ve ben aç kaldım, üşüdüm, korktum ... ama bir daha asla Yok Edici'nin ordusunun ellerinde çektiğim acıyı çekmedim. Bu yüzden ben de ödülümü alacağıma ve oğlumu tekrar göreceğime inanıyorum. Bu sadece gümüş parmaklı Rani'nin ikimizi de Ya da oğlum beni burada, evime bu kadar yakın bir yerde, sanki onu aramak için hiç ayrılmamışım gibi gördüğünde ve beni onu terk eden bir canı olarak vurduğunda."

"Sen kötü biri değilsin," dedi Lizzan hiddetle. "Ve oğlunun bunu bilmesini sağlayacağım. Her köyde ve tavernada nehir kenarında bekleyen bir kadının hikâyesini anlatacağım. Yok Edici geldiğinde, o kadar çok kişi senin hikâyeni duymuş ve tekrar anlatmış olacak ki, oğlunun kulaklarına ulaşacak. Seni hangi isimle tanıyor ki durup dinlesin?"

Kadının gözlerinde hem kahkaha hem de nem parlıyordu. "O beni sadece 'Anne' diye tanır."

"Oh." Bu isim o kadar da alışılmadık değildi. "Onunki ne?" "İlris."

"Öyle olacak o zaman. Gittiğim her yerde İlris'in annesinin hikâyesini anlatacağım. Haber yayılacak, çünkü ben hep yollardayım." Lizzan ona alaycı bir bakış attıktan sonra ekledi, "Ve birçok meyhaneye sık sık giderim."

Kadın gözlerini silmeden önce sessiz bir kahkaha attı. "İlris duyacak mı bilmiyorum ama nezaketiniz için teşekkür ederim." Bakışları Lizzan'ın yüzünde gezinirken kaşları çatıldı. "Neden her zaman Yolda mı? Eve, Koth'a dönmüyor musunuz? Şimdi oraya gittiğini sanıyordum." "Koth'tan geldiğimi nereden biliyorsun?"

"Saçlarınız bir Kothan askerinininki gibi - tepede çok uzun, yanlarda edilmiş - ama . Yanların en son kesilmesinden bu yana ne kadar zaman geçti?"

"İki kış," dedi Lizzan kalın bir sesle. Artık o saçları kulaklarının arkasına sıkıştırabilirdi. Ama hepsini aynı uzunlukta kesemezdi. Yara izlerini örtmek için uzun tellere ihtiyacı vardı.

"Ve posta tuniğın. Koth'un amblemi gitti, ama tüm seyahatlerimde Kothan postası kadar iyi bir zırhı nadiren görmüşümdür." Gözleri kapandı. "Ve onu ilk gördüğüm anı asla unutmayacağım - Yok Edici bu topraklardan geçtikten ve Kothan askerleriniz tek bir savaş bile görmemiş parlak zırhlarıyla adalarından yola çıktıktan sonra. Bizim takipçi grubumuza rastladılar ve yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sordular. Bazılarımız yüzbaşlarına yardım etmenin zamanının Yok Edici buradayken olduğunu haykırdı ama Kothanlar savaşmak yerine kristal saraylarına saklanmış ve tanrılarının onları korumasına izin vermişlerdi."

Bu gerçektir ve değildir. Kothanlılar Yok Edici'nin adalarını bağışlayacağını bilmiyorlardı, bu yüzden savunmalarını güçlendirmiş ve kuşatmaya hazırlanmışlardı - tıpkı diğer tüm diyarların yaptığı gibi. Ama Yok Edici batı diyarlarını terk edene kadar Kothan askerlerinin dışarı çıkmaya cesaret edemediği de doğrudur.

Lizzan'ın babası da o askerlerden biriydi. Ve ona gördüğü yıkımı, başka kimse kurtulamazken Koth'un kurtulmuş olmasından duyduğu suçluluk ve rahatlamayı anlatmıştı. Ama Lizzan onun hikâyesini dinleyecek yaşa geldiğinde, Koth'un çoğu ne suçluluk ne de rahatlama duygusuyla dolup taşıyordu.

Bunun yerine pek çok kişi bunun Tanrı Varrin'in gücünün ve Koth'un üstünlüğünün kanıtı olduğuna inanıyordu.

"Kaptanın tepkisi ne oldu?"

Kadının yüzü sertleşti. "Yok Edici gelmeden önce kuzeye yürüyüp Koth'un korumasını arayacak kadar aklımız olsaydı, sonrasında çocuklarımızı aramak için yürümüyor olurduk. Bu yüzden o parlak postayı *asla* unutmayacağım."

Lizzan'ın yüzü yandı. Anlaşılan Kothan'ın askerlerinin hepsi suçluluk ve rahatlama nedir bilmiyordu, sadece üstünlük biliyorlardı. "Size böyle söylendiği için özür dilerim. Bu bir zalim."

"O sen değildin. Ve zırhın o kadar da parlak değil." Bakışları Lizzan'ın yaralı yüz hatlarında gezindi. "Sen savaştın."

"Ve kaybettim."

Kadın aniden güldü. "Hepimizin olduğu gibi. Peki senin hikayen nedir, buradan geçen herkese aktarabilir miyim?"

"Tekrar etmeye degecek bir hikaye değil. Askerlerimi kazanmamız gereken bir savaşa soktum ve katledildiler." Ve nehir çok gürültülü görünüyordu, neredeyse sesini bastıracak kadar gürültülü, çünkü sözleri çok zayıf ve sulu geliyordu. "Ama sadece ben hayatta kaldım. Bu yüzden korkak olarak adlandırıldım, ailem utandırıldı ve krallıktan sürgün edildim."

"Haklısın," dedi kadın. "Bu tekrar etmeye degecek bir hikâye değil."

Öyle değildi. Lizzan'ın boğazı ağrıyor ve yanıyordu, ama matarasındaki su sıcak daralmayı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Biliyor musun," dedi kadın, nehrin iki yanında duran heykelleri göstererek, "kayık birçok kez değiştirilmesine rağmen aralarındaki ip hiç çözülmedi ya da kopmadı. Ve nesiller boyunca, yüzler rüzgar ve yağmurla aşındıkça, taşa yeniden yontuldular."

"O zaman ipin gerçekten Nemek'in saçından yapıldığını mı düşünüyorsunuz?"

Omuz silkti. "Kim bilebilir ki? Ama Oana'nın hamamlarının Şifacı Nemek tarafından kutsanmış olduğu söylenir. Nehri o yönde geçen herkes Nemek'in genç ve güzel yüzü tarafından karşılanır, böylece yolcu önünde şifa olduğunu bilir. Aksi yönde, hastalık ve iltihaplı yaralarla dolu ormana girdiğinizde, solmuş ve çarpık yüzü görürsünüz. Ama ben Nemek'in doğduğu yerde bulundum. Temra Ana'nın onları iki yüzle dünyaya fırlattığı yeri gördüm: şifacı ve

hastalığı. Ve orada Nemek hakkında inandığım her şeyin yanlış olduğunu öğrendim. Bu heykeller de yanlış. Gerçekte, o yaşlı yüz şifacıya ait."

"Bu olamaz." Bu, Lizzan'ın şimdiye kadar duyduğu her şeye aykırıydı. "Bu gerçek. İyileştirmenin değerini en iyi kim bilebilir ki? hasta, yaralı ya da yaşlı? Ve hastalıktan acımasız ne olabilir - ya da genç ve güzel olan ve hiç hastalık nedir bilmeyen birinden Acı mı? Belki de bu heykeller ilk yontulduğunda yüzleri doğruydı.

Ancak zamanla insanlar Nemekin güzel yüzünün şifacı olduğunu söylemeye başladıkça, bu hikaye tekrar tekrar anlatıldıkça ve heykellerin yüz hatları kurudukça, onlara yanlış yüzler oyuldu ve bu taşta kazınmış bir gerçek haline geldi."

Lizzan çalışarak bir heykelden diğerine baktı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten. İşte bu yüzden bana az önce anlattığın hikâyeyi tekrar etmeyeceğim." dedi. "Çünkü bunun senin hikayen değil, senin hakkında anlatılan hikaye olduğundan şüpheleniyorum. Ve yüzünü yeniden düzeltmeyeceğim."

"Zaten yeterince oyuldu," diye gülererek kabul etti Lizzan, ama gözleri yanıyordu. "Ve benim hikâyem de yeniden anlatılmaya değmez."

"O zaman dinlemeye değer mi? Çünkü şu anda yapacak çok az işim var. Görünüşe göre sizin de yok."

Lizzan'ın yapacak çok işi vardı. Nehri geçmenin bir yolunu bulmalıydı. -Gerçi heykellerin arasındaki ip ona bir fikir vermişti. Zincir zırhını giyerken ve tüm eşyalarını yüklenmişken nehre düşerse belki de aptalca bir fikir.

Ama acele etmeye gerek yoktu. Kervan yavaş ilerliyordu. Feribot hâlâ Aerax'tan önce varabilirdi.

Ve Lizzan'a göre, başlanması gereken yer de burasıydı. "Bir prens var-"

"Tabii ki var!" Balıkçı kadın kıkırdadı. "Yakışıklı biri mi?"

Gülmesine engel olamayan Lizzan başını salladı. "Ona bakmak çok güzel."

"Bunun daha iyi bir hikâye olacağını biliyordum." Kadın tekrar yerleşmeden önce hattını kontrol etti. "O bir kötü adam mı?"

"Öyle." Lizzan'ın sırtışı soldu. "Belki de sadece benim anlattığım . Ve bu şekilde başlamadı." "O zaman nasıl başladı?"

BÖLÜM 6

AERAX

W Yüce Kız'ı bulma görevini tamamlayan Hanani aygırı şafak vakti Krimathe'ye döndü ve tüm Parsathean kısraklarını da yanına aldı. Aerax dörtmala koşan toynak sesleri ve savaşçıların bağırıışlarıyla uyandı ama diğer kamptaki ruh hali, bineklerinin yarısı çalındığı için daha karanlık görünmüyordu. Bunun yerine Aerax gülümsemeler ve kahkahalar gördü. Güneyliler eşyalarını topladılar kimin ata binip kimin yürüyeceğini belirlediler.

Ya da çift binmek. Tyzen ona katıldığında Aerax kendi atını eyerlemeyi henüz bitirmişti. Prense ya da Parsathean kızına göre daha hafif yapılı olan genç keşiş onun arkasında oturuyordu. Seri yaya olarak gidiyordu.

Ve görünüşe göre onları Aerax'ı aramaya teşvik eden de oydu. "Caeb kimsenin ona binmesine izin veriyor mu?" diye sorarken gözleri ışıltı ışıltı parlıyordu.

"Yok."

"Hiç deneyen oldu mu?"

"Bir kere." Lizzan'ın çılgınca kıkırdadığını ve karda hızla ilerlerken Caeb'in kalın kürküne yapıştığını hâlâ hayal edebiliyordu. "Caeb'in üzerinde oturmanın suda bir kütüğe binmeye benzediğini söylerdi. Her hareket onu dengesini kaybetmekle tehdit ederdi."

Tyzen sıırttı. "Bu Seri'yi . O her şeye binebileceğine inanıyor."

"Parsathean savaşçıları her şeye binebilmeli," diye karşılık verdi.

"Biz gümüş parmaklı Rani gibiyiz. Ve uzun dişli bir kedi, bir attan çok bir ejderhaya benziyor."

Gümüş parmaklı Rani, ejderhasının üzerinde uçan tanrıça ölülerin ruhlarını Temra Ana'nın kollarına teslim ediyorlardı. Eğer Parsathean savaşçıları Rani gibiyse, o zaman tanrıçaya Aerax'ın hiç olmadığı kadar yakınlardı.

Atına bindi, sonra elini uzattı. "Sıradan bir Kothan atına razı olacaksan, eyerimi paylaşabilirsin."

Seri'nin geniş gülümsemesi belirdi. Adamın uzattığı ele hürmet edercesine parmaklarına dokundu ama uzun ata binmek için yardıma ihtiyaç duymadı. Çevik bir hareketle onun arkasından fırladı, belindeki kırmızı keten kuşak bacaklarının üzerine dökülmeden önce . Dengesini sağlamak için onun belini ya da omuzlarını kavramadı ve o kadar hafif oturdu ki Aerax onun varlığını neredeyse hiç hissetmedi.

"Sizin Kothan ırkınızı seviyorum," dedi ona. "Bizimkiler kadar büyük değiller ama dayanıklı ve emin adımlarla yürüyorlar."

", " diye kabul etti. "Ve bineğiniz çalındığı için üzgün görünmüyorsunuz."

Kadın neşeli bir kahkaha attı ve genç keşiş alaycı bir şekilde cevap verdi: "Parsatheanlar Krimathe'den ayrıldığımızdan beri kısraklarını Shim'in önünde gezdiriyorlar."

"Güneye dönüp onları sürüsünden geri aldığımızda, hepsi taylarıyla birlikte ağırlaşmış olacak," dedi. "Ve önümüzdeki köylerde soğuk iklimlere uygun başka binekler bulacağız."

Yani Parsatheanlar Shim'in atlarını çalacağını tahmin etmemişlerdi ama sonuç tam da umdukları gibi oldu. Ve Tyzen'in Seri'ye attığı memnun bakış Aerax'ın, Seri'nin kendisiyle gelmesine izin verme teklifinin de umulan bir sonuç olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Bu üç genç güneylinin onu koruduğundan şüpheleniyordu. Bu saçma bir düşünceydi çünkü Aerax onların yarısı yaşındaydı, Tyzen'in yarısı ağırlığındaydı, Seri'den bir baş daha uzundu ve şimdiden bir mamutu parçalayabilecek bir kedi tarafından korunuyordu.

Aerax'ın yeni koruyucularından da emin olmayan bir kedi. Caeb bineğinin yanında sinsice ilerledi, koca kafasını Aerax'ın baldırına sürtmeden önce küçümseyen bakışlarını Seri'nin üzerinde gezdirdi. Ancak Aerax kedinin kulaklarını kaşıdıktan sonra Caeb ilerlemeye devam etti, Aerax'ın baldırını kullanarak vücudunun tamamına masaj yaptı, o kadar sert bastırdı ki atı yerinde kalmak için duruşunu değiştirmek zorunda kaldı ve Aerax'ın deri çizmesinin üzerinde beyaz bir tüy tabakası bıraktı.

Seri kıkırdadı. "Bana mı söylüyor yoksa ata mı söylüyor senin kime ait olduğunu?"

Muhtemelen ikisi de. Yine de Aerax cevap vermedi. Atlı bir Riasa tırıs la onlara yaklaştı ve başını eğerek yolun ilerisini işaret etti. "Yüce Kız, Prens Aerax ve Prens Tyzen'in kendisiyle birlikte gelmesini rica ediyor."

Kervanın başında. Aerax kaptanı takip etmeden önce çoktan binek hayvanına binmiş olan Leydi Junica'ya ve kendi binek hayvanına tırmanmakta olan Degg'e bir bakış attı. Kervandaki yolcular onların geçişini izledi, gözleri meraklıydı ve Caeb'i gördüklerinde gözleri büyüdü.

Kırmızı pelerinli savaşçıya yetiştiklerinde Aerax'ın kendi gözleri de sulanmaya başladı. Şafak sökmeden önce, onk sürüsü yollarına devam etmiş, arkalarında çiğnenmiş eğrelti otları, dumanı tüten gübre yığınları ve kokuşmuş sidik havuzları bırakmıştı. Seri'nin homurdanarak kıkırdadığını duydu ve ardından kemerinden sarkan keten bezini yukarı çekti. Tyzen'in arkasındaki genç keşiş de aynı şeyi cübbesinin eteğiyle yapınca, Seri'nin yüzünü örtmek için bunu yaptığını anladı.

Kahkahadan -ya da pis kokudan- boğulan Syssian prensi Aerax'ın gözlerini yakaladı. "Bu, sonunda Yok Edici'nin yenilgisiyle ilgili söyleyecekleri şarkıların güzel bir parçası olacak - onk shart'ın ortasında kurulan bir ittifakın hikâyesi."

Aerax sadece içinde yuvarlanan dev bir kediyle ilgili bir olmamasını umuyordu. Ya da Krimathe'nin Yüce Kızı'na nasıl hitap edeceğini bilmeyen piç bir prens hakkında.

Ama öyle olsa bile bunun pek önemi yoktu. Hiç kimse gübre içinde debelenirken yüce bir rütbeye sahip olamazdı. Aerax başını eğerek onu basit bir "Leydim" ile selamladı.

Kırmızı pelerininin kapüşonunu yüzünün alt yarısına kadar çekerek önce başını salladı, sonra da Tyzen'in selamına karşılık vererek yolu işaret etti.

Aerax önden giderek atını sidik havuzları arasında yönlendirirken, onlar da teker teker arkadan takip ediyor, bir toynaktan fırlayan herhangi bir şeyi yakalamamaları için yeterince aralık bırakıyorlardı. Bakışları birkaç yığını merakla koklamak için duran ama yıkanmayı gerektirecek bir şey yapmayan Caeb'in üzerindeydi.

Gece çamurunu geçtikten sonra diğerlerini beklemek için durdular. Eğrelti otlarından ve ağaçlardan gelen gürültülü sesler, güneş yavaşça yükselirken ormanı uyandırıyordu. Henüz onlara parıldayacak kadar yükselmemişti ama hava şimdiden daha sıcaktı, çiy gölgeliklerin üzerinde buhar olarak yükseliyordu.

Aerax'ın bakışları yeri taradı, Lizzan'ın bir şey yaptığına dair bir işaret aradı. Bu gel. Hiçbir şey yoktu ama bu beklenmedik bir şey değildi. Eğer onun arkasında olduğunu bilseydi -ondan kaçarak- yolunu bulabilirdi. Yol yerine ormanda.

Arkasına baktı. Atlılar gece çamurunun içinden yaklaşıyordu: Riasa ve ona eşlik eden Krimathean askerleri, Leydi Junica ve Degg ve bir avuç atlı Parsathean savaşçısı. Kothan eskortu kervan tarafından takip ediliyordu.

Aralarında çok azı

Yürüyordu ve ormandan gelen sesler ona Parsatheanların ve yaya yolcuların yoldaki karmaşanın etrafından dolaşmayı tercih ettiklerini söylüyordu.

Onlara ilk ulaşanlar, diğer Parsatheanlara önderlik eden ve Tyzen'in muhafızları olarak görev yapan iki savaşçı, Kelir ve Ardyl oldu. Kuzey Halkı Krimathe ve civar diyarlardakilerden daha uzun boyluydular ama Yanan Ovaların bu atlıları daha da uzundu. Birliklerindeki erkek savaşçıların çoğu Aerax ile aynı boydaydı ve o da kendi halkı arasında iri bir adam olarak kabul edilirdi. Ama Kelir'in yanında iri bir adam değildi.

Seri gibi onların da siyah saçları çoklu örgülerle geriye çekilmişti ve sadece çizme ve kemerin üzerine katlanmış kırmızı keten giyiyorlardı; ancak Ardyl göğüslerini de bağlamıştı ve gümüş piercingler kulaklarını ve kaşlarını süslüyordu. Krimathean sarayında, savaşçıların kıyafetleri daha özenli görünüyordu - sürüngen derisiyle bağlanmış zırhları, siyaha boyanmış alınları ve Caeb'inkilere rakip gümüş pençeleri vardı. Ancak o ana kadar, Seri'nin Parsatheanların gümüş parmaklı Rani gibi olduğunu söylediğini hatırlayan Aerax, onların bu tanrıçanın tasvirlerine ne kadar benzediklerini fark etmemişti.

Daha önce Lizzan'ı hep onların içinde görmüştü. Onlara hiç benzemiyordu. Yine de bu Parsatheanlar Aerax'a onu hatırlatıyordu, çok çabuk kaybolan kısa ve net izlenimlerle.

O anlar hem tatlı hem de acı vericiydi. Kelir'in hızlı sırtışını görmek ve onunkini hatırlamak. Savaşçının yüzünün yan tarafını tırmalayan yara izlerini görmek ve Lizzan'ın yüzünü oyan kesikleri hatırlamak. Aerax onunla son konuştuğunda kırmızı ve öfkeliydiler, kabukları yeni yeni oluşuyordu. Yaralar şimdi tamamen iyileşmiş olmalıydı ama bıraktıkları izler Parsathean'inki kadar eski ve beyaz olamazdı. Yine de Aerax o yara izlerini ve Lizzan'ı gördü.

Tıpkı Ardyl'e baktığında, mizah ve gururla yumuşatılmış bir vahşilikle yanan bir kadına baktığında yaptığı gibi. Seri'de Lizzan'ın eskiden olduğu kızı görüyordu ama Ardyl'de Lizzan'ın dönüştüğü kadına benzer birini görüyordu; Lizzan'la aynı boydaydılar, uzun boylu ve zayıftılar. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Ardyl'in mavi yerine kahverengi gözleri, köşeli yerine kare şeklinde yüz hatları, daha küçük bir burnu vardı ve çenesinde Aerax'ı defalarca deliliğe sürükleyen o inatçı çıkıntı yoktu. Ama yine de

Parsathean bilinçli bir amaçla hareket ediyordu, omuzları geride ve başı dikti, bakışlarında her zaman mutlak bir güven ifadesi vardı ... bu da Lizzan'dı.

Onu her gördüğünde, çok hızlı bir şekilde tekrar ortadan kayboluyordu. Sanki ona musallat olmuş gibi. Oysa o hayalet değildi.

Onun yerine etten kemikten biriydi ve ondan kaçmıştı.

Seri Aerax'ın zırhlı kaburgalarını dürttü. "Caeb neyin kokusunu ?"

Büyük kedi önlerinde ağır ağır, kıvrıla kıvrıla ilerliyor, yolun iki yanındaki ormanı inceliyordu. Şimdi başını kaldırmış, doğrudan bir patikadan aşağı doğru iniyordu. Avlanmak için değil, çünkü bunun için yeterince gizli hareket etmiyordu, ama açık bir amacı vardı.

Kırmızı pelerinli Krimathean da onu izliyordu, kaşları çatılmıştı. Riasa, "Bu bölgede haydutlar kol geziyor," dediğinde Aerax'a baktı. yol."

Aerax kaşlarını çattı. "Caeb!"

Kedi onu görmezden geldi. Aptal canavar. Caeb ormanda avlanırken, yeşillik ona siper ve koruma sağlıyordu. Oysa yolda ikisi de yoktu ve Aerax haydutlar için hangisinin daha değerli olacağını bilmiyordu; koşumunun gümüşü mü yoksa kürkünün beyazı mı?

Ama Aerax kedinin tam olarak neyin peşinde olduğunu biliyordu. Caeb'in onu yakalayıp yakalamayacağını bilmiyordu ama eğer kedi yakalarsa Aerax da hemen arkasından gelecekti. Çünkü bu yolda seyahat eden herkes haydutlar yüzünden tehlikedeyse, Lizzan da tehlikedeydi.

"Onu takip etmeliyim. Kalıyor musun yoksa benimle mi geliyorsun?" diye sordu kıza, o da cevap vermeden önce Tyzen'e ve diğer Parsathean'lara baktı.

"Biz de sizinle geliyoruz," dedi.

BÖLÜM 7

LIZZAN

H Aerax'la olan hikâyesi nasıl başlamıştı? Son zamanlarda Lizzan başlangıcı pek düşünmemişti. Sadece nasıl sona erdiğini düşünüyordu. Birdenbire bir içki için yanıp tutuşmaya başladı. Balıkçı kadına, "Her şey ikimizin en iyi arkadaş olmamızla başladı, gerçi arkadaştan daha fazlası olmak istiyorduk. Hem çok istedik. Ama ailem bunun sadece acı ile sonuçlanacağı konusunda bizi uyarmıştı."

"Rütbesi yüzünden mi?" diye sordu balıkçı kadın.

"Çünkü rütbesi yoktu. Bir adı bile yoktu. Tanınmadan doğmuş bir piçti ve Koth'tan *nefret ediyordu*." Babasının olduğu her şeyden ve yasaların bir insanın doğum kazasından başka hiçbir sebep olmaksızın bir hiç muamelesi görmesine izin vermesinden nefret ediyordu. "Sadece annesi için kaldı. Ama her zaman gitmeyi planladı. Ve ben... kendimi bildim bileli tek isteğim bir asker olmak ve krallığın insanlarını . Bu yüzden benden onunla gitmemi istediğinde, ona kalmamın görevim olduğunu söyledim ve sonra onu bir arkadaştan öte bir şey olarak sevmemek için çok uğraştım. O da aynısını denedi. Böylece gitme zamanı geldiğinde, bu kadar acı çekmeyecekti."

"Ama öyle miydi?"

"Oh, öyleydi." Lizzan ne kadar eziyet çektiğini ve ne kadar genç olduğunu hatırlayınca güldü. "Hem de çok. Ve ben onunla gitmek için eşyalarımı toplarken bile, o kalmaya karar verdi - yine de kolay olmayacaktı. Adı defterlere yazılmamıştı. Eğer nasıl olduğu ortaya çıkarsa yakın olsaydık, ordudan atılırdım. Ama orada

Soylular ve meclis üyeleri arasında kitapların ortadan kaldırılacağı konuşuluyordu, biz de ... belki yakında her şeyin yoluna gireceğini düşündük. Böylece birbirimize söz verdik. Ancak bir gece bile geçmeden kızıl humma geldi ve adada yaşayanların neredeyse yarısını öldürdü."

"Onu kaybettiniz mi?" diye sordu balıkçı kadın nazikçe.

"Ateşe değil." Gerçi Aerax annesini kaybetmişti. Lizzan da annesinin anne ve babasını kaybetmişti ve kendileri de hastalığa yenik düştüler. "Kraliyet hanedanının neredeyse tüm üyeleri ölmüştü - kral ve tüm varisleri ve daha pek çoğu. Geriye sadece kralın kardeşi, kardeşinin genç kızı ... ve Aerax kalmıştı. Koth'un kar saçlı krallarını duyduunuz mu?"

Kadın başını salladı. "Onlar insan-tanrı Varrin'in soyundan geliyorlar."

"Öyle. Ve efsaneye göre Koth, varislerinden hiçbirisi ayakta kalamazsa batacakmış.

adada. Yani kral, hayatının sonunda Kral Yürüyüşü'ne çıkana kadar Koth'u asla terk etmez. Ve her zaman, *her zaman*, en az bir kraliçe yaşında biri bu rolü üstlenmeye hazırdır. Aerax o yaştan yarısından biraz fazlaydı ama yine de başka seçenekleri yoktu. Prenses daha üç yıl bile görmemişti. kışlar henüz gelmemişti. Böylece Aerax'ın adını kitaplara yazdılar ve o da nasıl bir Kothan prensi olunacağına dair derslerine başladı."

"Ve şimdi onun rütbesi aranızda mı girdi?"

"Gerçekten değil." Aşılamaz bir engel değil. "Ordudaki rütbelerimi yükseltebilir, babam gibi yüksek komuta kademesinin bir parçası olabilirdim. Bu sadece zaman ve çaba gerektirecekti ve her zaman yapmak istediğim şeyden farklı değildi. Ve kızıl ateşin askerlerin içini nasıl parçaladığı Destroyer'in sonunda geldiği söyleniyordu. Bu yüzden iş sıkıntısı." Bütün bir kışı sadece evlerdeki cesetleri temizleyerek geçirmişti. "Ve asıl engel de buydu - yapılacak ne kadar çok iş vardı. İki ya da üç askerin görevini üstlendim, bu yüzden Aerax ile tekrar karşılaşmam yaza yakın oldu. Ama her şey değişmişti. *O* değişmişti."

"Nasıl yani?"

Göğsü ağrıyan Lizzan çaresiz bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırdı. Bilmiyordu. *Hâlâ da* bilmiyordu. "Aramızda bir mesafe vardı. Daha önce hiç olmamıştı. Çok sıkıntılı görünüyordu. Ama çektiği acıyı hafifletmek için ne yapabileceğimi sorduğumda, kraliyet ailesi olduğunu söyledi. ve şimdi benim anlayamayacağım yükler taşıyor."

Balıkçı kadın dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Ve sen onu orada kesip açmadın mı?"

Acımasına rağmen Lizzan güldü. "Onu affettim. Annesi için üzöldüğünü ve her zaman yaptığı bir role hapsolduğu için kızgın olduğunu düşündüm. hor göröldü."

"Ama değöl miydi?"

Lizzan yine çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bana hiç söylemedi ve bunun üzerinde duracak çok az zamanım vardı. Yapacak o kadar çok şey vardı ki. Yağmacılar gölün ötesindeki ormanlara musallat olmuşlardı, uluyan dehşet ve dikenli canavarlarla ilgili hikâyeler vardı ve askerlerimle ben sürekli ortadan kaybolan düşmanların peşindeydik. Ve sahip olduğumuz asker sayısı hâlâ çok azdı.

Tehlikeli derecede az. Ama yine de bunu düşünmemiştim ..."

"Kaybedecek misin?" dedi kadın, Lizzan'ın sesi .

"Hiçbirimiz buna inanmıyorduk. Kral Yolu'nu geçmekle tehdit sadece elli haydut vardı. Bu gülünçtü. Ancak ordunun yüksek komutası, haydutların liderine bir gösteri yapmak için iyi bir zaman olduğunu düşündü ve bu benim için bir terfi fırsatıydı. Şimdiden yüzbaşı rütbesindeydim.

Bir bölük askerin sorumlusu. Böylece sınanacaktım ve performansım yüksek komuta kademesindeki herkes tarafından gözlemlenecekti. Ve bunun için güzel bir geceydi. Soğuk ve açıktı, ay dolunaydı. Mevsimin ilk karı gün boyunca yağmıştı, yüzden tüm beyazlığa rağmen, biz görmeden hiçbir şey hareket edemezdi. Böylece haydutların geldiğini gördük." Lizzan sıcak, ürpertici bir nefesle durakladı. "Arkamızdan neyin geldiğini görmedik."

"Neydi o?"

"Wraithler, sanırım." Buzdan yapılmışlardı ve parmakları bıçak gibiydi. Lizzan kendi titreyen parmaklarıyla yüzündeki yara izlerine dokundu.

"Babamı, arkadaşlarımı, haydutları parçaladılar. Daha fazla savaşamayacak hale gelene kadar savaştım. Ertesi sabah, düşenlerin arasında beni bulan Aerax'tı."

Kana bulanmış yüzü saçları gibi bembeyazdı, ta ki kız onun adını söyleyene ve hâlâ yaşadığını anlayana kadar.

"Seni nasıl buldu?"

"Aerax avcılarının en iyisidir; her şeyin izini sürebilir." Ama o sabah muhtemelen Caeb'den yardım almıştı. "Beni saraya götürdü ve orada Konsey üyelerinden ve kralın sarayından sorular gelmeye başladı. Bu soruların nereye varacağını hemen anlayamadım."

"Bana anlattığın ilk hikayeye mi?"

"Ve ben, askerlerimi terk eden bir korkak," dedi Lizzan donuk bir sesle. "Paniklediğimi ve saldırıyı arkadan hayal ettiğimi söylediler. Varrin'in

Koruma, bir Wraith'in adaya asla uğrayamayacağı anlamına geliyordu. Ya aklımın yerinde olmadığını ya da yalancı olduğumu söylediler. Sonra sürgüne gönderildim ve adım kitaplardan silindi."

"Yani kimse seninle konuşmadı mı?"

"Ya da hiç adımı anma. Ya da yaşadığımı kabul etmedi. Ama bu umurumda değildi. Aerax adı yazılmadan hayatta kalmıştı; ben de kalabilirdim. Yine de ailem ... insanların bana yüklemesine izin verilmeyen tüm utancı taşıyacaklardı, çünkü benim var olmam bile gerekmiyordu. İdam daha iyi bir son olurdu, çünkü en azından o zaman adım tekrar kitaplara yazılırdı, çünkü var olmayan birini idam edemezsiniz." Ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Doğrusu, ölümü bekliyordum. Ama sürgün bana uygun geldi. Çok *öfkeliydim*. Ve ölmeye hazır değildim. Bu yüzden ayrıldım ve asla geri dönmeyeceğim."

Balıkçı kadın başını salladı, sonra ona dar bir bakış fırlattı. "Prensinizin nasıl kötü adam olduğunu söylemediniz."

"Ah." Lizzan sert bir kahkaha atarak yanaklarını sıvazladı. "Firari bir korkak olarak adlandırıldım, hayalperest ve yalancı olarak adlandırıldım . . . ve yine de savaş alanında oradaydı. İzleri görmüştü. Doğruyu söylediğimi biliyordu. Ama konseyde benim adıma konuşmayacaktı." Aptal gözlerinden daha fazla yaş döküldü. "Bunun bir fark yaratmayacağını söyledi. kararlarını çoktan vermişlerdi ve savaşa bizzat tanık olmadığı için gördüğü kanıtları göz ardı edeceklerdi. Muhtemelen haklıydı," diye fısıldadı acı içinde, başını sallayarak. "Ama bu her şeyi değiştirebilirdi. *benim* için fark etmez."

"Öyle de ," dedi kadın, sesi sempati doluydu. "Peki ya sonra? Çünkü bu son olamaz."

Lizzan yine güldü, çünkü gülmezse ağlamaya devam edecekti. Sonu *gelmemişti* ama gelebilirdi de. Kraliyet muhafızlarına onu Kral Yolu'na götürmeleri talimatı verilmişti ama o orada kendisini neyin beklediğini biliyordu. Hüküm giydiğinde, öfkeli çılgınlık annesinin hıçkırıklarını bastırdığında, tükürükler, taşlar ve Tehditler ona uçuyordu. Mahkeme onu öldürmediğine göre, ya hâlâ hayatta askerler ya da katledilenlerin aileleri adaletin yerini bulduğunu görecekti.

Böylece Lizzan muhafızlardan kaçtı. Eve ya da rıhtıma gidemezdi; onu orada ararlardı. Yine de başka bir çıkış yolu vardı.

Adanın rüzgâr tarafındaki kıyısında bir mağarada, gençken Aerax'la birlikte sık sık kullandıkları küçük bir tekne vardı.

Aerax onu bulana kadar muhafızlardan zar zor kaçabilmişti, yanında Caeb'le karanlıktan çıkıyordu - sanki zaten mahkûm arabasını takip ediyorlarmış gibi. Ona hâlâ kızgındı.

Kızgın, ihanete uğramış, incinmiş. Yine de onu orada görmek, Kral Yolu'nda onunla birlikte savaşacağını bilmek, paramparça olmuş kalbini büyük bir sıcaklıkla doldurmuştu. Sonra onu atına almış ve rüzgârın estiği tarafa doğru at sürmüşlerdi.

Denemesine rağmen o kısa yolculuğu asla unutamamıştı. O gece hiç rüzgâr yoktu. Sadece yağın karın fısıltısı, bineğinin toynaklarının yoldaki ritmi, yanlarında sessizce koşan Caeb'in koşum takımının parıltısı ve Aerax'ın onu tutan kolları vardı.

Onu öperek geçirdiği tüm mesafe bu kadarmış gibi görünüyordu ama bu doğru . Onun önünde gidiyordu, bu yüzden her öpücük Başı omzuna yaslanmışken hızlı ve beceriksizce olmuştu. Yine de ağzının çılginca sıcaklığını, dudaklarını her tattığında hissettiği çaresiz tatlılığı ve her birinin nasıl canını yaktığını o kadar net hatırlayabiliyordu ki yüzündeki yaralar henüz iyileşmeye başlamıştı ve en ufak bir dokunuşta gözyaşlarının tuzuyla yanıyordu.

Yine de zihninden sadece bir anıyı silebilseydi, bu öpücükler ya da acı. O kısa yolculuk boyunca Aerax'ın da onunla birlikte gideceğine inanmıştı.

Çok uzun zamandır diyarı terk etmek istiyordu. Ve kızıl ateşin üzerinden sekiz yıl geçmişti. Birbirlerine söz verdikleri ama görevlerine çağrılmadan önce ay gecelerinde birlikte yatamadıkları sekiz yıl. Uyanık oldukları her anı Koth'a adadıkları sekiz yıl.

Ama o artık bir asker değildi ve krallığın da artık bir prense ihtiyacı yoktu. Kral yarım düzine eş almış ve başka kar saçlılar üretmişti. O zamandan beri bebekler Aerax'ın adayı güvenle terk edebilmesi için doğmuştu ve prenses hâlâ çok gençti ama kralın yerine geçebilecek kadar da yaşlıydı.

Lizzan sonunda Aerax'la birlikte olabileceklerine inanmıştı. Küçük mağaraya vardıklarında buna inanmıştı ve adamın tekneyi nasıl erzakla doldurduğunu görmüştü. Aerax onu tekrar öperken buna inanmıştı, çok uzun, tatlı ve yavaş, sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi.

Aerax ona tek başına devam etmesini söyleyene kadar buna inanmıştı.

Ve o zaman bile, o zaman bile, bu bir son olmamıştı. Çünkü o tam bir aptaldı.

"Ondan benimle gelmesini istedim," dedi balıkçı kadına. Aslında *yalvarmıştı*, gerçi sadece bir kez istemişti. Ama yalvarışı sesinde, gözlerinde ve kalbindeydi. Aerax'ın bunu gördüğünü biliyordu.

Ve o anda ona bu kadar çok şey verdiği için kendini asla affetmeyecekti.

Çünkü tekneye bindiğinde elinde hiçbir şey kalmamıştı. "Temra aşık gençlere merhamet et," diye derin bir nefes aldı kadın. "Prensiniz burada yanınızda olmadığına göre, cevabını sormama gerek yok."

Kalmak onun göreviydi. Yine de Lizzan onu hâlâ orada tutan görevin ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Hâlâ sarayda kendisine ihtiyaç duyulsa bile ondan asla gitmesini istemezdi, tıpkı hayali Koth'u korumak olduğu halde ondan ayrılmasını istemediği gibi.

Kızıl ateşten önce onu kalması için yeterince istemişti. Ama sürgünden sonra, onu gitmesi için yeterince istememişti.

Ya da başka bir şeyi onu istediğinden daha çok istemişti. Eğer öyleyse, bunun ne olduğunu onunla hiç paylaşmamıştı. Tıpkı kızıl ateşi takip eden yıllarda onunla hiçbir şey paylaşmadığı gibi. Onu atına bindirdiğinde daha az yufka yürekli bir aptal olsaydı, Aerax'ın onu Koth'tan sürgün edilmeden çok önce hayatından sürgün fark ederdi.

"İşte bu sondu," dedi Lizzan. Onu asla rahat bırakmayan anılar bir yana. Tatlı öpücüklerin, çığlık atan hayaletlerin, acı dolu çığlıkların anıları. Ama dünyada onları boğmaya yetecek kadar içki vardı. Geri kalan her şey, bitmiş olarak *kalacağına* karar verdiği bir sona ulaşmıştı.

Ama Aerax'la tekrar karşılaşırса bunu yapamazdı. "Ve hala tekrarlamaya değer bir hikaye değil."

Ama bunu anlatmak iyi bir şeydi. Lizzan sık sık olanları çalışıyordu. O anılarda sadece acı vardı. Ve onlardan bahsetmek canını yakmıştı. Yine de sanki içindeki büyük bir baskı boşalmış gibiydi.

Ta ki ani bir gerginlik ensesini sıkana kadar. İçgüdüsel bir dürtü gibi, o ve balıkçı kadın tamamen hareketsiz kalarak nehrin gürül gürül akan sesini dinlemeye başladılar. Ormandaki sesler o kadar farklıydı ki. Kuzeyde her şey uğulduyor, gıcırıyor ve çatırdıyordu. Burada ise vızıldıyor, çıtırdıyor ve damlıyordu.

Yine de tek duyduğu buydu. Daha önce olduğundan daha az gürültü olması dışında beklenmedik şey yoktu. Orman sessizliğe gömülüyordu.

tek bir yöne. Lizzan'ın bakışları da aynı yöne sabitlendi.

Orada. Beyaz kürkün en ufak parıltısı, eğrelti otlarının arasındaki gölgeler onu gözden uzaklaştırmadan önce sinsî bir adımın en kısa görüntüsü.

Lizzan ormanda henüz beyaz bir şey görmemişti. Ama bir zamanlar yaşadıkları yerlerden umutsuzca kaçan tek şey insanlar değildi ve dağlar hem güneyde hem de doğuda uzanıyordu. Uzun dişli bir kar kedisi ya da bir buz yürüyüşçüsü doğu sıradağlarına ulaşmak için vadi boyunca göç ediyor olabilir.

Yine, beyaz bir ipucu . . . ve gümüşün parıltısı. Lizzan'ın midesi göğsüne doğru fırladı. Kalbi gümürdeyerek, dengesizce ayağa kalktı ve "Caeb?" diye seslendi.

Eğrelti otları hışırdadı. Yaprakların arasından büyük bir kedi kafası çıktı, hançer gibi dişleri parlıyordu. O yüzü tanıyordu ve o muhteşem

En şakacı olduğu zamanlarda bile yüzünde küçümseyici bir ifade vardı.

Gülerek ilerlemeye başladı. "Eğer bir ok ve yayım olsaydı, kendini öldürtebilirdin, seni aptal."

Kocaman bir aptal. Caeb yolda sinsice ilerlerken neredeyse tükenmiş gibi görünüyordu, beyaz kürkünün altında güçlü kasları dalgalanıyordu. Geniş göğsünün etrafına gümüş boncuklarla süslü deri bir koşum takmıştı ki onu gören herkes evcilleştirilmiş bir yırtıcı olduğunu anlasın. Eskiden kürkünün kalınlığı deri ve gümüşü gizlerken, şimdi koşum takımı gövdesinden sarkıyordu.

Gerçi onu bu kadar zayıf gösteren şeyin sadece kürkü olduğunu fark etti. Koth'un en sıcak yazlarında bile Caeb hiçbir zaman kürkünü bu kadar çok dökmemişti, bu yüzden şimdi ona bir fok balığı kadar zarif görünüyordu.

Ve eve benziyordu.

Kalbinin etrafında ani bir daralma oldu. Adam büyük bir sıçrayışla ona doğru ilerlerken ve kısa sürede durmasaydı onu geriye doğru uçuracak bir hamleyle sona ererken tek kelime bile edemedi. Öyle de oldu, başını göğsüne çarpması, ağrıyan kalbinden havanın vınlayarak çıkmasına neden oldu. Ciğerleri sızladı ve ona sarıldı, parmakları kürküne gömüldü. Adam yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve kadın yanağını onun ağzına sürttü, kadifemsi kürkü gözyaşlarını emdi.

"Demek beni unutmadın?" diye sordu kısık sesle. Boğazına sıcak bir taş kaçmış gibi hisseden Lizzan, Caeb'in kulaklarını kaşdı, sesini dinledi mırıldanarak karşılık verdi. Ama ona sarılmak istemesine rağmen

sonsuzu dek oyalanamazdı. Caeb her neredeyse, Aerax da çok geride olamazdı.

Kürklü yüzüne bir öpücük kondurarak fısıldadı, "Benimle gelemezsin. Onun yerine Aerax'a geri dön."

Kedi ne kadar zeki olsa da konuşamadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Ve Mevida'ya, Laina'ya ya da diğerlerine adını vermemişti. Eğer Temra merhametliyse, Aerax onun burada olduğunu asla fark etmeyecekti.

Ve onu görmeye dayanamıyordu.

Lizzan titreyen bir nefesle geri çekildi. Caeb onu takip etti ve yüzünü tekrar Lizzan'ın yüzüne sürttü.

Aptal kedi. Ve o da aptal, aptal bir kadındı. Kalbi acıyarak ondan uzaklaştı, sonra Caeb onu arkasından dürttüğünde neredeyse başının üzerine yuvarlanıyordu.

Balıkçı kadın onları, Caeb'in genellikle neden olduğu ihtiyat ve şaşkınlık olmadan izledi. Ama belki de onca seyahatinden sonra evcilleştirilmiş bir kar kedisini görmek dikkat çekici değildi.

Kaşlarını kaldırıp Caeb'e işaret edercesine bakarak, "Prensinizin sizi takip etmediğinden emin misiniz?" diye sordu.

Bir zamanlar Lizzan buna inanırdı. Gençken, onun için her şeyden vazgeçmeye hazırken ve o da için çok şeyden vazgeçmişken. Aerax o zamanlar onu dünyanın dört bir yanında takip edebilirdi, tıpkı onun da onu takip edeceği gibi.

Ama onu tek başına gönderen Aerax birkaç diyar boyunca onu takip bile etmeyecekti.

"Eminim," dedi Lizzan, sesi titrekti. "O sadece Krimathe ile ittifak yapmak için burada."

Kadın iç çekerek balık tutmaya geri döndü.

Sıcaklığa son bir kez daha karşı koyamayan Lizzan dönüp kollarını Caeb'in kalın boynuna doladı ve yüzünü Caeb'in sırtına gömdü.

"Benimle gelemezsin," diye tekrarlardı ve bunu kendisine mi yoksa ona mı söylediğini bilmiyordu.

Ve belki de Temra merhametliydi. Nehrin kıyısında yarım düzine atlı, yük taşıyan üç ata daha önderlik ederek yaklaşıyordu.

Balıkçı kadın aceleyle oltasını çekti. "Benimle gel. Hemen benimle gel. Saklanmalıyız."

"Saklanmak mı?"

"Posta zırhın parlamıyor ama yine de onu senden alacaklar. Tıpkı onun postunu alacakları gibi."

Lizzan'ın dikkati keskinleşti. "Onlar haydut mu?"

Islak ayakları rıhtımda belirgin izler bırakan kadın hızla çantasını, battaniyesini topladı. "Eğer kar kedisini ya da senin giydiklerini görmezlerse, bizi avlamak yerine yolda daha kolay bir av arayacaklardır."

Arkasındaki yolda kolay bir av bulamayacaklardı. Ama Lizzan henüz emin değildi. Bu mesafeden, diğer yolculardan farklı görünmüyorlardı.

"Haydutlar için iyi tedarik edilmiş görünüyorlar."

"Çünkü çaldıkları mallar karşılığında takas ettikleri erzaklarla Oana'dan döndüler. Zırhını çalacaklar, sonra satacaklar, sonra da ormandaki yaratıklar senden arta kalanları yerken karnını doyuracaklar."

Bazı haydutlar gibi çaresizlikten hırsızlığa sürüklenmemişler. Sadece açgözlüler. "insanların gitmesine izin vermiyorlar mı?"

Balıkçı kadın başını salladı. "Cesetleri çürümeleri için ormana sürüklüyorlar. Tek yapmamız gereken onlar bizi geçene kadar beklemek. Sonra feribotla güvenli bir şekilde karşıya geçebilirsiniz."

Lizzan başını salladı. Saklanmalı ve beklemeliydi. Haydutlar geçip gidecek ve kervana önderlik eden kırmızı pelerinli savaşçıyla ya da şimdi onlarla birlikte seyahat eden Parsathean'larla karşılaştıklarında çabucak sonlarını getireceklerdi.

Ama daha önce Lizzan haydutların kolayca ve çabucak yenileceğini düşünmüştü. Eğer saklanıp bunların geçip gitmesine izin verirse ve kervandaki herhangi biri zarar görürse ...

Buna izin veremezdi.

Caeb'e baktı. "Bir bineğe ihtiyacım var, bu yüzden atlarını kaçacakları kadar korkutmamaya çalış," dedi ona. Özellikle de iki küçük fıçı taşıyan atı.

"Erzakların çoğu bu kadının olacak. Ama onu iyi korursan, et de senin olacak. Onunla birlikte ağaçların arasına git ve saklan.

Sadece ben çağırdığımda dışarı çık."

Caeb başını onun omzuna sürüttükten sonra yeşilliklere doğru ilerledi.

Balıkçı kadın geniş gözlerle izledi, çünkü *bu* daha önce seyahatlerinde gördüğü bir şey değildi. "Seni anlıyor mu?"

"Anlıyor," dedi Lizzan. Ama anlamak dinlemekle aynı şey değildi.

-Ya da itaat etmek. "Ama o bir kedi. O yüzden yine de canının istediğini yapacaktır."

Nehrin karşısına baktı. Haydutlar feribota ulaşmıştı. Hiç şüphesiz ona bakıyorlardı ve bunun ne kadar hızlı ve kolay olacağını düşünüyorlardı.

Çabucak bitmesi için dua etseler iyi *olurdu*. Çünkü Caeb sadece canı ne isterse onu yapıyordu... ve saklanmak sadece Caeb'in hoşuna gidiyordu.

Avını takip etmek için bir başlangıç.

Ya da onunla oynamak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

AERAX

A tek bir ceset yolun ilerisinde yatıyordu. Aerax bineğini yavaşlattı, kalbi gümbürdüyordu. Ama ceset Lizzan'a ait değildi. Onun yerine, vücudu ısırık yaralarıyla parçalanmış bir adamdı.

ve uzun yırtık pençe izleri.

Arkasında Seri nefesini içine çekti. "Bunu Caeb mi yaptı?"

"O yaptı." Gerçi uzun dişli kedi hepsini yapmamıştı. Bir kedi İzlerde kalan kanıtlar Aerax'a adamın Caeb onu yakaladığında yolda koşmakta olduğunu söylüyordu. Sonra da kedi onunla oynamıştı. Ama adamın ve Caeb'in ayak izlerinin üst üste binmesi ve adamın boynundaki kesik, Caeb'in işi bitmeden Lizzan'ın adamın işini bitirdiğini gösteriyordu.

"Kediniz insanlara mı saldıracak?" Kelir kaşlarını çatarak ona baktı. "Sadece izinle."

"Ona kim izin verdi?"

Aerax cevap vermeden atını ileri doğru itti. Yolun sonuna daha fazla ceset yığılmıştı. Arbalet ve kılıçla öldürülmüş beş adam. Kireçtaşından bir iskelede, Caeb yüzünü suya dönmüş yatıyordu. Yanında koyu renk saçlı bir kadın oturuyordu, saçları Lizzan'ın saçları olamayacak kadar bakır rengindeydi.

Kadının korkmadan Caeb'e bu kadar yakın oturması Lizzan'ın onunla arkadaş olduğunu gösteriyordu. Yaklaşmalarını izlemek için döndüğünde silahsız ve zarar görmemiş gibi görünüyordu. Halatıyla yerinde tutulan vapur, sanki iskelenin demirleme direğine düzgün bağlanmamış gibi akıntıda hafifçe bir o yana bir bu yana sürükleniyordu. Atlar gemide bekliyordu, dizginleri hâlâ hayvan halatlarına bağlıydı.

Aerax ilk cesedin yanında atından indi ve dizginlerini Seri'ye verdi. Tyzen bineğini yanlarına çekti, onu Ardyl ve Kelir izledi.

"Bu adamlar bu tarafa ulaşır ulaşmaz saldırıya uğramış olmalı," dedi Tyzen, "çünkü atlar hâlâ gemide."

. Ama atlar tekneden indirilmiş ve sonra tekrar tekneye bindirilmişti. Belki de şimdi orada bekleyen kadın tarafından.

"Haydutlar mı saldırmış?" diye sordu iri Parsathean savaşçısı, yüzü asık.

"Hayır," dedi Aerax ve adamın cesedini incelemek için çömeldi. Dört Göğsünden arbalet okları çıkıyordu. Çantasının ipleri yeni kesilmişti, sadece kemerine bağlı deri ip parçaları kalmıştı. "Bu adamlar haydutlardı."

Ardyl bir kahkaha attı. "Bu adamlar mı? Emin misin?"

Aerax başını sallayarak yolu taradı. "Diğerleri feribotu boşaltırken bu ona yaklaştı." Belki de ona yaklaşmasına izin verdiği için dostça görünüyordu. Ama parmak izlerinin itişip kakışması Aerax'a adamın dostça davranmadığını gösteriyordu. Çenesi sertleşerek devam etti, "Sonra onu bir kalkan olarak kullandı

Diğerleri yaylı tüfeklerini ona doğrulttuklarında. Kaçan hariç diğerleri onun kılıcıyla öldürüldü."

Ardyl'in kaşları kalkıp rıhtımdaki kadına doğru bakarken gümüş rengi parılıyordu. "O mu?"

Aerax başını salladı. "Burada başka bir kadın vardı." "O şimdi nerede?"

Çok yakındı. Nereye gittiğini göremese de Lizzan orada olmalıydı. Seri atının tepesinden, "O tekne yüzerek uzaklaşıyor," dedi.

Aerax o yöne doğru geri döndü. Uzaklaşmıyordu. Ama sanki feribotta gizlenmiş biri dümeni indirmiş gibi yönlendiriliyordu.

Sadece *biri* değil.

Aerax rıhtıma doğru koştu. Çok geç kalmıştı. Kadın o kadar uzağa gitmişti ki, adam atlayamadı. Bir lanetle rıhtımın kenarında durdu, Bakışları kalabalık tekneyi tarıyordu. Onu görünce içinde bir sevinç patladı.

Ah, ama Lizzan şimdi saklanmıyordu. Güverteden kalkarak pilot mahallinde , eli dümenideydi. Saklanmıyordu. Ama hâlâ koşuyordu.

Ve arkana bakmadan.

Acı göğsünü daralttı. Lizzan *zaman* bakardı - arkasında kaç kişi olduğunu ölçmek, nasıl bir tehdit oluşturabileceklerini görmek için. Arkasına bakmaması onun orada olduğunu zaten bildiğini gösteriyordu. . . ve onu görmek istemediğini gösteriyordu.

Yapmayacağını biliyordu. Biliyordu. Yine de kalbine bir bıçak , neşesi delinmişti.

Boğazını sıkarak, umutsuzca uzanmış tekneyi izleyen Caeb'e baktı. Gıdıları ve göğsü kırmızıya boyanmıştı. Kesilmiş bir keçi butu yatıyordu. Lizzan'ın ikramı olduğuna şüphe yoktu ama yine de dokunmamıştı.

Aerax kendi acısını dindiremezdi ama kedininkini dindirebilirdi. Boynunu kaşımak için çömeldi. "Seni geride bıraktığı için mi yoksa o haydutla oynamana engel olduğu için mi somurtuyorsun?"

Kedi sadece kederli bir iç çekiş yaptı.

Aerax oltasına yem takmakta olan kadına baktı. "Haydutlarla savaşıyor kadın - yaralandı mı?"

Kadın oltasını suya indirdi. "Oldukça kötü."

Kalbi durdu, bakışları tekneye doğru uçtu. Atlamak için çok uzaktı. Ve akıntı çok aşağılara sürüklenmeden geçilemeyecek kadar hızlıydı.

"Ama o yaralanma buraya gelmeden çok önce olmuş," diye devam etti kadın. "Ve bir haydut tarafından değil, kötü adam dediği kar saçlı bir prens tarafından yapıldı."

Aerax'ın onun ne demek istediğini anlaması için tam bir nefes alması gerekti. Lizzan şu anda yaralı değildi ama yaralanmıştı. Onun tarafından.

Yine de daha fazlasını duymak istiyordu, eğer bu kadının söyleyecek daha çok şeyi varsa. O kadar açtı ki daha fazla Lizzan içindi. Acı bile ikinci elden verileni kabul ederdi. Hak edilmemiş bir acı değildi bu.

O bir caniydi. Ve Aerax'ın daha da büyük bir kötü adam olması zaman gelecekti.

"Haydutların dokuz atı vardı," dedi Kelir arkasından, bakışları feribotun üzerindeydi. "Muhtemelen bu kadar çok ata ihtiyacı yoktur. Birkaçını bize satacak mı?"

Aerax onun bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordu. Ama kalbi hala gürlüyordu onun yaralı olduğunu düşündüğü an. İyi olabilirdi. Ama bunu kendi gözleriyle görmeliydi.

Ağır zırhlı tuniğini kavrayarak başının üzerinde sürükledi. "Ona soracağım."

Ve onunla konuşmayı reddetmeyeceğini umuyordu. Eğer reddederse ya da tekrar kaçarsa, bir adamın kalbinin göğsünden kaç kez sökölüp alınabileceğini muhtemelen yakında öğrenecekti.

Ama onunla tekrar birlikte olmak her şeye değerdi.

BÖLÜM 9

LIZZAN

S arkasına bakmazdı. O da arkasına bakmayacaktı. Sonra nehir kenarından tezahüratlar ve kahkahalar yükseldiğinde bunu yaptı.

Bakışları Caeb'i buldu . . ama Aerax'ı bulamadı. Belki de vapurun güvertesinde atların arasında gizlenirken sesinin alçak gürültüsünü duyduğuna inanarak yanılmıştı. Eğer onu duymamış olsaydı, Lizzan kendini açığa vururdu. Parsathean'lardan saklanmak için hiçbir nedeni yoktu. Sadece Aerax'tan.

Yine de iskelede değildi. Ya da suda, nehrin aceleyle taranması bunu doğruladı.

Eğer , bu onu fazla endişelendirmezdi, çünkü güçlü bir yüzücüydü. Yine de aptal olması gerekirdi, çünkü güçlü bir yüzücü bile hızlı akan bir nehri dümdüz yüzerek geçemezdi.

Nehrin yukarısındaki hareket dikkatini çekti; tıpkı ormana ait olmayan bembeyaz saçlar gibi. Nehrin dibindeki yeşilliklerin arasından yükselen Aerax, nehri geçen halatı demirleyen Nemek heykeline tırmandı. Böylece, tekneyi ipe bağlayan halata ulaşana kadar suyun üzerinde kol kola sallanarak halat boyunca ilerleyecekti. Tıpkı feribot gelmemiş olsaydı ondan kaçmak için yapacağı gibi.

Böylece Lizzan ondan kaçamayacaktı.

Hızla gözlerini kaçırdı ama adam hâlâ zihnindeydi. Her zaman olduğu gibi.

Gözlerini kapattıktan sonra bile onun heykele tırmanışını ve ipin üzerinde sallanışını görebiliyordu. Bir keresinde Lizzan'a, çok küçükken annesinin her sabah saçlarını tıraş ettiğini, böylece Aerax'ın

Böylece yabancılar ona daha nazik davranabilirdi. Ama nedenini anladığında, Aerax bir daha asla kesmesine izin vermemişti - çünkü kim olduğunu öğrendikten sonra nezaket pek çok kez zalimliğe dönüşmüştü.

Ve insanların ona gerçekte kim olduklarını en baştan göstermelerini tercih ederdi. Lizzan onunla tanıştığında saçları beline kadar kar beyazı bir yumak halindeydi. Kısa bir süre sonra, daha idare edilebilir bir uzunlukta kestirmişti görünür ve açık bir şekilde. Yakın zamanda tekrar kesmiş olmalı, çünkü Uçları sadece geniş omuzlarına değiyordu ve gözlerine düşebilecek saç tellerini hâlâ dikkatsizce bağlıyordu. Yüzündeki hiçbir şeyi saklamıyordu.

Hiç saklamadı.

Beyaz saçları olmasa bile Aerax'ın yüz hatları onun kim olduğunu belli ediyordu. Sarayın avlusundaki Varrin heykeli de Aerax'a ait olabilirdi - ya da babasına, amcasına ya da Varrin'in soyundan gelen herhangi birine. Hepsinde Aynı geniş kaşlar ve keskin elmacık kemikleri, aynı kare çene ve dolgun ağız ve dünyaya ağır gözlü bir bakışla bakıyordu. Lizzan onda Aerax'ın annesinden hiçbir şey göremiyordu, bazen hızlı bir sırıtma ya da alaycı bir yanıt dışında.

Ancak babasının kim olduğu konusunda hiçbir şüphe olmamasına rağmen, kimse Aerax'ı kraliyet ailesinden biriyle karıştırmazdı. Kızıl hummadan önce, iç çamaşırları annesinin hanında daha fazla işe yaramayacak kadar yırtık pırtıkken ve kışlık giysileri elle bir araya getirdiği kürklerden oluşurken değil. O zamanlar ona vahşi diyorlardı ve neredeyse öyleydi de.

Neredeyse her zaman dışarıda ve nadiren diğer insanlarla birlikte.

Lizzan'a kadar. Ve şimdi de tanıştıklarında olduğu gibi giyinmişti. Tam yaz mevsiminde, Aerax bir avın ardından omuzlarına asılmış bir yaban domuzu leşiyle ormandan çıkmış, kan ve kir tenini boyamış ve üzerinde sadece kalçalarına bağlanmış bir geyik derisi vardı.

Şimdi aynı şekilde bağlanmış, bacaklarının ve gövdesinin büyük kısmını açıkta bırakan bir iç çamaşırı giyiyordu. Ama saraydaki yaşam örtülü olmayan şeyleri değiştirmişti. Lizzan onu tuniksiz görmeyeli on yaz olmuştu ve her zaman uzun boyluydu ama diğer kraliyet mensuplarına kıyasla zayıftı. Şimdi her kası daha ağır, göğsü daha geniş, kolları daha kalın görünüyordu ... tıpkı babasının ve amcasının gibi. Ama bir adam her öğün yiyecek aramak ya da avlanmak zorunda kalmadığında ve bunun yerine bir saray ziyafetine oturabildiğinde böyle olduğunu düşünüyordu.

Yine de her şey farklı değildi. Her hareketi her zaman olduğu gibi akıcıydı - ormandan çıkan bir başka ölümcül yırtıcı.

Ve Lizzan'ın kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Nehrin gürültüsü onun yaklaşma sesini örtüyordu. Atların onun aniden ortaya çıkışından ürkebileceğini düşündü ama haydutların binekleri nehri geçmeye, şiddete ve kana alışkın görünüyordu.

Sadece Caeb geldiğinde tedirgin olmuşlardı. Şimdi yine yerleşmişlerdi ve güverteye çarpan ağır ayak sesleri duyulduğunda bile kıpırdamadılar.

Arkasına bakmayacaktı. Kararlı şekilde küpeştede durdu, önündeki nehir kıyısına baktı, dümeni sıkıca kavradı. Henüz yolun yarısını bile geçmemişlerdi. Yani burada onunla birlikte kapana kısılmıştı.

Bunun bitmiş olması gerekiyordu.

Adamın iniş gürültüsüne rağmen, yaklaştığını duymamıştı. Sadece hissedebiliyordu. Bu yüzden sesi kulağının dibinde sessizce gürlediğinde onun yakınlığından irkilmedi.

"Lizzan."

Gözlerini kapattı. Ona doğru dönmeyi o kadar çok istiyordu ki. Onu görmeyi. "Adımı söylememen gerekiyordu."

"Kimse sen benimkini söyledin. Asla ben de seninkini söylemeyeceğim."

Bu sessiz ifadeyi sıcaklık doldurdu. İçindeki aptalca her şey, güneşe doğru buharlaşan sabah çiği gibi buna karşılık verdi. Ama içindeki *pek çok şey* aptalcaydı.

"O halde benden ne istiyorsunuz, Majesteleri?" Artık onun adını söylemeyecekti. "Beni aramanız Koth'a karşı görevinizin bittiği anlamına mı geliyor?"

Bunu kesmek için yapmıştı. Yaralamak için. Ama bu kendine dönen bir bıçaktı. Aerax'ın onun için burada olmadığını biliyordu. Yine de burada olduğunu söylemesini o kadar çok istiyordu ki.

"Öyle değil." Sesi sanki kızın sözleri onu da yaralamış gibi acı verici bir törpüye dönüştü. "İyi olduğunu görmem gerekiyordu."

acı bir kahkaha koptu. "Öyleyim, Majesteleri. Gayet iyiyim. Benim olmayan kanla kaplı olmasaydım görebileceğiniz gibi."

"Buna sevindim, Lizzan." Acının o törpüsü hâlâ oradaydı.

Artık onunla konuşmamalıydı. Yine de bilmek istiyordu: "Ailemi gördün mü? İyiler mi?"

"Kardeşin Cernak'ı sık sık görüyorum. O benim bekçim."

Şaşkınlık onu döndürüyordu. Bekçi, saray muhafızlarının bir üyesiydi ve bir kraliyet mensubuna tahsis edilmişti ve her zaman o kraliyet mensubunun yanında bulunurlardı. Her zaman.

Umut dolu bakışları rıhtımı taradı. Sadece Parsatheatanlar. "O burada mı?"
"Koth'ta kaldı. Bizimle sadece birkaç asker gönderildi."

Tabii ki. Çünkü sayıları çok azdı. Yine de Cernak'ın neden gelmediğini bilmenin verdiği acıya rağmen, umut da onunla iç içeydi. Bir bekçi yüksek rütbeli bir mevkiydi, bir kız kardeşin utancının altına gömülmüş birine verilen bir mevki değil. "Eğer Cernak bir bekçiyse ... o zaman ailemin geri kalanı iyi mi?"

Bir tereddüt bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. İçinden umutsuzluk geçti. Aerax'ın her ifadesini biliyordu. Ve şimdi gözlerindeki gölgeler Lizzan'a utancının yükünün korktuğu kadar ağır olduğunu söylüyordu.

"Onun benim bekçim olmasını talep ettim. Ailenizin geri kalanına annemin hanını verdim ve ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarını sağladım."

Acı yine içini doldurdu. Yiyecek ve giyecek demek istemişti. Ama ihtiyaç duyacakları tek şey bunlar değildi. Lizzan'ın annesi saygın bir yargıç, küçük kardeşi ise yetenekli bir şifacıydı; her ikisinin de sevdikleri amaçları vardı. "Siz bir prenssiniz, Majesteleri. Onları eski haline getirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu? İstasyon mu?"

"Sarayda hiçbir etkim yok," dedi sessizce. "Ben sadece bir destekçiyim."

"Ah." Güldü, kısa ve sert. "Bu yüzden mi Koth'u benimle bırakmadın? Bir dekor olarsın diye mi?"

Yine çok fazla şey açığa vurmuştu. Hâlâ incinmiş olduğunu. Bunu ona yapamamalıydı. Yüzü gibi yarası da iyileşmiş olmalıydı, geriye sadece bir yara izi kalmalıydı. Yine de hala kan damlıyordu.

Lizzan Şimdi onu bu kadar iyi okuyamamış olmayı diliyordu. Çünkü onun içinde de ıstırap vardı. Kendini buna karşı çelikleştirdi.

"Bana söylemeye geldiğiniz şey buysa, Majesteleri, artık gidebilirsiniz."

"Nereye gideceksin?"

"Bana ?" Nehri işaret etti. "Atlayın ve sizi nereye götüreceğini görün."

Sırıışı aniden belirdi, hemen yansımasını dudaklarından çekmeye çalışan bir sırıtış. O da kendini buna karşı çelikleştirdi.

"Feribotu yoldaşlarıma iade edebilmek için gemide bekleyeceğim," dedi.

Parsatheatanlar. Rıhtıma bir göz attı. "İlginç var. Ve onlar gibi giyinmeye bile başlamışsınız."

Beline bağıladığı ketenden ve boynunda asılı duran kesedeki saç örgüsünden başka bir şey giymiyordu. Kalbini o keseye koymuştu ve onu hâlâ kendi kalbine çok yakın taşıyordu. Özlem yine içinden geçti, istenmeyen ve yasaklanmış. Ellerini o geniş göğsün üzerinde gezdirmek için. için O kesenin olduğu yere sokulmak ve zaman teninin sıcaklığını bilmek, nefeslerinin yükselişini ve düşüşünü hissetmek.

Ne kadar aptaldı. Neden ona karşı kendini hiç sertleştiremiyordu? Bunun yerine, ipeksi bir sıcaklık midesinin çukurunu çekiştiriyor, ona dokunmak için katıksız bir özlem duyuyordu.

"Haydutların yaylı tüfeklerini aldığını gördüm. Beni vurursan bir prensin ağır zırhı içinde boğulmak istemedim." Sesi eğlenceyle sertleşti. "Yine de beni suya son gönderdiğin zamanki gibi sonuçlansaydı o kadar da umursamazdım."

Kendisine sataştığı için onu balıkçı teknesinden attığında. Sonra yüzeye çıkmayı başaramadı, panik onu ele geçirdi ve onun peşinden suya daldı. Ama bunların hepsi onu suya sokmak için bir oyundu ve o kadar

Onu öptüğü için ona kızgındı ve çok rahatlamıştı.
Bu onların ilk öpücüğüydü. Ama son öpücükleri olmaktan çok uzaktı.

Sonuncusu, onu tek başına göndermeden önce dolu aynı teknenin yanındaydı.

Bu anı sonunda kalbini sertleştirdi. "Bu sefer senin peşinden gitmeyeceğim."

"Yeni arkadaşlarımın beni kurtaracağından şüphem yok." İnanmayarak homurdandı.

"Arkadaşlar mı? Sen mi?"

Yumuşakça güldü, bir zamanlar aralarında yaşamış olan tüm kahkahaları hatırlatan bir ses. "Gerçek bu. Sana çok benzeyen savaşçı bir kız var, Seri. Ve bir prens, Tyzen, benim olmadığım her şeye sahip. Ve genç bir keşiş ..." Kaşları çatıldı. "Adını hatırlayamıyorum."

Oh, gülmezdi. "Görüyorum ki bu arkadaşlarınızla çok yakınsınız."

"Sizi tanıştırayım," dedi, bakışları onun yüzünü okşarken. "Yok Edici'ye karşı durmak için bir ittifak kurmaya çalışıyorlar. Böyle bir ittifak için savaşmaya istekli olacağınızı düşünüyorum."

Çünkü onu çok iyi tanıyordu. Yine de onun yardımına ihtiyacı yoktu. "Ona giden yolu kendim bulacağım."

"Öyle olacak."

Yapardı. Çenesini kaldırarak ona şöyle dedi: "Eğer işe alman gerekiyorsa, rıhtımdaki kadınla konuş. Destroyer'i dünyanın dört bir yanında takip etti."

Oğlunu ararken ceset ve kandan başka bir şey görmediğini söylüyor ama muhtemelen İttifak'a Yok Edici hakkında herkesten daha fazla şey anlatabilir."

"Ve sen onun hikayesini dinledin?" Sesi derinleşti. "Koth'tan ayrıldığından beri çok az değiştin."

Alay etti. "Yaptım."

"O zaman sana olan hayranlığım çok az değişti. Her zaman yalnız olanları dinlemek için dururdunuz, çünkü en çok ihtiyaç duydukları şeyin bu olduğunu bilirdiniz; birilerinin onları görmesi, dinlemesi. Ve ben

Bu yönünü hep ." Kalbi güm güm atana kadar . Nasırlı başparmağı çenesinin çizgisini sıyırdı. "Tıpkı çenendeki bu inatçı çıkıntıyı her zaman sevdiğim gibi."

Acı ve zevk kapladı. Bunu ona şimdi mi söylemişti? Ondan kurtulmak için tek umudu bu işi bitirmekken mi?

"Sende her zaman neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu sessizce, ona doğru döndü ve yüzünü onunkine doğru eğdi.

Bakışları kızın ağzına indiğinde adamın kara gözlerini öyle bir ateş yaktı ki.

"Anlat bana."

Lizzan her zaman eylemi sözlere tercih ederdi. Hızlı bir hareketle geri adım attı ve adamın göğsüne bir tekme atarak dengesini bozup yana devrilmesine neden oldu.

Su sıçramasını duydu. Onun kahkahalar atarak yüzeye çıktığını gördü, yüzünde çok sevdiği o sırıtış vardı. Ama o sırıtış her zaman olduğu gibi onu da kendine çekse de, verdiği sebep bu değildi.

"Ne kadar iyi yüzdüğünüzü hep sevmişimdir!" diye seslendi onun yerine. "Kıyıya doğru yüzün, Majesteleri!"

Tekrar güldü ve ona söylediği gibi yaptı, su çıplak teninin üzerinde parıldıyordu. Lizzan akıntının onu akıntıya doğru sürükleyişini izledi, feribot iskelesinden o kadar uzaktaki nehir kıyısına varışını izledi ki, o nehrin yukarısına doğru yürüyemeden çoktan gitmiş olacaktı. Adam güvenli bir şekilde nehirden çıktığında izlemeyi bıraktı ve arkasını döndü.

Bir daha arkasına bakmadı.

BÖLÜM 10

AERAX

B Aerax feribota ulaşp onu nehrin geçirdiğinde, kervan tekrar onlara yetişmişti. Kelir rıhtımda bekledi ve Aerax'ın ona attığı demirleme halatını yakaladı.

"Atları satmayacak mıymış?" diye sordu Parsathean tekneyi emniyete alarak. Hepsine lanet olsun. "Sormayı unuttum."

İri adam eğlenerek homurdandı. "Buna şaşırmadım. Aklında başka ne gibi önemli meseleler olduğunu gördüm. Seni suya gönderdiğinde, sadece sırt üstü yüzmen yeterliydi ve yelken açabilirdin. yüzmek yerine nehrin karşısına geçmek."

Aerax gülmesini engelleyemedi, çünkü bu doğruydı. Üzerinde haydut kanı olması, seyahat etmekten ve ormanda uyumaktan darmadağın ve lekeli olması önemli değildi. Lizzan onun için her zaman tüm kadınların en çekicisi olacaktı ve onun yanında durduğu anda aleti tam direğe kadar sertleşmişti.

"Prensimizi on yıldır tanıyorum." Degg rıhtıma yaklaştı ve Aerax'a sinsi bir eğlenceyle baktı. "Daha önce hiç güldüğünü duymamıştım. Ya da gülümsediğini görmedim."

Çünkü Aerax'ın hissettiği son tam mutluluk sarayda. Daha sonra sadece Caeb'le ya da Lizzan'ın onu birkaç kez ziyaret etmesiyle kısa süreli bir mutluluk yaşamıştı.

Leydi Junica keskin bir gülümsemeyle, "Ve şimdi gülüşü yine kayboldu, Degg," diye gözlemledi. "Belki de onun yanındayken güldüğünü hiç görmemenin ortak bir nedeni vardır."

Sebeup Degg değildi. Konsey üyesi Aerax için bir hiçti. Sadece amacı önemliydi. Amacı . . . ve Lizzan.

Bakışları balıkçı kadının üzerine düştü. İşte kahkahası da bu noktada patlamıştı. Lizzan ona kötü adam dediği için değil, hikâyesini bu kadına anlattığı için... ve muhtemelen aynı nedenle anlattığı için diğerlerini dinledi.

Çünkü yalnızdı. Çünkü onu duyacak birine ihtiyacı vardı. Ama o kişinin Aerax olmasını istemiyordu.

Bu yüzden yeni bir amacı vardı: Bu ittifakın olabildiğince güçlü olmasını sağlamak. Çünkü Lizzan ona doğru giden yolu bulacaktı ve kendisine benzeyen bu savaşçıların arasında yalnız olmayacaktı. Arkadaş bulacaktı.

Kıyafetlerini ve zırhını süpürerek rıhtımdan indi. Lizzan onun Parsatheanlar gibi giyinmesine gülmüştü. Kuzeyde soğuk, kat kat kürkler ve deriler gerektiriyordu; tıpkı bir Kothan prensinin Kostüm. Şimdiden kostümünden çıkarabildiği kadar çok kat çıkarmıştı ama tercih hakkı verilse güneyli savaşçılar kadar az giyerdi. Eğer Yeni amacı kuzey krallıkları arasında bir ittifak kurulmasına yardımcı olmak, ancak o zaman yine de bir prens gibi giyinecekti.

Bakıcıları olan bir prens. Aerax Tyzen'e yaklaşırken Degg hemen arkasında durdu.

"Bana bu balıkçı kadının oğlunu aramak için Yok Edici'yi dünyanın dört bir yanında takip ettiği söylendi," dedi Aerax ve Yüce Kız'ın haydutlardan birinin cesedini incelediği yerden başını kaldırıp baktığını gördü. "Onun zayıflıkları hakkında daha fazla şey duymuş ya da amacının ne olduğunu öğrenmiş olabilir."

Tyzen başını salladı. "Savaşçılarımızdan ikisinin kalıp onun söyleyeceklerini dinlemelerini ve öğrenebilecekleri her şeyi öğrendikten sonra bize yetişmelerini isteyeceğim. Bu sana uyar mı Kelir?"

"Öyle."

"Peki ya atlar?" Tyzen sordu. "Haydut avcısı onları satmaz mı?"

Aerax kafasına bir tunik geçirerek bu cevaptan kaçındı.

Kelir ona yine güldü. "Bir dahaki sefere sorması için Seri'yi göndereceğiz. Hiçbir şey kız kardeşimi yeni bir binek edinmekten alıkoyamaz. Tabii haydut avcısını tekrar görmeyi ummuyorsanız?"

Aerax'ın umudu hep bu olacaktı.

B Kervandaki her araba nehirden karşıya geçirildiğinde saat öğleye yaklaşıyordu. Aerax'ın nehre yetişme umudu yoktu.

Lizzan, ama Oana'ya ulaşana kadar onu kolayca takip edebilirdi.

Burası daha önce gördüklerine hiç benzemeyen bir köydü ve büyük bir kısmı orman örtüsünün içine inşa edilmişti. Halat köprüler, şifalı banyoları dolduran aynı kaynaklardan beslenen devasa ağaçlar arasında yol görevi görüyordu.

Aerax hayatının büyük bölümünde kuzey ormanlarının dev çamları arasında avlanmıştı ama bu ağaçların büyüklüğü onlarla kıyaslandığında cüce kalıyordu. Yine de Yanan Düzlükler'de ona bunu söyleyen Seri'nin yanında onunki bir hiçti,

O kadar az ağaç vardı ki, neredeyse bir düzine yaşına gelene kadar bir tane bile ağaç görmemişti.

"Bu yolculukta pek çok harikulade şey gördüm," dedi başını arkaya doğru eğerek. "Syssia'nınki kadar uzun ağaçlar olacağını hiç düşünmemiştim. kuleler."

"Sanırım o kadar uzun değil," dedi Tyzen ona. "Daha çok Ephorn'un kulesine yakın bir yükseklikte."

Tyzen'in arkasındaki genç keşiş de başka bir kulenin adını söyleyerek katıldı ve üçü de haydutların atlarının tutulduğu ahırlara varana kadar tartıştı ama Lizzan hayvanların parasını çoktan ödemiş ve oradan ayrılmıştı.

Aerax onu bir ağaç gövdesinden köyün üst katlarına çıkan geniş ahşap merdivenlere kadar takip ama merdivenlerde ondan hiçbir iz göremedi.

Onu aramaya da gidemezdi. Riasa hiç vakit kaybetmeden bir handa, Yüce Kız'la ittifaklarını konuşabilecekleri özel bir yemek salonu ayarladı.

Seri ahırlarda beklemeye ve Lizzan dönerse atları satın almaya gönüllü oldu. Aerax, Caeb'e kızın yanında kalmasını söyledi, böylece kedi Lizzan'ı aramak için dolaşmaya çıkıp gölgelikte sinsice dolaşan kılıç dişli bir canavarla karşılaşmayı beklemeyenleri panikletmeyecekti.

Han alt katlardan birindeydi ve yemek salonunu çevreleyen ahşap parmaklığın ötesinde şelalenin güzel bir manzarası vardı. Aerax kendini masanın başına yakın bir yerde, Tyzen'in karşısında ve Yüce Kız sağ tarafında otururken buldu. Solunda Riasa, sonra da Leydi Junica oturuyordu ve konsey üyesinin yüzündeki gerginliğin, onun Yüce Kız'ı rahatsız etmesini kolay kolay engelleyemeyeceğinden mi kaynaklandığını anlayamadı.

Ya da minderli koltuklarda bile sırtı hâlâ ağrıyorsa.

Onun ötesinde Degg oturuyordu. Sonra Uland, muhafızlarının başı olarak görev yapan Kothan , ama o sıfatla burada değildi. Bunun yerine, Krimathean'ın ihtiyacı olursa Kothan ordusuyla ilgili cevapları tamamlayabilirdi. Kelir ve Ardyl de muhtemelen aynı nedenle onlara katılmıştı. Kolayca oturup Uland'la konuştular. Kelir ve Tyzen'in arasında, Kelir ya da Ardyl onunla her konuştuğunda şiddetle kızaran ve bir kar kedisinin rüzgârına kapılmış bir yıllık atı gibi titreyen genç keşiş vardı.

Ve adı Tolehli Preter'di, Aerax tanışma faslından sonra öğrenmişti. Artık Lizzan'a üç arkadaşı edindiğini söyleyebilirdi. Ama daha da önemlisi, eğer bu ittifak kurulabilir ve devam edebilirse, onun olabilirlerdi.

Yüce Kız orada da hiç vakit kaybetmedi. Tyzen'in gözlerini işaret etmeden önce kendi gözlerini gösterdiğinde, içki fıçıları ancak yere bırakılmıştı.

"Aytaşı gözlerimin görünenin ötesini görüp görmediğini merak ediyormusun?" Onun başını sallaması üzerine başını salladı. "Sadece annem ve atalarım bu yeteneğe sahipti."

Tyzen'in yorumlamakta zorlanmadığı anlaşılan sinirli bir nefes verdi.

"Yok Edici'nin büyüleri onu görünmez yaptı. Sadece ardında bıraktığı yıkımı görebiliyorlardı."

Aerax kaşlarını çatı. "Şimdi onun izini görüyorlar mı?"

Tyzen yine başını salladı. "Annemin annesi, Kraliçe Venys, Yok Edici tarafından öldürüldü ve bir iblis olarak yeniden canlandırıldı. Annem onu öldürdü ve sonra kendisi de beş yıl Temra'nın kollarına geri döndü." Çocuğun ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Temra'yı tanıyan insanların arasında olmak çok garip.

Nyset'in küçük varisleri. Güneyde, Syssia'nın savaşçı kraliçeleri, Kraliçe Nyset'in Galoghe iblisinden kurtulduğu kadim zamanlardan beri korkulan ve sevilen kişilerdir. Ve Yok Edici onu öldürmeden önce, Venys onun kanını akıtan tek savaşçıydı."

Aerax belli belirsiz o hikâyeleri duyduğunu hatırladı: Tanrıça Vela'nın bin yıl boyunca kadim savaşçı kraliçenin içinde nasıl yürüdüğünü ve birlikte on iki yüzlü iblisi kovalayıp onunla nasıl savaştıklarını. Ve daha yakın zamanda, büyüünün kolunu kesmiş olan başka bir kraliçenin hikâyesini.

Ancak çok azı ikinci hikâyeye inanmış, anlatıldıkça büyüyen bir hikâye olarak görüp ; çünkü Yok Edici yürüdüğünde

Kuzeyde iki kolu vardı. "Yok Edici'nin geleceğinden emin misin? Birçok kez onun geri döndüğünü duydum. Daha önce hiç doğru olmamıştı."

"Bundan ," dedi Tyzen. "Vela'nın kendisi kız kardeşimin huzuruna çıktı ve onu batı diyarları arasında bir ittifak kurmakla görevlendirdi."

Ay tanrıçası kız kardeşini ziyaret etmiş ve ona bu mesajı mı vermişti?

Aerax suç işlemek üzere olduğundan şüphelendi. Tanrılardan mesaj aldığını iddia eden başkalarını da duymuştu. Genellikle gece kıyafetleriyle dolaşırken bulunduktan sonra. Yine de hiçbirinden gerçekten almamıştı. Hiçbir tanrı Koth'a gelmemişti. Ne rüyalarda, ne de tapınaklarda. Varrin'in kanı adayı onlar için bir hapishaneye dönüştürdüğünden beri.

Dikkatle sordu: "Peki bu kız kardeş kraliçeniz Yvenne mi?"

Tyzen sırtımdan önce "Syssia'nın ve Yanan Ovaların Kraliçesi," diye onayladı. "Vela onu ziyaret ettiğinde rüya görmüyordu. Yalnız da değildi. Eğer anlatılanları duymak isterseniz, Kelir ve Ardyl o buluşmaya tanıklık ettiler.

-Ve Vela da ilgisiyle onları kayırdı. Onlardan haber alır mıydınız?"

İki savaşçıya bakan Krimathean başıyla onayladı.

Oturdıkları yerde Kelir ve Ardyl bakıştılar, kaşları diğerinin başlamak isteyip istemediğini sorar kalktı. Yaralı Parsathean derin bir nefes aldıktan sonra ağır aksak bir ritimle okumaya başladı: "Lave Nehri'nin kıyısında, Yanan Düzlekler'in çok güneyinde, henüz doğmamış bir savaşçı "Bir kralın kalbine sahip olmak en iğrenç ihanetle kederlendirildi."

"Kısa versiyon," diye araya girdi Tyzen. "Sadece Drahm'da olanları duyması gerekiyor, hikâyenin tamamını değil."

Ardyl diğer savaşçıya eğlenen bir bakış atarak, "O zaman en iyisi, Kelir şarkının tamamını ezberlememiş, sadece en çok öne çıktığı kısımları ezberlemiş," dedi. "Size nasıl olduğunu anlatacağım leydim, her ne kadar o kadar güzel söylenemeyecek olsa da."

Krimathean elini sallayarak onu devam etmeye çağırdı.

"Kelir ve ben diğer dört savaşçıyla birlikte kralımızın Ejderha muhafızı olarak hizmet ediyorduk ki Vela, rahibelerinden biri olarak ama gözleri ay gibi parlayarak karşımıza çıktı. Teni parlıyordu, sesi ve dokunuşu buz ve çelik gibiydi."

Krimathean'ın dudakları soluksuz bir nefesle aralandı ve başını salladı - şaşırılmış gibi değil, tanımış gibi.

"Sen de mi tanrıçayı gördün?" Kelir sordu.

Onun gözlerine baktı ve sonra kırmızı pelerinin kenarını çekiştirdi, sanki görevi Vela'nın rahibelerinden birinden almak yerine Vela'nın kendisine verdiğini belirtmek istercesine.

"O halde nasıl ortaya çıktığını biliyorsun," dedi Ardyl. "Önce Ejderha muhafızlarının her biriyle konuştu" -sesi duyguyla kalınlaştı ve eli sanki başka bir dokunuşu anımsıyormuş gibi, örgülü saçlarına dokunmak için kalktı-"ve sonra Yvenne ve Maddek'e gitti. Orada Yok Edici Anumith ve ordularının günbatımı kıyısına indiğini söyledi."

Kıtanın uzak ucunda. O zaman Aerax Yok Edici'nin geldiğinden artık şüpheli. Acımasızca, "Gelmesine ne kadar zaman var?" dedi.

"Vela bunu iki yaz önce kız kardeşime söylemişti," dedi Tyzen. "Eğer Yok Edici o kıyıya doğru gittiği yoldan giderse, batı diyarlarına ulaşması için üç yıl daha geçmesi gerekecek. Ama biz dönüş yürüyüşünün daha hızlı olacağına inanıyoruz. Belki de iki yıl."

Çünkü büyücü bir nesil önce o yol boyunca her şeyi yok etmişti; her şeyi yeniden yerle bir etmek o kadar uzun sürmezdi ve onunla savaşacak çok daha az insan vardı.

"Hazırlanmak için fazla vaktimiz yok," dedi Aerax.

"Öyle değil," diye kabul etti Kelir, yüz ifadesi ciddi. "Özellikle de Vela, Yok Edici'nin dönüşünden önce batı diyarlarını zayıflatmak için yokluğunda büyüyecek tohumlar bıraktığı ve bu tohumların kökünü mümkün olduğunca kazımamız gerektiği konusunda bizi uyardışken."

Aerax kaşlarını çattı. "Tohumlar mı?"

"Bazıları gizli, bazıları değil," diye yanıtladı Tyzen onu. "Blackmoor iblisi ve onu kontrol eden savaş lordu bu tohumlardan biriydi." Yüz hatlarından acı bir ifade geçti. "Syssia ile Kaynayan Deniz'in batısındaki diğer krallıklar arasındaki ittifakı zayıflatmaya çalıştığında babam da öyleydi. Buna Büyük İttifak adını vermiştik," diye alaycı bir ifadeyle ekledi, "ama Vela altı diyarın tek başına yeterince büyük olmadığını söyledi."

"Bu yüzden Yvenne'yi tüm batı diyarlarını birleştirmekle görevlendirdi," dedi Ardyl. "Ve böylece başladı," diye devam etti Kelir. "Önce kraliçemiz diğer

Daha batıdaki diyarlara, onun yoluna ilk çıkacak elçiler ve savaşçılar gönderir. Yvenne bu krallıkları savaşmaya değil, bu yönde çağırıyor, böylece hepimiz ona karşı birleşebiliriz ve böylece tüm batı krallıkları bir araya gelmek için daha fazla zamana sahip olur. Ancak bu elçilerin ne kadar başarılı olduklarını ya da kraliçe ve kralların

topraklarını terk etmelidir. Eğer gitmezlerse de ... savaşçıların önceliği kaçmak isteyen vatandaşlara yardım etmektir."

İnsanlar çoktan kaçmaya başlamıştı. Aerax sordu, "Önce bu kuzey diyarlarına inanıyor musun?"

Tyzen başını salladı. "Günbatımı kıyısından güney rotası onu Ejderha Kumları'nı geçmeye zorlar ve Yok Edici o çölden sağ çıkabilir ama orduları muhtemelen sağ çıkamaz. Stranik Geçidi'ni kullanmak yerine alevli dağları aşmayı denemediği sürece, kuzey rotasından gelecektir."

"Batı geçişlerini izliyor musunuz?"

"Üç yüz ittifak askeri dağlara gönderildi."

Savaşmak için değil, Aerax anlıyordu. Ama böylece Yok Edici bu yoldan gelirse, en azından birkaç askerin hayatta kalıp Parsathe'a geri dönme ve ittifakı Yok Edici'nin güney rotasını izlediği konusunda uyarma şansı daha yüksekti.

"Leydim," dedi Tyzen, bakışlarını Krimathean'a çevirerek, "tüm batı diyarlarına gücümüzü sunmaya niyetliyiz; bunun merkezinde de otuz bin Parsathean atlısı var. İster Krimathe'nin batısındaki dağlık bölgelerden, ister Koth'un batısındaki donmuş düzlüklerden geçsin, onu kuvvetle karşılamaya hazır olacağız. Ve eğer onu kuzeyde tutamazsak, Stranik Geçidi'nden güneye çekilip Blackmoor'da bir kez daha duracağız ve orduları tünelden çıkarken." Krimathean ona

sert bir bakış attı.

"O kadar kolay olmayacak," diye itiraf etti Tyzen. "Ama orduları tünelden geliyorlarsa büyük sayılarla saldıramazlar ve sayımızın onları kuzeyde durduracağını umuyoruz. Yine de ne olursa olsun, Krimathe'de ona karşı durmamız muhtemel. Bu yüzden orada toplanacak ittifakın yükünü, otuz bin Parsathean savaşçısı ve atları da dâhil olmak üzere, sizin krallığınız çekecek."

Krimathean açık bir inançsızlıkla ona baktı.

Tyzen bu bakış karşısında yılmadan, "geleni yaparız," dedi. "İttifakımıza katılırsanız, varışımızı beklemek üzere depolanmak üzere derhal kuzeye erzak göndermeye başlayacağız. Ancak diğer diyarların ne getireceğini henüz bilemeyiz, özellikle de çok uzaklara ya da Acele edin."

Krimathean hâlâ ona bakıyordu.

"Başlangıçta Blackmoor'da toplanmayı düşünmüştük," dedi ona. "Ama kuzenin Blackmoor'un hâlâ iblisin belasından kurtulmaya çalıştığını ve bir ittifak ordusuna olarak tünelden güneye kaçanların hepsini destekleyemeyeceğini söyledi."

Bu da sadece savaşçılar ve atlar için yem değil, aynı zamanda hepsini tutmak için yeni depolar inşa edilmesini, ateş yakmak için yakıt ve tarlaları

Kamplar. Savaşçılar kendi erzaklarından ne kadar getirirse getsin, bu kadar büyük bir sayıyı ağırlamak diyarın kaynaklarını heba edebilirdi ve Yok Edici'ye karşı savaşlarda belki de Krimathe'nin ormanları ve tarlalarından daha fazlası heba olacaktı.

"Ve eğer Krimathe'de karargâh kurarsak," diye devam etti Tyzen, "onu durdurmak için iki fırsatımız olacak: bir kez kuzeyde ve eğer bu başarısız olursa, bir kez de güneyde."

Krimathean gözlerini kapattı, yüz ifadesi yırtılmıştı. Kelir öne doğru oturup alçak, yankılanan bir ses tonuyla konuşunca tekrar başını kaldırdı.

"Nesiller önce İblis Belası, halkımın yaşadığı ovalarda kan ve külden başka bir şey bırakmadı.

İblis'e karşı kabileler olarak onu yenmeyi başardık. Ama bu ittifak sadece bir başlangıçtı leydim," dedi sessizce. "Birlik içinde kaldık, bizim adımıza konuşması için bir Ran seçtik ve her kabile Ran'ın Ejderha muhafızlığında hizmet etmesi için bir savaşçı gönderdi. Burada kuracağımız şey sadece bir ittifak değil, her diyardan gelen savaşçılardan oluşan Ejderhalar; Yok Edici'nin ordularının kanını akıtacak pençeler, savunmasını delecek ölümcül iğneler, batı diyarları boyunca uzatacağımız kanatlar, onun gittiği her yerde biz de olacağız. Ve tüm bu süre boyunca Ejderhalarımızın zırhlı pulları her diyarın kalbindeki insanları koruyacak. Bir araya geleceğiz, o kadar çok bir arada olacağız ki, kılıçlarımızdan kıvılcımlar uçuştığında, orduları bir Ejderhanın öfkeli ateşiyle karşılaşacak ve gümüş parmaklı Rani olarak Ölüler Temra'nın kollarına taşımak için ejderhasına biniyor, bu yüzden biz de Yok Edici'yi sürünerek çıktığı o iğrenç çukura geri gönderen Ejderhalar olacağız."

Her kelime Aerax'ın göğsünde kendi kıvılcımını tutuşturdu, öyle ki şiddetli bir ateş orada yanmaya başlamıştı bile. Krimathean'a yaptığı gibi, o da gördü. Gözleri alev alevdi, sanki savaşçıların toplandığını ve Yok Edici'nin sonunu görür gibiydi.

Tyzen alevin soğumasını beklemedi. "Sizden ve halkınızdan ne kadar çok şey istediğimizi çok iyi biliyoruz leydim. Karşılığında biz de Canımızı, kanımızı ve çeliğimizi Krimathe'ye teslim edelim.

Destroyer'ın yenilgisinden sonra, halkınızın yeniden inşasına yardım edeceğiz. Krimathe bu ittifaka ve Ejderhalar toplantısına katılacak mı?"

Krimathean ona gülümsemesi kadar keskin bir bakışla baktı, sanki ona ne kadar özenli olduğunun farkında olduğunu söylemek ister gibiydi. onun ve savaşçıların ikna edici manevralarını koordine . Sonra gülümsemesi yumuşadı ve elini uzattı.

Prens rahatlamış bir kahkaha atarak onun kolunu kavradı, o da prensin kolunu kavradı ve anlaşmalarını mühürledi. Parsatheanların yüzlerinde daha rahatlamış bir sırıtış belirdi, omuzlarındaki gerginlik yumuşatıcı bir rüzgâr esmiş gibi hafifledi.

Aerax'ın yanında oturan Riasa bu değişik tokuşu izliyordu. Şimdi açık bir onay istiyordu. "O halde halkımız güney ittifakına mı katılacak leydim?"

Krimathean kaptana döndü ve başını salladı.

"Döndüğümüzde kuzenine söylerim," dedi Riasa, diğer kadının cevabından memnun görünerek. "Peki Kothanlardan da haber alacak mısınız?"

Gözlerini Aerax'a diken Yüce Kız başını tekrar eğdi.

Leydi Junica koltuğunda öne eğildi ve "Leydim, tüm Kothanlar adına öncelikle naçizane minnettarlığımı ifade etmeme izin verin-" dedi.

Krimathean onu bir bakışıyla susturdu, sonra Aerax'a baktı. Belli ki konuşacak kişi o olmalı.

Çenesi gerildi. Bunu Leydi Junica'dan duymalıydı. Elinde ne güzel tanrıça hikâyeleri ne de ilham verecek heyecan verici sözler vardı.

"Krimathe'nin yardımına ihtiyacımız var," dedi açıkça. "Koth kuşatılmış durumda ve adayı savunmak için yeterli askeri yok."

Krimathean kaşlarını çattı ve Riasa'ya baktı.

Kaptan diğer kadının sordu. "Kim tarafından kuşatılmış?"

"Taşra ormanlarında haydutlar." Krallığın kalbini oluşturan adayı büyük bir göl çevreliyordu; adayı dış bölgelere sadece Kral Yolu . "Devriyeler hiçbir kamp bulamadı ve bazı taşralılar onların haydut değil kötü ruhlar olduğunu iddia etti."

Riasa'nın çatıldı. "Kuzeyde dehşet söylentileri duyduk."

"Onlar sadece birer yanılsamaydı." Leydi Junica, sesini dolduran araya girdi. "Dehşetin ne olduğunu bilen bir grup cani hırsız tarafından yaratıldılar. her kılıçtan etkilidir ve cesurları bile korkak yapar."

Aerax'ın dişleri gıcırdadı. Lizzan için de öyle demişlerdi - onun bir korkak olduğunu. Yine de Aerax hiçbir yere gitmeyen kanlı izleri kendi gözleriyle görmüştü. Haydutlar geçtiklerine dair işaretler bırakırlardı. Lizzan'ın gördüğü şey de yüzündeki pençe izlerinde bir işaret bırakmıştı. Yine de Aerax'ın amcası ve Kothan konseyi bunun *sadece* haydutlar olduğunu iddia ediyordu.

Yine de Aerax'ın bunları şimdi söylediği takdirde Leydi Junica ya da Degg'in hepsine karşılık vereceğini bilmek için görgülü olmaya ihtiyacı yoktu. Krimathean'a bir yardım talebi sunmak yerine, bir ağız dalaşı sunacaklardı.

Ve katil hırsızlar da *vardı*. "Geçtiğimiz iki kış, haydutlar Kral Yolu'nu ele geçirmeye çalıştılar. Başarısız olsalar da, onu savunan askerler katledildi."

Riasa'nın dudakları aralandı, şaşkın bakışları onun yüzünü aradı. Koth'un düşmanlarından hiçbiri daha önce kara köprüsünü ele geçirmeye yaklaşmamıştı. "Kaç kişi?"

"Neredeyse bin kişi," dedi acımasızca. Koth'un askerlerinin tam yarısı. "*Bin* haydut mu?"

"Öldürülen asker sayısı buydu." Biri hariç hepsi. "Elli haydut vardı."

Şaşkın sessizliğe Leydi Junica'nın ağır iç çekişi karıştı. "Gerçek sayının bu olup olmadığını bilmiyoruz," dedi. "Bu sadece savaştan önce gözcülerimizin bildirdiği sayıydı. Ama o gün savaşan hiç kimse hayatta kalamadı. Çok daha fazla olması gerektiğine inanıyoruz, çünkü askerlerimiz bu kadar kolay düşmezdi."

Aerax yine çenesini sıkarak cevap vermesini engelledi. Lizzan onlara Askerlerin nasıl düştüğünü. Yine de onun söylediği tek bir kelimeye bile inanmamışlardı.

Riasa kaşlarını çatı. "Eğer hepsi öldürüldüyse, haydutlar neden geri çekildi?" "Onlar da ağır kayıplar vermiş olmalılar - devam etmek için çok fazla

Köprüye doğru ilerliyorlar." dedi. "Elli ceset bulduk. Gördüğünüz gibi, bu onların tam sayısı olamaz, çünkü hala dış topraklara musallat oluyorlar. Gerçi öldürecekleri hiç yabancı kalmadı."

"Haydutlar ada dışında yaşayan tüm Kothanları mı öldürdü?" Leydi

Junica başını salladı. "Yabancıları adaya getirdik.

Koth'un kalbini korumak için. Şimdi kalan ordumuz ve ormanlarda devriye gezip yağmacıların kökünü kazıyacak yeterli sayıda askerimiz yok. Bu yüzden Krimathe'nin yardım et."

Riasa konsey üyesine tekrar bakmadan önce müstakbel kraliçesine bir göz attı. "Peki ya Koth'un terk edildiğine dair söylentiler?"

"Doğru değil," dedi Leydi Junica. "Kralımız asla adayı terk etmez."

Orayı asla terk *edemezdi*. Aerax uzaktayken ve varisi hâlâ belli değilken - her ne kadar Aerax tüm sakinlerinden arınmış bir adadan başka bir şey istemese de. Kothan yabancıları adaya sığındığı sürece onu yok edemezdi.

Ama Aerax sadece "Biz ayrıldığımızda herkes hâlâ adadaydı" dedi. Ve eğer bu hâlâ doğru değilse, bir ada da olmayacaktı. "Koth'a yardım etmeleri için kuzeye savaşçılar gönderecek misiniz?"

Krimathean'ın karanlık bakışları uzun bir süre onunkileri tuttu ve yavaşça başını sallamadan önce Aerax'ın göğsündeki korku katı bir ağırlık gibi sertleşti.

Etrafında soluk soluğa kalan Aerax, onun tepkisine şaşırmayan tek kişiydi.

Riasa şaşkın bir sesle konuştu. "Cevabınız Kothanlara yardım *etmediğimiz* mi, leydim?"

Kaptanın sözlerini başıyla onayladı.

"Neden olmasın?" Leydi Junica'nın sesindeki sert korku notası, sözlerine devam ederken çabucak yumuşadı, ", Yok Edici'nin Krimathe'de daha önce olduğu gibi aniden ortaya çıkıp diyarınızı gafil avlayacağından korkuyorsanız, bu kesinlikle mümkün değil. Hiçbirimiz onun dağ geçitlerini kullanmak yerine Stranik Geçidi'nden gelebileceğini bilmiyorduk ama bu zaman . . ."

Krimathean ona bir bakış fırlatıp başını salladığında yarıda kesti. Sebep bu değildi.

Leydi Junica tekrar denedi. "Yok Edici geldiğinde Koth'un iyiliğimize karşılık vermeyeceğinden ve askerlerimizi Krimathe'ye göndermeyeceğinden mi korkuyorsunuz? Bu geçmiş bir nesil için doğru olabilirdi. Krallıklarımızdan hiçbiri yardım etmedi; sadece kendimizinkini korumakla ilgileniyorduk. Ama şimdi bir ittifak var.

-" Krimathean bu nedeni reddedince sözünü kesti. "İttifakın planları başarısız olursa ve Yok Edici geçidi bizden önce ele geçirirse Ordular güneye çekilirse, Koth *herkes* için değerli bir sığınak olabilir. Yok Edici Kral Yolu'nu geçmeye teşebbüs etmedi. Ama bu yağmacılar adayı önce ele geçirirse, hiçbirimiz için sığınacak bir yer kalmaz."

Krimathean yine iç çekerek, onları reddetme nedeninin bu olmadığını belirtti.

Sonra hepsi Tyzen'e bakarak, "Bu haydutlar Yok Edici'nin Koth'u zayıflatmak için bıraktığı tohumlardan biri olabilir mi?"

ondan kaçanlar için bir sığınak olmayacak mı?" Aerax'ın gözleriyle karşılaştı. "Yabancıların kötü büyülerden bahsettiğini söylüyorsun."

"Onlar yaptı," dedi Aerax. "Bir başkası askerleri öldürenlerin Wraithler olduğunu iddia etti."

Leydi Junica sertçe ekledi, "Bu . Koth'un kalbinde Varrin'e ait olmayan hiçbir büyü ." Elini kaldırarak Aerax'ın saçlarını işaret etti, sanki hepsine kadim atasının nasıl bir tanrı haline geldiğini hatırlatmak istercesine. "Bu Varrin'in bize hediyesiydi - bize zarar verecek büyülerden korunmamız için."

Riasa'nın kaşları çatıldı. "Belki de adada kötü büyüler yoktur, o zaman, ama bu yağmacıların dış bölgelerde olduğunu söylemişsiniz - orada da büyü olabilir."

"Kral Yolu'nu savunan askerleri öldüren yağmacılar wraith değildi." Leydi Junica tekrar Krimatean'a başvurdu. "Leydim, Koth da size kanımızı ve çeliğimizi vaat edecek ve Yok Edici geldiğinde ona karşı savunmaya yardım edecek. Ama korkarım ki sizin yardımınız olmadan, sunacak ne kanımız ne de çeliğimiz olacak."

Başını salladığında etraflarında yine şaşkın bakışlar ve Kothan'lardan gelen korku ve hayal kırıklığı vardı.

Aerax'ın tüm kontrolü kendi hayal kırıklığının sıcak safrasını yutmaya yetti. Çünkü ne olduğunu ve neden reddedildiklerini biliyordu. Nehirde, Krimatean onları takip etmeden önce tüm kafilenin karşıya geçmesini beklemişti; bu sırada iki adamıyla birlikte rıhtımda oturuyordu. Parsatheanlar balıkçı kadının onlara söyleyeceklerini duymak için geride kaldılar.

Krimatean'a, "Vapurdaki kadın sana bir hikâye mi anlattı?" dedi. "Ne hikâyesi?" Leydi Junica kaşlarını çatarak şaşkınlıkla sordu. "Şu oğlunu dünyanın dört bir yanında takip etti?"

O hikâye değil, Aerax'ı kötü adam olarak adlandıran başka bir hikâye. Ama Koth yardım almazsa amacını asla tamamlayamayacağı dışında, bu hiçbir şeyi umursamıyordu.

Bakışları onun üzerinde olan Krimatean başını salladı.

"Ve şimdi bu savaşın gerçeğini duymak ister misiniz?" diye sordu.

Kadın tekrar başını salladığında, Aerax sandalyesinden kalktı. "O halde onu bulacağım." "Kimi bulacaksın?" Leydi Junica tekrar sordu.

Aerax her zaman onun adını söylerdi. Ancak onlara kendisine karşı yanlış bir savunma hazırlama fırsatı vermeyecekti. Bu yüzden sadece şöyle dedi,

"Dua et de adada yaşayan herkesi hâlâ önemseyen biri olsun."

Yoksa Koth yakında yalanlarının ettiklerini biçebilirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

LIZZAN

S Bu kadar çok merdiven olacağını bilmiyordu. Merdivenlerin bu kadar düzensiz olmasını da beklemiyordu.

Ama tökezlese de Lizzan duraksamayacaktı. Günün erken saatlerinde 'ya at sürerken aklına gelen fikirlerin en görkemlisi Tanrıça Vela'dan bir görev almaktı.

Bunun neden daha önce aklına gelmediğini bilmiyordu. Belki de Laina'yla ya da kırmızı pelerini giyen başka biriyle tanışmadığı için. Belki de kurtuluşun gerçeğini söyleyen balıkçı kadınla tanışmadığı için.

Ya da belki de düşünceleri Aerax'la dolu olduğu için. Ama haydutların fiçilerindeki bira bunun icabına bakmıştı. O kadar sertti ki. Köye vardığında uğradığı meyhanedeki bira da öyleydi. Orada İş aramış ama geçen sezon bu yol boyunca kuzeyden gelen yolcuların neredeyse yok denecek kadar azaldığını, doğudan gelenlerin ise daha da azaldığını öğrenmiş. Sanki kaçmak isteyen herkes çoktan kaçmış gibiydi.

Ama Lizzan'ın hiç endişesi yoktu. Haydutlar sayesinde cüzdanı doluydu. Bu yüzden meyhanede oyalandı ve söz gibi İlrîs'in annesinin hikâyesini anlattı; Oana'dan gelen bir kadını merak edenlere ve kim olabileceğini tahmin etmeye çalışanlara tekrar tekrar anlattı. Ve her anlatışında Lizzan balıkçı kadının haklı olduğunu düşünüyordu: yakında hepsi ölecekti.

Ama Lizzan onun ölümünden bir şeyler çıkarabilirdi. Vela'ya hizmet ederse, ailesinin bildiği tüm utancı ortadan kaldırmak o kadar kolay olurdu ki.

Basit, tapınağa ulaştıktan *sonra*. Yüksek bir gölgelikti. Sanki yakında aya tırmanıp Vela'yı bizzat ziyaret edecekmiş gibi. Son merdivenleri tökezleyerek çıktı, kalçaları ve ciğerleri yanıyordu; sonra kullanabileceği karşı ağırlık asansörünü gördü.

Ama dedikleri gibi bu yol hiçbir zaman kolay olmadı.

Tapınağın kapıları en ufak bir itmeyle ardına kadar açıldı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Koth'ta Vela'ya ait olan ay taşından bir tapınak vardı ama ateşler soğuktu ve rahibeler ona bakmıyordu. Kristal saray, kral olan ve sonra da tanrı olan bir adam tarafından inşa edilmiş, diyarın tek gerçek tapınağıydı.

Burada ne kristal ne de aytaşı vardı. Sadece ahşap vardı. Sade bir oda gibi görünüyordu ve ortasında taç yapraklarıyla kaplı bir sunak ve bir kaide üzerinde bir sunu kâsesi duruyordu.

İçerideki tek kişi, yüzü peçeli, siyah cüppeli küçük bir figürdü. Lizzan girişte sendeleyerek ilerlerken, ter içindeydi ve göğsü hâlâ inip kalkıyordu, rahibe öne çıktı. Lizzan siyah peçenin altından onun yüzünü göremiyordu ama rahibenin sesindeki endişe yanıltıcı olamazdı.

"Yaralandın mı?"

Lizzan kendine baktı. Kurumuş kan zırhını ve çarşaflarını lekelemişti. Muhtemelen gelmeden önce banyo yapmalıydı. "Bu bir haydutun kan," dedi, sonra kendini düzeltti. "*Birkaç* haydutun kanı. Perdenin arkasını görebiliyor musun?"

"Muhtemelen biranızın içinden gördüğünüzden daha iyi," dedi rahibe, sesi şimdi eğlenceyle ısınmıştı. "Çok sarhoşsun."

"Sadece birazcık," dedi Lizzan. "Net düşünmeme yardımcı oluyor." "Öyle olduğundan şüpheliyim."

"Bu doğru." Lizzan ellerini başına , parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Burada her zaman ... buz cırıltısı var ve güneş beni kör ediyor. Ama içki düşünmemi kolaylaştırıyor. Ve çılgınlıkları susturuyor. Çılgılık atmaktan çok yoruldum."

"O halde burada dinlenebilirsiniz." Rahibe tapınağın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. "Bu tarafta bir uyku odası var."

"Dinlenmeye ihtiyacım yok." Lizzan onu durdurdu. "Bir göreve ihtiyacım var." "Aklın başına geldiğinde, bir görevden söz edeceğiz."

"Aklım *başım*da." Boğazı düğümlendi. Buraya kadar gelmişti. Artık geri çevrilemezdi. "Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum."

"O zaman Vela'nın sana söylemesine gerek yok. Şifalı banyolara git, genç-" Rahibe sözünü kesti, başını eğerek peçesinin ardından Lizzan'a baktı. "Ah, hayır. Belki bu durumda olmaz, yoksa boğulursun.

Uyuyun, sonra şifa banyolarına gidin ve sonra geri dönün."

"Beni göndermeyin. Lütfen." Gözleri yanan Lizzan sunağa doğru ilerledi. "Ailem utanç içinde yaşıyor. Vela'dan adımlarıma temize çıkarmam için bana yardım etmesini istiyorum."

"Sen varken olmaz-"

"Bir adağım var." Göğsü sıkışarak ve parmakları titreyerek ağır cüzdanının iplerini karıştırdı, sonra içindekileri gümüş kâseye dökerken bozuk paralar şangırdadı.

"Gerçekten de cömert bir sunu." Rahibe elini uzattı ve altın yığınının içinden kopmuş bir parmak çıkardı. "Vela böyle adaklar istemeyeli çok uzun oldu."

Haydutlardan birinin parmağı. Lizzan'ın gözlerinde biriken yaşlar ağır bir utançla döküldü. Cüzdanlarını keserken o kadar acele etmişti ki. Aerax'tan kaçmak için acele ediyordu.

Yine onu bulmuştu. Ve ailesinin onun utancının yükünü taşıdığını doğruladı.

Parmağına uzandı. Rahibe parmağı Lizzan'ın elinden çekip aldı, sesi çeliğe dönüştü. Her kelimesinde soğuk bir uyarı çınlıyordu. "Benim kâsemden *asla* bir adak alma."

O zaman Lizzan yapmazdı. "Beni dinlersen sana daha fazlasını getireceğim."

"Beni durup dinlemeye iten bu kanlı sunu değil, Lizzan." Rahibenin eli, parmağını sıkıca yığınının üzerine geri atarken parlıyor gibiydi ve parlayan parmak uçları Kasenin kenarına sıçrayan gözyaşı damlaları. "Bunlar için seni dinleyeceğim."

Eğer bu rahibe onun gözyaşlarını istiyorsa, Lizzan'ın verecek çok şeyi vardı. "Sadece bir göreve ihtiyacım var. Lütfen."

"Benden bir görev istemene gerek yok. Ailenizin taşıdığı utancı ortadan kaldırmak istiyorsunuz ama benim sizi sokacağım yol, kendi başınıza gideceğiniz yoldan farklı değil. İhtiyacın olan benim yardımım değil."

Lizzan burnunu silerek başını salladı. "Yardıma ihtiyacım *var*. Çünkü kefareti öğrenmenin tek bir yolu var."

Rahibenin peçesi artık yüzünü gizlemiyordu ve teni o kadar parlaktı ki. Gözleri kar üzerindeki ay gibi parlıyordu. "Ne taraftan?"

"Birçok hayatı kurtarıırken ya da Yok Edici'yi durdurmaya yardım ederken görkemli bir savaşta ölerек. Koth'ta kimse benim adımlı anmayacak, bu yüzden kendimi feda etmeli ve öyle inanılmaz bir başarı sergilemeliyim ki adımlı kulaklarına ulaşsın ve ailem artık utancımı taşımasın."

"Ölmek *zorunda* mısın?" Rahibenin alnındaki şüpheci kavis demiyordu.

Ama Lizzan bunun doğru olduğunu biliyordu. "Tüm Koth için ben bir . Ve ölüm dışında hiçbir kötü kurtarılamadı."

"Kurtarılan ve yaşayan pek çok kötü adam tanıyorum."

Belki bir rahibe biliyordu. "Ama Koth halkı bilmiyor. O hikayeler asla tekrar anlatılmaz. Benim kadar nefret edilen ve ölmek zorunda kalmayan tek bir kötü adam düşünemiyorum. Bir tane bile."

"Ama sen gerçek bir kötü adam değilsin. Yanlış bir şey yapmadın."

Önemli olan tek şey. "Anlatılan hikâye bu değil. yüzden Koth'taki her kulağa ulaşana kadar söylenecek bir hikayeye ihtiyacım var."

"Ve seni bu görkemli savaşa yönlendireceğimi mi düşünüyorsun?" "Umarım gösterirsin, çünkü nereye gideceğimi bilmiyorum."

"İttifakıma giden yolu bulmak ve Yok Edici'ye karşı durmak istiyorsanız, nereye gideceğinizi çok iyi biliyorsunuz."

"Biliyorum. Ama kaybolmuş durumdayım ve nereden başlayacağımı bilmiyorum." Lizzan gözlerindeki yaşları ellerinin topuklarıyla itti. Kadının bakışları şimdi ne kadar da göz kamaştırıcıydı. "Bu arayışın beni bildiğim ve sevdiğim her şeyden çok uzaklara götüreceğini biliyorum."

"Bunu çoktan yaptığınızı söyleyebilirim."

O da öyle yaptı. "Ben de tahammülümün sınırında acı çektim."

Vela'yı arayan herkesin katlanmak zorunda olduğu gibi.

"Öyle mi?"

Duygularından boğazı tıkanan Lizzan başını salladı.

"Henüz değil," dedi rahibe.

Yine de. "O zaman buna katlanacağım."

"Öyle olacak." Sesi ısındı, sanki güneyle bir kalp rüzgârı dokunmuş gibi.

"Bir arayış genellikle kendi gücünü henüz bilmeyenler içindir. Ama öğrenebileceğin çok az şey var, Lizzan, çünkü sen kendininkini her zaman biliyorsun." acı dolu bir kahkaha yükseldi. "Ben öyle. Ama başka kimse bilmiyordu." "Biri yaptı."

Aerax. Acı göğsünü kavradı ve sadece sessizlikle karşılık verebildi.

Rahibe derin bir iç çekti. "O zaman seni bu yola sokacağım. Yapman gereken şey şu: Bu tapınağı terk et ve onu hayatın pahasına koruyacağına yemin et.

ilk gördüğün kişi olacaksın. Ve ilk karın yağdığı gün, onurlu ve şanlı ölümü ve adın efsaneye dönüşecek."

Rahatlama kalbindeki daralmayı gevşetti. "Teşekkür ederim."

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmiyorsun." Soğuk parmakları Lizzan'ın yanağını okşadı. "Benden bunu istemeniz ve bu düşmeniz beni hiç memnun etmiyor. Ama yolculuğunda sana yardım ederim, tıpkı beni arayanlara yaptığım gibi

-Ama önce daha fazla içmeyeceğine dair bana söz vermelisin. Çünkü *bu* yolda devam edersen, yakında biranı onurundan daha çok önemseyebilirsin."

Lizzan asla böyle bir şey yapmazdı. Yine de bu kolayca bir sözdü. Matarasını çözerek sunu içine koydu. "Artık yok."

Kadın parlayan gözlerle ona baktı. "Emin misin? Çocukların bal likörünü bile içemezsin."

Lizzan kaşlarını çatı. O zayıf bal likörü bağırsakları zar zor ısıtıyordu ama tüketmeye cesaret edebileceği çok az seçenek vardı. "O ne içeceğim? Eğer su ise, sık sık yağmur yağsa iyi olur, yoksa hep altıma sıçarım."

Peçesinin ardında rahibenin ağzı kıvrıldı. "Sana bu konuda da yardım edeceğim ve dudaklarının arasından geçen her şeyi arındıracağım."

Lizzan başıyla onayladı ve rahibe ellerini kaldırdığında nefesi boğazına bıçak gibi saplandı. Kadının parlayan parmaklarından gümüş bir zincir ve küçük bir madalyon sarkıyordu.

Babasının madalyonu; Lizzan'ın Kral 'ndaki göle attığı, gümüşü hâlâ onun ve kendisinin kanıyla kayganlaşmış madalyon. Suların bu kadar derin olduğu bir yerde onu geri almak için hiçbir umut yoktu.

Yine de rahibe şimdi o kolyeyi tutuyordu. "Başını bana doğru eğ."

Lizzan titreyerek başını eğdi.

"Bunun her zaman senin olması gerekiyordu." Zinciri boynuna yerleştirirken o soğuk parmaklar Lizzan'ın tenini okşadı. "Bir daha sakın atma."

"Yapmayacağım," diye fısıldadı Lizzan, göğüslerinin arasında duran madalyonu kavrarken. "Nasıl benim olabilirdi ki?"

"Bunu sana söyleyemem," dedi rahibe ve sesi şimdi daha sıcak ve yumuşaktı, yüzü yine peçeyle gizlenmişti. "Ama Vela'nın sana çizdiği bu yolda ilerlemeye başladığında, belki öğrenirsin."

Bu yol. Bu tapınağın dışında başlayacak.

Kalbi beklentiyle çarpan Lizzan kapıya doğru yürüdü, sonra da sıcak ve nemli havaya çıktı. Beyaz bir parıltı gözlerini yakaladı, bakışlarını üzerine çekti. Bir kar fırtınasında Aerax'ı ilk o görürdü. Şimdi sadece tapınağa doğru merdivenleri tırmanıyordu. Önünde Caeb ve bir Parsathean yürüyordu.

Çok hızlı dönünce tökezleyerek tapınağa geri döndü. "Bana yeni bir görev vermelisin."

Rahibe yumuşak bir sesle, "Bir arayışta değilsiniz," dedi.

Kadın onu *çoktan* unutmuş muydu? "Bir yola girmiştin."

"Öyleydin."

"Şimdi yeni bir taneye ihtiyacım var."

"Bunu veremem." Rahibe başını eğdi. "Yolunuzun kolay olmasını mı bekliyordunuz?"

Lizzan olmayacağını biliyordu. Ama bu kadar zor bir şey beklemiyordu. Derin nefes alarak, çalkantılı duygularını kontrol etmeye, onların ötesini görmeye çalıştı. Önündeki yol açıldı. O sormuştu Adına lekeyi temizleyecek görkemli bir savaşta zafer için Vela. Şimdi bir Kothan prensini korumak zorunda.

Utancını ortadan kaldıracak şey bu olmalı. Bir Kothan'ın hayatını kurtaracaktı.

-Ve bu, sürgün edilmemiş olsaydı seçeceği yoldan farklı olmayan bir yoldu.

Yani yine bir asker olacaktı.

Ama Koth için bir asker değildi. Onun yerine bir başkasına hizmet etti.

"Vela'nın pelerini ne olacak?"

"Vela'nın pelerini mi?" diye yineledi

rahibe. "Onu arayan herkes kırmızı

giyer." Rahibe tekrar iç çekti.

Önemli değil. Lizzan kendi pelerini bulacak ve onu kan gibi kırmızıya boyayacaktı.

Titreyen parmaklarıyla saçlarını geriye doğru düzeltti. Sonra aceleyle uzun saç tellerini aşağı doğru çekerek yaralarını gizledi. Sonra meydan okurcasına saçlarını bir kez daha geriye çekti.

Bir daha asla ondan saklanmayacaktı. Bir daha asla kaçmayacaktı.

Ama kolay değildi. Açılan kapılardan ışık süzülürken açıkta durmak. Gözyaşlarının tüm izlerini silmek için yanaklarını tekrar silmek. Zemin düz değilmiş gibi sallansa da tökezlemeden dönüp Aerax'la yüzleşmek.

O kadar hızlı hareket etti ki, kollarından tutup onu sabitledi. Arkasındaki güneş ışığı gözlerine vurduğu için yüz ifadesini göremiyordu. Ama onun şaşkınlığını ve kahkahasını yeterince iyi duymuştu.

"Sarhoş musun?"

"Sadece biraz," dedi, çünkü duyuları acı verecek kadar açıktı. Aerax'ın dokunduğu her yer yanıyor gibiydi, sözleri teninde lezzetli bir gümbürtüye dönüşüyordu. Ve onun üzerindeki nehrin kokusunu alabiliyordu. Oh, ve şimdi bu da açıktı - neden burada olması gerektiği. Onu suya itmişti, o halde bir öpücük de bunu takip etmeliydi. "Ama beni öpmene izin vermem için *çok* sarhoş olmam gerekir."

Yakışıklı yüz hatlarını, bakışlarının ani ve keskin yoğunluğunu şimdi daha iyi görebiliyordu. "Yapmamı ister misin?"

". "

Dudakları kıvrıldı. "Onun yerine ne yapmalısın?"

"Botumu kışına sokayım."

"Ayağınız içinde olabilir mi? Belki de o kadar önemsemezdim."

Her zaman onu güldürürdü. Ama o da bunu yapmamalıydı. yüzden kahkahalar yükselse de durdurmak için dudaklarını sıkıca bastırdı. "O zaman seni öpeyim mi?" Başparmakları kadının kıvrımlarını okşadı. Omuzlar. "Ne istersen veririm, Lizzan. Ve bir öpücük her şeyin en iyisi ."

Demek . Ama başını iki yana salladı. "Ben zaten dilediğimi elde ettim. Bu yüzden buradayım. Şimdi sadece pelerinine ihtiyacım var."

Aerax hareketsiz kaldı, elleri onun kollarında sıkılaştı. "Bir görev mi istedin?" Onun başını sallaması üzerine rahibeye döndü ve hırladı, "Sarhoşken onun yeminini mi ettin?"

Arkasından başka bir hırıltı onunkini yankıladı. Caeb.

Rahibe anında öfkелendi. Vücudu gerildi ve kendi hırıltısıyla cevap verdi, "Nerede olduğunu unutma, vahşi prens. Sana cevap vermiyorum ve *asla* vermem-" Dişlerinin duyulabilir bir tıkırtısıyla sessizliğe gömüldü. Bir nefes geçti. Lizzan jilet keskinliğindeki

Tekrar konuştuğunda sesinde bir gülümseme vardı. "Senin için o pelerini bulacağım."

Cüppesini savurarak arka odaya doğru yürüdü. Caeb, Lizzan ve Aerax'ın yanından sinsice vücudunu onların yanlarına yaslayarak sunağa doğru ilerledi ve sunu kâsesini kokladı.

"Parmağı yeme," diye uyardı Lizzan onu.

Caeb sanki bir tanrıçadan çalınmayacağını biliyormuş gibi ona doğru küçümseyen bir bakış fırlattı. Lizzan'ın bakışları adağın üzerine düştü.

tekrar kaseye oturdu ve başını hareket ettirmek dünyayı döndürse de, sırtarak Aerax'a baktı.

"O kâseye bir bozuk para atarsan, rahibe ay gibi parlar."

Aerax beklendiği gibi gülmedi. Onun yerine kaşlarını çatı. "Seninle konuşurken parladı mı?"

Lizzan başıyla onayladı. "Çok parlaktı."

"Elleri buz gibi miydi?"

bir ürperti geçti. "Buz gibi değil." Buz bıçak gibi keskindi. "Kar gibiydiler."

Yine de endişeli bakışları onunkileri terk etmedi. "Ne ?" "Ailemin

üzerindeki tüm utancı kaldırmak için."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Tabii ki öyle olacak. Ne yapmalısın

-Ve size nasıl yardımcı olabilirim?"

İçindeki her şey hareketsiz kaldı. Aerax ona yardım etmeyecekti. Görevini nasıl yerine getirmek istediğini öğrense bile. Bunun yerine onun bu yolda attığı her adımla savaşıyordu.

Yine de bu yol Lizzan'ın elinde kalan tek şeydi.

Bu yüzden ona yarı doğru söyledi. "Gördüğüm ilk kişiyi koruyacaktım Bu tapınağın dışında. Caeb'i kastettiğini de sanmıyorum, yüzden önünüzde yürüyen kız olmalı."

"Seri?"

Döndü ve Lizzan genç savaşçının açık tapınak kapılarının dışında durup merakla onlara baktığını gördü. Lizzan başını sallayarak, "Parsathean'larla mı seyahat ediyorsun?" dedi.

"Krimathe'nin Yüce Kızı ile bir ittifak sağlayana kadar." Hayal kırıklığı yüz ifadesini sıkılaştırdı. "Seninle birlikteyken amacımı hep . Bu ittifakı güvence altına almak için seni aradım."

Tabii ki . Onunla birlikte olmak için değil. Bir öpücük için değil.

Tökezlememeye dikkat ederek, sertçe ondan uzaklaştı. "Bunun için bana neden ihtiyaç duyuluyor?"

"Yüce Kız, Kral Yolu'nda yaşananlarla ilgili gerçeği savaşçıları kuzeye göndermeyi reddediyor."

Lizzan sert ve keskin bir kahkaha attı. "Peki benim anlatmamın ne anlamı var?"

O mu? Yanınızdaki konsey üyeleri kim? Sadece yine yalan söylediğimi söyleyecekler." "Lizzan." Yoğun bakışlarını onunkilere kilitleyerek, "İsminiz kayıtlardan silindi. Seni duymamış gibi davranmalılar. ve bu yüzden size yanıt olarak *hiçbir şey* söyleyemezler."

Oh. Pekala.

Gerçekten de kulağa çok hoş geliyordu.

Rahibe geri döndü, pelerinininden tozlar saçan bir pelerin silkeledi.

Kumaş o kadar solmuştu ki, bir maceranın kırmızısından çok bir isiliğin pembesine benziyordu. "Bulabildiğimin en iyisi buydu."

Lizzan'ın hiç umurunda değildi. Minnetle hırpalanmış pelerini aldı, sonra ince kumaşı omuzlarında sallarken sendeledi. Aerax yine kaşlarını çatarak onu dengeledi, sonra kadın tekrar konuştuğunda rahibeye baktı.

"Yaban prensesi," dedi, "tanrıçamızın sana da bir mesajı var."

Gözleri kısılmış, kendini destekliyor gibiydi. "Neymiş o?"

"Gerçekte olduğun kişi olman gerektiği."

Lizzan bir kahkaha attı ve parmaklarını çırpı. "Sümüksü bir solucanın güzel bir kelebeğe dönüşmesi gibi."

Aerax'ın dudakları seğirdi ve kaşlarını tekrar çatarak ona baktı.

"Söyleyeceğim

Yüce Kız'a sabah onunla konuşacağınızı söyleyin," dedi. "Tamamen sarhoşsun."

Gülerek başını salladı. Artık onu o kadar az tanıyordu ki. "Ben *yakın* değilim

tam sarhoş." Ve söyleyecek çok şeyi vardı. "Her şey girecek."

Güven verici bir şekilde göğsünü okşadı ve sonra onu yolundan itti.

BÖLÜM 12

LIZZAN

B Lizzan hana doğru yola çıktığında kesesi yine doluydu. -Ya da Parsathean kızı haydutların atlarından biri hariç hepsinin parasını ödediğinde öyle olacaktı.

Ve kendini çok ince hissediyordu. İnce, kırılğan bir kenara keskinleştirilmiş bir bıçak gibi.

Belki de Caeb bunu hissetmişti. Kar kedisi merdivenleri çıkarken Lizzan'ın yanında yürüyordu, varlığı büyük ve rahatlatıcıydı. Belki de Aerax Lizzan'ın sarhoşken sendeleyip yüzüstü düşeceğinden korktu ve kediye yakın durmasını söyledi, böylece Lizzan denge için onun sırtına tutunabilecekti.

Ya da belki de onu korumak içindi. Daha odaya adımını atmamıştı ki öfkeli bir çığlık duyuldu ve bir Kothan askeri ona hamle yaptı, sandalyesi düşerken takırdadı.

Ve gerçekten, belki de biraz fazla içmişti, çünkü vücudu tepki vermekte ağır kalıyordu. Anlayışı da yavaş hareket ediyordu. Kothan ordusundaki ilk yıllarından iyi tanıdığı bir asker olan Fairwindli Uland olduğunu gördüğünde, Lizzan'ın ilk düşüncesi kendini savunmak değil, birlikte savaşacakları bir düşman bulmak için arkasına bakmak oldu.

Yine de Aerax onun beklemediği bir şeyi beklemiş olmalıydı. Eli dışarı fırladı. Adamın savurduğu yumruğu avucuyla engellerken etli bir *gümbürtü* duyuldu ve sonra Uland'ın posta tuniğini kapıp onu yakınına sürükledi.

"Kendine iyi bak Kaptan," diye hırladı Uland'ın yüzüne doğru ve Lizzan kolunu Caeb'in boynuna dolayarak onun yerinde kalmasını istedi. "Kedim bu kadını benden daha çok seviyor. Eğer ona zarar verirsen, seni parçalara ayırır ve ben onu durduramam."

"Bu korkağı mı savunacaksın? O zaman saçların kar gibi beyaz olabilir ama kanın sidik gibi sarı." Aerax'ın elinden kurtulup geri çekilirken Uland'ın yüzünü tiksinti ve öfke kapladı, sonra tekrar Lizzan'a baktı ve sesi yükseldi. "Arkadaşlarım katledilirken saklanmak için kaçan bir korkağı asla kimse savunmamalı!"

Lizzan . Saklanmamıştı. Eğer , babasının ve askerlerinin gözlerinin önünde parçalandığını göremezdi. Kanlarının sıcak sıçramasını hâlâ hissetmeyecekti. Hala onların çığlıklarını ve wraithlerin çığlıklarının birbirine karıştığını duymayacaktı.

Ve buraya bağırırsakları , dilinden oklar fırlatmaya hazır bir şekilde gelmişti. Şimdi boğazındaki yanma, göndereceği her yaylım ateşini kül ediyordu.

Ama konsey üyelerini bulmayı umuyordu, askerleri değil. Ve Uland da bir zamanlar onun arkadaşıydı ama bu arkadaşlık da o korkunç gecenin bir başka kaybıydı.

"Kaptan Uland, geri çekilin." Bu sert uyarı Kızıl Degg'den geldi. "O senin için bir hiç."

Sanki buna karşılık verirmiş gibi, Uland Lizzan'ın ayaklarına tükürdü. Caeb sadece kılıç gibi dişlerini değil, keskin ön dişlerini de göstererek hırladı ve Lizzan parmaklarını daha da derine gömdü.

"Bunu bir daha yaparsan, Kaptan," dedi Aerax sessizce, "seni ona tek tek yediririm."

Uland bildiğinden daha aptaldı. Uland geri adım atmak yerine öfkeli bakışlarını Aerax'a çevirdi; sanki Aerax'ın sözlerinin dişsiz bir tehdit olduğuna inanmış gibiydi. "O gece onun kaçmasına yardım ettiğin söyleniyor."

"Ben de öyle yaptım."

Leydi Junica, "Yüzbaşı Uland, yasaları hatırlayın," diye sert bir hatırlatma yaptı. "Onun adı kayıtlardan silindi. Var olmayan birinden bahsediyorsunuz."

Lizzan'a zehirli bir nefretle bakarken Uland'ın içinde kopan fırtınayı görebiliyordu; sonra bu öfkeyi önünde *duran* hedefe yöneltti.

"Yabani prensin derisi yüzüldü ve pençesi kesildi ama hâlâ sikinden tutulup gezdiriliyor," diye tısladı Aerax'a. "Yani tekmelenene kadar asla Koth'un adamı olamayacak."

Hiç Koth'un adamı olmamış mıydı? Aerax da Uland gibi bir tane olarak doğmuştu. Ve eğer Aerax horozu tarafından yönetilseydi, iki yıl önce

onunla beraberdi.

Lizzan başını salladı, omuzlarındaki donmuş gerginlik hafifledi. Uland'ın saldırısı karşısında afallamıştı ama Aerax'ın dövüşmesine asla izin vermezdi. Bu savaş onun için.

"İğnesi olmayan bir prens ne işe yarar ki?" Lizzan Uland'a sordu ve Uland'ın öfkeli bakışları yüzüne kayarak, saklamadığının kanıtı olan yara izlerine takılınca küçük bir zafer kazandı. "Eğer bir prens kar saçlı varisler doğuramazsa, ancak beyinsiz bir asker kadar yararlı olabilir. Yine de Koth bunlardan en az birine sahip gibi görünüyor ve ona yüzbaşı rütbesi vermiş."

Uland'ın sıkılmış dişleri arasından öfkeli bir nefes ısılık çaldı. Ağzını açtı.

"Uland!" Leydi Junica tersledi. "görmüyorsun ve duymuyorsun.

Şimdi yerinize oturun."

Sertçe yaptı. Görünüşe göre Lizzan da öyle yapacaktı - Uland'ın yanında olmasa da. Caeb'e Parsathean kızıyla gitmesini söyledikten sonra Aerax Lizzan'ı masanın daha da aşağısına götürdü. Odadaki diğerlerinin, Uland ona doğru hamle yaptığında hepsinin nasıl ayağa fırladığının ve sonra gergin bir şekilde beklediklerinin farkındaydı. Şimdi onları daha yakından gözlemliyordu. Çatışma sırasında iki Parsathean savaşçısı, arkalarındaki genç adamları patlak verebilecek herhangi bir şiddetten korumak istercesine vücutlarını eğmişlerdi. Gençlerden biri isimsiz keşiş olmalıydı - gerçi çenesiz sakalı keşişin yanındaki soluk gözlü çocuk kadar genç olmadığını gösteriyordu. Hiç şüphe yok ki o çocuk Aerax'ın sahip olmadığı her şeye sahip olan prensti.

Bunun prensin nazik ve iyi huylu olduğu anlamına geldiğini sanıyordu, çünkü Aerax'ın olmadığı başka bir şey yoktu. Diğer tüm yönlerden, Aerax her şeydi. Koth her şeyin en iyisini iddia ediyordu; Aerax'ta gerçekten de tüm insanların en iyisini yaratmıştı. Hem de en iyi kalçalısını. Onun önünde ilerlerken o kadar sıkıydı ki, kasları kalın ve esnekti.

Oh, ve sarhoş şehvet hiç işe yaramazdı. O buradaydı. . . başka bir şey için. Krimathean'ı ikna etmek için.

Ama kıcı çok güzeldi. Kendine bir süre daha izin verdi. Halsiz beyni Uland'ın dikenler, pençeler ve dişler hakkında söyledikleriyle çalkalanırken bir bakış attı. Askerin, Uland'ın pençelerini ve dişlerini söylemeye cesaret edemedi. Sadece Aerax'ın rütbesi yüzünden değil, Aerax'ın kendisi yüzünden de. Çünkü o tüm insanların en iyisiydi ama aynı zamanda en tuhafıydı. Sanki tüm duygularını sevdiği çok az insan için saklıyordu, o kadar ki

onlarla dolup taşıyor gibiydi. Yine de Aerax önemsemediği kişilere hiçbir şey vermiyor ve ne kadar az hissettiğini saklamıyordu. Onunla karşılaşan ve onun düz, tereddütsüz bakışlarına maruz kalan insanlar genellikle tedirgin olurlardı. Aynı şekilde Lizzan ve balıkçı kadın da ormanda bir yırtıcının yaklaştığını ilk hissettiklerinde tedirgin olmuşlardı. Yine de Uland sanki Aerax'ın gerçekten bozulmuş olduğunu düşünüyormuş gibi konuşmuştu.

Belki de Koth'un asilzadelerinin çoğu her zaman övündüğü ve kasıldığı içindir. Mamutlar gibiydiler, güçleri ve soylarıyla övünürlerdi. Buna kıyasla, bir aptal Aerax'a bakıp bir kar kedisi kadar sessiz ve ölümcül bir adam görmek yerine, sessizliğin uysallıkla aynı şey olduğunu düşünebilirdi.

Ve onu Krimatean'la ismiyle tanıştırdığında Kothan yasalarına pek aldırış etmeyen bir adam. "Bu Lightgale'li Lizzan, leydim."

Laina ona kaşlarını çatı. Gerçi Lizzan kaşlarını çatanın *kendisi* olmadığını fark etti.

Onun yerine kaşlarını çatarak Lizzan'ın pelerinine baktı. Kaşları sorgularcasına kalktı.

"Nyrae savaşçısı gibi mi davrandığımı yoksa görev mi aldığımı merak ediyorsun?" Lizzan cevap vermeden önce tahmin yürüttü: "Bu bir görev."

Krimatean'ın yüzünü keder kapladı.

"Yapmam gereken şey bu," dedi Lizzan sessizce, "soyadıma onurunu geri kazandırmak ve Yok Edici'yi durdurmaya yardım etmek."

Laina iç geçirerek başını salladı ve Aerax'ınki ile Riasa'nınki arasına yerleştirilmiş boş bir koltuğu işaret etti. Masanın üzerinde doyurucu bir ziyafet ve bir fiçı bal likörü duruyordu.

"Vela tapınakta ona geldi," dedi Aerax ve Lizzan masanın karşısındaki prensin bakışlarının kendisine çevrildiğini hissetti. "Rahibe ay gibi parlıyordu ve buz gibi bir teni vardı."

"Kar," diye düzeltti Lizzan, bal likörüne uzanırken. Rahibe daha fazla içki içmemesini söylemişti ama zaten biraz sarhoştı, susuzluğunu gidermek ve Uland'ın sözlerinin etkisini hafifletmek için bir yudum içse de fark etmezdi. Lizzan tekrar ayıldığında, o zaman yeniden başlayacaktı. "Ve tanrıça , çünkü yüzü ay gibi tam yuvarlak değildi. Sadece gözleri öyleydi. Ve sesi."

O yudumlarken sessizlik çöktü ama bu sadece Parsatheanların prensle bakışıp sonra da Aerax'ın söylediklerinin anlamını tartmak istercesine ona bakmalarının sessizliği idi. Ve o var olmasa da Kothanlar ona sanki yerde sürünen bir bağırsak kurduymuş gibi baktı. Ya da bir yılan. Zehirli bir yılan.

Ama ne düşündükleri umurunda bile değildi, çünkü bal likörü çok güzel ve güçlü kokuyordu ... ama şimdiye kadar tattığı en zayıf likördü. Sanki sadece su gibiydi.

Öyleydi.

Yutkunmaya çalışırken bile kahkahası yükseldi. Rahibe Lizzan'ın içtiği her şeyi arındıracağını söylemişti ama bal likörünün suya kadar arındırılacağını tahmin etmemişti. Öksürerek ve gülerek göğsüne , sonra dolu bardağı masaya çarpmadan önce boşalttı.

Riasa'nın arkasından bakmak için öne doğru eğildi ve diğer Kothan'lara parlak bir sırtış yöneltti. "Konsey üyeleri ve kraliyet mensuplarından oluşan bir topluluğun karşısına en son çıktığımda işler benim için pek iyi gitmemişti. Gerçi bu sefer olabilir, çünkü daha önce Yüce Kız'la tanıştırmıştım. Ama doğru düzgün değil, çünkü ona adımlı söylemeyi unuttum."

Peki bunu neden yapmıştı? Neden mi? En sevdiği insanların orada olması dışında Koth'a hâlâ ne gibi bir sadakat borcu vardı?

Burada olan hariç. Ama onun yanından Laina'ya baktı. "Sanırım onlar da doğru düzgün tanıştırılmadılar ve size pek bir şey anlatamadılar. Önemli değil. Buna bir çare bulacağım. İşte yanınızda Aerax, doğduktan sonra adı kitaplara yazılmayan, neredeyse tüm iyi vatandaşları tarafından bir hiçten daha az muamele gören ve uzun zamandır Koth'la ilgili her şeyi küçümseyen bir piç prens - ta ki kızıl ateş onu ve onu kristal saraydaki saray entrikalarının bir parçası yaptı. Ve sonra da oradan ayrıldı."

Aeraxın daralmış bakışlarını üzerinde hissetti. İçindeki ateş yeniden alevlenirken, kaşlarını kaldırarak ona meydan okudu.

O yapmadı. Ve iyi ki de yapmamıştı, çünkü henüz bitirmemişti. "Bir de Kızıl Degg var, piç prens rütbesini hak etmediği için Aerax'ı küçümsüyor. Çünkü Koth'un vaadi budur - sadece çok çalışmalısınız ve olmak istediğiniz her şey olabilirsiniz. Bu yüzden asilzadelerimiz doğuştan sahip oldukları rütbe. En güçlü zihinlere ve en keskin savaşçılara sahip olana kadar tüm kar kıllarına kraliyet dersleri verilir. Ancak Aerax kraliyet dersleri yerine her gününü ve gecesini annesine bakarak geçiriyordu çünkü isimsiz bir piç oğlu olduğu için ondan kaçan yerlilerden ne yardım ne de ticaret bulabiliyordu. Böylece o vahşi prens çalışmadan kristal sarayda bir yer verilirse, Degg onu affetmeyecektir."

Onu duymamak için o kadar çok çaba sarf eden konsey üyesine baktı ki yüzü ve kulakları neredeyse saçlarıyla aynı renkte kızarmıştı. "Degg size konseydeki yerini çok çalışarak kazandığını söyleyecektir. Muhtemelen de öyle yapmıştır. Ama asla söylemeyeceği şey, *herkesin* çok çalıştığıdır. Madenlerden saraya kadar herkes çalışır. Yine de yükselmiyorlar. Bunun nedeninin yeterince çalışmamaları ya da çabalarını doğru şekilde odaklayamamaları olduğunu söyleyecektir; ancak şu anki konumunun, çok çalışan diğerlerinin asla sahip olamadığı fırsatların bir sonucu olduğunu ve sadece babasının Leydi Junica'yı tanıması nedeniyle olduğunu asla kabul etmeyecektir."

Şimdi Lizzan'a sakın ve sabit bir bakışla bakan kadın. Lizzan'ın sürgün edilmesi için oy vermiş bir kadın.

Ama Lizzan'ın ona karşı okları yoktu. "Sizin söyleyecek kötü bir şeyim yok," dedi boğazı düğümlenerek. "Reform için verdiğiniz mücadeleye uzun zamandır hayranım.

Böylece defterler bir hüküm yerine bir kayıt işlevi görür. Kızıl humma tüm ailenizi aldığında yaşadığınız acının derinliğini ancak tahmin edebilirim." Ebeveynler, kız ve erkek kardeşler, kocalar ve çocuklar. Ve bu sadece keder değil, aynı zamanda suçluluk da olmalıydı çünkü Lizzan hayatta kalan tek kişi olmanın acısını çok iyi biliyordu. "Ama yaşadığın ve kaybettiğin onca şeye rağmen, yine de tüm Koth ve vatandaşlarıyla ilgilenecek kadar yürekli birisin. Ve hakkımda söylenenlere inandığın için seni suçlamıyorum. Konsey ile görüştüğümde, en azından bana ne olduğunu sordunuz ve hikayemi dinlediniz. Ama yapmadın

Beni hiç tanı mıydınız -ve karakterim hakkında konuşacak kimse yoktu- bu yüzden söylediğim her şeyin nasıl utanç verici bir korkaklığa dönüştürüldüğünü de bilemezsiniz."

Bakışlarını, kendisine sessiz bir öfkeyle bakan Uland'a çevirdi. "Ama Uland biraz düşünseydi bunu bilebilirdi. Birlikte görev yaparken bir kez bile kaçıp saklanmadım. Hepimiz kusarken bile.

Adayı hummadan etkilenen cesetlerden temizlerken. Dış ormanlarda yağmacıları ararken buzda yürüyen bir aileyle karşılaştığımızda değil. Bir yok edicinin çamur çukuruna saplandığımızda ve asla kaçamayacağımızdan emin olduğumuzda değil. Bir kez bile tereddüt etmedim ya da kendi hayatımı diğer Kothan hayatlarının önüne koymadım. Yine de askerlerimi terk ettiğim ve Wraithler hakkında yalan söylediğim hikâyesini kabul ettiniz. Benim bir korkak olduğuma inandın.

Beni tanıdığın yılların kanıtı mı? Sanki beyniniz çıkarılmış ve yerine bir tavşan osuruğu konmuş gibi."

Uland'ın hâlâ ona yönelttiği öfkenin içinde belirsizlik titreşiyordu ama Lizzan artık onun ne düşündüğünü hiç umursamıyordu. Aerax'ın içkisine uzandı.

ve kurumuş dilini ıslatmak için derin bir yudum aldı, sonra tekrar Laina'ya döndü. "Tanışmak için bu kadarı yeterli olabilir. Benden ne duymak istiyorsunuz?"

Laina şaşkın görünüyordu ve tabii ki konuşamadı. Onun yerine Riasa konuştu: "Askerlerinizi öldüren şey neydi? Eğer savaşçılarımız kuzeye gideceklerse, neyle karşılaşacağımızı bilmek istiyorum."

Mantıklı bir istek. "Wraithler," dedi Lizzan. İnançsız bir alay sesine karşılık olarak, Kothan'lara doğru sinirli bir bakış fırlattı. "Adada wraith olamayacağını söyleyecekler ve belki de bu doğrudur. Belki de onlar gerçekten buz hortlakları değil, daha önce hiç duymadığım bir canavardır. İtiraf etmeliyim ki bir tanesini oturtup bir bira koyacak ve ne olduğunu ya da nereden geldiğini soracak vaktim olmadı."

"O zaman neden Wraith olduklarını iddia ediyorsunuz?"

"Çünkü onlar hakkında duyduğum her şeye benziyorlardı - onlar ölülerin ruhlarıydı ama Temra'nın kucagının merhametini bilmiyorlardı. Bunun yerine büyüyle bozulmuş bedenlere hapsedilirler ve bildikleri tek şey öfke ve nefret olana kadar ölümsüz işkencelerinin acısıyla çarpıtılırlar."

"Ya da açlık," dedi erkek Parsathean savaşçısı ve tüm gözler ona döndüğünde yanındaki kadını işaret etti. "Ardyl ve ben kan hortlaklarıyla karşılaştık."

Bu da yüzündeki yara izini ona vermemiş olmalıydı, yoksa şimdi onlardan biri olurdu. Bir kan wraith'inin yozlaşması etinde başlar ve diğerlerine de yayılabilirdi ama Koth'taki wraithler ete sahip değildi. Sadece buz.

"Söyledikleri doğru, değil mi?" Lizzan şimdi onlara sordu. "İnsanın ensesindeki tüyleri diken ediyorlar. Ve iğrenç *hissediyorlar*."

"Öyle." Ardyl sanki sadece o hissi hatırlıyormuş gibi ürperdi ve içkisine uzandı. "Ve çıkardıkları sesi asla unutmayacağım."

"Çılgınlıklar," dedi Lizzan ve istemeden de olsa gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Bahsettiği dehşeti bilen iki kişi vardı burada. Artık bu konuda yalnız değildi. "Sanki o bükülmüş buzun içinde tek başlarına acı çekmeye dayanamıyorlarmış da seni de bu azaba ortak etmek istiyorlarmış gibi."

Yaralı savaşçı yanındaki keşişe dönmeden önce, "Kan hortlakları buzdan olmasa ... anlattığın gibi," dedi. "Sen ne diyorsun, Preter? Wraithler olabilir mi?"

Keşiş cevap vermeden önce Leydi Junica, "Bu mümkün olmamalı," dedi. "Varrin'in adasında kendisinininkinden başka büyü yok. Biz korunuyoruz

diğer tüm tanrıların gücünden."

"Cevap burada yatıyor olabilir ," dedi keşiş ona bir ses tonuyla Lizzan'ın bu kadar genç birinden beklediğinden daha kendinden emindi.

"Wraithlerin çoğu bir tanrının bozulmuş büyüsünden doğar. Parsa'dakiler ve monolitlerin etrafındakiler

Ardyl ve Kelir'in karşılaştığı kan hortlakları, Yok Edici'nin kötü büyülerini tarafından hapsedilmiş ruhlardır ve gücü Enam'dan gelir. Ama bunun yerine doğal büyüler de kullanılmış olabilir, taş wraithler yaratıldığında olduğu gibi- ve bir taş wraith tek başına bin askeri katledebilir. Bu buz hortlaklarından kaç tane vardı?"

"Gerçekten bilmiyorum." Lizzan'ın yüzü sarhoşluğun verdiği kızarıklığın ötesinde ısındı. "Bilmem gerekirdi. Sayabilmeliydim. Ama öyle görünüyordu ki arkamızda hiçbir yerden geldiler, sonra haydutları kesmek için köprüden geçmeden önce sayımızı yerle bir ettiler.

Ve çok hızlıydılar. Ama görünüşe göre yüzlercesi vardı."

Keşişin gözleri, cevabı onu rahatsız etmiş gibi gölgelendi ama nedenini söylemedi. Bunun yerine düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve işaret parmağıyla bıyıksız çenesini ovuşturdu. "Hiç öldürebildin mi?"

"Sanmıyorum. Eğer bir sopayla vurulursa uzuvları paramparça olur, ama biz kılıç ve arbaletle silahlanmışlardı. Haydutlarla savaşmak için oradaydık, wraithlerle değil. Nasıl yapılacağını anladığımız zaman ..." Boğazını kapatarak başını salladı. "Yeterince kalmamıştık."

"Yani Kral Yolu'nu geçip taşraya mı gittiler?" Riasa sordu. "Savaşmak için gönderildiğimiz dehşet bunlar mı? O zaman sopaları alacağız, ama eğer o adadaki kötü büyüler insanları wraithlere dönüştürüyorsa, orayı terk etmek en iyisi - tıpkı wraithler tarafından istila edilen diğer her yerin terk edildiği gibi."

"Adadaki hiç kimse bir Wraith'e dönüşmedi! Hele hele yüzlerce ve yüzlerce insan hiç." Leydi Junica öne doğru eğilerek Laina'ya seslendi. "Eğer Wraithler varsa bile, onlar yok oldular."

Lizzan başını salladı, Aerax'ın bal likörü gibi kokan su testisini yere elinin tersiyle ağzını sildi. "Erimiş."

"Erimiş mi?"

İnançsız yankı en az üç ağızdan geldi, ama bu Laina, Lizzan'ın "Herkesi öldürdüler. Benim yapmadığımı mı sanıyorsun? onları köprünün ötesine kadar takip ettin mi? Her birini ederdim." Kadından çiğ bir kahkaha kaçtı. "Ama buna gerek yoktu. İlk donmalar

Koth'ta gece boyunca hiç dayanamadım. Güneyden bir kalp rüzgârı esti ve parçaladığım tek şey su birikintileri oldu."

Yürüyüş boyunca, babasından ve askerlerinden geriye kalan tek şey olan katliama doğru ilerlemeden önce. Ve Aerax onu onların arasında, babasının cesedini kucaklarken ve kendisinin de ölmüş olmasını dilerken bulmuştu.

"Öyleyse bunun neden inanması bu kadar zor bir hikâye olduğunu anlıyorsunuz?" Kızıl Degg dedi ki. "Bu Wraithler hiçbir yerden gelmediler. Hiçbir yere gitmeden yok oldular. Ve hiçbir iz bırakmadılar."

Lizzan, "Binlerce askerin cesedi yeterince iz bırakmadıysa, seni doğmuş pislik, o zaman yüzüme bak," diye tersledi.

"Ya da bana bak," dedi Aerax ve yüreği geldi. "Söylediği her şey doğru. Şafak sökmek üzereyken oradaydım ve hortlaklardan hiçbir iz görmedim. köprüye ulaşana kadar göremedim. Oradan, Yürüyüş Yolu'ndan kaçarken izleri zemini ama işaret ormanın içinde fazla uzakta değildi. Eğer yakınlardaki eriyen buz parçalarını görmeseydiniz, ortadan kaybolmuşlar gibi görünürdü."

Dudakları aralandı, Lizzan göğsünde çalkalanan binlerce duyguyla ona baktı. Şaşkınlık, çünkü bu konuşma onun diğer insanların huzurunda söylediğini duyduğu en uzun . Sevinç, çünkü sonunda onun adına konuşmuştu. Bu kadar uzun sürdüğü için öfke.

Ve şaşkınlık. "*Şimdi* de adımları temize çıkarmaya mı yardım edeceksin? Bu, bir göreve çıkan birinin şimdiye kadar aldığı en hızlı ödül ."

Yine de görevi bitmemişti. İlk kar düşene kadar da bitmeyecekti. Hâlâ görkemli bir savaşta ölme yolundaydı. Çünkü Aerax onun adına ne derse desin, ödülü o kadar gelmeyecekti. Eğer Uland'dan duyduğu, sikini ıslatmayı uman bir prensle ilgili mırıldanma herhangi bir gösterge oldu. Koth da vahşi prenslerine inanmayacaktı - Konsey kimsenin inanmamasını sağlayacaktı. Aerax çoktan kararlarını verdiklerini söylerken haklıydı. Ama de. Eğer daha önce onun adına konuşmuş olsaydı, bu her şey demek olurdu.

Riasa'nın "Geçtiğimiz kış başka saldırılar da oldu mu?" diye sorduğunu duydu.

", " dedi Aerax, içindeki tüm duygular tanıdık bir çifte -acı ve hayal kırıklığı- dönüşürken hâlâ Lizzan'ın bakışlarını tutuyordu.

"Eğer bu wraithler Krimathe'yi endişelendiriyorsa, o zaman doğru buluştuğumuzu söyleyebilirim," dedi Leydi Junica. "Savaşçılarınız yaz bitmeden Koth'a varabilir-"

"Bunu neden mahkemenin önünde söylemedin?" Lizzan Aerax'a sordu ve masa sessizliğe gömüldü. Sözünü kesmek istememişti. Ama biraz sarhoştu ve bu biraz gürültülü olmuştu ve pek de umurunda değildi. "Neden şimdiye kadar beklediniz?"

Yüz ifadesi, onu hâlâ öfkeliendiren bir anıyı hatırladığında olduğu gibi karardı. "Çünkü artık Koth'ta değilsin," dedi. "Yani güvendesin."

"Güvende mi? Neyden?"

Çenesi sertleşti. "Amcam."

Kral Icaro mu? Şaşkınlıkla ona baktı. "Bana ne yapmış olabilir ki?"

"Seni idam etti. Ona gördüklerimi anlattım. Doğruyu söylediğini biliyordu. Ama Wraithler hakkında konuşmanın bir paniğe yol açacağından korkuyordu ve bunu önlemek için seni feda edebilirdi. Ben de sessizliğimi senin hayatınla takas ettim." Bakışları kızın yüzünü taradı, kaşları çekildi. Aniden ona doğru eğildi,

sesi sert ve alçaktı. "Konsey kararını çoktan verdiği için dilimi tuttuğuma gerçekten inandın mı? Beni tanıdığın onca yıl boyunca, sadece seni kurtarma vaadinin beni sessiz kalmaya zorlayabileceğini fark etmedin mi?"

Boğazı kapandı. Aerax, Uland'a söylediği sözleri ona geri fırlattı ve Belki de haklıydı. Onu tanıdığı onca yıl, onun kendisi için konuşacağını söylemişti. Ama onu tanımadığı uzun yıllar vardı.

"Saraya gittikten sonra," dedi ona boğuk bir sesle, "seni tanımama hiç izin vermedin. Bana inanacak çok az şey verdin."

Yüzünde kasvetli bir ifade belirdi ve gözlerindeki şiddetli ışık söndü. Başını salladı ve arkasına yaslandı. "Bu doğru."

Ve bu onu inciten bir gerçektir. Çünkü hiç umursamadığı insanların sözlerinin aksine, Lizzan'ın sözleri onu ezip geçebilirdi.

Yine de ona ulaşamadı, kendi parçalanmış duyguları inançsızlık ve kafa karışıklığıyla bir araya geldi. Kral gerçeği biliyordu ve yine de onu korkak ve yalancı olarak adlandırıp idam mı edecekti? Konsey de biliyor muydu? Ama göğsündeki acı ve baskı o kadar büyüktü ki bu sorulara ses bile veremiyordu.

Riasa yaptı. Kaşlarını çatarak Leydi Junica'ya baktı. "Leydi Junica'nın Bu mu?" Lizzan konsey üyesinin başını salladığını belli belirsiz fark etti. Sonra Riasa Aerax'a, "Kralınız neden korkuyordu?" diye sordu.

"Koth'un artık Varrin'in korumasına güvenmeyeceğini," dedi Aerax kesin bir ifadeyle.

"Bu doğru," dedi Leydi Junica. "Yok 'nin dönüşüne dair söylentiler tüm diyarlara yayılmıştı. Ailelerin evlerini terk ettiğini ve yolların kaos içinde olduğunu duymuştuk. Bu hortlak hikayesine inanmadım ama saray o zaman da endişeliydi, o zamandan beri de öyle.

Diğer diyarlara bulaşan panik Koth'a da gelebilir. Bu yüzden insanların güvenliğini sağlamak için büyük çaba sarf ediyoruz. Yok Edici daha önce Koth' gelmedi. Yine gelmeyecek."

"Bundan emin misiniz?" diye sordu aytaşı gözlü prens. "Yoksa sadece bir umut mu?"

"Bu bir inanç." Leydi Junica ona hafifçe gülümsedi. "Tıpkı senin Vela'ya güvendiğin gibi, ben de Varrin'in adamızı Yok Edici'nin büyüünden ve ordularından koruyacağına inanıyorum."

Aerax'ın yumruğu kalçasında sıkılıp çözüldükten sonra çenesini sallayarak Laina'yı işaret etti. "Ama asıl mesele ona güvenip güvenmeyeceği." Krimathean'ın sıkıntılı kaşları pek de güvenecekmiş gibi görünmüyordu.

Ve Lizzan onu pek suçlayamazdı. Savaşçıların Wraith'lerin istila etmiş olabileceği bir ormana göndermek mi?

Lizzan'ın tenini bir ürperti kapladı ve bir kadehe daha uzandı. "Belki de Koth adayı terk etmeli."

"Tüm fikirlerin en iyisi," diye mırıldandı Aerax.

Leydi Junica öyle düşünmüyordu. "İnşa ettiğimiz her şeyi terk edin ve Tamamlandı mı? Bu hayalet hikayesi doğru olsa bile, bu oldu ama *bir kez*. Ne daha önce ne de o zamandan beri."

Bu da gerçektir. Kral ve konsey ne yapmış olursa olsun, Lizzan için bu diyar hâlâ kurtarılmaya değerdi. Annesi için, kardeşleri için -Ve orada yaşayan diğer herkese.

Ağır bir iç çekişle Aerax'a baktı. Aerax, onun adayı terk etme önerisine cevap olarak, *tüm fikirlerin en iyisi*, demişti. Sanki orada kalmasına rağmen Koth'a karşı hâlâ bir sevgisi yokmuş gibi. Ve adayı terk etmek Krimathean'lar yardım teklif etmezse geçecekti. Yine de buraya o yardımı aramaya mı gelmişti?

Çünkü Kothan'ın hayatını krallığa duyduğu nefretin önüne koymuştu. Tıpkı kızıl ateşten sonra, saraydaki görevini kabul ettiğinde yaptığı gibi. Lizzan onu eskisi kadar iyi tanımasa da

kesindi - eğer insanlar tehlikedeysen, Aerax onlara yardım ederdi. Onlardan nefret etse bile.

Bu yüzden, "Başka hayalet var mı?" diye mırıldandığında onun doğruyu söylediğine güveniyordu. Olabileceğini düşünüyor musun?"

Şimdi Koth'u kolayca yok edebilirdi. Sadece *evet* deselerdi, Krimatheanlar onlara adayı terk etmelerini söyleyecekti.

Ama başını iki yana salladı, sanki cevabı verirken bile içlerimş gibi çenesini sıkımtı. "Olmamalı."

Yapmamalıydım. Sanki söylediğinden daha fazlasını biliyormuş gibi. Ama Lizzan şimdi bunu sorgulamayacaktı. Her zaman amacı krallığındaki insanları korumak olmuştı. Sürgüne gönderilmesine rağmen bu değişmemiştı.

Laina'ya baktı. "Asla bir kraliçe olamayacağım için çok mutluyum. Kalbinin seni Koth'istediği yardımı göndermeye teşvik ettiğinden şüpheleniyorum. Yine de, savaşçılarınız kuzeyde savaşırken Yok Edici gelirse, kendi krallığınıza yönelik tehlikeyi de tartmalısınız. Bunları tartmalısın

Konsej üyeleri size yalan söyleme niyetiyle gelmediler, ama aynı zamanda krallıklarının -ve savaşçılarınızın- karşı karşıya kalabileceği gerçeğe karşı kendilerini kör ettiler.

kabul daha büyük bir tehlike. Siz de gözden düşmüş ve sarhoş bir askerin sözlerini tartmalı ve savaşçılarınızı riske mi atmalısınız yoksa bu Kothanlara herkesle birlikte güneye kaçmalarını mı söylemelisiniz? Yüklendiğiniz yükü kıskanmıyorum."

Laina bir kahkaha attı ve onayladığını vurgulamak parmaklarını masaya vurdu.

"Asla bir kraliçe olamayacağım, ama bu pelerinleri giyerek, bir kraliçenin kız kardeşleriyiz.

tür." Lizzan Aerax'ın yanından ileriye uzandı ve eliyle kadının yumruğunu kapattı. "Ve sen de savaşçılarını kuzeye göndereceksin ama sanırım tamamen Koth'un hatırı için değil. Çünkü saraya söylediğim başka bir şey vardı ki bunu bir hayal olarak algıladılar. Doğrusu, doğudan kaçan Lithanlara eşlik etmeye başlayana ve onların diyarları hakkında anlattıkları hikâyeleri duyana kadar ben de bundan emin değildim. . . ve Kral Goranik hakkında."

Krimathean tamamen hareketsiz kaldı, bakışları Lizzan'inkileri delip geçti.

"Onu bulmanın senin görevin olup olmadığını sormuştum, hatırlıyor musun?" Lizzan kadının hatırladığını teyit etmesini beklemeden, "Eğer öyle olsaydı, sana o zaman haydutların Yürüyüş'te nasıl katledildiğini ve Wraith'leri ormana kadar takip ettiğimde hepsinin öldürülmediğini gördüğümü söyledim. Haydutların lideri hâlâ ayaktaıdı ve sanki nehirdeki bir kaya parçasıymış gibi etrafını sarmıştı. Askerlerim

Daha önce onu sadece bir kez görmüştüm ama o gece gözünün etrafında Enam'ın izini ve damarlarında akan Hanan'ın gümüş kanına ihanet eden gri teni gördüm. Beni bir oyuncak bebekmişim gibi bir kenara fırlattığında onun saf gücünü hissettim."

Eli Lizzan'ın elinin altında dönerken ve parmakları acı verecek kadar sıkılırken, bu kadınıninkine benzemeyen bir güç. Benzer kutsanmış bir soydan gelmesine rağmen teni gri değildi, bu yüzden kanı gümüş yerine kırmızı akıyor olmalıydı.

"Sonra o gitti ve sonrasında orada olduğundan tam olarak emin olamadım. Wraithleri ormana kadar kovalarken kendimde değildim. Savaş çılgınlığı beni ele geçirmişti ve o çılgınlık içinde her şeyi görmüş olabilirdim. Bu haliyle bana bir insan gibi değil, düşüncesi bile tüylerimi diken diken edecek kadar iğrenç bir yaratık gibi göründü. Lith'in büyücü-kralının korkunç hikâyelerini dinleyerek büyümeyen var mıdır? Hangi diyar Krimathe'ye yaptığını onlara da yapacağından korkmaz ki? Bu yüzden düşündüm ki

Savaş çılgınlığı hayduta yüzünü vermiş ve onu Wraith'lerden bile daha korkunç bir canavara dönüştürmüştü." Titreyen bir nefes aldı. "Ama o diyardan kaçan Lithanlar onu tam olarak gördüğüm gibi tarif ettiler, yüzden hayal görmediğimi biliyordum. Ve tüm hikâyelerinde Goranik öldü. Ancak kimse nasıl öldüğünden ya da onu kimin öldürdüğünden, oğlunun tacını almak için geri dönüp dönmediğinden ya da bunu yapanın başka bir savaş lordu olup olmadığından emin değil. Onlar Sadece tahtın aniden boşaldığını biliyorum. Bu yüzden Goranik'in ölmediğine, Lith'i terk ettiğine ve şu anda kuzeyde Koth'u çevreleyen ormanlar."

Kadının ateşli bakışları Lizzan'ın üzerinden geçti. Onun yerine konuşurken Riasa'nın sesinde sert bir çelik sıyrıldı. "Büyücü yalnız mı? Ordusuyla birlikte değil mi?"

"Hâlâ kaç haydut yaşıyor bilmiyorum ama sayıları fazla . O ormanlarda bir ordu saklamış olamaz."

Dişlerini sıkıkan Krimathean'ın yüz hatları neredeyse acı dolu bir ifadeye bürünürken bakışları kaptana yalvarıyordu.

"Görevinizden vazgeçemezsiniz leydim," dedi Riasa yumuşak bir sesle. "Çok şey buna bağlı. Ama sana anneni öldüren kralın kellesini getireceğim. Seni alıkoyan prensin kellesini getireceğim ve-"

Laina başını sertçe salladı ve pelerinin kenarını çekiştirdi. "Görevin bu mu?" Lizzan sordu. "Oğlu mu? Vela bu yüzden sana doğuya gitmek için?"

Kadın başını salladı, kara gözleri Lizzan'ın daha önce hiç görmediği bir nefretle alev alev yanıyordu.

"O halde umarım onu çabucak bulur ve kuzeydeki savaşçılarınıza katılırsınız." Lizzan yanan bakışlarını sabit tuttu. "Onları Koth'a mı göndereceksin?"

"Bizi durduramazdı," dedi Riasa. "Goranik Krimathe'ye ihanet ettiğinde annesi öldürülen tek savaşçı Laina değil. Sizin onayınız olsun ya da olmasın leydim, gitmek isteyen her savaşçıyı kuzeye götüreceğim. Ama sizin onayınızı almayı tercih ederim."

Sıkı bir baş sallamayla onayladı. Lizzan diğer Kothan'ları saran rahatlamayı hissetti, gözleri Aerax'inkilerle buluştuğunda bunun hayranlıkla karıştığını gördü.

Ve şimdi Lizzan'ın hayatını paramparça eden büyücü-kralı bulmak için kuzeye doğru yola çıktıklarında onun koruması altındaydı. Hepsini görkemli bir savaşa, adını temize çıkaracak bir savaşa doğru yola çıkardığından . *Bu* zaferi kutlayacaktı.

Ama Lizzan aynı zamanda kendi ölümünü de planlamıştı. O yapmazdı ailesinin onuru tehlikedeyken bu kaderi değiştiremezdi. Ve yine de ... Aerax'ın şimdi ona bakışı. Onun adını söyleme şekli, sesi çok derin ve sıcaktı. Sanki aralarındaki her şey bitmemiş gibiydi. Yine de bitmek zorundaydı.

Öyle olmalıydı.

Boğazı ağrıyınca sandalyesini geriye itti. "Bir içkiye ihtiyacım var."

BÖLÜM 13

AERAX

Lİzzan ona ittifaka giden yolu kendisinin bulacağını söylemişti. Ve öyle de oldu. Güneyliler ve Krimatheanlar hanın ortak salonunda kutlama yaparken şimdiden onu hoş karşılamış görünüyorlardı.

İlris'in annesinin hikâyesini anlatmak için bir masanın üzerine çıktığında tüm dikkatleriyle onu dinlediler ve Kelir ondan nehirdeki haydutları nasıl yendiğini anlatmasını istediğinde bağırarak onu cesaretlendirdiler.

Odanın kenarındaki bir banktan, Caeb'yanında uzanan devasa gövdesine yer açmak için yakındaki koltuklar kenara itilmişken, Aerax diğerleriyle birlikte haydutları ateş eden beceriksiz aptallar gibi göstererek güldü

Arbalet oklarını kendi liderlerine sapladıktan sonra kılıcına da neredeyse saplanıyorlardı... ama bunların tek kelimesine bile gerçekten inanmıyordu. Bumbling

hırsızlar yolu bu kadar uzun süre işgal edemezdi. Sadece hırsızların en acımasız ve tehlikeli olanları bunu yapabilirdi ve onun zaferi sadece şans eseri değildi.

Caeb hikâyedeki kendi bölümü geldiğinde doğruldu. Lizzan sevdiği kadını öldürmek isteyen bir adamı yavaşça parçalayan vahşi bir canavar yerine, yuvarlanan bir leş böceğiyle oynayan meraklı bir kedi yavrusuna benzeyen bir şeyi anlatırken yine kahkahalar yükseldi.

Aerax kedinin kulaklarını kaşıyarak ona sessizce, "İyi işti," dedi. Caeb koca başını Aerax'ın kucağına koymadan önce esnedi ve memnuniyetle mırıldandı.

Yani Aerax da memnundu. Bu memnuniyetin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Yakında tekrar amacına dönmek zorunda kalacaktı. Yakında tanrıçanın ona verdiği kaderi yerine getirecekti. *Gerçekte olduğun kişi olmalısın.*

Tercih ettiği gibi bir avcıymış gibi davranabilir ya da Koth'un onu yarattığı prens. Yine de olduğu ve olmakta olduğu şey bunlardı ve olması gereken şey de bir kötü adamdı.

Ama henüz değil. Bu gece, gözleri, kulakları ve kalbi Lizzan'la dolu olarak oturacaktı.

Yakındaki bir masada Uland, Degg ve Leydi Junica, Aerax'ın pek dikkat sessiz bir tartışmaya dalmışlardı. Diğer Kothanlar Lizzan'ın varlığını kabul etmek şöyle dursun, kendilerini onunla dolduruyorlardı bile ama hoşnutsuzluklarının sebebi bu değildi. Bunun yerine Aerax, onlara önce güneye Krimathe'ye dönmek ve sonra Riasa ve savaşçılarıyla birlikte ova yolu boyunca kuzeye seyahat etmek yerine, güney ittifakıyla birlikte kuzeye devam etme niyetinde olduğunu söyledikten sonra, muhtemelen bunun sebebiydi.

Niyetlerine karşı söyleyebilecekleri çok az şey vardı. Krimathe ile ittifak yapılmıştı, konsey üyelerinin artık kar saçlı bir destekçiye ihtiyacı yoktu ve bir Kothan prensi adadan fazla ayrılmamalıydı. Şu anda üzerinde bulundukları kuzey yolu Koth'a geri dönmek için en hızlı yoldu. Riasa'yla birlikte Krimathe'ye dönüp onun savaşçılarını toplamasını beklemesine de gerek yoktu; Uland ve konsey üyeleri onları ova yolundan kuzeye götürebilirdi.

İleri sürdükleri tek argüman, iki gruba ayrılmak için yeterli sayıda muhafızları olmadığıydı. Aerax orada Parsathean'larla seyahat ederken yeterince korumaya sahip olacağını belirtmişti.

Lizzan'ın tek başına yeterli bir koruma sağlayacağını söylememişti.

Çünkü ittifakla birlikte kuzeye gitmeye niyetlenmesinin gerçek nedeni oydu. Konsey üyeleri de biliyordu, ancak ona atıfta bulunamıyorlardı.

Yine de Aerax'ın gittiği yere Lizzan'ın da gelmesinin tam nedenini onlar bile bilemezdi. Çünkü Aerax onun kendisini tapınaktan çıkarken ilk kez gördüğünü biliyordu. Tıpkı onu içeri kaçmadan önce gördüğü gibi.

Yalan söyleyip Seri olduğunu söylemesi sadece ondan henüz bitirmediği anlamına geliyordu. Gerçeği saklaması gerekiyordu ve Aerax buna izin verecekti.

Ama onu, yüzüne tüküren Kothanlarla seyahat etmeye zorlamayacaktı. Güney İttifakı ile seyahat etmesi ve onların arasında arkadaş edinmesi daha iyiydi.

Çünkü onlar da onun gibiydiler. Bir sonraki ayağa kalkıp masal anlatan Kelir'di ama masanın üzerine çıkmamıştı. Bu daha önce başladığı şarkıydı, ailesi öldürüldüğünde ihanete uğrayan bir savaşçının hikâyesiydi.

Güney ittifakının nasıl oluştuğunu Aerax ilerledikçe fark etti ve diğer Parsathean savaşçıları bir öncekinin bıraktığı yerden devam ettiler.

Ne bu Parsatheanlar ne de onları bu tür durumlar için hazırlanmış bir şarkıyla gönderen kraliçe aptaldı. Dinleyicilerini sessiz ve pür dikkat dinliyorlardı ve bu ittifakın hikâyesi muhtemelen Tyzen ya da diğer elçilerin seyahat edebileceğinden daha uzağa ve daha hızlı yayılacaktı.

Lizzan'ın yüzü dinlerken ve masal boyunca Aerax onun gözlerinin yaşlarla parladığını ve kahkahalarla ışıldadığını görmüştü. Bitişe yaklaştıkça kalbi bile gümbürdüyordu, binlerce atının şarkısı söylenirken savaşçılar surlarla çevrili bir şehre doğru ilerliyordu. Ama sonunda zafer kazanıldı ve

Parsathean kralı gelinini almak için koştururken, Lizzan'ın bakışları onunkilerle buluştu ve Aerax sondan çok azını duydu.

Ve artık memnun değildi. Çünkü gelini ona söz vermesine rağmen onu hiç sahiplenmemişti. Onun teninin tadını ve öpüşünün şiddetini biliyordu. her gülüşünün, her kaş çatışının anlamını biliyordu. Kalbinin ritmini ve nefesinin sıcaklığını biliyordu.

Gençken bu kadarı yeterliydi, çünkü her zaman daha fazlasının geleceğine dair bir vaat vardı. Ama o zaman bu kadar memnun olmamalıydı, çünkü artık bir daha asla memnun olamayacaktı. Yanında Lizzan olmadan asla.

Ve odanın diğer ucunda kaldı.

Şarkı bittiğinde ona doğru yaklaşan Leydi Junica'nın yüz ifadesi her adımda daha da gerginleşiyordu. "Bana aşağıya kadar eşlik eder misiniz? Banyo mu? Yeterince uzun süre ıslanırsam, yarın periwig yerine ata binebileceğim söyleniyor."

Eskortun tek nedeni bu olmayabilir. Ama Leydi Junica'nın Caeb arkalarından merdivenlerden inerken, hanın altındaki havuzlara doğru giderlerken bariz rahatsızlığı fazla konuşmasına izin vermiyordu.

Sarı taştan doğal halkalardan yapılan hamamlar havaya yoğun bir sis buharı yayarak her nefesin ağır ve ıslak görünmesine neden oluyordu. Yavaş bir akıntı, kimi derin kimi sığ, kimi ılık kimi sıcak havuzdan havuza akarak ilerliyordu. Görevli giysilerini almak için yanlarına yaklaştığında ve Leydi Junica hâlâ konuşmamışken, Aerax kendisinin de sırlıslam olacağını fark etti. Gün içindeki ikinci ıslanışydı ama bu sefer çırlıçılak olacaktı.

Zırhını çıkardı ve görevlinin Caeb'e attığı temkinli bakışı gördü. "O da yıkanacak," dedi kedinin kayışını çözerken. Buna rağmen

Aerax'ın onu nehirde durulmasına rağmen haydutların kanı hâlâ kürküne .

Hanın konuklarının çoğu hâlâ üst katta olduğu için hamamlar neredeyse boştu. Aerax birkaç figür daha görebiliyordu ama yoğun sis gizlilik sağlıyordu ve küçük bir mesafeden bile belirsiz görünüyorlardı.

Caeb'in yüzebileceği kadar derin bir havuza götürüldüler ve oturmak için vardı. Görevlinin kendisine verdiği kenara bırakan Aerax, Leydi Junica'nın önüne geçti, sonra da onun aşağı inmesine yardım etti. Otururken, su Aerax'ın göğsüne kadar gelirken Junica omuzlarına kadar suya batmıştı - ta ki Caeb suya atlayana kadar, sonra su çenesine kadar yükseldi ve sıçrayan dalga onun keyifli iç çekişini böldü.

"Demek yüzmeyi seven tek kişi sen değilsin," dedi gülerek ve ona yan gözle baktı. "Aerax, Koth'un tahtına geçmek istiyor musun?"

Kadın onu daha fazla şaşırtamazdı. ". " "Emin misiniz?

Size yardım edebilirim."

Ve yanılıyordu, çünkü *bu* onu daha çok şaşırtmıştı. "Eminim." "Bu utanç verici. Koth'un olduğu her şeyi gerçekten küçümsüyor musun?"

Annesinin dışlandığını gördükten sonra mı? Kothan'ların isimleri kitaplardan silinmiş olanlara nasıl davrandığını öğrendikten sonra mı? Kristal sarayın altında ne yattığını öğrendikten sonra mı?

"Birkaç istisna yaptım." Ve hepsi de Lizzan'la akrabaydı. "O zaman neden kaldın?" Bakışları onun yüzünü aradı. "İşte ben de bunu anlayamıyorum. Neden onunla gitmedin?" Gözleri kısıldı. "Kiminle?"

Güldü. "Bu benim oynayacağım bir oyun değil. Çok iyi biliyorsun ki, bana kalsa isimler sadece vergi toplamak için defterlere kaydedilir." Ama soruyu tekrar sormadı, bunun yerine başını havuzun kenarına yaslayıp gözlerini kapattı. "Degg ve Uland, minnettarlıkla kalçalarını açabilsin diye adına yalan söylediğinize ikna oldular. Ama Wraithlerin izlerini gördüğün konusunda söylediklerin doğru muydu?"

"Öyleydi."

"Wraithlerin Kral 'ndan 'kaçtığını' da söylemişsiniz." Diline lanet olsun o zaman. "Öyle mi yaptım?"

"Sen yaptın. Gerçi herkes haydutlara saldırmak için karşıya geçtiklerini söyledi. Ama 'suçlandı' ya da 'saldırıya uğradı' demediniz. Peki ne demek istediniz?"

'kaçtı' derken?"

"Saldırdılar demek istedim."

"Sevgili oğlum, kral olmasan bile nasıl yalan söyleneceğini öğrenmelisin."

Aerax buna hiçbir şey söylemedi. Bir uyarı onu sadece daha da meraklandırırdı ve gerçek bir ölüm cezası olurdu. Koth'u korumak için amcası Lizzan'ı sırf Wraithler var diye ısrar ettiği için idam ederdi. Ve Çünkü kimse ona inanmamıştı... kimse Wraithlerin nereden geldiğini sormamıştı.

Ama bu soruların götürdüğü tek yol buydu. Bu soruları soranları sadece ölüm bekliyordu. Ve Koth'ta ölüm bir cezanın sonu değildi.

İşkence o zaman başladı.

Leydi Junica içini çekti. "Ama wraithler hakkında yalan söylemediğine göre, söyle bana

-Kaçmak ve saklanmak dışında nasıl hayatta kaldı?" Aerax kaskatı kesildi. "Lizzan korkak değildir."

"Buna inanıyorum." Leydi Junica başını kaldırmadan ona baktı. "Mahkeme önünde konuştuğunda da onu inandırıcı buldum. Ama buna verecek bir cevabı yoktu. Başka kimse hayatta kalamazken o nasıl hayatta kaldı?"

"O iyi bir savaşçı-"

"Diğerleri gibi. Ve daha tecrübeli başka askerler de vardı. Yüksek komuta kademesinin çoğu onu gözlemlemek için oradaydı ve her biri rütbesini Koth'un en iyi savaşçıları olarak kazanmıştı. Yine de o tek başına hayatta kaldı. Bu yüzden mahkemedeki diğerleri tek olası cevabın savaş bitene kadar saklanması olduğunu savundu ... ve ben de başka bir cevap göremedim. Şimdi size başka bir cevap olup olmadığını soruyorum - çünkü eğer , Goranik'le karşılaşmadan önce askerlerimize ve Krimathean savaşçılarına bu cevabı vermeyi çok isterim."

Aerax başını salladı. "Söylemedi."

"O zaman onu ikna . Ve eğer cevap vermekten kolayca vazgeçmezse, onu daha fazla ikna et."

Kasları gerildi. "Daha sert mi?"

Tehdit ya da şiddetle mi? Eğer Leydi Junica'nın kastettiği buysa, onu fena halde yanlış değerlendirmişti ve bunu ona söylemekle de fena halde yanlış değerlendirmişti. Bu kadını seviyordu ama Lizzan'a zarar vermesine izin vermeden önce onu burada öldürürdü.

Ama yanlış değerlendiren Aerax'tı, "Ona nasıl baktığına bakılırsa, bence bunu başarmakta hiç ve onu ikna etmek için yolda geçireceğın pek çok gecen olacak," dediğinde fark ettiğı gibi. Hafif bir gülümseme takınan Leydi Junica gözlerini tekrar kapattı. "Ahh,

Bu sular sırtıma gerçekten harikalar yaratıyor. Ben ıslanırken ve saçmalarken bana eşlik ettiğınız ve eşlik ettiğınız için teşekkür ederim."

Onun başıboş gezintileri bir kralı tahttan indirebilecek ve bir orduyu kurtarabilecek planlardı. Aerax bir kahkaha atarak çıkıntıyı terk etti ve Caeb'e doğru yüzdü. Kedinin keyfi yerindeydi ve bu sular Caeb'inkinden çok daha sıcaktı.

Genelde yüzdükleri havuzlarda -ve havuzdan çıkmak zihninin Lizzan'ı ikna etme düşünceleriyle nasıl dolu olduğunu ortaya çıkaracağı için-Aerax onunla oyalandı.

Leydi Junica onlar kadar uzun süre oyalanmadı ve adamın dışarı çıkmasına yardım etme teklifini elinin tersiyle itti. Bornozunu almak için kolayca eğildiğinde ve havuzun sıcağından pembeleşmiş tenini örttüğünde yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Gerçekten de sabah ata binebilirim," dedi omuzlarını sıvazlayarak. "Sanki kemiklerim yağlanmış gibi hissediyorum ve hiç yorulmadım. Bütün gün kaşındığım sivrisinek ısırığı bile geçti. Düşünsenize kızıl ateş sırasında Eğer yapsaydık ..." Ses kalınlaşıyor, gözlerini kapattı. "Ailem buraya gelseydi. Ama ateş onları çok çabuk aldı. O kadar uzağı gitmiş olamayız. Koth'un dışından gelen ve Nemek'in iksirlerine sahip olduğunu iddia eden gezgin şifacılar vardı ama onlar hepsi şarlatan olarak ifşa edildi. Oysa bu su gerçekten kutsanmış olmalı. Neden bu sudan şişeler satmıyorsunuz?" diye sordu cübbeyi taşımasına yardım etmek için gelen görevliye.

"Nemek'in nimeti satılamaz," dedi kız ciddiyetle. "Peki ya satın almazsam? almak için bir şişe doldurabilir miyim?" "Nemek'in kutsaması çalınamaz."

Leydi Junica başını eğdi, gözleri kısıldı. "Şişeyi doldurmadan önce onlara dua etsem ve daha fazla kutsamalarını istesem?"

Kız gülümsedi. "Nemek cömerttir ve verecektir. Ancak şişenizi doldurmadan önce kalbinizi minnettarlık ve tevazu ile doldurmanızı öneririm, çünkü bunu hak ve açgözlülük dolu bir kalple yaparsanız, suyun sudan başka bir şey olmadığını görebilirsiniz."

"Hem minnettar hem de alçakgönüllü olacağım."

"Gelin o zaman. Sıkıca kapanan ve seyahatleriniz sırasında sızdırmayan şişelerimiz var ve suyu satın alırsanız da

şişe."

Konsej üyesi kaşlarını kaldırdı. "Sanırım şişeler pahalı?" "Sadece zengin olursan," dedi kız ve yola devam etti. "Ya da eğer bir prensle seyahat ediyorsun."

Leydi Junica güldü ve durup Aerax'a bakmadan önce onu takip etmeye başladı. "Koth'a ulaştıktan sonra iyileştirici büyüsünden geriye bir şey kalacağını düşünüyor musun? Varrin'den başka hiçbir tanrının adada gücü yok ... ama ya bir kutsama suda yakalanır ve dışarıdan getirilirse?"

Onun bileceğini mi düşünüyordu? Aerax bilmiyordu ve öyle söyledi.

"Sanırım ," dedi, sonra kaşlarını çatı. "Ama bu cevabı zaten nasıl bilemeyiz? Bu şifalı hamamlar adamız var olduğu sürece ayakta kaldı ve buradan su getiren ilk kişi ben olamam. havuzlar."

Bu gerçektir. "Belki de bu bilgi aynı zamanda kitaplar," dedi Aerax kesin bir ifadeyle. "Eğer bir şişe su Kothan'ların Varrin'in korumasından şüphe etmesine neden olsaydı ya da hastalandıklarında ve korktuklarında başka tanrılara sığınsalardı, o şişeyi getiren kişi de şarlatan ilan edilir ve sürgüne gönderilirdi. Ya da idam edilirdi."

Uzun bir süre ona baktı. Sonra yavaşça başını salladı. "Belki de."

O gittikten sonra Caeb'e baktı. "Umalım da pirelerini boğacak kadar uzun süre suda kalmış olalım, yoksa her tarafın pire içinde kalacak. gelmiş geçmiş en sağlıklı pirelerdir."

Küçümseme kedinin üst dudağını kıvrı. Aerax ona güldü ve havuzun kenarına doğru yüzmeye başladı; sonra yoğun sisin içinden bir figür çıkınca çıkıntıda durdu. Kırmızı pelerinine sarınmış olan Lizzan bir görevlinin peşinden gitti. Gözleri onunkilerle karşılaşınca aniden durdu, yüz ifadesinde belirsizlik vardı.

Kalbi küt küt atan Aerax, Caeb onu karşılamak için havuzdan çıkarken bile kıpırdamadı, kürkünden bir çağlayan gibi su akıyordu. Bakışları Aerax'a dönmeden önce kediye takip etti.

Ve Lizzan'ın kaçmak ya da saklanmakla işi bitmiş olmalıydı. Çenesini kaldırarak görevliye bir şeyler söyledi, o da başıyla onaylayıp girişe doğru döndü. Lizzan tereddüt etmeden onlara doğru ilerledi, Caeb onu karşılamak için adım atarken dudakları kıvrıldı.

"Boğulmuş dev bir fareye benziyorsun," dedi ona, sonra güldü ve adamın cevabı suyu silkelemek olunca yüzünü kapattı. "Artık sadece dev bir sıçansın."

Sevgiyle yüzünü Caeb'inkine sürttü ve sonra Caeb yerleşip kürkünü yalamaya başladı. Aerax'ın gözleriyle tekrar karşılaştığında dudağını ısırarak havuzun kenarına doğru ilerledi.

Kendi gözleri gölgeli ve yorgun görünüyordu. "gibi görünüyordun."

"Bana katılacaksan hayır," dedi alçak bir sesle. "Peki ya Seri?"

Onu korumak zorunda değil misin?"

Belki de Lizzan'ın saklanmakla işi bitmemişti, çünkü bu yalanın arkasında duruyordu. "Etrafı Parsathean savaşçıları tarafından sarılmış durumda.

Şimdilik yeterince güvende olduğunu söyleyebilirim," dedi omuz silkerek, tereddüt etmeden önce. "Sabah Riasa'yla birlikte güneye, Krimathe'ye mi gideceksin?"

Başını iki yana salladı. "Diğerleri gidiyor. Ben ittifakla birlikte kuzeye gidiyorum."

Gözleri tekrar gölgelenmeden önce yüz ifadesinde şaşkınlık ve rahatlama belirdi. "Birlikte seyahat etmeden önce söylenmesi gereken şeyler var. Ama kısa bir süreliğine de olsa, eskisi gibi olabilir miyiz? Benim sürgünümünden önce, sen saraya gitmeden önce, kızıl ateşten önce - biz en iyi arkadaşlar."

"Senin için her zaman öyle olacağım," dedi ona. "Sadece kısa bir süre için değil."

"Ama elimizde sadece kısa bir süre var."

Bu gerçek kalbini delip geçti. Kısık bir sesle, "O zaman sahip olduğumuz zamanı memnuniyetle kullanacağım," dedi.

"Ben de öyle." Sesi kalındı ve kırmızı pelerini omuzlarından sıyrırken bakışlarını Aerax'tan kaçırdı. Boynunda sadece babasının madalyonu vardı ve Aerax'ın başını suyun altına, şıfalı sıcağın içine iterek ciğerlerindeki nefesi ve beynindeki hissi çalmış gibiydi.

Çıplaklık önemsiz bir şeydi. Kothanlar düzenli olarak hamamları ve terleme kulübelerini paylaşırlardı. Yine de *Lizzan'ın* çıplaklığı her şeydi. Aerax daha önce hiçbir kadına bakıp da onun çıplak bedenine dokunmayı ya da yumuşak bedenini emmeyi hayal etmemişti.

meme uçlarını sertleştirdi. Yine de Lizzan'la birlikte, onun zevk alabileceği her yeri görüyordu. Ve çok fazla yer vardı. Daha önce dokunduğu ve öptüğü o kadar çok yer vardı ki. Onu iç çektireceğini, inleteceğini ve yalvartacağını bildiği o kadar çok yer vardı ki.

Orada, orada . . . ve *orada*.

Kadın banyoya adımını attığında, gözleri onun teninin her zerresine, her yağsız kasına, her yumuşak kıvrımına taptı. Onu en son bu kadar çıplak gördüğünden bu yana geçen on yıl içinde değişmişti. Daha soluk yara izleri tenini örmüş, kalçalarının arasında daha fazla bukle büyümüş, kalçaları daha cömert olmuştu.

Ve tepeden tırnağa hala mükemmeldi.

Yine de öyle hissetmemeliydi. Acı dolu bir iniltiyle suyun içine yerleşti, sonra daha derine battı ve sadece yüzü yüzeyin üzerinde kalana kadar başını geriye eğdi. Gözleri sıkıca kapandı. "Kafatasım çatlayacakmış gibi hissediyorum."

Aerax endişeyle kaşlarını çatarak yaklaştı. "Düştün mü?" Bir gözünü araladı. "Çok mu sarhoş görünüyorum?"

"Bu kadar içki içtiğine göre yürüyemiyor olman gerekirdi." Ve bunu bilecek kadar onu yakından izlemişti. "Bunun yerine her yudumda daha ayık görünüyordun."

"Şimdi bu ayıklığın bedelini ödüyorum." Güldü ve su yüzünün etrafında dalgalandı. "Sana bir sır vereceğim ama bunu Parsathean'lara söyleyemezsin. Bir gün onları bir içki yarışmasına davet edebilirim ve kazanmayı tercih ederim."

Onun da kazanmasını tercih ederdi. "Anlat bana."

"Tapınakta neredeyse tamamen sarhoş olmuşum. Ama rahibe dudaklarımın arasından geçen her şeyi arındıracağını söyledi ... ve böylece tüm o bal likörü su oldu."

Aerax sırtıttı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Lizzan yine güldü, sonra canı yanmış gibi inledi. Aerax başının arkasını kavradı, parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yapmaya başladı ve Lizzan iç çekti. "Bu çok iyi hissettiriyor."

İyiden de öte. Ona dokunmak hak ettiğinden daha fazlasıymış gibi geliyordu. Göğsü duygularla sıkışan Aerax ona, "O zaman başın artık ağrımayana kadar kıpırdamadan yat," dedi.

"Söyleyeceğim." Yine de sessizce yalan söylemeye niyetli olmadığı anlaşılıyordu. "Saraydaki savaş ustalarından yararlanıyormuşsunuz."

Asillere bir savaşçının becerisini öğreten ve ders vermek ya da onlarla eğitim yapmak için her zaman hazır olan eğitmenler. "Neden söylüyorsun?"

"Uland'ın yumruğunu engelledin. Ama bu tür bir dövüş birlikte çalıştığımız bir şey değil." Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi ve ona baktı. "Ve senin büyüklüğün. Her zaman güçlüydün ama kalın kollar ve geniş bir göğüs sadece saray ziyafetlerinden gelmez. Onlarla sık sık pratik yapmalısın."

"Yapacak çok az şey var." Aerax'ın kendi vücudunu incelediği gibi onun vücudunu da dikkatle incelediğini bilmek adamın damarlarında sıcak bir zevk yarattı. "İsterseniz, eskisinden daha büyük olan kısmı ölçebilmeniz için her yerimi incelemenize izin vereceğim. Özellikle her seferinde şişen bir yer var. yakın olduğun zaman."

Kıs kıs güldü. "En çok şişen kısmın kafanız olduğunu söyleyebilirim. Ama kafatasınız büyümediği için, beyninizin daha büyük olamayacağını biliyoruz."

"Bu benim beynim değil," diye kabul etti, kalbi göğsünde hafifledi ve siki arasında ağırlaştı. "Yıllarca süren saray derslerinden sonra eskisinden daha küçükler."

"Ben öyle demezdim."

"Hayır mı? O zaman ne diyeceksin? Bana ne kadar zeki olduğumu uzun uzun anlatın." Kaşları çatıldı. "Ben de sana 'zeki' demezdim."

Haklı bir noktaydı ve bunu yumuşak bir homurtuyla kabul etti.

Gülümseyerek gözlerini tekrar kapattı. "Peki ya diğer kraliyet derslerin?" "Hepsinde başarısız oldum."

"Hiç çaba harcıyor musun?"

"Onlardan kaçmak için çaba harcadım. Bana nasıl dans edeceğimi, çiğneyeceğimi ve gülümseyeceğimi öğretirlerdi, böylece daha güzel bir dekor olabilirdim. Bana bilmeye değer hiçbir şey öğretmiyorlar."

Mırıldanarak onayladı. "Ders almadan da yeterince güzelsin."

"Önce savaşçı göğsüme ve hayran kaldın, şimdi de yüzümü pohpohluyorsun - oysa daha önce bana bakmıyordun bile. Ne kadar güçlü ve yakışıklı olduğuma karşı koyamadığın için mi?"

"Gerçekten de," diye güldü ve ona su fırlattı. "Kör olduğumu iddia etmiyorum. Bunu kristal saraydakilere bırakacağım."

Olması gerektiği gibi, yine de Aerax daha fazlasını duymak istiyordu.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Körlüğü Degg gibi derslerinizi almadığınız için hiçbir şey öğrenmediğinizi düşünenlere bıraktırdım. Ya da Uland gibi senin pençelerinin kesildiğini düşünenlere, sanki kesilmiş pençelerle kınına sokulmuş pençeler arasındaki farkı göremiyorlarmış gibi." Başını salladığında uçuşan saçları adamın parmaklarına dolandı. "Sana vahşi dediklerini biliyordum ama Bu güne kadar, sadece tatlı bir terbiyeniz olmadığı anlamına geldiğini fark etmemiştim. I

Saraya ne getirdiklerini anladıklarını sanıyorlardı. Ama Caeb'den senden korktuklarından daha fazla korkuyorlarsa, bunu bilemezler."

Çünkü onlara hiç göstermedi. "Caeb'in daha büyük dişleri var, yüzden öyle görüyorlar."

"Caeb de inansınlar bir koşum takımı takıyor, oysa gerçekte onlardan herhangi birini bir an bile düşünmeden öldürebilir. Senin prens kıyafetlerin de böyle bir şey mi, seni evcilleştirmiş gibi gösterebilmeleri için bir koşum takımı mı?"

Aerax ona "Bunlar pervane için," dedi. "Ben tasma takıyorum."

"Ama o tasmayı kim tutuyor? Kral Icaro değil. Koth değil." Sesi sertleşti. "Ve ben de değilim."

Ona sadece gerçeği söyleyebilirdi. "Benim."

Alt dudağını ısırды ve bunu düşünüyor gibiydi, gözleri kapalı ve sessizce süzülüyordu. Sonunda, "Yapman gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Var."

"Kristal Saray'a gittiğinden beri böyle bir amacın mı vardı? Aramıza mesafe koyan şey bu mu?"

"Öyle," diye itiraf etti kasvetli bir şekilde. Aerax kristal sarayın altında öğrendiği her şeyle mücadele ederken oluşan bir mesafeydi bu. Önce bunun kendi sorumluluğu olduğunu inkâr etmiş, sonra gördüğü tek çözümü imkânsız olduğu için reddetmiş, en sonunda da bunun yapılması gerektiğini ve bunu yapacak tek kişinin kendisi olduğunu kabul etmişti.

"Neden yardım etmeme hiç izin vermedin?"

Birçok nedeni vardı ama ona en basit olanlarını söyledi. "Çünkü görev Varrin'in soyundan birine düşmeli. Ve ben bu yükü Varrin'e yükleyemezdim. sen."

"Bu kadar ağır mı?"

Bu sadece binlerce ruhun ağırlığıydı. Sadece koca bir adanın ağırlığıydı.

Ama Aerax buna da cevap vererek ona yük olmayacaktı.

Onun sessizliği üzerine içini çekti. "Sana yardımcı olacak ne verebilirim?"

Duygular boğazını doldurdu. Şimdi bile bunu teklif ediyordu.

"Krimathean'ı savaşçılarını göndermeye ikna ederek çoktan yardım ettin.

Benim onu ikna edecek sözlerim yoktu ama sen ." Kısa bir kahkaha attı.

"Belki de Degg'in derslerine daha fazla dikkat etmeliydim."

"Ve ipeksi bir dile sahip olmayı öğrenmek mi? İhtiyacın yok " Aerax'ın elleri hâlâ saçlarının arasındayken aniden dönüp ona baktı.

Adamın gözleriyle buluştuğunda burnundan ve çenesinden su damlıyordu.

Onu istemedi. "Başın-" "Artık ağrımıyor."

Aerax yaptı. Aleti onun yakınlığında sızladı ve onu serbest bıraktığında kalbi sızladı. Sonra kız daha da yaklaşp dizlerini iki yanındaki çıkıntıya dayayarak kalçalarının üzerine oturunca kaskatı kesildi. Nefesi kısaldı, kanı alev alev yanmaya başladı.

"Lizzan . . ." Onun adını inledi. Elleri ona dokunma isteğiyle titriyor, yumrukları iki yanında sıkılıp gevşiyordu. Vücudu volkanik bir şekilde yanıyordu. Tek serinletici şey, bakışları onunkilerle kilitlendiğinde gözlerinin göl mavisiydi ve orada gördüğü cevaplayıcı ihtiyaçta boğulacaktı.

Nefesi hızlandı. "Bu da daha önce olduğu gibi."

"Daha da kötüsü," diye . Gerçi bu doğru değildi. "Daha iyi."

"İkisi de," diye kabul etti ve gözleri kapandı. "Hâlâ kendini tutabiliyor musun?"

Yapabilirdi. Ve her zaman onun için yapacaktı. Ona izin vermediği sürece, içindeki vahşi canavarı asla serbest bırakmayacaktı.

Aniden başını sallayınca daha da yaklaştı, ta ki kabarmış siki karnına doğru yükselene ve kollarını onun boynuna dolayana kadar. Adamın kabaran uyarılmışlığı onu yutmak, ona sahip olmak istiyordu ama Aerax onun kalçalarını kavrayıp kendine doğru çekebilmek için yumruklarını sıkarak dışında her hareketini dizginledi. Daha önce pek çok kez, konuşmak, öpüşmek için bu samimi şekilde oturmuşlardı.

Görünüşe göre şu anda niyetlendiği şey konuşmaktı. "Sanırım asillerin oynadığı oyunları çok iyi öğrendiniz," dedi. "Sadece onları oynamaya istekli değilsiniz."

Sert bir kahkaha atarak ona şöyle dedi: "Şimdi oynamak istediğim bir tane var. Leydi Junica benden Wraith'lerden nasıl kurtulduğunuzu öğrenmemi istedi."

Lizzan hareketsiz kaldı. İfadesinde bir belirsizlik vardı. "Neden bilmek istiyor?"

"Böylece Krimathean'lara söyleyebilir. Daha önce cevap vermekten kaçındığınızı söylüyor."

Sıkıntılı bir iç geçirdi. "Ben de öyle yaptım."

"Şimdi senden cevabı baştan çıkarmamı istiyor."

Kekeleyerek attığı bir kahkaha yüzündeki gölgeleri temizledi.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Peki sen bunu nasıl yapardın?" Sırıtarak, ağzı onunkinden sadece bir nefes uzakta olana kadar yaklaştı. "Narin öpücükler ve şiirlerle mi? Vardı

Sarayda da baştan çıkarma dersleri verildi mi? Onlardan kaçtınız mı yoksa katıldınız mı?"

"Ders yok," diye dudaklarına yapıştı. "Seninle ne yapacağımı biliyorum."

"Bir zamanlar öyleydin." Elini onunkini kavrayacak şekilde öne uzattı. Çenesi, başparmağı alt dudağının üzerinde kayıyor, ihtiyacının saldırısını taşıırken sıkılmış dişlerinin üzerinde sıkıca geri çekiliyordu. "Şimdi benimle ne yapacaksın?"

"Yıllardır sikim avucumdayken hayalini kurduğum her Çey," dedi Lizzan'a. Sesi, Lizzan'ın nefes alıp verdiği kadar sertti. Her zaman böyle olmuştum, Lizzan onun sözlerine ve ihtiyacına başka bir dokunuş gibi cevap vermişti. "Ağzıma almak için yalvarana kadar boğazını yalardım."

"Bu bizim için her zaman iyi bir başlangıç olmuştur," dedi boğuk bir sesle, nabızı derisinin altında hızla atıyordu. "Ama beni öpersen, daha sonra ne yapacağımı bana söyleyemezsin."

"Tekrar tekrar, ikimizin de başı dönene kadar, gözlerin artık göremeyene ve sadece bana sarılana kadar ağzının tadına bakardım."

"Ben o kadar zayıf değilim."

"Seni öyle yapardım, Lizzan."

Buna itiraz . Nefes nefese sordu, "Peki ya sonra?"

"O zaman büyük olasılıkla nasıl ihtiyaç duyduğunuzdan ve acı çektiğinizden yakınırdınız

Burada." Avuç içleri yanlarından yukarı kayarak yarı örtülü ama su tarafından gizlenmemiş göğüslerinin yumuşaklığını kavradı. Başparmakları sertleşmiş tepelerin üzerinde gezinirken nefesini tutarak sırtını kamburlaştırdı ve verdiği tepki adamın şaftının uzunluğuna şehvetin sıcak nabız atışlarını gönderdi. "Bu banyoların her acıyı iyileştirmesi gerekiyor. Ama sanırım seninkini sadece benim ağzım dindirebilir."

Gülüştü ellerini dolduran yumuşaklığı titretti. "Sanırım haklısın." "Böylece dilimle ve dişlerimle memelerine tapardım." Eğildi

Böylece her kelimenin sıcaklığını teninin ıslaklığında hissedebiliyor, her nefes alışında suyun göğüs uçlarına değmesini kıskançlıkla izliyordu. Sıcığa rağmen, göğüslerinin uçları pembe tomurcuklar halinde sıkışmıştı ve onun uyarılmışlığının kanıtı, kendisinininkini acıya doğru itti. "Bırak beni, Lizzan."

"Bir kez," diye nefes aldı.

Sadece bir kez. Bakışları onunkilerdeyken Aerax göğsünü kaldırdı ve dişlerini hafifçe meme ucunun üzerine kapattı, dili sıkışmış etle alay ederken

hafifçe çekiştirdi. Kadının iniltisine bakılırsa, adamın dişlerinin sıkışması acı değil zevk veriyordu.

"Bunu yapardım," dedi ona hoyratça, *bir kez daha* tatmak için can atıyordu ama kadın *bir kez* demişti. "Sen daha fazla dayanamayana kadar."

"Aerax." Adı muhtaç bir sızlanmaya dönüştü ve kalçaları çaresizce sallanmaya başladı. "Artık buna dayanamıyorum."

"Ama yapardın. Çok uzun zamandır." Yuvarlak kıkını kavrayıp o işkence dolu hareketleri durdurarak onu kendine çekti ve yüzünü boğazına gömdü. "Falt'ı avladığımızda yaptığın gibi."

Ay gecelerinde beyaz postunu altlarına serecekleri. Ama Falt'ı avladıklarında bir yaz ortası günüydü ve devasa dişleri olan hayvanı göl kıyısına bile tam olarak çekememişlerdi. birbirlerine sarılmadan önce. O zaman da kendini zor tutmuş, kız ona sarılınca kadar onu öpmüştü. Sonra göğüslerine tapmış, kız zevkten neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar meme uçlarını emmişti.

"Bu anıya diğerlerinden daha fazla tohum döktüm," dedi şimdi ona, ağzı boynunun kıvrımını sıyırarak. "Saçlarımdan beni nasıl dizlerimin üstüne çökerttiğini, sonra ağzımı amına dayayıp bana ziyafet çekmemi söylediğini."

Kadın inledi. Parmakları aralarından kaydı, ama önce o geldi, sağ eli geniş kalçalarının arasına girmek için kıkını bıraktı. Başparmağı klitorisine dokundu ve kadın inlemeden önce sertleşti, kollarını tekrar adamın omuzlarına doladı ve yumrukları adamın saçlarına dolandı.

"Senin tadını asla unutmayacağım, güneş kadar sıcak ve parlak. Ya da yalamayı her bıraktığımda çıkardığın sesleri. klitoris." Başparmağı dilinin yaptığı gibi kaygan tomurcuğun üzerinde ileri geri hareket ettiğinde çıkardığı seslere o kadar yakındı ki. Kulağına doğru soludu, daha sert bir dokunuş istercesine kalçalarını yuvarladı ve Aerax bunu verdi. Kadının ihtiyacı olanı zaman verirdi. "Nasıl titremeye başladığını hatırlıyorum ve düşmemen için seni ağzıma kadar tutmak zorunda kaldım. Ve boşaldığında, çığlığınla gökyüzünü nasıl çatlatacağını düşündüğümü."

Ve saçlarını koparmak. Parmakları şimdi tehdit ederken, orgazmın etkisiyle titrerken ve ağlamasını onun omzuna bastırırken. Yine de bu acı her zaman tüm acıların en tatlısıydı, ona bu kadar zevk verdiğini bilmek.

Ama Lizzan karşılığında her zaman cömert davranmıştı. Tıpkı şimdi olduğu gibi, ağzı adamın boğazına dayanmış, "Ya sonra?" diye nefes nefese kalmıştı.

Hiç bu kadar ileri gitmemişlerdi. Ama o da bunun hayalini kurmuştu. "Sınırsız olabilir miyim?"

"Sen ."

"Senin için çok kızgınım, Lizzan. Serbest kalsaydın, amcığında dilimden daha fazlası için yalvarana kadar sana tekrar tekrar ziyafet çekerdim," diye homurdandı ve sonra kalçalarını öne doğru eğip sikinin kalınlığı kalçalarının arasındaki yemyeşil oluğa girene kadar nefesi acı dolu bir zevkle tısladı.

"Benim için çok ıslaksın."

Onun gülümsemesini teninde hissetti. "Banyodayız, Aerax."

"Hiçbir banyo senin ihtiyacın kadar sıcak ve kaygan değildir." Sonra başı arkaya düştü, kadın şaftının dibinde aşağı yukarı kaymaya başladığında sıkıdığı dişlerinin arasından bir inilti daha çıktı. Hâlâ bakirdi ama Aerax onun parmağının etrafındaki kılıfın sıkılığını biliyordu. "Pek çok kez sikimi kavradığını hayal ettim. Tekrar tekrar hayal ettim hiçbiri bu kadar tatlı değildi."

"Yapacağın tek şey hayal etmek mi?"

Hırladı. "Kalçalarını ayırır ve derinlemesine sikerdim."

Nefesi kulağına doğru titredi ve tekrar onun boyuna bindi. "Ve bunların hepsi içimde olacaktı. Senin altında mı olacaktım?"

"Benim üstümde. O kadar az kontrolüm olurdu ." Artık çok az şey yapıyordu. Onun

Parmakları kızın kıkına gömülmüş, amcığını nabız gibi atan etinde bir aşağı bir yukarı sürüklerken nefesleri kesik kesik geliyordu. "Eğer üstte olmasaydın, seni yerden yere vurabilirdim."

"Peki ya dizlerimin üzerindeyse?"

Eğildi ve onun oldu. Gözlerinin arkasında ateşli kıvılcımlar çakmaya başladı. "Sana öyle sert binerdim ki beni boğazında hissederdin."

"Beni boğmanın daha kolay yolları da var," diye mırıldandı ve içini titreten kahkaha onu zapt zincirleri salladı ve sonra elinin ereksiyonuna inişi tüm kontrolü yok etmekle tehdit eden bir fırına dönüştü. "Gelmek üzere misin?"

Tek cevabı sert bir homurtu oldu. Daha fazlasını yapamazdı. Aleti kadının güçlü parmakları ve kaygan amcığı tarafından kucaklanmıştı. Vücudunun diğer her parçası, onu banyonun kenarına kaldırıp başını kalçalarının arasına gömmek için kendini tutmaya odaklanmıştı. Onu örtmemeye ve kendisine çok tatlı bir şekilde işkence eden boğucu ıslaklığın derinliklerine, çok derinliklerine itmemeye.

Kulağının altını ısırdı, tenine yayılan bir tutam coşku, sikiinin çılğınca ağrısına çarptı. Eli sıkılaştı ve daha sert okşadı. "Yakın mısın?"

Vücudu yapamayacağı cevabını verdi, midesindeki kaslar gerildi, çenesi gıcırdadı. Birdenbire çıkıntıdan geri itildi. Başı yüzeyin altına dalarak düzleşirken elleri sırtında gezindi. Orgazm ona çarpıp geçerken kavurucu emiş ereksiyonunun tepesini çevreledi ve bu his hayal bir şey değildi. Aerax'ın sahip olduğu her şey kabarmış bedeninden taşarak kadının ağzına boşalıyor gibiydi. İşi bittiğinde Aerax'tan geriye hiçbir şey kalmamıştı, başını kaldırdığında onu banyonun kenarına yığılmış ve tekrar nefes almaya, tekrar görmeye çalışırken buldu.

Ama her zaman Lizzan'ın gülümsemesini görürdü. Lizzan onun bacaklarına sarıldı, kollarını boynuna doladı ve yüzünü onunkine çok yaklaştırdı.

"Tohumun suya dönüşmedi ama sanırım Vela az önce aletini arındırdı," dedi ve bitkin ciğerleri bir kahkaha , ağzını bir öpücükle yakaladı.

Tanrıça bunu da arındırmış olmalıydı, çünkü Aerax hiçbir zaman Lizzan'ın gülümseyen dudakları kadar tatlı ya da güzel bir şey tanımamıştı. Öpücük çok çabuk sona erdi, geri çekilirken elleri Aerax'ın yüzünü çevreliyordu.

"Seni ilk gördüğümde yapmak istediğim şey bu değildi," dedi iç çekerek. "Senin yanında olmak bana her şeyi unutturuyor."

Onun da çektiği bir acı. "Üzgün değilim."

"Ben de değilim." Parmakları adamın ensesindeki saçlara dolandı. "Baştan çıkarma konusunda oldukça iyisin."

"Bunun başladığını unutmuşum," diye itiraf etti ve onun gülümsemesinin geri dönüşünü izledi. "Ve kolayca memnun olduğunuz için şanslıyım. Seni tam anlamıyla baştan çıkaramazdım."

Lizzan'ın yüzüne yeni bir ışık dokundu. "Hâlâ ay geceni yaşamadın mı?"

"Sana söz verdim." Kaşlarını çattı. "Başka birine dokunacağımı mı sanıyorsun?"

Omuz silkişi umursamaz görünüyordu ama bakışlarındaki derin arayış öyle değildi. "Sürgün edildim ve adım kitaplardan silindi."

Ve henüz adı yazılmamışken kendini Aerax'a *adamıştı*. Onun için hiçbir şey fark etmemişti. Öyle olacağını mı düşünmüştü?

"Ne olmuş yani?"

" şey." Umursamazca iki parmağını boğazına doğru gezdirdi. "Koth'tan ayrıldıktan sonra yüzlerce kadın ve erkekle yatmış olmam dışında."

Gözleri kısıldı. "Hepsi birden mi?"

Bir kahkaha attı ama Aerax'ın onda gördüğü nadir bir kırılmanlık daha fazla alay etmesini engelledi. Aerax bir an bile buna inanmadı. O da hâlâ kendisi kadar bakirdi. Ama Aerax halkı tarafından reddedildiği anda Koth'u onunla birlikte terk etmemiştir. Eğer yüzlerce aşığın onu arzuladığını düşünmesine ihtiyacı varsa... doğrusu, Aerax için buna inanmak kolaydı.

Birinin yatağını ısıtacak kadar yakınına izin verdiğine inanmak daha zordu.

Koth'ta sıradan sevgililer edinmek genellikle hoş karşılanmazdı, çünkü efsaneye göre

Tanrı Varrin bunu yapmamıştı. Her zaman önce bir aşk yemini, ardından da onları birbirine bağlayan bir evlilik ve ölene kadar da öyle kaldılar.

Aerax sadık tanrı hikâyesinin Koth'un kendisi kadar sahte olduğunu biliyordu.

Yine de sadece bu yönüyle bile, gerçek bir kraldı.

Sadece Lizzan vardı. Sadece Lizzan olacaktı.

Bir sonra içini çekti ve ona baktı. "Bunun sadece Varrin'in soyundan gelen birinin yapabileceği bir amaç düşündüm.

yine kar saçlı bebeklerle saray."

"Amcam bunu yeni eşleriyle yeterince iyi yaptı." Omuzları yine o pek de umursamaz omuz silkişiyile yükseldi.

Onun inatçı çenesini yakaladı ve kendisine bakmasını sağladı. "Sözlü olmasaydık bile, bir mürekkep karalaması bana değer vermeden önce adımı asla söylemeyecek bir kadına dokunacağımı mı sanıyorsun? Beni hiç görmemiş olan bir kadına?"

"Bunun bir prensin görevi olabileceğini düşündüm."

"Bana öyle söylemeye çalıştılar." Ama o başını salladı. "Koth'a karşı tek görevim, insanlar hâlâ orada yaşarken adanın batmamasını sağlamak. Asla bir çocuğumun o adada doğmasına izin vermem. Elimde olsa, Lizzan, sevdiğim *herkesi* oradan sürgün ederdim. Orada olmadığı için mutluyum ve eğer kardeşlerin ve annen Koth'un iddia ettiği her şeyi korumaya bu kadar inatla bağlı olmasalardı, seni bulmaları için onları gönderirdim."

Çenesi adamın başparmağında titriyordu. "Sürgün edildiğime memnun musun?"

"Değilim," dedi, boğazı düğümlemişti çünkü kalbi gördüğü gözyaşı parıltısına dayanamıyordu. "Seni şiddetle özleyorum. Taşımaman gereken bir utancı taşıyor olmandan nefret ediyorum. Ama Koth'tan uzakta olduğun için mutluyum."

"Ve orada lanetlenmek ve dışlanmak yerine isimsiz olmayı tercih ederim Burada." Gözlerini hızla kırpıştırarak başını geriye eğdi ve titreyen bir nefes aldı. "Neden bana sessiz kalmanın gerçek nedenini söylemedin? Hayatımı kurtarmak istediğini anlamayacağımı mı düşündün? Ben de senin için aynısını yapmaz mıydım sanıyorsun?"

"Yapacağını biliyordum." Göğsü ağrıyordu. "Ama sen her zaman Koth'u ilk sıraya koydun, Lizzan. Amcamla aynı fikirde olacağından ve bir paniği önlemek için kendini feda edeceğinden korktum."

Parıldayan bakışları tekrar onunkilerle buluştu. "Kendimi feda edeceğimi mi düşündün?"

"Sen ."

"Sadece başka bir seçenek yoksa!" Sulu bir kahkaha titretti ve devam ederken inançsızlık sertleşerek düz bir teslimiyete dönüştü, "Ve görünüşe göre başka bir seçenek vardı ve bu sürgündü. Ama şimdi, nihayet kendim için bir yol seçebileceğim zaman, başka bir seçenek yok."

Kadının kasvetli açıklaması adamın kalbini parçaladı. "Lizzan-"

"Aerax." Onu durdurdu, bakışlarına ateş geri döndü. "Ben de sürgünü seçerdim ama seçim *bana* ait olurdu. Bunun yerine sonunda sen de benim için en iyisinin ne olduğuna karar verenler listesine katıldın. istiyorum."

Acı göğsünü parçaladı. Bunlar onun asker olmasını istemeyen, bu yüzden eskrim dersleri almasına bile izin vermeyen ailesiydi. Kendini bir başkasına adasın diye bakışlarını Aerax'tan çevirmeye çalışan aile. Her zaman, nefret ettiği bir diyarda kalmak anlamına gelse bile, onun dileğini desteklemişti. Bu onu kendisinden uzaklaştıracak olsa bile.

Öyle de *oldu*. Bu acı şimdi onun tepkisini ateşledi. "Yüce Kız'a yaptığın gibi mi?"

Kaşlarını çatı. "Ne?"

"İşine gelene kadar ona Goranik'ten bahsetmemek, onun yaşadığını bilmenin ama arayışı sırasında onu takip edememenin acısını yaşamasını engellemek. Onun için en iyisinin ne olduğuna karar vermedin mi? Üstelik onu sevmiyorsun bile, Lizzan."

Dudakları aralandı ve sanki yeni bir farkındalık içindeymiş gibi ona baktı.

Ama işi bitmemişti. "Sizin için en iyisi olduğuna karar verdiğiniz yolu izleyin. Bunu her zaman destekleyeceğim. Ama sen *sadece kendin* için en iyi olanı yap, Lizzan. Geri kalan her şey bir hiçtir. Kızıl ateşten önce, ne kadar sık konuşurduk

Kitaplardaki yasayı deęiřtirmek mi? Kızıl ateřten sonra bunu ne kadar sık dūřündünüz?"

Uta gözlerinde titreşti. "Neredeyse hiç," diye fısıldadı.

"ünkü sonunda benim adım da sayfalara eklendi. İstediginizi elde ettiniz ve böylece mücadeleyi bıraktınız. Umduğun bir şey oldu bir gün başkası da yapabilirdi. Gerçi Koth'ta hâlâ isimsiz ve görünmeyen başka piler de var. Ama bu artık seni etkilemiyor."

Göğsü daraldı, bakışları çılgınca onunkileri ararken aniden gözlerini kapattı ve yüzünü kaçırdı. Boğazı düğümlendi ve kalın bir sesle şöyle dedi: "Seni gördüğümde, ikimiz için de en iyisinin kızıl ateşten önceki halimizi unutmak ve kuzeye giderken birbirimizden uzak durmak olduğunu söylemek istemiştim. Belki bu başarısızlıklar bunu kolaylaştırır. Birbirimiz için tam bir hayal kırıklığı olduk."

Hayal kırıklığı mı? Lizzan asla . Yine de ona öyle hissettirmişti. "Sen hayır-" Aerax sözünü kesti ve panik kalbini sıkıştırdı. sudan çıkmaya başladı. "Bu şekilde değil," dedi kısık sesle, dışarı adım atmadan önce kalçalarını yakaladı. Daha önce bir kez aralarında acı ve yanlış anlama ateşi yanarken gitmesine izin vermişti. Bir daha asla yapamazdı. "Lütfen.

Hayal kırıklığı değilsiniz. Kızıl ateşten sonra, tacı istemek için zaman ayırmak bir yana, görevlerinizden bile bir an olsun uzaklaşamadığınızı biliyorum. Lütfen, Lizzan. Biz bu haldeyken gitme."

Vücudu titredi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ama inkâr duyguları içinden akarken bile tekrar yere çöktü ve yüzünü onun boynuna sakladı. Adam ona öyle sıkı sarıldı ki, rahatlamaktan neredeyse midesi bulanacaktı.

"Affet beni." Eli kızın ıslak saçlarını okşadı. "Kraliyet derslerimden sandığımdan daha çok şey öğrendim. İncinmiştim, bu yüzden yumuşak kalbini hedef almak için kelimeleri silah olarak kullandım."

"Bu kraliyet derslerinin sonucu değil," dedi titrek bir kahkaha atarak. "Bu sensin, tıpkı kedine benziyorsun."

Saldırgan. "Öyleydi."

"Ve sessizliğini takas ederek hayatımı kurtardığını biliyorum," dedi ona, sesi boynunda boğuklaşarak. "Sana minnettarım. Öyle görünmesem bile. Kızgın olduğumda her şey daha kolay oluyor."

Onun öfkesinden korkmuyordu. "Kimsenin senin yerine seçim yapmasından hiç hoşlanmadın."

"Doğru. Ama siz bunu yapana kadar sürgünün benim için bir seçenek olmadığından şüpheleniyorum. Bu yüzden minnettarım." Geri çekildi, kararsız bir gülümseme sundu. "Ve ben

şimdi izlediğim yolu seçtim."

"Ailenizin onurunu geri kazanma arayışınız mı?" Sessizce başını salladı.

"Çok mükemmelsin, Lizzan." Ona dokunmayı bile hak etmiyordu.

Hüzün gülümsemesini yumuşattı ve elini yüzündeki yara izlerini takip etmek için kaldırdı. "Öyle miyim?"

"Öylesin. Ve zamankinden daha güzelsin. Daha önce hiç cesaretini ve gücünü şimdiki kadar çıplak bir şekilde sergilememiştin."

"Çoğu insan sadece bir lanet görür."

"Çoğu insan aptaldır."

"Ben de öyleyim," dedi iç çekerek. "Sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki artık birbirimize yabancı değilmişiz gibi burada seninle birlikte olmak ne aptalca."

Kadının sözleri Aerax'ı boğazından yakaladı. "Değiliz," dedi kısık sesle. "Öyleyiz, Aerax. Birbirimizi pek tanımıyoruz. On yıl boyunca neredeyse hiç konuşmadı bile." Nefesi titredi, gözyaşlarının tekrar akmasını engellemek istercesine gözlerini sıktı. "Seni ailemle tanıştırmaya götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Zorlukla unutabildim." Aerax'ın hayatındaki en sıra dışı olaylardan biri. Onu bir ağacı keserken bulmasının üzerinden altı yıl geçmişti. Ondan sonraki her boş anı birlikte geçirmişlerdi ve sonra tek bir öpücük basit dostluğun cilasını söküp atmış, alttan alta büyüyen ihtiyacı ortaya çıkarmıştı- ve altı yıl birdenbire ikisi için de yeterli gelmemişti. Bir ömür zar zor yetecekti.

Yasalar aralarındaki yemini tanımayacağı için, Aerax o zaman Koth'u onunla bırakmak istemişti. Ama Lizzan en azından ailesinin onayını denemek istemişti. Bu yüzden onu evine davet etmişti - verdiği ilk davet değildi ama kabul ettiği ilk davetti.

Daha önce hiç onun evine gitmemişti. Hiç *kimsenin* evine gitmemişti. Ama ne bekleyeceğini biliyordu, bu yüzden savaşa hazırды. Ailesi, yufka yürekli kızlarının asker olma niyetini desteklemeyi reddederek yıllarca onu incitmişti. Babası yüksek bir komutan, annesi ise bir yargıçtı; biri Kothan kanunlarının savunucusu, diğeri ise uygulayıcısıydı. Soğuk ve katı bir eve girmeyi, görülmeden ve duyulmadan kalmayı bekliyordu. Sadece varlığını kabul etmelerini sağlamanın bile bir savaş olacağını düşünmüştü.

Bunun yerine ona nazik bir karşılama yapıldı -Koth'ta ona gösterilen tek karşılama- çünkü Lizzan'ı en az onun kadar seviyorlardı. Bu eşleşmeyi onaylamamışlardı, çünkü bunun onun yararına olmadığına inanıyorlardı. Yine de hem Aerax'ı hem de Lizzan'ı dinlemişlerdi.

İlk kez, ailesinin sevgisinin onun asker olma yolunu nasıl daha da zorlaştırdığını anlamıştı. Soğuk zorbalığa karşı isyan etmek kolay olabilirdi. Sıcak şefkate ve iyi niyete karşı koymak onun için çok daha acı vericiydi.

Ayrıca ilk kez annesi ya da Lizzan dışında biri Aerax'la saygıya değer biriymiş gibi konuşmuştu. Ve ilk kez onunla bir oğul, bir arkadaş, kar saçlı bir piç olarak değil, bir erkek olarak konuşuluyordu.

Bu yüzden Lizzan'ın anne ve da dinlemişti; onlar da yazılmamış adının ileride olacıklara kıyasla sadece küçük bir engel olduğunu savunmuşlardı. Aerax'ın geleceğe dair umutları Lizzan'ınkilere hiç benzemiyordu. O istiyordu ki

Koth'u terk etmek; o kalmak istiyordu. Lizzan'la hangi yolu seçerlerse seçsinler, birinin diğerine içerleyeceğini, çünkü ya Aerax'ın kendisine bir hiçmiş gibi davranılan bir diyarda kapana kısılacağını ya da Lizzan'ın uzun zamandır kurduğu bir hayalden vazgeçmek zorunda kalacağını ve bu sadece acıya ve ayrılığa yol açacağını belirtmişlerdi.

Söyledikleri her şey hem Aerax'a hem de Lizzan'a mantıklı gelmişti. Böylece arkadaş kalmaya karar vermişler, biraz acıya ve hüsrana katlanarak daha sonra birbirlerinin kalp kırıklıklarını önleyebileceklerine karar vermişlerdi.

Bu kararlılık ancak ayrılık yaklaşana kadar sürdü. Yine de denemişlerdi.

Şimdi sessizce sordu: "Bana kızgın inanıyor musun?"

Onun için Koth'ta kaldıktan sonra mı? "Asla."

"Ben de sen de, eğer gitseydik. Ne maceralar yaşayabilirdik her zaman koruyacak ve savunacak insanlar vardır. Mutluluğumuz için de asker olmak için savaştığım kadar . Ama söyledikleri çok mantıklıydı."

". " Ama bir kalp duygularla yönetilmezdi. "Belki de bu yüzden sana kızmayı öğreneceğime inanıyorlardı. Seni ne kadar sevdiğimi anlamadılar, Lizzan."

"Tanıdığın kızı ne kadar çok sevdiğini kastediyorsun."

Kalbi burkuldu. "Lizzan-"

"On yıl, Aerax." Yüzünü kavradı, mutsuz bakışları onunkileri arıyordu.
"Hâlâ o zamanki çocuk musun?"

Tüm olanlardan sonra mı? Artık bildiği onca şeyden sonra? "Değilim," itiraf etti kısık sesle.

"Ve ben aynı kız değilim."

"Senin kalbin aynı," diye karşı çıktı. "Bunun değiştiğini söyleme."

"Belki de benim kalbim değil. Seninkinin de olmadığı gibi." Tekrar sertleşmeden önce çenesi titredi. "Ama biz birbirimize yabancıyız. Ve eğer yabancı olarak kalmayacaksak, önümüzde iki yol var - ya şimdi birbirimiz hakkında öğrendiklerimiz hayal kırıklığı yaratacak ve daha önce olduğumuz her şeyin değerli anısını lekeleyecek ... ya da birbirimizi yeniden sevmeyi öğreneceğiz. Ama,

Aerax"- iki parmağını dudaklarına götürerek, onu durdurdu.

"Sonumuz aynı olacak. Ayrılacağız. Koth'a dönmelisin, doğru mu?"

Boğazı ağrıyordu, başını salladı.

"Ve ben yapamam," dedi kalın bir sesle. "Yani bu sefer mantıklı olmalıyız. Annemle babam o zaman yanılmıştı. Birbirimize küsmezdik ve sonunda ayrılırdık. Ama *şimdi* başka bir son yok. Ya şimdi ya da sonra ayrılacağız. Şu an yeterince acı verici. Ama seni tekrar sevmeyi öğrenirsem ve senden tekrar ayrılmak kalırsam ..." Sesi kesildi. "Yapamam, Aerax. Yapamam. Bu yüzden artık birbirimize yabancı olmalıyız."

Mantıklıydı. Yine de daha önce başka bir seçenekleri vardı. "Arkadaş olamaz mıyız?"

Gözleri yaşararak güldü. "Bu banyoda yapmak istediğim tek şey buydu. Daha parmaklarım bile budanmamıştı ki senin aletini sürüyordum. Sen ve ben asla sadece arkadaş olamayız, Aerax."

Gerçek buydu. Yine onun için asla bir yabancı olamazdı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak için elimden geleni yapacağım." Çok fazla çaba gerektirmezdi. "O zaman incinmeyeceksin ama Koth'a vardığımızda beni arkanda gördüğüne sevineceksin."

Kadından bir kahkaha daha koptu ve alnını onunkine yasladı. "Eğer bir hayal kırıklığı olacaksa, bu benim seni hayal kırıklığına uğratmam olacak. Kendi adıma, seni her zamankinden daha çok seveceğimden şüpheleniyorum."

"Ben de seni öyle yapacağım."

"O zaman önümüzde sadece daha fazla acı var." "Bu acıya katlanacağım, Lizzan."

"Ama yapamam." Kesik bir nefes aldı. "Yapamam. Bu görevin bana dayanma gücümün sınırına kadar acı vermesi gerekiyordu. Ama *şimdiden*, Aerax. Koth'tan ayrıldığımdan beri, çok kayboldum. Ve incindim. Daha fazlasına katlanamam."

Ve onu incitmeye dayanamıyordu. Göğsünü pençeleyen acıyla ona, "O zaman yabancı olacağız," dedi.

salladı, elleri hâlâ onun yüzünü okşuyor ve alnını onunkine bastırarak usulca ağlıyordu. "Tek mantıklı yol bu."

"Öyle," diye sertçe onayladı ve kadın onu öptü, titreyen dudaklarını tatlı ve tuzlu şekilde bastırdı. "Peki ya başka bir baştan çıkarma?"

Bir kahkaha nefeslerini titretti. Gözlerini silmek için geri çekildiğinde yanaklarından yaşlar süzüldü ve sonra uzanıp madalyonu göğüslerinin arasına sıkıştırdı. "Krimathean'lara Wraith'nasıl kurtulduğumu anlatacağım... ama Koth'tan başka kimseye anlatma."

O anda Aerax ne Krimathe'yi ne de Koth'u umursuyordu. Ama her zaman Lizzan'ı önemseyecekti. "Seni korudu mu?"

"Bir Wraith zaten ..." Sesi titreyerek yaralarına dokundu. "Gözlerimdeki kan yüzünden zar zor görebiliyordum. Sonra babam yanımdaydı, zırhı parçalanmıştı ama ona zarar gelmemişti. Ta ki bunu bana verene kadar ve sonra ... o ..."

. "O seni kurtardı."

Başını sallamadan önce zorlukla yutkundu. "Kendimi bildim bileli bunu takardı. Eğer Kothan sarayı onun yanında çeşit büyü taşıdığını fark etseydi ... rütbesini asla gerçekten hak etmediğini söylerlerdi. Statüsünün haksız yere kazanılmış olduğunu. Ama o bunu hak etmişti. Ve ben onun onurunun kırılmasına izin veremezdim. Bu yüzden onu Yürüyüş'ün yanındaki göle attım."

O zaman kolye sonsuza dek gitmiş olmalıydı. Ve onu vapurda takmamıştı. "Nereden buldun onu?"

"Onu bana Vela verdi. Ve her zaman benim olması gerektiğini söyledi." "Bu ne anlama geliyor?"

Başını hafifçe sallayarak bilmediğini söyledi.

"Şimdi seni koruyor mu?"

"Bunu öğrenmek için henüz kendimi bıçaklamadım. Ama öyle olduğundan şüpheleniyorum. Vela bu görevde bana koruma sağlayacağını da söyledi."

Böylece Lizzan *onu* koruyabilirdi. Bu Aerax'ın içine pek sinmemişti ama yine de onun o madalyonu taktığını bilmekten memnundu. "Görev ne zaman bitiyor?"

"İlk karın yağdığı gün, görkemli bir savaştan sonra." Bakışları onunkileri ararken soluklaşan titrek bir gülümseme sundu. "Neden savaş ustalarına gidiyorsun? Yapacak başka bir şey olmadığını söylüyorsun ama seni meşgul edecek bir şeyler bulabilirsin. Bunun yerine kendini bir savaşçıya dönüştürüyorsun. Amcanı öldürmeye mi niyetlisin?"

"Sadece mecbur kalırsam." Çünkü Aerax'ın niyeti ortaya çıkarsa, Kral Icaro ve tüm saray muhafızları onu öldürmeye çalışacaktı. "Beni durdurur musun?"

Yavaşça başını salladı. "Amacın ne olursa olsun, ben senin kalbini biliyorum. Yönetmek gibi bir arzun yok. Ve Koth'u küçümsüyorsun ama nefretten dolayı. Bu da sevdiğin birine yardım etmek için kaldığınız anlamına geliyor." Dudağını ısırdı. "Bu benim ailem mi? Çünkü önemsedğin başka birini düşünemiyorum."

Ona olan inancı boğazını duygusallıkla tıkadı. Huysuzca, "Bazıları senin ailen," dedi.

Babası. Annesinin ailesi. Ama Aerax zaten taşıdığı acıya daha fazlasını eklemekten bunu ona açıklayamazdı. Bu yalnızca onun yüküydü.

"O zaman seni durdurmayacağım. Bunun yerine sana teşekkür edeceğim." Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Adın tekrar kayıtlardan silinecek mi?"

"İşim bittiğinde kitap diye bir şey kalmayacak."

Bakışlarında önce şaşkınlık, ardından da endişe belirdi. "Tüm Koth tarafından aşağılanacaksın."

Gerçek bir kötü adam. "Ben buna alışkınım."

Sanki bu onu rahatlatmamış gibi başını salladı ve bakışları kararlılıkla doldu. "Benim için bir şey yapmalısın. Bu yolculukta güney ittifakından dostlar edinmelisin. Gerçek dostlar."

İçinden bir kahkaha yükseldi. *Onun* için istediği şey buydu.

"Beni dinle Aerax," diye şiddetle ısrar etti. "Seni iyi tanıyorum. Hayatın boyunca çok az insanı önemsedin. Daha da azını sevdin - anneni, her ne kadar ölmüş olsa da. Caeb. Beni. Başka kimse var mı?"

"Ailen."

"Ama onları benim *aracılığım*la seviyorsun. Onlarla tanıştıktan sonra, onları yeterince sevdin - tıpkı onların seni sevdiği gibi - ama sadece birkaç kez konuştun. Onları seviyorsun çünkü onlar benim bir parçam. Senin sadakatine sahipler çünkü onlar incinirse ben de incinirim. Yani bana yaptığın gibi onlara da her zaman yardım ederdin. Bu doğru değil mi?"

Aerax bir şey söyleyemedi. Bir fark göremiyordu.

"Önemli değil." Elleri onun omuzlarında dinlenmek üzere aşağıya indi.
"Seri denen kızın bana çok benzediğini söylemiştin?"

"Parsathean'ların hepsi size çok benziyor." "Onların arkadaşlığından hoşlanıyor musun?"
"İstiyorum."

"O zaman onları da benim bir parçam olarak görmeni istiyorum. Koth'taki amacını gidecek bir yerin olacağını ve yalnız kalmayacağını bilmek beni mutlu edecek. Caeb yeterli değil."

Bu aynı zamanda Aerax'ı da mutlu edecekti, çünkü ittifak tam onun olmasını umduğu yerdeydi. Lizzan'ın konuşmasından pek memnun olmayan Caeb, başını Lizzan'ın omzuna yaslamak için ileri atıldı.

Kadın alay etti ve su fırlattı. "alınma, seni aptal.
Sen iyi bir arkadaşsın. Ama Aerax daha fazla insan arkadaşına sahip olsa iyi olur."

Kedi buna suyu geri savurarak cevap verdi, ancak patisinin büyüklüğü kafasına doğru bir tufan hedefliyordu. Yüzünden aşağı su damlayan Lizzan, Caeb kürkündeki nemi yalamak için tekrar yerleşene kadar ona hüzünlü bir bakış fırlattı.

Artık kedi tarafından görmezden gelinen kadın Aerax'a baktı. "Senin pire ısırtığı toz bezi bu konuda söz sahibi değil."

Sırıtarak, "Böylece dört ayak yerine iki ayak üzerinde arkadaş bulacağım. Ben de bir eş bulmalı mıyım? Onun da dört yerine iki bacağı mı olmalı?"

Dudakları kıpırdadı ama ciddiyetle başını salladı. "Beni hep olmalısın."

". " Aerax'a olan inancının ona asla kötü adam olmayacağına dair umut vermesi dışında. Tüm Koth için, evet. Ama onun için değil. "Ama sanırım bunun yerine seni bulacağım ve beni tekrar sevmeyi öğrenip öğrenmeyeceğini göreceğim."

Sanki sözleri bıçakmış gibi, yaralı bir ses çıkardı. Aniden gözleri tekrar doldu ve kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca tuttu.

Gerginlik kaslarını sıktı. "Lizzan?"

"Aerax." Sesi kulağında düzensiz bir fısıltı gibiydi. "Ömrümün sonuna kadar seni seveceğim. Sana söz veriyorum."

Bundan daha tatlı bir söz . Ama acı göğsünü doldurdu, çünkü Aerax başka ne olduğunu duymuştu.

Bir veda.

"Henüz değil," dedi, sesi çiğdi. Yarın yabancı olacaktı. Ama henüz değil. "Biraz daha kal."

Yanağını onunkine bastırarak başını salladı ve onu öpmek için geri çekilmeden önce kollarını sıktı.

Aerax bir adamın kalbinin göğsünden kaç kez sökölüp atılabileceğini merak etmişti. Şimdi Lizzan her öpüşünde bunu yapıyordu, her biri tatlı, sıcak ve hızlıydı, sanki bir ömür boyu sürecek öpücükleri doldurmak istermiş gibi, sanki her birinin son öpücükleri olabileceğini biliyormuş gibi, sanki durmak çok acı vericiymiş gibi, çünkü bu onun gideceği anlamına geliyordu.

Ta ki kalması onun için çok acı verici hale gelene kadar. Hıçkırır hıçkırır bir nefesle Caeb'in kollarından çekildi ve gitmesine izin vermek için Aerax'ın tüm gücü gerekti. Caeb'i öptü ve sonra kırmızı pelerinini omuzlarına buharın içinde gözden kayboldu.

Aerax yanan gözlerini kapattı, göğsünde yükselen acı dolu feryada karşı çenesini sıktı. Bu şifalı banyolarda geçireceği sonsuzluk bile paramparça olmuş bir kalbi onaramazdı. Tek çare onunla tekrar birlikte olmaktı.

Sesi kısık bir şekilde Caeb'e, "Bana neden onun peşinden gitmediğimizi bir kez daha hatırlatır mısın?" dedi.

Kedi sadece başını Aerax'inkine sürttü, bu yüzden Koth'un taklit ettiği her şeyin temelini oluşturan ve özgür bırakılması gereken, acı çeken binlerce kişiyi hatırlamak zorunda olan oydu.

Ama umut vardı. Bunu ona o vermişti.

"Bu iş şimdi ayrılıkla sonuçlanabilir ama bittiğinde onu bulacağız," diye söz verdi Caeb'e. "Peşinden gitmeyeceğimiz hiçbir yer yok. Dünyanın öbür ucuna kadar onu avlayacağız."

Kedi gürleyen bir mırıltı ve Aerax'ın yanağına sert bir yalamayla kabul etti.

BÖLÜM 14

LIZZAN

A Sürgünden sonra Lizzan'ın ilk hedefi Oana olmuştu. Gitmek için gerçek bir arzusu yoktu. Kalbi kırılmıştı, *hiçbir şey* yapmak için gerçek bir arzusu yoktu. Bir yol arkadaşı hamamların onu iyileştirebileceğini söylediğinde

Yüzündeki yaralar Lizzan'ın umurunda değildi ama Oana da en az diğerleri kadar uygun bir yer gibi görünüyordu.

Dağ yolundan güneye yapılan yolculuk ayın iki tam dönüşünü almıştı. O zamana kadar kabuklar temizlenmiş, geride mor ve acı veren yaralar kalmıştı. O zamana kadar bu izler Vela'nın lanetiyle karıştırılmış ve Vela bu izlerin yok olmasını istemişti.

Ama banyolar yaralarını iyileştirmemişti. Yolculuk bunun için çok uzun sürmüştü. Bunun yerine hamam yaralarını iyileştirmiş ve Lizzan sudan hâlâ taşıdığı beyaz izlerle çıkmıştı.

Şimdiye kadar yaptığı her şey çok uzun sürmüş gibi görünüyordu. Kendini Aerax'a adamak için çok uzun süre beklemişti ve bu yüzden kızıl ateş onları ayırmıştı. Koth'a hizmet etmek ve birlikte geleceklerinin kendi kendine çözüleceğine inanmak için çok uzun zaman harcamıştı. Ve ondan kaçarak çok uzun zaman geçirmişti, çünkü ihaneti hâlâ açık bir yaraydı ve onun bu yarayı iyileştirebileceğini bilmiyordu.

Artık hiç zaman . Geriye sadece, kalbinin üzerinde yırtık pırtık kesikler halinde, hâlâ canlı ve acı veren yara izleri kalmıştı.

Bir zamanlar Lizzan onları birayla köreltebilirdi. Artık . Yine de şafaktan önceki saatlerini hanın ortak salonunun karanlık bir köşesinde, elinde bir içkinin rahatlığıyla geçirdi ve boğazını tıkayıp duran göğsündeki ağrı dışında, o zamandan beri hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu

Koth'tan ayrılırken. Sanki hamamlar, yolda geçirdiği ve bulabildiği her yerde uyuduğu yılları vücudundan silmişti.

Bununla birlikte gelen zihin açıklığı olmadan da yapabilirdi. Özellikle de şimdi, herkes uyurken sessiz ve karanlıkta. Lizzan kendi düşünceleriyle baş başa kalmaktan hiç hoşlanmazdı. Çok hızlı bir şekilde kafatasının içine hapsolmuş, içindeki her şeyi kesip biçen sivri bıçaklara dönüşüyorlardı.

Gün doğmak üzereyken rahatlama ve dikkat dağınıklığı geldi. Hancı, oda ya da yataklarına gitmemiş misafirlerin gece eğlencesini horlayarak geçirdiği masalar arasında dolaşmaya başladı. Uyandıklarında İnilti ve çarpan kafaların şikayetleri ve hancının önerisi üzerine çoğu kişi hamamlar için halka açık odayı terk etti.

Riasa merdivenlerden indiğinde Lizzan ayağa kalktı, sonra tekrar oturdu. Kaptan ona orada katılacağını söyledi. O da öyle yaptı ve yol boyunca kendi masasında tek başına oturan genç keşişi aldı.

"Preter, mi?" Riasa, Lizzan'ın yanına otururken sordu.

Keşiş esneyerek "Öyle," diye onayladı. Buruşuk saçları ve donuk bakışları henüz konuşmaya tam olarak hazır olmadığını gösteriyordu.

Riasa bir demlik çay ve kahvaltı için hancıya seslendikten sonra gözlerinde muzip bir parıltıyla Lizzan'a baktı. "Geçen akşam bize katılmalıydın."

Lizzan gülerek başını salladı. Aerax'tan ayrıldıktan sonra sadece yalnızlık ve içki istemiş, her ikisini de bulma umuduyla daha önce buluştukları özel yemek salonunu aramıştı. Ziyafetin yanında hâlâ sürahiler dolusu bal likörü vardı ama aynı zamanda Riasa da ikisinin arasına serilmişti.

O toplantıya katılan Parsatheanlar. Bu yüzden Lizzan kesinti için kibarca özür diledi. Gerçi aslında hiç de kesinti yokmuş gibi görünüyordu, çünkü birkaç dakikasını

Her bir sürahiden arta kalanları tek bir kaba koyduktan sonra onları kaba bıraktı.

"Masa sallanırken bu kadar istikrarlı bir şekilde dökmeniz hepimizi etkiledi. Kelir daha sonra hiç bu kadar yoğun bir konsantrasyon görmediğini söyledi." Hancı önlerine bir tabak krema içinde tütsülenmiş balık ve bir dilim ekmek koyarken Riasa arkasına yaslandı. "Ona sizi fena halde şaşırtmış olabileceğimizi söyledim."

"Nedenmiş o?"

"Sen Koth'lusun." Riasa bir lokma ekmeği kremaya batırdı, kaşlarını kaldırdı. "Böyle şeyler hoş karşılanmıyor mu?"

"Öyleler. Ama insanlar hâlâ yapıyor." Yemek görüntüsü midesini bulandırdı, bu yüzden Lizzan bardağını doldurdu. "Aerax'ın annesinin tuttuğu handa civar köylerden kimse görülmezdi, bu yüzden görölmek istemeyen herkes sık sık oraya giderdi. Ve odaları her zaman doluydu."

şimdi Lizzan'ın kendi annesi ve erkek kardeşi de muhtemelen aynı işi yapıyordu, Aerax onlara hanı verdiğinden beri. İnsanlar onları kendi utanç verici ikiyüzlölüklerini gizlemek için kullanırken bile dışlanacaklardı.

Devam etmeden önce boğazındaki ani yanmayı hafifletmek için bir yudum aldı, "Kar fırtınası olduğuunda ya da hava dışarıda olamayacak kadar soğuk olduğuunda, Aerax ve ben bazen handa vakit geçirirdik." Gözlerden saklanmış olsalar da - ve orada insanların yataklarında yaptıkları her şey hakkında bir eğitim almışlardı. "O zamanları nasıl geçirdiğimizi tahmin edebilirsiniz."

Riasa, "İzlemek için çatı katına gizlice girerdim," dedi.

Duvardaki bir delikten geçmişti ... ama aynıydı. "O halde Kothan ve Krimatean çocuklarının çok da farklı olmadığını düşünüyorum."

"Çocuklar mı?" Riasa alay etti. "Ben olsam *şimdi* kirışlerden izlerdim. Özellikle de Kelir ve Ardyl varsa. En azından bir sandalye çekmeliydin."

Lizzan fincanına homurdandı ama Riasa'nın dikkati masanın diğer tarafına, genç keşiğin yanaklarının koyu kırmızıya döndüğu yere kayınca cevap vermeye fırsat bulamadı.

Kaptan dilini dişlerine vurarak şaklattı. "şimdi yüzünüzü kızarttım. Bunun yerine sizi şok mu ettik?"

Preter başını salladı, kızarması sakalının ötesine ve boğazına yayıldı. "Sadece Tolehi çocuklarının da farklı olmadığını söyleyebilirim. Ve yetişkinler olarak bile bazen sahip olmadıklarımızı izleriz."

"Anlıyorum," dedi Riasa ve yüz ifadesi bir anda alaycılıktan sempatikliğe dönuştü. "Geçen akşam ayak parmaklarına mı bastım?"

"Hiç de değil," dedi hayıflanarak. "Ardyl ve Kelir beni dikkate almıyor, çünkü ayak parmaklarımı iyi kapatıyorum. Onlara bir faydası olmazdı. biliyorum. Özellikle de yatak onlar için sadece bir spor olduğu için." Bir anda yüzü daha da parladı. "Ayak parmaklarınıza basmak istemem, Kaptan."

Riasa omuz silkti. "Benim için de sadece spor. Çok genç olduğuun için mi?"

Yüz hatlarında kızgınlık parladı. "Bir kraliçenin yaşından iki yaş küçüğüm."

Lizzan'ın kaşları havaya kalktı. Bu onu yirmi sekiz yaşında yapıyordu... kendisinden bile bir yaş büyüktü. "Öyle görünmüyorsun."

Alaycı bakışları onun da farkında olduğunu gösteriyordu. Ardından bir iç çekti. "Onlar sporlarını yapıp yollarına devam etmeyi, herkesin mutlu bir şekilde tatmin olmasını tercih ederler. Ama birlikte seyahat ediyoruz, bu yüzden devam edemeyiz. Sadece sonra gariplik."

"Belki de yolculuğunuzun sonunda, o zaman," diye önerdi Riasa.

"Umalım da öyle olsun." Preter güldü, sonra başını ovuşturarak yüzünü buruşturdu.

Lizzan onun hissettiği acıyı çok iyi biliyordu. "Hamamlar baş ağrına iyi . Diğer herkes oraya gitti."

Yüzü yeniden kızardı. "Ve hepsi de kıyafetsiz."

"Öyle," diye onayladı Lizzan, onunkine bakarak. Bol kahverengi bir cübbenin kollarının altında, keten şeritler bileklerini sarıyordu ve Lizzan'ın görebildiği kadarıyla uzuvlarını tamamen sarıyordu. Başı ve elleri dışında hiçbir derisi görünmüyordu. "İnsanları çıplak görmekten hoşlanmıyor musun?"

"Ben buna alıştım. Görülmeye o kadar alışkın değilim."

"O zaman özel bir banyo iste."

Beklenti yüzünü aydınlattı. "Beni ağırlayacaklar mı?"

"Eğer zaten dolu değillerse. Ama gitmeden önce büyü bilginiz var mı?"

Geri çekilmemesine ya da kıpırdamamasına rağmen, sanki gözlerinin üzerine aniden bir perde inmiş gibiydi. "Biraz. Neden?"

"Acaba bunu tanıyor musun?" Tuniğinin altından babasının madalyonunu ve boynundaki gümüş zincirin izin verdiği ölçüde uzattı. "Babam bunu bana Kral Yürüyüşü'nde vermişti."

Keşiş sandalyesinden kalkarak daha yakından bakmak için eğildi. "Bir mi? İzin verir misiniz?" Başını sallayınca Preter madalyonu eline aldı ve iki elinin arasında ovuşturdu.

Soluk işaretleri daha iyi görebilmek için parmaklarını kaldırdı. "Ne işe yarıyor?"

Göstermek anlatmaktan daha kolaydı. Lizzan çizmesinden bir hançer çıkardı ve bıçağı ön koluna doğru çekti.

"Bir sıyrık bile yok," diye nefes aldı Riasa, sonra gözleri kısıldı. "Yine de birkaç saç telini tıraş etti. Ya arkasında bir güç varsa? Deriniz kırılmamış ama morarmış mı?"

"Çürür - belki o kadar kolay olmasa da."

Wraithleri ormana kadar kovaladıktan sonra Goranik onu öyle sert bir şekilde kenara savurmuştu havada bir ok gibi fırlamış ve bir ağaca . Tekrar ayağa kalktığında zihni baş döndürücü bir şekilde dönüyordu. Ve sonraki günler boyunca, başının arkasında bir yumru ile ağrıyordu.

Ama ağaç çatlamıştı. Daha sonra çatladığını hatırladı ama o zaman zar zor görebilmişti. Etrafında Wraithler dolanırken değil. Çıgıllıkları ormanı doldururken değil.

Bu anıları zorla uzaklaştırdı. Hançeri kınına sokmaya çalışırken eli hâlâ titriyordu, ağzını o kadar çok ıskalamıştı ki taktığı kolye olmasa bıçak bacağına kesebilirdi.

Riasa alçak bir ısıklıkla arkasına yaslandı. "Demek bu tılsım yüzünden ölmen gerekirken ölmedin."

"Öyle."

"Kothanlar biliyor mu?"

"Sadece Aerax. Diğerleri babamın onurunu sorgulayabilir. Onun anısını lekelemelerine asla izin vermem. Ama daha fazlası yapılabilirse, belki onları Goranik'e karşı kullanabilirsin."

Riasa başını salladı ve Preter'e baktı.

Keşif madalyonun diğer yüzünü incelemek için çevirirken şaşkın bir sesle, "Belli belirsiz bir kabartma var ama düz bir şekilde dövülmüş bir sikkeden başka bir şey değil gibi görünüyor," dedi. "Baban bunu nereden buldu?"

Lizzan başını salladı. "Belki de hikâyeyi ben çok küçükken anlatmıştı, çünkü sanki aklımın bir köşesinde *bir şeyler* varmış gibi geliyor. Ama hatırlayamıyorum. Annem biliyor olabilir."

"Koth'ta mı?"

"Öyle." Lizzan kupasına uzandı. "Daha yakın zamanda, Vela aracılığıyla ona ulaştım."

Preter ona sertçe baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yürüyüşten sonra onu göle attım. Ama Vela onu bana verdi. Tapınak burada ve her zaman benim olması gerektiğini ve onu bir daha atmamam gerektiğini söyledi."

"Ben olsam bu uyarıyı dikkate alırdım," dedi Preter kuru bir sesle, otururken. Lizzan da öyle. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Fazla değil. Ama ben büyü ustası değilim."

Riasa, "Bir iz alacağım ve Krimate'deki rahibelere göstereceğim," dedi. Preter başını salladı. "Ayrıca Radreh'deki keşiflere de danışabiliriz."

Güney ittifakının bir sonraki varış noktası olan manastır. Bu öneri karşısında Riasa'nın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi, sonra da geniş bir sırıtışa dönüştü.

"İşte Kraliçemiz Layabed!" diye seslendi kırmızı peleriniyle onlara doğru gelen Laina'ya. "Siz uyuklarken leydim, ben yeni ittifakımızı sağlamlaştırıyor ve Parsatheans'ın önlemlerini alıyorduk. Onları görevlerine adanmış, zihinleri ve bedenleri esnek ve oldukça Bir Krimathean'a denk olmasa da, ikiye karşı bir olduğu için ve bu sabah şifa banyosunda ıslanan ben olmadığım için."

Krimathean sessizce gülerek Lizzan'ın yanındaki koltuğa oturdu. Başını eğerek, bardağına çay doldururken yüzü yine alev alev yanan Preteri selamladı.

"Bugün doğuya mı devam ediyorsunuz?" Lizzan sordu.

Krimathean, yüz hatlarının üzerinden geçen bir gölgeyle başını salladı.

"Bizi emin ellere teslim ediyorsunuz leydim," dedi kaptanı sessizce. "Her şey yoluna girecek."

Ağır bir iç çekişle Laina tekrar başını salladı ve kupasından bir yudum aldı.

O zaman muhtemelen birbirlerini bir daha göremeyeceklerdi. Lizzan'ın midesinde bal likörü kokulu su çalkalanırken, "Senden özür dilemeliyim. Kendi adıma karar vermeme izin vermek yerine benim çıkarım için karar veren insanlardan hiç hoşlanmam. Yine de Goranik'in hayatta olabileceğini söylemediğimde ben de sana aynısını yaptım. Bu küstahça ve aynı zamanda bencilceydi, çünkü Yürüyüş'teki o geceyi düşünmemeyi ya da konuşmamayı tercih ediyordum, bu yüzden de bunu yapmamak için herhangi bir neden aradım. Ve bunun için üzgünüm."

Laina ve Riasa, kaptan "Hâlâ hayatta olduğunu biliyorduk. *Nerede olduğunu* bilmiyorduk. Ama öyle olması gerektiğini tahmin ediyorduk."

Lizzan'ın kaşları kalktı. "Nasıl tahmin ettin?"

"Senin gibi. Lith'teki casuslarımız onun öldüğünü bildirdi. Ama onu kimin öldürdüğüne ya da nasıl öldüğüne dair güvenilir bir açıklama bulamadılar." Riasa başını salladı. "Ama yanında bir avuç haydut değil, bir ordu olmasını da bekliyorduk."

O bir avuç haydut bir ordu kadar zarar vermişti. Ama Lizzan sadece, "Yine de sana söylemem gereken zamanda söylemediğim pişmanım," dedi.

Kadının elini nazikçe sıkması Lizzan'ın göğsünü sızlatan bir bağışlama hissi uyandırdı. Sonra Laina'nın bakışları Lizzan'ın pelerinine kaydı ve kaşlarını çatarak ince kumaşın kenarını parmaklarının arasına sıkıştırdı.

Büyük olasılıkla yırtık pırtık pelerini, kalın ve kadife kadar pelüş görünen kendi peleriniyle karşılaştırıyordu. Lizzan ona, "Sanırım rahibe birisinin gelip görev istemesini beklemiyordu," deyince Laina'nın kaşları daha da çatıldı.

Preter'in alnı kırıltı. "Vela kendisi için arayışa çıkan herkesin pelerini kutsamıyor mu?"

"Rüzgara ve yağmura, soğuğa ve güneşe karşı." Ya da efsaneler öyle diyordu. Gerçekten de, Laina'nın pelerininin ağırlığına rağmen, ormanın sıcağından etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Ama benim maceram ilk karın yağdığı gün sona erecek. Bu yüzden korunmaya ihtiyacım yok."

"Özellikle de Vela sana diğerini vermişken," dedi Riasa ve Laina ona kuşkuyla bakınca, "Tanrıça ona bıçaklardan koruyan bir tılsım verdi," diye açıkladı.

Ya da bir Wraith'buzlu pençelerinden. Yine de bu Laina için yeterli görünmüyordu. Lizzan tanrıçanın neden sadece Yok Edici'yi yenmelerine yardım etmediğini sorduğunda, Krimatean'ın yüzünde öfke parladı. Parmakları boğazındaki bağları.

Sanki pelerinleri değiş tokuş edecek ve kutsanmış olanı Lizzan'a verecekmiş gibi. Lizzan başını sallayarak onu durdurdu.

"Bu bana uyuyor." Yıpranmış ve yıpranmış, tıpkı gibi. "Keşke bu kadar soluk olmasaydı. Ama bu görevdeyken onu düşmanlarımın kanıyla kızartmak niyetindeyim."

Ya da onu koruduğu için Aerax'ın düşmanlarının kanını. Ama bir fark olmadığını düşünüyordu. Onun düşmanları her zaman onun düşmanları olacaktı.

Riasa gülerek, "Bu iyi bir plan gibi görünüyor," dedi.

Laina'nın ağzında bir gülümseme belirdi ama pelerininin iplerini tekrar bağlarken isteksiz görünüyordu.

Preter alaycı bir tavırla, "İttifakla birlikte seyahat ettiğin için umarım çok fazla düşmanla karşılaşmazsın," dedi. "Ama yanımızda Vela'nın Seçilmişlerinden biri olan tılsımlı bir savaşçının olmasından memnun olacağım. Bugünden sonra partimizdeki Parsathean savaşçılarının sayısı başladığımızın neredeyse yarısı kadar olacak ile."

Lizzan kaşlarını çatı. "Bu kadar çok mu kaybettiniz?"

"Öldürülmedi. Eve gönderildi." Laina'ya baktı. "Bu sabah, iki Kraliçe Yvenne ilerleyişimizden haberdar olsun ve böylece Parsathean ordusu için Krimate'nin kuzeyine erzak göndermeye başlayabilsin diye savaşçılar geri dönüş yolculuğuna başlıyor. Aksi takdirde hepimiz dönene kadar haber alamaz.

Uzak kuzeyden dönerlerse bir yıllık hazırlıkları boşa gidecekti. Ayrıca yaşlı kadınla birlikte hâlâ nehirde olan iki savaşçı var ve işleri bittiğinde kervana yetişip diğer iki savaşçıya katılacaklar.

onları korumakla görevlendirdiğimiz savaşçılar."

"Mevida'nın karavanı mı?" Lizzan şaşkınlıkla sordu. "Birlikte seyahat ettiğimiz kervan mı?"

Preter başını sallayarak, "Hancı son zamanlarda ne kadar az yolcu gördüğünden bahsetti. Güneyden gelenlerin bu kadar az olmasında haydutların suçu olabilir. Ancak kuzeyden de çok az yolcu geldi ve boş bir yol genellikle üzerinde bir tehlike olduğuna işaret eder."

"Bu doğru," dedi Riasa.

"Bu yüzden Kelir ve Ardyl iki savaşçıyı kervanın yanında kalmaları için görevlendirdi. Hepimiz o yavaş hızda gidemeyiz ama onlardan önde olursak, o güzergâhtaki avlarla muhtemelen onlardan önce karşılaşırız. Ama eğer karşılaşmazsak, yine de korunmuş olacaklar."

Bu haber Lizzan'ın yüreğindeki ağırlığı hafifletti. Mevida'nın iş teklifini reddetmişti çünkü Koth'un kuzeyine kadar seyahat etmek istememişti. Şimdi yolu onu o yöne götürüyordu ama yine de onlarla birlikte seyahat edemezdi. Ama belki de onları uzaktan korumaya yardım edebilirdi.

Ve belli ki onları terk ettiği için suçluluk duyan tek kişi o değildi. Lizzan Laina'ya baktı, diğer kadının ifadesinde de aynı rahatlamayı gördü. Kısa bir kahkaha atarak kendi içkisini Laina'nın çayına dokundurdu, böylece karşılıklı olarak rahatça içebileceklerdi.

Elindeki bardağı bıraktığında Preter onu kısıp gözlerle izledi. "Her zaman yolda da mı içiyorsun? Yoksa sadece köylerde mi?"

"Eskiden ikisiydi," dedi Lizzan ona, çünkü bu soruyu sormak adil bir soruydu.

kılıcının onu koruyabileceği biri. "Ama artık değil. En azından ben bu görevdeyken."

Şüpheli bir kaş kaldırdı ve kupasına baktı.

"Bal likörü dudaklarımdan geçer geçmez, Vela onu suya dönüştürüyor" diye itiraf etti üzüntüyle.

Laina homurdandı ve elini hızla ağzına götürdü.

Riasa'nın kahkahası boş odada yankılandı. "Demek Vela leydimin konuşmasını yasaklıyor ve içkini elinden alıyor. Asla bir görev istemeyeceğim. Beni ellerini bile kullanamayan bir bekâra dönüştürecek."

Preter kederle, "Çok uzun zamandır bu arayıştayım," diye içini çekti ve Laina yüzünü ellerine gömerken Lizzan içkisini yudumladı,

Omuzları titriyor.

"Seninle yukarı çıkmamı ister misin?" Riasa gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silerek, "Seninle yukarı çıkmamı ister misin?" dedi. "Görevine şimdi son vereceğiz."

"Teklifiniz için teşekkür ederim Kaptan, ama sanırım banyo bir günde yaşayabileceğim tüm çıplaklık olacak."

Riasa sırtıarak oturduğu yerden kalkmadan önce başını salladı. Lizzan'a dönmeden önce, "O zaman ben de seninle geleyim," dedi. "Muhtemelen madalyonun baskısını yapmak için kullanabileceğimiz çabuk kuruyan killeri vardır. Leydim, yemeğinizi bitirdikten sonra sizinle ahırlarda buluşur ve sizi yol boyunca uğurlarım. Size ilk vedam yeterince zor oldu. İkincisinde daha sessizce ağlayacağımdan şüpheliyim."

Laina başını salladı, sonra Preter ona veda ederken başını eğdi.

Göğsünde hafif bir sızı hisseden Lizzan bir süre daha oyalandı. "Ben de size güvenli bir yolculuk ve görevinizi mutlu bir şekilde tamamlamanızı diliyorum. Ve Kral Yolu'nda neler olduğunu öğrenmek istediğin için sana teşekkür etmeliyim.

Gerçeğimi duymak isteyenlere anlatmak ve nihayet sürgünümün gerçek nedenini öğrenmek her şey demektir."

Laina onun elini tuttu. Gözlerindeki duygu zenginliği kolayca okunabiliyordu, ona da güvenli bir yolculuk diliyordu... oysa her ikisi de dayanma güçlerinin sınırına kadar acı çekmelerine neden olacak görevlerdeydiler. Ne kadar isterlerse istesinler güvenli yolculuk olmayacaktı. Ama burada, en azından bir an için, bu ortak bir yolculuktu.

Boğazını sıkı Lizzan oradan ayrıldı.

Banyolar bu sabah, Aerax'la birlikte olduğu geçen akşamdan daha canlıydı. Boğazındaki gerginlik göğsüne doğru indi. Ne kadar tatlıydı ve onu hiç bu kadar sevmemişti. Oradan uzaklaşmak için tüm gücünü harcamıştı.

Yine de en mantıklı yol buydu. Acı her ikisi için de gelecekti. Ama belki de onu bu acıdan biraz olsun kurtarabilirdi.

Riasa onu girişin yanında bekledi. "Görevli amacımıza hizmet edecek bir deri kili olduğunu söyledi. Sadece onun dönüşünü bekleyeceğiz."

Soyunma odasındaki kırmızı Parsathean çarşafı arasında kendi giysilerini aramaktan vazgeçmiş gibi görünen Degg ve Uland da öyle. Cüppelerini giymiş ve yüzleri hamamın sıcağından kızarmış halde, Lizzan'a sessiz bir düşmanlıkla bakıyorlardı. Lizzan hiçbir belirsizlik görmedi.

Bir önceki akşamki gibi, sanki onu yalancı bir korkak olarak düşünmeye kendilerini ikna etmişlerdi.

Pekâlâ. Kendilerini yalanlarla avutmaları hiç umurunda değildi. Gerçeği bu kadar kasıtlı olarak göz ardı ettiklerinde, fikirlerinin onun üzerinde hiçbir ağırlığı olamazdı.

"Bizi toplamaya mı geldiniz, Kaptan?" Uland Riasa'ya sordu.

"Yakında. Buradan hanımımı ," dedi ona. "Sonra da mümkün olduğunca çabuk yola çıkmayı umuyorum."

"Hazır olacağım."

Gülümseyen görevli depoya giden yolu göstermek için geri döndü, ardından Kothan'ların eşyalarını bulmalarına yardım etmek için tekrar ayrıldı.

"Prens ve konsey üyelerinin, kaptanları hariç tüm Kothan muhafızlarıyla birlikte kuzeye gittiğini duydunuz mu?" Riasa, görevlinin verdiği kili baltasının bıçağına kalın bir tabaka halinde sürerken sordu.

Uland hariç hepsi. Lizzan dehşet içinde ona baktı. "Prensin gittiğini biliyordum. Diğerlerinin de seninle geleceğini sanmıştım."

"Asıl niyetimiz buydu." Lizzan'ın madalyonun yüzünü kile bastırmasını, sonra ters çevirip başka bir noktaya bastırmasını izledi. "Ama konsey üyeleri prene katılmaya çok geç karar verdiler.

Her ne kadar söylemeseler de, anladığım kadarıyla siz ve ekibiniz O yolculukta Koth'bahseden tek kişi prens olsaydı, krallığın ve kralının itibarı o kadar zedelenirdi ki güneyliler Koth'tan ittifaka katılmasını istemeyebilirdi."

Bu niteleme Lizzan'ın boğazını düğümledi. "Koth'un ittifakla olan şansına zarar vermek istemedim. Sadece gerçeği söylemek istedim."

Riasa, "Eğer ortada bir hasar varsa, bunu yapan siz değilsiniz," dedi. "Belki de kralınız doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Ve belki de doğrudu. Kraliçeler ve krallar bütün bir krallık için en iyisinin ne olduğunu düşünmelidir.

Bizim gibi basit savaşçılar sadece önümüze çıkan tehlikelerle yüzleşir. Dolayısıyla sizi bir korkak olarak resmetmenin Koth için en iyisi olup olmadığını söylemek bana düşmez."

Lizzan da bilmiyordu. *Onun* için en iyisi bu değildi. Ama ya Koth'ta bir paniği önlediyse? Adadan kaçmak ve Varrin'in korumasına güvenmemek yerine, kalan binlerce kişi Yok Edici geri döndüğünde kurtulmuş olsaydı? Elbette bu onun hayatına değerd. Ama neyin doğru olduğunu bilmiyordu. İçgüdüleri gerçeğin söylenmesi gerektiğini haykırıyordu ama içgüdüleri sadece kendi çıkarları için haykırıyor olabilirdi.

Kadın cevap vermeyince Riasa devam etti: "Kralınızın yaptığı seçimlerden sorumlu olduğunu söylemek bana düşer. Yani Koth'un itibarına bir zarar gelirse, bunu düzeltmek sadece ona düşer. Güneyliler Koth'a ulaştığında, Leydi Junica ve Lord Degg yol boyunca ne söylerse söylesin, bunu yapmak zorunda kalacağından şüpheleniyorum." Kılıcındaki kili inceledi. "Bu şimdilik yeterince iyi oturdu. Bu dev ağaçların ötesine geçtikten sonra, kil tamamen sertleşene kadar onu güneşte tutacağım ve sonra çatlamadan bıçaktan kayması gerek. Eğer kaymazsa, savaşçılarımın biri elinde daha fazla kille peşine düştüğünde anlarsın."

"Radreh'teki keşifler madalyonu teşhis edebilirlerse, size bir mesaj göndermelerini isteyeceğim," dedi Lizzan depodan çıkarken.

Riasa ona hızlıca bir bakış attı ve önlerindeki sahne ikisinin de dikkatini dağıtmadan önce konuşacak gibi görünüyordu.

Kaptan sırtıttı. "Zavallı Preter'in alışması gereken şey bu olmalı."

Görevlinin giysilerini dağıtmasını beklerken cüppelerle uğraşmayan Parsatheanlar, görevlinin birbirinin aynı görünen çarşafı ve kemerleri havaya kaldırdığı ve bir savaşçının bunlara sahip olduğunu söylediği bir süreçten geçiyordu. Görevlinin yanında Seri vardı ve yığının içinde kayıp bir eşya arıyor gibi görünüyordu, ona cüppeli Tyzen yardım ediyordu, giysilerini göğsünde tutuyordu. Prens, Lizzan'a diğer tüm keseler gibi görünen deri bir kese uzattı ama Seri başını sallayarak bunun Ferek adında bir savaşçıya ait olduğunu söyledi.

Riasa'nın izinden giden Lizzan, ıslak ten ve kalın kas ormanından geçerek hamamdan ve sıcak buharlı havadan çıkıp serin, gölgeli bir sabaha girdi. Ve her zaman olduğu gibi, bakışları başka bir şey görmeden önce Aerax'ı buldu.

Güneye giden yolda, yanında Caeb'le birlikte yürüyordu. Hâlâ bir ok atımı uzaktaydılar ama Lizzan bir tembel hayvanın boynunun kedinin çeneleri arasında sıkıştığını, ağır leşin güçlü bacaklarının arasında yerde sürüklendiğini görebiliyordu.

Bakışları Aerax'a döndü, kalbi boğazına doldu. Yabancı olmaları gerekirdi. Yine de onu bu şekilde görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... bir avdan dönüyordu, üzerinde kalçalarına bağlanmış bir bezden başka bir şey yoktu, kan ve kir tenini kaplamıştı. Gözlerini ondan zorlukla ayırabiliyordu.

"Sence Caeb bunu bütün gün taşımaya niyetli midir?" Riasa sesini eğlenmiş gibi çıkararak sordu.

"Aerax hazırlanırken onu yiyecek." Muhtemelen bu yüzden genç bir tembel hayvanı avlamıştı. Seçme şansı olsaydı, Caeb bir yetişkini öldürür ve her devasa öğün arasında uyuklayarak birkaç gününü onu tüketerek geçirirdi. Ama onun büyüklüğünde ve gücünde bir kedi bile yetişkin bir tembel hayvanı sürükleyemezdi. "Sen onunla seyahat ederken de aynısını yapmadılar mı? Krimathe?"

"Onları daha önce hiç birlikte avlanırken görmemiştim. Her zaman kedi tek başına avlanır ve prens avdan sonra onu yıkardı."

Lizzan'ın omurgasını bir ürperti sardı. Aerax kristal saraydaki herkesin onun dişlerini hiç göstermediği için çürümüş olduğuna inandığını söylemişti. Ama sadece bir aptal şimdi kedinin yanında sinsice dolaşan ona bakar ve onu olduğu şey sanırdı. Aerax'ın pençeleri ya da dişleri olmamasına rağmen, Caeb ile aralarındaki tek fark ayak sayılarıydı.

Riasa aptal değildi. "Bu yolculukta, Parsathean'ların sayısının yarıya inmesinden fazla endişe duyacağınızı sanmıyorum."

O yapmazdı. Bunun yerine yeni bir endişesi vardı, çünkü insanlar genellikle korktukları şeyi öldürmeye çalışırlardı. Ve Vela onu Aerax'ı korumakla görevlendirmişti. Öyleyse onu koruması gereken bir şey olmalıydı.

"Radreh'deyken dikkatli ol," dedi Riasa. Lizzan bakışlarını Aerax'tan ayırdı. "Neden?"

"Daha önce oraya gittin mi?"

"Radrana'ya." Dağın eteğindeki şehre. "Manastıra değil."

"Ben de öyle. Ama o diyardan gelen sesler hiç hoşuma gitmiyor." Birkaç Parsathean'ın yakınında dolaştığı hamamlara doğru bir bakış attı girişte. "Genç keşiş ve Prens Tyzen büyülerini uygularken dikkatli görünüyorlar. Radreh rahiplerinin aynı özeni gösterdikleri bilinmez ve şimdi sen onlara Yok Edici'yle savaşmayı uman herkes için değerli olabilecek güçlü bir tılsım getiriyorsun."

Lizzan kaşlarını çatarak, "Sence onu çalmaya çalışıp Vela'nın gazabını göze alacaklar mı?" dedi.

Ve Lizzan'ın.

"Bilemem. Sadece dikkatli olmanız gerektiğini düşünüyorum. Ve keşişler de büyüü bildiğinden, sizi koruması için bu tılsıma tam olarak güvenmeyin."

"Kılıcım yanımda," diye hatırlattı Lizzan ve Riasa başını sallayınca, diğer kadının umursamazca geçip gittiği kısma döndü. "Prens ve keşiş büyü mü yapıyor?"

"Preter'in prene ders verdiğini varsayıyorum. Her zaman birlikteler -Bir keşişle vakit geçirmek için başka ne sebep olabilir ki?" Riasa'nın ağzı ani bir eğlenceyle büzüldü. "Gerçi ben bunu oldukça sevdim."

"Ben de öyle."

"O zaman belki de kuzeyde tekrar karşılaştığımızda Preter'in arayışına son veririm."

Ama şimdi gidip leydimi uğurlamalıyım, veda etmek yok!" Riasa aniden bir adım geri çekildi, sanki Lizzan'ın ağır iç çekişinin ağırlığından kaçmak ister gibiydi. "Vedalaşmak yok, Lightgale'li Lizzan. Savaşçılarım ve ben ilk kar yağmadan önce Koth'ta olacağız, böylece tekrar görüşeceğiz."

Göğsü sıkışan Lizzan başını salladı. "Öyleyse . Size de iyi yolculuklar." "Ve sana da . Yine de ne kadar güvende olacağınızı bilmiyorum. Şimdiden av olarak işaretlendiniz."

Riasa sırtarak oradan ayrıldı ve ne demek istediği anlaşılıyordu. Kalbi hızla çarpan Lizzan, Aerax ve Caeb'le yüzleşmek için döndüğünde kedi uzaklaştı ve yoluna devam etmeden önce tembel hayvanını birkaç adım öteye bıraktı. Aerax doğruca Lizzan'a doğru geldi, bakışları Lizzan'ın kilitlenmişti ama Lizzan arkasından yaklaşan Caeb'in farkındaydı.

Onları daha önce pek çok kez tek bir varlık gibi hareket ederken görmüştü. Uzun dişli kar kedilerinin çoğu yalnız yaşardı ama bazı kardeşler bir arada kalır ve avlarını bu şekilde takip ederdi. Birbirlerinden ayrılarak, biri doğrudan yaklaşarak hedefinin dikkatini çekerken, diğeri etrafında daireler çizerdi.

Farklı yollar ama tek bir hedef. Ve Aerax'ın dişlerinin alt dudağını , bakışlarının Lizzan'ın başından ayak parmaklarına kadar izlediği sıcak yol, ona hem insanın hem de kedinin bu sabah aç olduğunu söylüyordu.

Caeb mırıldanarak geçip gitti, ağırlığıyla sırtına öyle bir sürtündü ki Lizzan öne doğru adım atmak zorunda kaldı; şimdi bir kol boyu uzağında duran Aerax'a daha da yaklaştı.

Bir kol uzunluğundan daha az bir mesafe kalmıştı ki Caeb bir hareketle dönüp tekrar arkasına geçti ve onu bir adım daha ileri itti.

Parmaklarını kanlı göğsüne dokundururken Aerax'ın sesi herhangi bir yabancınkinden daha alçak ve samimiydi. "Ben banyodayken ona göz kulak olur musun?"

Tembel hayvanı yerken Caeb'e göz kulak ol. Bu kediye korumak için değil, onunla karşılaşan herkese sıranın kendilerine gelmeyeceği konusunda güven vermek içindi. Aerax'ın onu bu kadar sık yıkamasının nedeni de buydu.

Temizken daha az ölümcül olmasa da, kir ve kanla kaplı olmadığına insanlar onun evcilleştigiğine daha çok inanıyordu.

Caeb sanki bir cevap istermiş gibi onu tekrar ileri itti. Nabızı hızla atan Lizzan başını salladı, sonra bakışları Aerax'ın geniş göğsüne kaydı ve kalbi durdu. Üç sığ yarık etini oyuyordu.

"Bu tembel hayvanın kanı değil mi?" yerine tembel hayvanın pençelerinden çıkan bir yara gibi görünüyordu.

Yanakları kızardı. "Pratik yapmıyorum."

Ve Lizzan onu gerektiği gibi koruyamamıştı *bile*. Eğer adam ormanda kaybolursa, o da kaybolamazdı. "Avlanmak için aklını kaçırmışsın. Hem de hiç! Burası kuzey ormanı değil. Bu ormanı ya da burada yaşayan hayvanları tanımıyorsun. Ben bile nadiren yolun dışına çıkarım."

Kaşları kalktı. "Benim için en iyisinin ne olduğuna şimdi sen mi karar veriyorsun?"

"Hayır, ben-" Dişleri birbirine çarptı. Yüzü yandı. "Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum."

Yüz ifadesi yumuşamıştı. Ama Caeb tekrar yanından geçerken, onu o kadar yaklaştırdı ki aralarında sadece bir nefeslik boşluk kaldı, Lizzan biliyordu ki

yumuşaklık Aerax'ın onun için daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmiyordu.

Bakışlarıyla tekrar buluşmak için başını geriye eğerek ona, "Bu yolculukta birbirimize yabancı olmalıyız," diye hatırlattı.

"O zaman gitmeden önce size kendimi tanıtayım, Lizzan Lightgale." Başparmağı hafifçe kadının kalkık çenesinin altındaki hassas deriyi taradı. "Ben sevdiğim herkesle arama mesafe koyan bir amacılı olan piç bir prensim... kedim de dahil. O sadece avlanmak ve kalplerimizi elinde tutan kadınla birlikte olmak istiyor. Yıllarca onu ikisinden de mahrum bıraktım. Ama geçen akşam, o ve ben bir anlaşmaya vardık - tekrar birlikte avlanacağız."

Kalbi şişmiş bir halde, "Buna sevindim," dedi.

"Ve amacım tamamlandığında, seni bulacağız." Acı, şişmiş kalbini delip geçti. "Aerax . . ."

"Ama artık yabancı olacağız," dedi huysuzca. "Eğer ihtiyacın olan buysa." Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Başka bir mevsime. Başka bir yıla. Başka bir hayata. Ama o yolunu seçmişti. Boğazı ağrıyarak, kalın bir sesle, "Öyle," dedi.

Caeb hırladı ve onu Aerax'ın göğsüne doğru itti. İçgüdüsel olarak kendini destekledi, elleri yırtık yarasının üzerinde düzleşti. Aerax irkilmedi ama Lizzan bir nefes tısladı, kediye saldırmaya hazırlanıyordu, sonra Aerax çenesini yakalayınca dondu kaldı.

Birdenbire sadece o vardı ve ağzı onunkinin yakınında geziniyordu. Sesinin sertliği. "Önceki akşam dolunay vardı. Onun yerine

Kaçmana izin verseydim, o zaman peşine düşüp seni yakalamalıyım."

Sıcak bir özlem kemiriyordu. Ama Aerax'la geçireceği bir ay gecesi, çok uzun zamandır beklediği başka bir şeydi. "Yapmalıydın."

Kızın yanıtı üzerine gözlerinde sıcaklık parladı. Sesi derinleşti. "Ay yeniden doğduğunda biz hâlâ yolda olacağız."

"Ama biz yabancıyız." Bu itiraz onun kulaklarına bile zayıf gelmişti. "Ne olmuş yani? Yabancılar sikişir." Ağzını onun kulağına götürdü ve usulca hırladı, "Hanlarda, özel odalarda ve gölgeli köşelerde sevişiyorlar. Yıldızların altında, bir kuzey faltının postunun üstünde, kalçaların genişçe açılmış ve amın dilimle ıslanmışken sevişirler. Her gece yabancı olabilirdik. Vücudunu kendi kapladığımda o kadar karanlık olurdu ki, yüzümü göremezdin. Sadece beni içinde hissedersin."

Şehvet karnında büküldü ve dizlerini bükmele tehdit etti. Sadece iradesi onu dik tuttu. "Biz o tür bir yabancı olmayacağız."

Cevabı boğazının derinliklerinden gelen bir mırıltı oldu. "Hayır mı?"

"Yapamayız," diye fısıldadı acı içinde, Caeb onu daha yakına iterken bile. "Neden?"

Çünkü yakında ölecekti. Ama bunu ona söyleyemezdi. Bunun yerine sadece ahırdaki fiçilerde bulunan birayı düşünebiliyordu, bu acıyı ya da bu ihtiyacı hafifletmek için hiçbir şey yapmayacak olan birayı, ama yine de çok güçlü bir şekilde susamıştı. Bu korkunç acıyı hafifletebilecek her şeye susamıştı.

Acı bunalttı, bu yüzden hıçkırarak küçük bir nefes ayırdığı dudaklarından titredi. Hemen Aerax'ın geri çekildiğini hissetti ama fazla hareket etmemişti. Ağzı hafifçe çenesinin yan tarafına bastırdı. "Bunu düşünmek için neredeyse tam bir sıran var, Lizzan."

Hiç düşünmek istemiyordu. Ama muhtemelen başka bir şey düşünmeyecekti.

Gözleri kapalı, başını salladı ve Aerax onu terk ederken dünyadaki tüm sıcaklığı aldı. Bir kısmı Caeb'in yüzünü yanağına şefkatle sürmesiyle geri döndü.

Kadından titrek bir kahkaha koptu. "Sen de en az onun kadar kötüsün."

Tekrar mırılarak, kahvaltısına geri dönmeden önce başını onun omzuna vurdu.

Ve bir içkiyi hiç bu kadar çok istememişti. Her şey daha kolay olacaktı. Çok daha kolay.

Ama bu yol hiçbir zaman kolay olmadı.

Bıçağını çıkararak Caeb'e yardım etmeye gitti. Kılıç dişleri ölümcül, kesici dişleri keskindi ama başını çevirip yan dişleriyle kemirmeden eti kemikten kolayca ayıramıyordu. Tam bir öğünü bu şekilde yiyebilirdi ama eti onun için kesmek daha hızlıydı.

Caeb'in yumuşak hırıltısı birinin yaklaştığını haber verdiğinde, Caeb'in en çok sevdiği organları aramaya koyulmuştu.

Lizzan arkasına baktı. Bu, yaralı Parsathean savaşçısı Kelir'di. Riasa önceki akşam Lizzan'ın şiddetli konsantrasyonuna hayran olduğunu söylemişti, ama şimdi bu şiddetli yoğunluk onundu.

"Tanrıça sana ne dedi?" diye sordu, kadının yanına çömelmiş, bakışları kemerinde taşıdığı balta kadar ağır ve keskin. "Bana tam olarak ne söylendiğini anlat."

Şaşırmış bir halde ona baktı. "Ne hakkında?"

"Koruduğunuz kişiyle ilgili olarak." Sesindeki emirle birlikte endişe de alevlendi. "Seri benim kız kardeşim."

"Oh." Midesi bulandı. "Aerax sana ilk gördüğüm kişinin o olduğunu mu söyledi?"

Aerax nadiren kimseyle konuşurdu ve paylaşmak onun görevi değildi. Bu yüzden paylaşacağını hiç düşünmemişti.

Kelir başını salladı. "Seri kulak misafiri oldu."

Çünkü Lizzan biraz sarhoştı ve biraz da gürültücüydü.

Hepsine lanet olsun. "Duyacağını bilmiyordum. Ama ilk gördüğüm o değildi."

Savaşçı kaşlarını çatmadan önce gözlerini kırıştırdı. "Yalan mı söyledin?"

"Aerax'a," dedi. "Çünkü ilk gördüğüm kişi oydu. Ama geçmişimiz benim için acı vericiydi. Bu yüzden ona söylemeye hazır değildim."

"Yani yalan söyledin," dedi

açıkça. "Yalan söyledim."

Ona bakarken çenesindeki bir kas çalıştı. "Kendini acıdan kurtarmak için mi?" "Ve onu." Sadece bir yalanla değil, ona söylemeye dayanamadığı bir şeyle.

Aniden başını salladı. "Yalanınızı ortaya çıkarmayacağım ama ona yardımcı da olmayacağım. Eğer benden gerçek istenirse, söylerim. Ve mümkün olan en kısa sürede kız kardeşime itiraf etmelisin."

"Yapacağım. Teşekkür ." Lizzan içini çekti. Bugün o kadar çok özür dilemesi gerekmişti ki. "Ben de özür dilerim. Kulak misafiri olmasını ya da sizi endişelendirmesini istememiştim."

"Şimdi rahatladım. Vela'nın kız kardeşimin korunmaya ihtiyacı olduğuna inandığını duymak ... onun için geldiğini hayal ettiğim bir sürü tehlike."

Ona alaycı bir bakış attı. "Onun yerine Aerax için geliyorlar." Caeb usulca homurdandığında da ona tembel hayvanın kalbini fırlattı. "Yani sen de onu korumama yardım edeceksin, özellikle de avlanmaya devam ederse."

Caeb'in kalbi yalarken attığı küçümseyici bakışlar, bunu ona söylemesine bile gerek olmadığını gösteriyordu.

"Biz de öyle," dedi Kelir. "Vela ne dedi?"

"Gördüğüm ilk kişiyi korumam gerektiğini söyledi. Onu neden koruduğumu söylemedi, sadece görevimin ilk karın yağdığı gün, adımları temize çıkaracak bir savaşla sona ereceğini söyledi. Ben de o zamana kadar onu korudum."

İfadesi düşünceli olan Kelir başını salladı. "Vela yalan söylemez ama ne demek istediği her zaman açık değildir. Bazen de tam olarak söylediği gibidir."

Lizzan onurlu ve şanlı bir ölümün başka bir anlamını düşünemiyordu. Ama bunu Caeb'in önünde söyleyemezdi, o yüzden sadece başını salladı.

Kelir'in bakışları keskinleşti. "Bu yoldan daha önce geçtin mi?"

"Birkaç kez Krimathe ve Radrana arasında eskort olarak kiralandım."

"Bu kuzey diyarlarına aşina olan savaşçı şimdi kervanı koruyor. Bize rehberlik etmen için sana güvenebilir miyiz? Sizi kiralayabiliriz."

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Lizzan. "Ama ben bir arayıştayım. Para alamam. Yine de her gece bir akşam yemeği ve atım için yem alacağım."

"Onları alacaksın." Bakışları sertleşti. "Ama bir daha yalan söyleme. Tabii bize düşman olmak istemiyorsan."

Lizzan içtenlikle istemedi.

BÖLÜM 15

AERAX

I Görünüşe göre gecikme sona erdi," dedi Leydi Junica bir grup Parsatheans, Lizzan başlarında olduğu halde onlara doğru at sürdü. "Eyerimi giymeme yardım eder misin? Muhtemelen herhangi bir kendimi tekrar bir periwağ üzerinde bulmamak için kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum."

Kothan askerlerinden biri dizgini tutarken, Aerax onu bindirdi ve sonra kendi atına bindi. Güneş yüksek ağaçların arasından tepeden bakıyordu ve Riasa ile Krimathean savaşçıları çoktan Oana'dan ayrılmıştı; tıpkı kervan gibi. İttifak grubu yola çıkan son gruptu.

Degg atını Aerax'ınkinin yanına iterek Parsatheanları işaret etti. "Hamamda ne arıyorlardı?"

"Seri'nin pençeleri."

Deri bir kese içindeydi ve kazayla suya düştüğü ve akıntıyla havuza taşındığı düşünülüyordu. Aerax'ın göğsündeki yaranın kapanması için geçen süre içinde Parsatheanlar havuzların her birini aramışlardı. Aerax havuzdan çıktığında pençeleri henüz bulamamışlardı. banyo yaptı ve prens kostümünü tekrar giydi.

"Kız savaşçı mı?" Degg sordu. "Görünüşe göre onların yerini tespit etmiş."

Aerax'a göre Seri gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Yanında at süren Syssian prensi de onu teselli ediyor gibiydi. "Sanmıyorum."

"Boynunun etrafındalar."

"O pençeler değildi." Tüm Parsatheanlar ganimet olarak farklı sayılarda drepa pençesi takıyordu ama yıkanmadan önce kolyelerini çıkarmamışlardı. "Savaşta taktıkları gümüş pençelerdi."

"Gümüş mü?" Degg dilini dişlerine vurarak başını salladı. "İşte cevap bu o zaman. Ben çocukken, soyunma odalarındaki çantalardan bozuk para alabilmek için hamam görevlisinin gitmesini bekleyerek bir oyun . Oana'daki çocukların da aynı şeyi yaptığına şüphe yok."

Leydi Junica bir kahkaha attı. "Ne küçük bir sen, Degg."

"Bazılarının aksine, anneme bakmak için genç yaşta çalışmak zorunda kalmadım, bu yüzden yaramazlık yapmak için bolca zamanım oldu."

Aerax sessizce ona baktı. Bu açıkça Aerax'ın çocukluğuna bir göndermeydi ama yine de Degg'in ses tonunda kendini beğenmiş bir aşağılama duymamıştı.

Konsey üyesinin yüzü kızardı. Sesini alçaltıp Aerax'a içini dökmeden önce Leydi Junica'ya bir bakış fırlattı: "Geçen akşam hakkımda söylenenleri, sana haksız yere nasıl içlerlediğimi düşünmekten uyuyamadım... ve

Bu sözlerde rahatça oturmayan bir gerçek vardı. yüzden yeniden başlayabileceğimizi umuyorum."

Benim hakkımda söylenenler. Sanki kelimeler havadan doğmuştu ve Lizzan onun için hâlâ var olmamıştı. Yani Aerax Degg'in ne yaptığını hiç umursamıyordu.

Ama umursamayarak her şeye yeniden başlayabilirdi.

Homurdanarak onayladı.

Degg memnun görünüyordu ve Caeb iki adamın arasından sinsice çıkınca Ağaçlara ve yola doğru ilerleyen meclis üyesi ekledi: "Sizden dilediğimde, belki kediniz hırlamadan yanına yaklaşmama izin verir."

Şüpheli. Ama Aerax hiçbir şey söylemedi, Caeb'in gözleri kediye dikilmişti. yaklaştı. Lizzan onu yıkamamıştı ama gıdıları neredeyse hiç kanlanmamıştı.

"Lizzan senin etini mi kesti?" Aerax kediye doğru başını salladı. "Şımartıyor sen."

Kedi muhtemelen bunu hak ettiğine ve Aerax'ın onu yeterince şımartmadığına inanıyordu. Bu değişmeyecekti. Aerax bu aptal hayvanı beslemek ve ona yemek hazırlamak için yeterince zaman harcamıştı.

"Senin için leşi de attı mı?" Caeb kendini beğenmiş bir sırıtişla ön dişlerini göstermek için dudaklarını geriye çekerek cevap verdiğinde, Aerax tiksintiyle, "Sen kedilerin en tembelisin," dedi.

Caeb umursamaz bir tavırla esnedi ve uzun gövdesini yukarı kalkmış arka ayaklarından esneyen ön ayaklarına kadar gerdi, yolun çamurunu derinlemesine oyan pençelerini kınından çıkardı.

Lizzan ve Ardyl diğerk grubun önüne geçerek Kothanlar koşar adım. Aerax'ın arkasından, konsey üyelerini korumak için kalan dört askerin mırıltıları geliyordu. Uland Krimathean'larla ayrılmadan önce askerlere, adı defterlerde yazılı olmayan hiç kimsenin görülmemesi gerektiğini sertçe hatırlatmıştı. Belki Lizzan'ı görmediler ama parlayan Kothan zırhını gördüler ve bir korkak tarafından giyilmesine içerlediler.

O kadar çabuk sessizleştiler ki Aerax, Leydi Junica'nın onlara insanları lime lime doğramak için kullandığı jilet gibi bakışlarından birini attığından şüphelendi.

Lizzan'ın bakışları askerlerin üzerindeydi, ifadesi gergindi. Aerax, Kothan ordusunda görev yaptığı sırada herhangi birinin arkadaşı olup olmadığını ama çenesinin yapısına bakılırsa, en azından birinin arkadaşı olduğundan şüphelenmişti.

Dışlanmak Lizzan için onun için olduğundan çok daha zor olmalıydı. İsimsiz doğmuştu, kaybedecek hiç arkadaşı olmamıştı. En azından Koth'un dışında, bir zamanlar yanında savaştığı insanların onu dışladığını ve aşağıladığını görmeye katlanmak zorunda değildi.

Şimdi de yapmayacaktı. Yabani bir prensin gerçekte ne olduğunu öğrenmek istiyorlarsa, ona tekrar hakaret etmeleri yeterliydi.

"Nihayet hazırız," dedi Ardyl Aerax'a. "Partiniz yola çıkmaya hazır mı?"

Lizzan'ı izleyen Aerax olumlu bir homurtu çıkardı.

"Baş muhafız kim?"

"O benim," dedi Sen, mırıldanmalar başlayana kadar Aerax'ın iyi biri olduğunu düşündüğü kahverengi saçlı bir kadın.

Ardyl onlara "Vela'nın Seçilmişleri'nden bu yabancı topraklarda bize eşlik etmelerini istedik," dedi. "Halkınızın onu görmeyeceğini ya da duymayacağını anlıyorum. Ancak neyi görmezden geldiğinize dikkat edin - eğer bize uyarıda bulunursa ve siz bunu duymamış gibi davranırsanız ve bu şekilde başımıza daha fazla tehlike getirirseniz, kulaklarınızı kafanızdan keserim. Bununla ilgili bir sorunuz varsa, söyleyin.

Şimdi."

Bakışları konsey üyelerini ve muhafızları taradı; hepsi de ya bu konuda bir sorunları olmadığı için ya da Lizzan'ı ilgilendirdiği için Ardyl'in Kothan kanunlarına göre uyarılmasını bile kabul edemedikleri için sessiz kaldılar. Aerax sebebin ne olduğunu bilmiyordu ve daha az umursuyordu.

Ardyl cevaplarından tatmin olmuş gibi başını salladı. "Kelir ve ben önde, Ferek ve Raceni arkada gidiyoruz. Aramızda, ayarla İstedığınız sıraya göre hareket edin. Sizden tek isteğimiz önümüze geçmemeniz ya da geride kalmamanız ve herhangi bir tehdit belirldiğinde söylediklerimizi harfiyen yapmanızdır."

"Yapacaklar," dedi Aerax.

"Haydi gidelim o zaman." Ardyl atını dizginledi ve yola koyuldu.

Aerax atını ileri doğru itti. Ona doğru eğilen Lizzan'ın gri kısrağı onunkinin yanında tırıs kalktı. Tembel hayvanın mesanesini uzattı, yıkanmış ve içine doldurduğu etle şişkinleşmişti.

"Caeb daha sonra acıkırsa, kahvaltısından geriye kalanlar bunlar."

"Ona hâlâ yavru bir kediymiş gibi davranıyorsun," diye homurdandı Aerax ve yine halinden memnun görünen kediye ters ters baktı. "Bunu başka bir zayıf ve aç hayvana bırak. Caeb daha sonra acıkırsa bir sincap yakalayabilir."

"Bu ormanda hiç sincap yok." Gözleri ona gülüyordu. "Çaresiz yavru kedimizi dürtmeyi bırak ve onu al."

Aerax itaatkâr bir şekilde ağır mesaneyi aldı. "Kalbin onun için çok yumuşak. Dua et de bir dikene basmasın, yoksa Koth'a vardığımızda sen atının yanında yürürken o da senin atına biniyor olacak."

Yine de bu . Çünkü o zaman Aerax bineğini Lizzan'a verecek ve yürüyen o olacaktı.

Sırıtişi onun bunu bildiğini gösteriyordu. "Sen sadece kıskanıyorsun."

Caeb'i bıçağıyla sevgiyle kesilmiş küçük lokmalarla beslediğini mi? "Öyleyim," diye itiraf etti Aerax, gülümsemesinin kayboluşunu izlerken bile sadece arkadaşların birbirlerine onun kendisine yaptığı gibi sataşabileceğini fark etmiş gibi. "Çünkü ben senin için bir yabancı olmalıyım ama o olmayacak."

Lizzan uzun bir nefes boyunca onun bakışlarını inceledi, göl mavisi gözleri gölgeli derinliklerle doluydu. Kısa bir baş sallama hareketiyle nihayet atını daha hızlı koşmaya teşvik etti ve önde giden Ardyl'e yetişti.

Bu kez mırıldanmalar onun hakkındaydı. "Birileri yasalara uymak zorunda olmadığına inanıyor," diye kızgın bir ses kulaklarına ulaştı ve Aerax şaşırtıcı yanıt olmasa bunu önemsemeyecekti.

"Çünkü öyle değil," diye tersledi Degg, eyerinde dönerek. "Onun adı Varrin'in kendi kitabında yazılı ve bu kitap Kanun Kitabı'nın üzerinde yer alıyor. Bu yüzden dilinize dikkat edin."

Leydi Junica'nın kaşları havaya kalktı ve Aerax'a sorgulayan bir bakış attı. O da cevap olarak omuz silkti. Lizzan'ın sözleri Degg üzerinde derin bir etki bırakmış olmalıydı, çünkü yeni bir başlangıç yapmak yerine doğrudan Aerax'ın savunmasına atlıyor gibiydi.

Degg Aerax'ın kalçasında dengede duran mesaneye baktı. "Onu alır ve acıktığında Caeb'e ikram ederdim. Ona bir ödül verdiğim için kediniz beni daha çok sevecek mi?"

"Seni daha az sevmeyecek." Aerax ondan kurtulduğuna sevinerek bohçayı uzattı. Lizzan'ın orgu yıkamasına rağmen, gün ortasına kadar sinekler onu istila edecekti ve hiç şüphesiz bu yüzden

onu. "Onu beslemeyi beklemeyin. Caeb istediği zaman gelip alacaktır."

Degg başını salladı ve mesanenin bir ucunu dizinin yanında asılı kalacak şekilde eyerine bağlamakla meşgul oldu.

Aerax nefesinin altından, "Onun bacağını da alma," dedi ve Caeb, Lizzan'a yetişmek için ilerlemeden önce ona küçümseyen bir bakış attı.

Nefes alıp verene kadar bir göğsünü doldurmakla tehdit etti. Parçaladığı kalbi çoktan iyileşmişti, çünkü Lizzan'ın parçaladığı şey Tanımadığı adam - Aerax'ın da zorlukla tanıdığı bir adam. Uzun zamandır onsuz olan, bir amacı olan ama ilerleyecek bir yolu olmayan, bir kedi dışında sevdiği herkesi kaybeden adam. Ama onu iyileştiren hamamlar olmamıştı. Onun yerine başladığı avdı. Onu kendisine geri getirecek olan av.

Ve şimdi Aerax artık kendisine yabancı değildi. Önde gitmesine rağmen onsuz değildi. Amacı ve yolu açıktı. Ona tekrar sahip olacaktı.

Ama o zamana kadar Aerax'ın ona yabancı olmasını diledi ve öyle de oldu. Yaklaşan ayrılıklarının acısını hafifletmek istiyordu ve Aerax da ona sadece tekrar bir araya gelene kadar yetecek kadar zevk vermek istiyordu. Ancak bunun için sabırlı olabilirdi. Koth'a yolculuk ayın en az iki tam dönüşünü alacaktı ve denediklerinde bile, Lizzan ve o birbirlerinden asla uzun süre uzak kalamamışlardı.

Ve bu sefer, denemeyecekti.

Ardyl'in Kelir'le birlikte en önde gideceklerini söylemesine rağmen, alayın başında Lizzan'la birlikte o vardı. Kelir birkaç adım geriden geliyor, onu Seri, Tyzen ve Preter takip ediyordu.

Aerax, Lizzan'ın güneylilerle dostluk kurma görevini göz önünde bulundurarak atını Kelir'inkinin yanına getirdi. Orada söyleyecek pek bir şeyi yoktu ama bakıcıları hızla onu takip edip meclis üyeleri, savaşçılar ve prenslerden oluşan bir küme oluşturunca, etrafında bir sohbet başladı. Aerax bunların hiçbirine dikkat etmedi. Lizzan bu kadar yakınken olmazdı. Ardyl'le konuşurken onun kahkahasının sesini duymayı tercih ederdi, saçlarının sıvı siyahı üzerindeki benekli güneş ışığının oyununu izlemeyi tercih ederdi.

Caeb ilgi çekmek için başını bacağına vurduğunda göğsünde bir sıcaklık hissetti ve Caeb eyerde eğilerek yüzünü Caeb'in yüzüne sürttü.

Hem Lizzan hem de Ardyl aniden arkalarına bakınca vücudu gerildi ama bunun nedeni herhangi bir tehlike değildi. Onun yerine arkasında, Lizzan'ın dikkatini çekene kadar görmezden geldiği sessiz bir tartışma çıkmıştı.

Seri'nin keskin "Aynı gümüşçü yapsa da fark etmez, aynı olmayacaklar!" sözleriyle aniden sona erdi.

Bir an sonra Tyzen atını Kelir ve Aerax'ın arasına sürdü. Çocuğun çenesi gerilmiş ve yüzü kızarmıştı.

Lizzan ve Ardyl bakıştıktan sonra tekrar öne doğru döndüler.

Kelir, Tyzen'e sessizce, "Eğer yardım etmek istiyorsan, hiçbir teklifte bulunma.

onları değiştirmek. En azından bu kadar çabuk değil. Bunun yerine kaybettiklerinin yasını tutması için ona zaman tanıyın."

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu çocuk sıkıca.

Savaşçı omuz silkti. "Ne kadar ihtiyacı varsa o kadar."

"Sonsuza dek sürecek," diye mırıldandı Tyzen. "O, yumru kafalı bir bizondan daha inatçı."

Kelir bir kahkaha attı. "Demek öyle."

Pençelerini kaybettiği için hâlâ üzgün olan Aerax toplandı. Seri'nin Tyzen'in arkasından ters ters baktığı yere baktı ama Leydi Junica ona nazikçe, "Onlar senin için değerli miydi?" diye sorduğunda çenesinde bir sallanma oldu.

"Ran Maddek, gelinine Ejderha olarak hizmet ettiğim için teşekkür etmek amacıyla bunları benim için yaptırdı." demeden önce yalpalamaları sertleşti.

"O zaman sadece bir silah değiller," dedi Leydi Junica ve Seri başını salladı. "Kelir bize bir Ejderha olmanın ne demek olduğunu anlattı. Kraliçenize bu şekilde hizmet ettiğiniz için gurur duyuyor olmalısınız."

Kararlılık Seri'nin gözlerini aydınlattı. "Ve eğer Yvenne'ye Ran adı verilirse yine vereceğim."

"Ama o senin kraliçe?" Kız başını salladı.

Leydi Junica kaşlarını çatı. "O zaman bir kraliçe ile bir Ran arasındaki fark nedir?"

Seri cevap vermekte zorlanıyor gibiydi, bu yüzden sözü Kelir aldı: "Parsathe'de kraliçe ve krallardan bahsederken diğer diyarlarda olduğu gibi aynı anlamı taşımıyoruz. Kraliçemiz Ran ile evli olduğundan Ran'ın en yakın danışmanıdır ve Yanan Ovalar'da güçlü bir etkisi vardır. Ama sadece Ran tüm Parsatheanlar adına konuşmak üzere seçilir-

Maddek'e kralımız diyebiliriz ama ona asla Kral Maddek demeyiz."

"Maddek sizin tek Ran'ınız mı?" Konsey üyesi, şimdi Kelir'i de hedef alan sorgulayıcı bir kaş kaldırdı. "Sen ve Ardyl hâlâ onun Ejderhası'na hizmet ediyor musunuz?"

"Öyle," diye yanıtladı Seri gururla.

"Yine de burada mısınız?"

"Benim yüzümden," dedi Tyzen, yine neşeli görünüyordu. "Maddek Ejderha'nın kalbidir ve kız kardeşim de *onun* kalbini tutar. Yvenne'nin hissettiği her yara ona acı verir ve eğer ben öldürülürsem bu derin bir yara olur. Bu yüzden beni koruyarak Maddek'in kalbine uzaktan göz kulak oluyorlar."

Kelir sanki tartışmaya niyetliymiş gibi kaşlarını çatarak çocuğa baktı ve sonra diğer savaşı dönüp baktığında Ardyl'in gözleriyle karşılaştı. İkisi de omuz silkti.

"Ran Maddek istediği için söyleyebilirdim," dedi Kelir. "Ama Tyzen neden kabul ettiğimiz konusunda doğruyu söylüyor."

"Yani bir Ejderha sadece bir saray muhafızı değil," diye düşündü Leydi Junica, "sadakati Kothan kraliyet ailesinin belirli bir üyesine bağlı olan bir bekçiye daha çok benziyor."

Tyzen Aerax'a baktı. "Seninki nerede?"

"Cernak benim kalbimi de koruyor. Bu yüzden ona kalmasını ve ailesine göz kulak olmasını söyledim," dedi Aerax ve Lizzan'ın, altında ezildikleri damgayı hatırlatan sırtının sertleşmesini izledi. Aerax, Lizzan'ın bu yolculukta kardeşiyle yeniden bir araya gelebilmesi için Cernak'ın onlara katılmasını dilemiş olsa da, Koth'ta annesini ve küçük kardeşini koruyor olması daha iyiydi.

"Onları neyden koruyor?" Tyzen sordu. "Haydutlardan mı yoksa Yok Edici'den mi korkuyorsun?"

"İkisi de değil." Lizzan'ın ailesinin korkması gereken kişi Koth'tu.

Lizzan'ın da bildiği gibi. Omzunun üzerinden attığı bakış çok şey anlatıyordu. Ailesine bakıldığından emin olduğu için minnettarlık duyuyordu. Ama Aerax'ın içini parçalayan, yaptığı hiçbir şeyin onlara gerçekten yardım etmemiş olmasından duyduğu utançla dolduran, kadının umutsuzluğunun derinliği idi. Tek çare adayı terk etmektir ve ailesi gitmeyecekti.

"Sizce Yok Edici hangi nedenle sizin diyarınızı daha önce yalnız bıraktı?" Seri merakla sordu.

Yanında at süren Degg, Aerax'tan daha hızlı cevap . "Onun büyüü Enam'dan geliyor ve o tanrının Koth üzerinde hiçbir gücü yok."

"Ama ordusunun büyüklüğü göz önüne alındığında, her zaman büyüye ihtiyaç duymuyordu," diye genç keşiş. "Savaş lordları Rugus'un sadece Kral Yolu'na benzer bir köprüyle ulaşılabilen dağ kalesini ele geçirdi ve aralarında tek bir büyücü bile yoktu."

"Gülen Dev vardı," diye karşı çıktı Tyzen.

"Ama kendi büyüü yoktu. Sadece Yok Edici'nin ona verdiği canavarca güç vardı. Ve onu bir balta durdurdu, büyü değil."

"Öyleydi." Prens yüzü bulutlandı ve Aerax'a bakarak şöyle dedi: "Gülen Dev'i yok eden benim babamdı ve Yok Edici'nin ardından kurulan tüm ittifakların kahramanı oldu. Ancak çok geçmeden Yok Edici'nin dönüşü için tohumlar ekmeye başladı."

Aerax başını salladı. "Tam bir kötü adam, hırs dolu. Babam sadece annemle yattı ve sonra onu ve piç çocuğunu Acı Yıllar boyunca açlığa terk etti."

Leydi Junica keskin bir nefes çekti. "Kralımız asla-" "Ben oradaydım.

İşte olan bu." Aerax eklemeyen önce onun sözünü kesti, "Prens Tyzen az önce babasının Yok Edici'nin aleti olduğunu söyledi. Bu güneyliler müttefiklerinden mükemmellik beklemeyler. Sadece dürüstlük beklerler."

Kelir başını salladı. "Bu doğru."

Leydi Junica Aerax'a kızgın bir bakış fırlattı. "O zaman bu kadar dürüst olmamaya çalış. Tabii bu Koth'un Yok Edici tarafından neden dokunulmadan bırakıldığıyla ilgili değilse."

"Çünkü ada mükemmel bir tuzak," diye karşılık verdi Lizzan, bakışları Aerax'ın kilerle kısa ve ortak bir anıda buluştu. Yıllar önce bundan bahsetmişlerdi

-Ve olağan açıklamaların hiçbir anlam ifade etmemesinin tüm nedenlerini. Yok Edici Anumith'in Varrin'in gücünden korktuğu, güneş tanrısının büyüünün soğuk ve buz yüzünden zayıfladığı, Kral Yolu'nun çok iyi savunulduğu. Bu yüzden Aerax en basit açıklamaya işaret etmişti: Koth'un kendi efsaneleri onun fethini riske atmaya değmez hale getirmişti.

"Bir tuzak mı?" Kelir şiddetle ilgileniyormuş gibi görünerek yineledi. "Nasıl yani?"

"Prensimizin açıklaması en iyisi," dedi. "Bunu düşünen Aerax'tı

-Çünkü meclis üyelerimiz, size söyleyecek kişi o olursa kendi düşüncelerini de ekleyebilirler."

Herkes ona baktı.

Aerax omuz silkti. "Varrin'in kar saçlı torunlarından hiçbiri üzerinde durmazsa ada batar. Eğer Yok Edici ve ordusu Kral Yolu'nu geçmiş olsaydı, kar saçlıların onu öldürmek için adayı terk etmeleri yeterli olurdu."

Kelir'in bakışlarında bir ateş yandı. "Peki ya adadaki insanlar?"

"Yaklaştığını duyduğumuzda adanın yarısı bile boşaltılsa, kalanlar gece karanlığında tekneyle kaçabilir. Destroyer, kraliyet ailesinden biri dışında kimsenin kalmadığını bilmemeli, çünkü biri kalmalı."

Gözleri kısıldı. "Yapar ?"

"Yapardım."

"Durun, durun!" Leydi Junica söze karıştı, yüz ifadesi dehşetle doluydu. "Sanki bu plan gerçek bir seçenekmiş gibi konuşuyorsunuz."

Kaşlarını kaldıran Kelir arkasına baktı. "Öyle değil mi?"

"Elbette değil! Koth'u yok etmekten bahsediyorsun!" İnanmayan bakışları Aerax'a kaydı. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin ki?"

"Kolayca." Ve memnuniyetle, çünkü Aerax Yok Edici'yi öldürürken bile amacını yerine .

Tamamen şaşırmış görünüyordu. "Kral olmak istemediğine şimdi çok memnunum. Evimizi biliyordum ama onu batırmaktan bu kadar rahat bahsedebileceğini hiç düşünmemiştim."

Bir gün Aerax adayı batırmaktan söz etmekten daha fazlasını yapacaktı. Ama henüz değil. "O halde rahatınıza bakın. Amcamla tahliyeler konusunda bile," dedi Aerax kesin bir ifadeyle. Çünkü sözünü yerine getirmesinin tek yolu

amacı Koth'un boşaltılmasıydı. Yine de bu uygulamalar sırasında adayı temizleme umudu reddedilmişti. "Bu tür planların gereksiz olduğunu, çünkü Varrin'in gücünün adayı bir kez daha Yok Edici'den koruyacağını iddia etti."

"Öyle olacak," dedi Leydi Junica hiddetle. "Ve ben halkımızın başardığı onca şeyin havzaya gömüldüğünü görmeyeceğim. Evimizi kendimiz yok edecekken neden Yok Edici'yle savaşmaya zahmet edelim ki?"

Bu doğru bir soru muydu? Çünkü ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bir taşı kurtarabilmek için binlerce askerin, savaşçının ve Kothan'ın hayatını mı feda edeceksin?"

"Ada sadece bir kayadan ibaret değil," dedi Degg, hem Aerax'a hem de Leydi Junica'ya kaşlarını çatarak. "Ve bu argümanların önemi yok. Eğer Yok Edici orada olduğunu biliyorsa tuzak bir işe yaramaz."

"Tabii tuzak Yok Edici'nin karşı koyamayacağı bir yem içermiyorsa. Ama istediği şey ne ki?" Tyzen başını salladı. "Devam etmeden önce sadece yok ediyor. Acıdan, dehşetten hoşlanıyor mu? Ne arıyor mu ya da herhangi bir şey arıyor mu? Hiç kimsenin onun amacının ne olduğunu bildiğini duymadım. Diyarlar fethediyor ama onları yönetmek için kalmıyor. Gerçi artık dünyayı dolaştığına göre, belki de sonunda bir taç almak için geri dönmüştür. Babamı kendisine bir gelin bulması için görevlendirdi."

Aerax kaşlarını çatı. Bu olaydan tam bir nesil geçmişti. "O zaman bile batı diyarlarına dönmeye niyetli miydi?"

"Kim bilebilir ki?" Tyzen ellerini kaldırdı. "Belki de kendisine bin gelin bulması için bin adam görevlendirmiştir ve bin çocuğa babalık ederken dünyanın dört bir yanındaki bir sonraki yürüyüşü birbiri ardına evlilikler olacaktır. Onun gerçek niyetini kim bilebilir ki?"

"Niyetinin ne olduğu umurumda değil," dedi Ardyl, Lizzan'la birlikte arkalarındaki tartışmayı daha iyi dinleyebilmek için atlarını , artık çok fazla adım atmamıştı. "Önemli olan tek şey onu öldürmemiz."

"Önemli olan tek şey nasıl bu olabilir?" dedi Leydi Junica. "Onunla savaşırken her şeyimizi yok edersek, yaptıklarımızın ne farkı kalır?"

Ardyl kaşlarını çatarak ona baktı ve cevap verecek gibiydi ki bakışları Kelir'e kaydı. Ağzı gerilerek tekrar öne doğru baktı.

Kelir, Leydi Junica' "İttifaka katılan her diyar fedakârlık yapacak," dedi.

"Öyle olacak," diye kabul etti. "Koth da öyle. Ama Krimathe'nin tamamını yerle bir etseniz bile, ormanlar yeniden yeşerebilir. Binalar restore edilebilir. Ama bir adayı nasıl batırabilirsiniz?"

Aerax kuru bir sesle, "Belki Varrin yapardı," dedi.

Leydi Junica ona kızgın ve şaşkın bir bakış daha fırlattı, sanki her şeyi nasıl bu kadar kolay anlatabildiğini anlayamıyormuş gibi. Bir keresinde Lizzan da ona aynı şekilde bakmış ve onunla kavga etmek kalbine acı veren düşümler atmıştı. Yaşadıkları birkaç tartışmadan biriydi bu, ama Lizzan'ın duruşu bir Kothan askerinin görevinin ve onurunun hem halkını hem de evini korumak olduğu yönündeydi. Gerekirse canıyla. Bu yüzden ona Destroyer'in batmadan önce kaç asker ve insan öldürmesi gerektiğini sormuştu. ada bir seçenek haline gelmişti. Sonunda kabul etmişti ama Aerax'ın inandığı gibi bunun ilk seçenek değil, son seçenek olması gerektiğini söylemişti.

Artık buna inanmıyordu. Artık Koth'u yok etmek *tek* seçenektir. Ve kalbi yine düğümlendi, çünkü Lizzan ona ve amacına inandığını iddia etse de, ona bunun boyutunu söylememiştir. İşi bittiğinde hâlâ onun bir canı olduğunu düşünebilirdi.

Ama şimdi ne düşündüğünü söylemek zordu. Gözleri önündeki yola , sanki arkasında söylenenleri duymazdan geliyordu.

Aerax'ın da yapmak isteyeceği gibi, Seri Leydi Junica'ya, "Varrin adayı nasıl koruyor? Hikâyesini duymadım."

En iyisi bu, diye düşündü Aerax, çoğu yalan olduğu için. Yine de Seri çoğu Kothan için bundan daha mutlu bir konu bulamazdı, özellikle de Aerax'ın nereden geldiğini hatırlatmaya ihtiyacı olduğunu düşünen Leydi Junica için. Ya da bir derse.

Yine de ilk yanıt veren Tyzen oldu, aytaşı gözleri Aerax'a okunamayan bir bakış fırlattı. "Duyduğum hikâyeye Varrin bir canavar."

"Bir canavar mı?" Leydi Junica güldü, sanki bu fikir rencide etmek için bile çok mantıksızmış gibi. "Enam'ın gözünü ortaya çıkardığında tüm dünyayı kurtaran oydu."

Kelir kaşlarını çatı ve başını salladı. "O gümüş parmaklı Rani ve Nemek'ti."

"Bu görevi yerine getirenler onlardı," dedi Leydi Junica. "Ama bunu Varrin'in isteği üzerine yaptılar." Tekrar Seri'ye baktı. "Varrin gerçekten çok eski zamanlarda doğdu; güneş tanrısının hâlâ kontrolsüzce hüküm sürdüğü, ateşli ışıyla yeryüzünü kavurduğu ve bitmek bilmeyen fırtınalarıyla gökyüzünü kasıp kavurduğu zamanlarda. Enam'ın öfkesinden kaçmak için tüm canlılar gündüzleri mağaralara saklanırdı ve bildikleri tek rahatlatma geceleri ve kız kardeşi Vela'nın gümüş ışığı altındaydı çünkü dağlarda ve uzak kuzeyde bile buz, kar ya da soğuk yoktu. Enam kendini Vela'ya zorladığında ve çığlıkları gökleri doldurduğunda Varrin hâlâ bir çocuktur. Bu yüzden ikizleri Adalet ve Hukuk doğduğunda-"

"Onları nerede doğurduğunu gördük," diye söze girdi Seri, gözlerini kocaman açarak. "Onları doğururken tırnaklarıyla kazdığı labirentten geçtik. emek verdi."

"Blackmoor yakınlarında mı?" Leydi Junica'nın sesi Seri'den daha az etkilenmiş gibi çıkmıyordu. "Harikulade bir yer miydi?"

Kız başını salladı. "Yalnız ve kasvetli olsa da, yolunu bulamayanların kemikleri yere saçılmıştı. Ve ben

Bir mızrak kadar uzun gagası olan bir deri kanatlı tarafından neredeyse öldürölüyordu. Kayalıklarda yuva yaparlar ve sonra avları için dalarlar."

Kelir homurdandı. "Sana yaklaşmadı bile."

" olduğundan oldukça eminim," dedi Preter. "Başının üzerinden geçerken yarattığı rüzgarı hissettim."

"Sürüngen gözlerindeki iğrenç parıltıyı görebileceğim kadar yaklaştı," diye onayladı Tyzen, "onu şişleyecek kadar yakındı. Ve şimdi Leydi Junica'nın hikâyesini böldüğümüz için ondan özür dilemeliyiz."

"Özür dilemene gerek yok," dedi gülererek. "Labirenti görmek gibi kısa bir düşüncem vardı ama kafama dalan deri kanatlılar varsa, tasvirleriyle yetineceğim."

Seri ciddiyetle başını salladı. "Toprakta bu kadar derin yarıklar açmak için çok acı çekmiş olmalı."

"Her doğum sancılı olduğu gibi," dedi Leydi Junica hafif, melankolik bir gülümsemeyle. "Ve rivayete göre Vela, Adalet ve Kanun'la birlikte göklere uçtuğunda rahminin kanlı suları hâlâ bacaklarından aşağı akıyordu ve birlikte Enam'ı güneşin içine hapsedtiler, onu bağlamak için Nemek'in saçlarını kullandılar. Onu o kırılmaz örgülerle öylesine sardılar ki, yanan ışığundan bir parça bile kaçmadı ve tüm dünya yeryüzünün kavrulmasının sona ermesine sevindi. Vela'nın nazik gümüş bakışları altında mağaralarından çıkıp şehirlerini inşa etmeye başladılar ve Koth hepsinin en iyisiydi."

Seri başını salladı. "En iyisi Parsa'ydı."

Keşiş alay etti. "Toleh'in en iyisi olduğu iyi bilinir."

Tyzen omzunun üzerinden alaycı bir bakış atarak, "Syssia tartışmasız en iyisiydi," dedi. "Ama devam edin leydim."

Gözlerini eğlenerek . "O günlerde Koth bir ada değil, bir dağın tepesinde parlayan bir şehirdi. İşte o zamanlar şehrin kapılarına isimsiz ve çıplak bir çocuk geldi. Kimse onun hangi mağarada yaşadığını ya da ailesinin kim olduğunu bilmiyordu ama o Koth'un parlayan şehrine, ormanlarda ve vahşi doğada bulduğundan daha iyi bir yaşam umuduyla gelmişti. Kendisine Varrin adını verdi ve önce ahırlarda çalıştı, sonra madenlerde çalıştı, ardından dünyanın en iyi beyinlerinin şiirlerini yazmak, büyülerini uygulamak ve bilgilerini paylaşmak için toplandığı Büyük Salon'da yerleri süpüren bir pozisyon kazandı. Orada dinledi ve öğrendi, hatta Tartışmalar daha da korkulu bir hal aldı ve dehşete kapılan gözler beyaza bürünen kuzey zirvelerine çevrildi."

"Çünkü dünya donuyordu," diye nefes aldı Seri.

"Öyleydi, çünkü Vela'nın nazik ışığı her zaman üzerimizde değildi. Hapsedilmesine öfkelenen Enam, bağlarına karşı mücadele etmekten asla vazgeçmedi. Nemek'in örgüleri kopmayacak olsa da, bir gün düğümler gevşeyebilir ve Nemek kurtulabilirdi. Vela düzenli olarak düğümlerden emin olmak için baktı.

hala sıkıydı, yüzünü topraktan ve her tam dönüşünde hava da soğudu. Ancak bu kez mağaralara mümkün olmadı. Sürüler kürkleri için katledildi, ama hiçbiri

battaniyeler yeterince sıcaktı. Ormanlar ısınmak için yakılırdı ama Ağaçlar asla yeterince hızlı büyümüyordu. Büyücüler ancak sihirleriyle ateşlerini yakabiliyordu ama kardan başka yiyecek bir şey yoktu, bu yüzden tüm ateşler sönükleşiyordu. O zamana kadar Varrin biraz büyü öğrenmişti ve kendi küçük ateşiyle ısınarak yardım aramak için dondurucu sessizliğe doğru yürüdü. Zayıflamış ve çelimsiz bir halde ölüme çok yaklaşılmıştı ve gümüş parmaklı Rani'yi de böyle bulduğu söylenir."

"Gerçi henüz gümüş parmaklı değildi," dedi Seri kemerine uzanarak -Aerax pençelerinin bulunduğu keseyi fark etti. Leydi Junica başını sallarken bile yüzünde katıksız bir keder vardı.

"Onu Dişli Dağlar'ın tepesinde otururken buldu, gözlerinden şimşekler fışkırıyor ve buzdan kayalar gibi düşen hıçkırıklarla ağlıyordu, çünkü o ve ejderhası hiç dinlenmemişti, açlıktan ölen ve donan insanların ruhlarını Temra'nın kollarına uçuruyordu ve tüm dünya ölmek üzereydi."

"Tanrılar arasında en yufka yürekli olanı o," dedi Seri sessizce. "Onun ölmesi neredeyse bir ceza gibi görünüyor."

"Ama onun yumuşak kalbi bize bir armağan," dedi Leydi Junica. "Varrin ona yapılması gerekeni söylediğinde, ejderhasına binip güneşe doğru uçmadan önce hiç tereddüt etmedi. Vela'nın niyetlendiği şey için onu öldürebileceğini biliyordu ama Rani aya danışmak için hiç vakit kaybetmedi çünkü her geçen an soğuktan daha fazla can kaybediliyordu. Orada Nemek'in saç örgülerini tuttu, Enam'ın sıcaklığı gümüşü yakıp etini kavursa da. Ama sadece Nemek saçlarını koparabilir ya da bir düğümü çözebilirdi.

Rani, Enam'ın gücünün en ufak bir parçasının bile parlamasına izin vermek için örgünün sargılarını zorlayamazdı, çünkü bağlar çok sıkı sarılmıştı. Yine de Rani parmakları kemiğe kadar pişene kadar denedi, sonra onu iyileştirmesi için Nemek'i bulmaya uçtu, böylece tekrar deneyebilirdi. Ama Nemek onun yarasını iyileştiremedi, çünkü kendi saçlarıydı

Vela'nın gazabını da göze aldılar ve Rani'yle birlikte tekrar güneşe uçtular, Nemek orada tek bir örgüyü çözdü."

Seri başını salladı. "Gözünü kapatan düğüm."

"Varrin'in yapmalarını önerdiği şey buydu. Enam asla serbest bırakılmamalıydı ama gücünün bir kısmı bile ortaya çıkabilirse, bu büyü dünyayı kavurmadan ısıtmaya yeterdi. Görevini tamamlayan Rani ona döndü ve ellerine ne olduğunu görünce ağladı. Bu yüzden onu Koth'a götürdü ve ahırlarda öğrendiği bilgileri kullanarak ejderhasına baktı. Ve madenlerde öğrendiği bilgileri kullanarak onun yeni parmaklarını dövdü. Ve onunla konuşmuş, yerleri süpürürken öğrendiği şeyi anlatmış ve böylece zaman geçtikçe, birbirlerine aşk yemini etmişler - asla öpüşemeseler ve asla dokunamasalar da."

Seri hüzünlü bir iç geçirdi. "Çünkü o bir ölümdü."

Leydi Junica başını salladı.

Kelir ona şüpheci bir bakış attı. "Rani bir sevgili mi edinmiş? Hikâyenin bu kısmını daha önce hiç duymamıştım."

"Bunun nedeni daha sonra olanlar," dedi. "Çünkü tanrılar, haklarında anlatılan hikâyelerin gururlarını okşamamasından hoşlanmazlar ve onları susturmaya çalışırlar. onlara söyleyen sesler."

Bu yeterince doğrudu, özellikle de kendilerine tanrı diyen erkekler için. Ama Aerax dişlerini sıktı ve sessiz kaldı.

"Zamanla Varrin, Koth'un tacını kazandı ve tek bağlılığı krallığa ve halkına ve gümüş parmaklı Rani'ye olan büyük bir büyücü oldu.

Yaşlanması umurunda değildi, çünkü hayatı sona erdiğinde, sonunda onu kollarında tutabileceğini biliyordu. Ve her ne kadar

Danışmanlar ona bir kraliçe alması için yalvardılar, sadakati Rani'de kaldı, bu yüzden tohumunu güçlendirmek ve mirasçılarını doğrudan belinden doğurmak için büyülerini kullandı ... ve aynı zamanda torunlarının hala ona bu kadar güçlü bir şekilde benzemesinin nedeni de budur."

dedi ve bütün gözler Aerax'a çevrildi. "Onun soyunun tohumu o kadar güçlü ki, içlerinde annelerinden çok az şey var."

"Ve onun birazcık hali benim en iyi halim," diye mırıldandı Aerax, babası da bir canavar olan ama en azından annesinin gözlerini miras almış olan Tyzen'den sessiz bir kıkırdama duydu.

"Ama Vela Rani'nin yaptıklarını unutmamıştı, çünkü dünya kurtulmuş olsa da tanrıça kendisine danışılmadığı için öfkeliydi. Ama öfkesi Varrin'e yönelikti. Güneş tanrısının gözünü ortaya çıkarma önerisini yapanın o olduğunu biliyordu ve tanrıçanın kulaklarına fısıldamaya başladı

Varrin'in Enam'ı tamamen serbest bırakmayı umduğu diğer tanrılar öfke ve korkuya kapıldılar. Göklerde yankılanan gümürtüleri duyan Rani, Enam'ın bağlarından çözülen Nemek'in uzun örgüsünü taşıyarak ona doğru koştu ve Varrin'in beline bir kemer şeklinde düğümledi - böylece tanrılar ona zarar vermeye çalışırsa anında iyileşecekti."

"İyileşti mi?" Seri kaşlarını kaldırarak yineledi. "O zaman onu öpebilir mi?"

Yüz ifadesi kederli olan Leydi Junica başını salladı. "Bunu yapsaydı çok daha kötü olurdu, çünkü Rani'nin dokunuşu iyileştirilebilecek bir yara değil, ölümün ta kendisidir ve örgü hâlâ bir bağlayıcıydı. Yani Varrin ölürse, kemer onun ruhunu ölen bedeninin içine hapsedecekti ve o da bunu yapamayacaktı. onu Temra'nın kollarına taşıdı."

Preter'in gözleri kısıldı. "Bir hayalete dönüşecekti ama büyüyle canlandırılmış bir bedene değil, kıpırtısız ve çürüyen bir bedene."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Varrin kemeri takmak istemedi, çünkü bu onun ölmeyeceği anlamına geliyordu ve bu yüzden Varrin asla Rani'nin kollarında olamayacaktı. Ama ne kemeri çıkarabildi ne de Rani'nin attığı düğümü çözebildi."

"Yani sonsuza dek yaşayacak mı?" Seri sordu. "Bu şekilde mi tanrı oldu?"

"Ölümsüz bir adam tanrı değildir," dedi Leydi Junica. "Ama binlerce Nesiller geçtikçe Varrin'in bilgisi ve gücü bir tanrınıninkine eşit hale geldi. Kendini geliştirmeyi hiç bırakmadı, ta ki tüm savaşçıların en heveslisi, tüm büyücülerin en güçlüsü, tüm kralların en büyüğü olana dek. İlk çağlardan itibaren

Yılanlı Dağlar'ın en yüksek tepesindeki taş, gökyüzünün altında bir mücevher gibi parıltıyan kristal sarayı inşa etti ve yıllar boyunca Koth'un tüm diyarların en iyisi olmasına rehberlik etti. Ama tek istediği gümüş parmaklı Rani'nin en sonunda onu kollarına almasıydı ve Şifacı Nemek'e gelip düğümü çözmesi için dua etti, böylece nihayet yaşlanıp ölebilecekti."

"Nemek cevap verdi mi?"

"Onlar yaptı. Ama bin nesil bile bir tanrı için sadece bir göz kırpmasıdır. Vela, Varrin'e olan öfkesini unutmamıştı ve diğer tanrılar da korkularını unutmamışlardı. Bu yüzden Vela doğu diyarlarına savaş gönderdi, gümüş parmaklı Rani savaş meydanlarında o kadar meşgul olacaktı ki Varrin'in yardımına gelemeyecekti. Kristal sarayından dışarı baktığında, Nemek'in donmuş ovaların ötesinden solmuş yüzüyle yaklaştığını gören Varrin, ihanete uğradığını anladı."

Lizzan kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "Solmuş yüzleri mi?"

Leydi Junica, Lizzan'ın sesini duymaması gerektiğini hatırlamış gibi aniden duraklamadan önce salladı.

Lizzan alay ederek başını salladı ve tekrar ileriye baktı. Yine de Nemek'in yüzü neden şimdi onu şaşırtmıştı? Aerax onun bu hikâyeyi birçok kez dinlediğini biliyordu.

Ama ona yabancı olduğu için sormadı.

Leydi Junica yanlış adımından sonra kendini toparlayarak devam etti, "Koth'a yardım ve şifa yerine zarar ve hastalık geliyordu, ama Varrin artık zayıf ve güçsüz bir çocuk değildi. Nemek yaklaştıkça Varrin, vücudu düğümü çözmeden kemerden kurtulabilecek kadar zayıflayana kadar yemek yemedi. Sonra Kothan gümüş madenlerine gitti ve sahte bir kemer dövdü, o kadar ince işlenmişti ki bir tanrı bile farkı anlayamazdı. Böylece Nemek karşısına çıktığında, Varrin düğümü kendisi çözdü. Nemek şaşkınlıktan tökezleyerek geri çekildi ve dengesi bozulduğu anda Varrin bileklerini gerçek örgü ile bağladı, böylece parmakları düğümü çözmek için düğüme ulaşamadı."

"Dişlerimi kullanırdım," dedi Seri ve Leydi Junica şaşkınlıkla ona baktığında göstermek için bileklerini ağzına götürdü. "Yapmadılar mı?"

"I . . ." Konsey üyesi gözlerini kırptırdı. "Nemek bir savaşçı değil, bu yüzden bunu düşünmemiş olmalılar."

Kelir, "Varrin'in bir savaşçı olduğunu söylüyorsun, o halde öyle ," dedi ve Seri'ye döndü. "Bilekleri arkadan bağlıysa dişlerini kullanamazlar. Eğer bir düşmanı öldürmek yerine bağlamak zorundaysanız, bunu bu şekilde yapın; sadece bileklerine dolamakla kalmayın, ipi aralarına dolayın ki ellerini kolayca serbest bırakmasınlar."

Kız tekrar Leydi Junica'ya bakmadan önce, "Bakacağım," dedi. "Demek Varrin onları böyle bağlamış."

"Öyle olmalı," diye kabul etti. "Çünkü kaçmadılar. Bunun yerine onları Rani dışında hiçbir tanrının Koth'ta hoş karşılanmayacağı konusunda uyardı ve Nemek'i dağdan uzaklaştırarak onları donmuş topraklara geri gönderdi. ovalar."

"O kadar güçlenmiş miydi?"

Leydi Junica başını sallayarak, "Bu da tanrıları daha da öfkeliendirdi, sadece onlara meydan okuması değil, onlara karşı durabilmesi de. Vela bu kadar yüksek dağları boğmak için okyanuslarını gönderemezdi ama kurtlarını ve savaşçılarını gönderdi ve Varrin hepsini yere serdi. Kanun dağların erimiş kalbine ulaştı, ama Varrin Koth'un zirvesini kapattı, böylece

patlamadı ve Adalet Koth'un taş temelini çatlattı ama Varrin onu kendi kanıyla yeniden harçladı. Ardından Stranik geldi ve her zaman yaptığı gibi kıtlık ve korku getirmeyi umarak sarmallarını diyarın etrafına sardı ve sıkıştırmaya başladı. Ama Varrin yılan tanrıyı kendi kuyruğunu yemesi için kandırdı ve Stranik sadece kafası kalana kadar kendini tükettiğinde, Varrin tanrıyı güney diyarlarına doğru tekmeledi."

"Ve biz Toleh'te bunun için ona teşekkür ediyoruz," dedi Preter kuru bir sesle. "Çünkü o zaman Stranik, Düşmüş Dağlar'ın mağaralarına doğru kayarak Dar tüneller sayesinde ters dönüp kendini açığa çıkarabildi ve hâlâ orada saklanan Farian vahşilerini taşlıklardan çıkmaya zorladı. derinliklerine ve topraklarımıza."

Leydi Junica gözleri parlayarak şöyle dedi: "İttifakımızın hatırına, belki Koth özür dilemeye devam eder. Ama sizi temin ederim ki Kothanlar o zamanlar üzgün değildi. Gerçi yakında üzüleceklerdi," diye devam etti. "Çünkü Varrin'in bile bundan sonra olacıklara karşı koyacak gücü yoktu."

Seri'nin alnı endişeyle kırıştı. "Neydi o?"

"Vela o kadar öfkelenmişti ki kendinden bir parçayı göklerden aşağı fırlattı. Varrin ay taşının gökyüzünden düştüğünü, beyaz bir ışıkla alevlendiğini gördü ve tüm gücünü ay taşı Koth'a çarptığında onu korumak için kullandı." Leydi Junica kederle başını salladı. "Toz ve alevler dağıldığında saçları kar gibi bembeyaz olmuştu ve Koth artık bir dağın zirvesinde durmuyordu. Bunun yerine geniş bir kraterin dibindeydi, çünkü aytaşı Koth'u çevreleyen her şeyi yok etmişti. Ve şimdi Vela okyanuslarını diyara karşı gönderebilirdi, çünkü kuzey buzunun altında soğuk sular vardı - ve nehirler halinde, bu sular Koth'un oturduğu kratere doğru akmaya başladı ve havza doldukça, ay taşından kurtulan herkesi kesinlikle boğacaktı."

"Ama Varrin onu yüzdürmek için bir büyü mü yaptı?"

"Yeterli gücü kalmamıştı," dedi. "Diyarı korumak neredeyse tüm gücünü almıştı ve artık Nemek'in örgüsünü kemer olarak takmadığını hatırlayın. Koth düşerken vücudu hırpalanmıştı, bu yüzden sonunda ölmek üzereydi ki tek istediği de buydu. Ancak şimdi halkı da yok olabilirdi ve onları kurtaramayacak kadar güçsüzdü ... tanrılar gibi olmadıkça, çünkü onlar zayıf bedenlerde yaşamazlar, saf irade ve büyü'nün özüdürler. Bu yüzden son nefesinde Koth'u kaldıracak karmaşık bir büyü yapmaya kalkışmadı, onun yerine Koth'u eritecek basit bir büyü yaptı."

Ölümsüz olacağı ve Rani'nin dokunuşunun sıcaklığını asla bilemeyeceği anlamına gelse de, ölümlü formunu ve özünü adaya bağladı."

Seri derin bir iç çekti. "Halkını kurtarmak için kalbini mi feda etti?"

"Öyle yaptı," dedi Leydi Junica. "Çünkü ölümlü hali yok olduğunda geriye sadece saf gücü kaldı. Bu gücü adayı yükselen suların üzerine çıkarmak ve dağın parçalanmış kalıntılarından Kral Yolu'nu yaratmak için kullandı, böylece halkı oluşmakta olan gölün ortasında sıkışıp kalmayacaktı. Diğer tanrıları, Koth'u her zaman onların büyülerinden koruyacağı ve eğer torunları artık adada durmazsa, Varrin'in tanrıların suçlu olduğunu bileceği ve onları yok etmek için göklere uçacağı konusunda uyardı. Bu yüzden tanrıların tek yapması gereken adayı yalnız bırakmaktı ve Varrin'in gazabından korktukları için de öyle yaptılar."

"Gümüş parmaklı Rani bile mi?"

Leydi Junica başını salladı. "Koth'a yalnızca o gelebilir. Ölülere Temra'nın merhametli kucağına taşımak için gelmesi gerektiği gibi."

Bir sürü yalan. Aerax'ın çenesi sıkıştı. Koth'ta ölümler için merhamet yoktu. Ve gümüş parmaklı Rani hapishanesi olacak bir adaya bir daha asla gelmeyecekti. Yine de bunu söylemek, inansın ya da inanmasın, bunu duyan herkesi tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Ve buna inanmayacaklardı. Aerax'ın tüm ataları bundan emindi.

"Ama diğer tanrıların büyülerinden bazıları adaya dokunmuş olmalı," dedi Preter. "Çünkü ada Enam tarafından ısıtılıyor."

Leydi Junica başını salladı. "Ayrıca Vela'nın ışığını da görebiliyoruz ve bahçelerimiz hâlâ Hanan'ın kutsamasının bir kısmını taşıyor. Varrin bunlara izin veriyor, çünkü bu zararlı bir büyü değil ve Kothu dünyanın geri kalanından ayırmak istemiyor. Sadece onu korumak istiyor."

Kelir, Tyzen'e yandan bir bakış attı. "Kulağa bir canavar gibi gelmiyor."

Genç prens omuz silkti. "Bana anlatılan hikaye buydu."

"Kim tarafından?" Leydi Junica sertçe sordu. "Kim böyle alçakça bir iftira atabilir?"

"Annem," dedi Tyzen alaycı bir tavırla, sonra konsey üyesi kekelemeye ve kızarmaya başlayınca ekledi, "gerçi hikâyeyi kız kardeşime ve bana bir başkasından duyduğu gibi anlatıyordu, çünkü bu on yıl önceydi, kulemize kapatılmıştık ve dış dünya hakkında bildiğimiz tek şey

Vela'nın görüşüyle gördükleri ... ay ışığının yaptığı gibi Koth'da ulaştı."

"Koth'tan biri Varrin'in bir canavar olduğunu mu söyledi?"

"Kullanılan kelimeler bunlar değildi; hikâye anlatıldıktan sonra annem Varrin'i böyle çağırdı. Çünkü o versiyonda, kendi halkını katletmiş ve onların ölümsüz ruhlarını gümüş parmaklı Rani için bir yem olarak kullanmıştı ve Vela ay taşını göklerden fırlatarak onları kurtarmaya çalıştıktan sonra Varrin adayı ayakta tutmak için bu tuzağa düşmüş ruhları kullanmıştı."

Kalbi gümbür gümbür atan Aerax prene baktı. *On yıl*. Leydi Junica ve Degg tekrar iftira atmaya başladıklarında bile Aerax hangi versiyon olduğunu biliyordu

Tyzen'in annesi duymuştu - amcasının ona kristal sarayın altında anlattığı gerçeği. Aerax'ın dünyada sadece iki kişinin bildiğine inandığı bir gerçek.

Yine de o aytaşı gözler onunkilerle buluştuğunda Aerax'ı delip geçecek gibiydi, çünkü burada bilen biri daha vardı. Ve kraliçesi de biliyordu.

Ama Aerax cevap vermedi. Varrin'in kuralına göre, çocuğun öğrendiklerini kabul etmek Tyzen'in ölmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ve Aerax zaten omuzlarında çok fazla ölü taşıyordu.

"Yvenne bu yüzden mi Kral 'ndan geçmemizi yasakladı?" diye sordu Kelir.

Tyzen başını salladı, gözleri hâlâ Aerax'ın üzerindeydi ama buz gibi zincirler ciğerlerini sıkıca Aerax hâlâ hiçbir şey söyleyemiyordu. Eğer Kral Icaro bunu duyduysa, hayır onlarla asla ittifak yapmazdı. Gerçeği ortaya çıkarabilirlerse yapmazdı. Bunun yerine güneylilere yalancı diyecek ve isimlerini her Kothan'a kötüleyecekti.

Lizzan'a yaptığı gibi.

"Kraliçeniz adaya gelmenizi yasakladı mı?" Leydi Junica'nın şaşkın bakışları Kelir'den Tyzen'e kaydı. "O zaman bu ittifakı yapmak için kralımızla nasıl konuşacaksınız? Çünkü o adadan ayrılamaz ve ben de Varrin'in hikayesinin tamamen iftira ve yalan olduğuna söz veriyorum."

Prens ona güven verici bir gülümseme verdi. "O halde şimdi birlikte seyahat ediyor olmamız büyük şans. Koth'a ulaştığımızda mutlaka bir çözüm bulacağız."

Aerax çoktan bir çözüm bulmuştu ve bu da lanetli yerin tamamını batırmaktı ki bu da kolayca yapılabilirdi. Zor olan, bunu yaparken orada yaşayan kimseyi öldürmemektir. Çünkü o zaman sadece bir canı değil, bir canavar olacaktı.

Ama Aerax da hiçbir şey yapmayarak öyle olacaktı. Ve Aerax amcasını öldürmek istemiyordu. Kralın yerini almak istemiyordu. Yine de geriye kalan tek seçenek bu gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

LIZZAN

Y İyi görünmüyorsun," dedi Ardyl.
Parsathean yanına yerleşirken Lizzan bir gözünü açarak güldü.
Tam o sırada kervana yetişmişlerdi.

grup öğle yemeğine başlıyordu. Onlara katılma davetine rağmen Kelir ve Ardyl sadece atları dinlendirecek kadar durmaya karar vermişlerdi.

Lizzan iğdişiyle ilgilendikten sonra bir ağacın altında gölge bulup dinlenmek için vakit kaybetmemiştir, çünkü görünüşte olduğu kadar kendini iyi hissediyordu. Oana'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra şakaklarının arasına zonklayıcı bir ağrı yerleşmişti. Sırada ne olduğunu biliyordu. Titreyen eller. Çalkalanan bir mide. Kendisini tehdit eden hiçbir şey yokken bile çarpan bir kalp ve hareketsiz otururken bile nefesini tutamıyormuş gibi hissetmek. İçki içmeden çok uzun süre geçirdiğinde bunları daha önce de yaşamıştı.

Banyoların, derin bir sarhoşluğun ardından gelen acıyı iyileştirdiği gibi da iyileştireceğini ummuştu. Ancak durum öyle görünmüyordu ve önümüzdeki birkaç gün bildiği en iyi günler olmayacaktı.

Ama bir ayyaşın hastalığına yakalandığını itiraf etmek istemiyordu. Bu yüzden Ardyl'e "Sadece yorgunum." dedi.

"Ben de öyle. Son zamanlarda pek uyuyamadım."

Geçen akşam kesinlikle öyle olmamıştı. Lizzan gözlerini açmadan homurdandı ve Ardyl kısa bir kahkaha attı.

"Krimathean uyku kaybına değdi." Ardından ağır bir iç geçirdi. "Ama diğer her gece ... bu orman kadar gürültülü bir yerde hiç bulunmadım. Gürültüye alışacağımı düşünmüştüm ama alışamadım."

Bu yolda seyahat eden pek çok kişi de öyle. "Uyumana yardım edecek bir asma var."

"Asma mı?"

Başını sallayan Lizzan şöyle bir baktı ve Ardyl'i sırtüstü yatmış, bir kolunu başının arkasına yastık yapmış, kurutulmuş bir et parçasını çiğnerken buldu. "Buna ceset sarmaşığı deniyor ama ona dolanmadığın sürece güvenlidir."

"Bunu kullandınız mı?" "Birçok kez."

"Uyandırılmayacak kadar etkili mi? Uyku ilacımız var ama sadece yarım ay süt içtiğimizde kullanıyoruz."

Böylece kadın savaşılar mide krampları boyunca uyuyabiliyorlardı. bir gecede adet kanlarını akıtarak geldiler. Ancak yolda bu kadar rahat uyumak nadiren güvenliydi. "Zayıf olabilir, böylece sadece uykuya dalmanıza yardımcı olur ya da o kadar güçlü olabilir ki şafağı kadar hiçbir şey sizi uyandırmaz. Yapabilirim

Kamp için durduğumuzda size nasıl bulacağınızı göstereceğim." "Bunun için birçoğumuz minnettar olacağız."

Tüm Parsatheanlar yorgun olsalar da öyle görünmüyorlardı. Oysa Kothanlar sıcakta soluyor gibiydiler; Aerax hariç, o asla derisinin içinde rahat olmaktan başka bir şey görünmüyordu. Şu anda giydiği prens zırhının içinde bile, Degg'in elinde tembelce doldurulmuş mesaneyle uzanmış Caeb'e doğru ilerleyişini izlerken tamamen rahat görünüyordu.

Sanki Degg arkadaş edinmek istiyormuş gibi. Aerax'ın karşılık olarak aynı çabayı düşünmüyordu - gerçi bugün Kelir'e binerek Savaşçının yanında ve her zaman homurtularının ve kaşlarının cevap olarak kullanılmasına izin vermiyor.

Tıpkı Lizzanın ondan istediğı gibi. Kendini aptal olarak nitelendirse de, Aerax'ın çabasının tatlı sıcaklığı bugün kafasındaki acıyı katlanılabilir kılan tek şeydi.

Ama *Degg*. Lizzan konsey üyesinin neyin peşinde olduğunu anlayamıyordu. Belki de güney ittifakını, Koth'un piç prensi ile konsey üyelerinin aralarının tam olarak iyi olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Lizzan'ın verdiği inandıkları zararı.

Yine de bu sabahki yolculuğun hiçbir kısmının Aerax'ın Koth'un büyük bir kısmıyla anlaşmazlık içinde olmadığına onları ikna ettiğini düşünmüyordu.

Boynundaki pençelerden birini dişlerini karıştırmak için kullanan Ardyl'e baktı, sanki arasına bir parça kuru et sıkışmış gibiydi. "Leydi Junica'ya ne derdin?"

"Hmm?"

"Sen sadece Yok Edici'yi öldürmenin önemli olduğunu söylediğinde, o da Koth'u durdurmak için onu yok edersek farklı olmayacağımızı . Bir şey söyleyecek gibi görünüyordun ama sonra söylemedin."

"Ah." Ardyl iç çekerek pençesini boynuna indirdi ve Lizzan'ın yanındaki, o sabah haydutların fiçılarından aldığı birayla doldurup kalanını geride bıraktığı şarap tulumunu işaret etti. Lizzan şarap tulumunu uzatırken Ardyl doğrulup şöyle dedi: "Eğer ailesinin hayatı ile kendi evi arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsa

o aileyi seçerdi. Ama sonra geçen akşam söylediğin şeyi hatırladım. Tüm ailesini ateş yüzünden mi kaybetmişti?"

Lizzan ciddiyetle başını salladı.

"O halde ona zaten bilmediği hiçbir şey söyleyemem." "Göründüğü gibi değil."

"Ama sanırım bu doğru." Konsey üyesinin Tyzen, Preter ve Seri ile birlikte oturduğu kalabalık açıklığa baktı. "Çocukları şimdi kaç yaşında olurdu?"

Lizzan'ın yüreğine bir sızı saplandı. "Seri'nin yaşına yakın bir kızı vardı. Ve Aerax ile aynı yaşta bir oğlu."

Sanki şüphelendiği bir şeyi doğrulamış gibi başını sallayan Ardyl, "Yok Edici'nin orduları Yanan Ovalar'a geldiğinde ben daha bir bebektim. Benim dışımda tüm klanım katledildi, çünkü ben bir tahıl ambarında saklanmışım. Onlara dair sahip olduğum tek şey bunlar." Yüzündeki gümüş piercinglere dokundu, sonra Lizzan'a başparmağındaki gümüş yüzüğü gösterdi. "Her biri kendi adlarının ve babalarının adlarının yazılı olduğu bir yüzük takıyordu ama Yok Edici'nin adamları cesetlerini ve tüm eşyalarını dev bir ateşe yığdı ve tüm adları eriyip gitti. Ama bir bebek yüzük takmaz. Bu yüzden ailemin kim olduğunu bilmiyorum. Kız ve erkek kardeşlerim olup olmadığını ya da gerçek isminin ne bilmiyorum. Onları tanıyan insanlar bana ilgili hikayeler anlattılar, ancak onlarla ilgili anım yok, birbirlerine anlattıkları ve dışarıdan birinin bilemeyeceği hikayeler hakkında hiçbir bilgim yok ve yaşadıkları bölgeyle hiçbir bağlantım yok. Klanımın adını bile bilmiyorum. doğduğum yer. Ya sen?"

Göğsü sıkışan Lizzan başını salladı. "Lightgale'in dışındaki yolda bir arabanın arkasında, çünkü annem birkaç gün daha gelmeyeceğime inanıyordu, bu yüzden bir tartışmayı dinlemek için Fairwind'e gitti."

"Kendiniz hatırlayamasanız bile, o hikayeyi düşünmeden o noktadan hiç geçtiniz mi?"

Lizzan başını salladı.

"Onun için de öyle olmalı," dedi Ardyl, tekrar Leydi Junica'ya bakarak. "Kaybettiklerini hatırlatacak birkaç gümüş parçasından çok daha fazlasına sahip olmasını kıskanıyorum. O adada sevdiklerinin anısını taşıyan o kadar çok yer olmalı ki, bu kadar şiddetle sahip çıkması beni hiç şaşırtmıyor. onları koruyor. Ama belli ki akli başında bir kadın. anılar gerçekten burada tutuluyor" -başının yan tarafına vurdu- "o yerler yerine. Bir de Varrin'e duyduğu hayranlık var."

Lizzan ani bir kahkaha atarak sordu: "Hangi versiyonu? Çünkü onun canavar olduğu versiyonu daha önce hiç duymamıştım."

"Ve sırf Tyzen'in annesinden geldiği için buna inanmaya meyilliyim."

"Gerçekten mi?"

Ardyl'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bunu bir Parsathean'dan istemene asla gerek yok."

O da biliyordu. Lizzan kuru bir sesle, "Gerçekten mi?"

diye tekrarladı. "Ah. Bunun bir şaka olduğunu mu düşündünüz?"

Kesinlikle öyle olmalı. " miydi?"

Ardyl başını salladı. "Syssia'nın bir savaşçı kraliçesi boş yalanlar yaymaz, bu yüzden gördüklerine inanmak için iyi bir nedeni olmalı. Ama Varrin hakkında ne düşündüğümün hiç önemi yok. Bundan sadece Leydi Junica ona hayran olduğu için bahsediyorum ve o kendini feda ettiğinde bu adayı kurtarmak için değil, adadaki insanları kurtarmak içindi. İnandığı tanrı budur ve ona karşı hiçbir iftira duymaz. Bu yüzden bahse girerim ki böyle bir kararla karşı karşıya kalsaydı, adayı kurtarmak yerine hayat kurtarmayı seçerdi. Tıpkı bu piercingleri benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim gibi. Ama Kelir ya da Seri'yi kurtarmakla bu piercingler arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, ailemden ve klanımdan geriye kalan tek şey olmalarına rağmen onları kendim söküp çıkarırdım, Çünkü onlarla ilgili anılarım bile yok. Ama o an gelene kadar, İkisini de korumak için savaşırdım. Tıpkı adanın batırılmasına karşı çıkarken onun yaptığı gibi."

Lizzan başını sallayarak şarap tulumundan bir yudum aldı.

Ardyl ona yan gözle baktı. "Prensiniz onu batırmaya oldukça hevesli görünüyor."

Bir kahkaha atan Lizzan, "Koth'a karşı hiç sevgisi yok," dedi.

"Ve kralınıza karşı hiç sevgi beslemiyor gibi görünüyor."

"Aerax'ın kimseye karşı sevgisi yok." Ardyl'in dar bakışları karşısında Lizzan sözlerini şöyle değiştirdi: "Birkaçı hariç. Ama onu bununla ya da kralla yargılamayın. Aslında Aerax onun hakkında iyi şeyler düşünüyor. Ya da eskiden öyleydi."

Onu idam etme tehdidi bunu sonsuza dek değiştirebilirdi.

"Kralınız nasıl bir adam?"

"Üzücü," dedi Lizzan, ama bu tam olarak doğru değildi. "Şimdiye kadar gördüğüm tüm kraliyet mensupları ... iri, parlak ve güçlü. Kral Icaro da bir istisna değil. Ama onda bir yumuşaklık var. Kardeşi -Aerax'ın babası- daha sert, daha bencil görünüyordu. Ve Aerax ondan nefret ederdi. Yine de Icaro hakkında iyi konuştu. Bana amcasının ilk karısı kızıl hummadan öldüğünde gerçekten yas tuttuğunu ve hayatta kalan kızının üzerine titrediğini söyledi, ama aynı zamanda gerçekten yeni eşlerini ve çocuklarını seviyor. Ve Icaro'nun tüm Koth'u önemseydiğine ve tüm halkı için en iyisini istediğine inanıyorum."

"Yani sen sürgün edildiğinde yaptığı gibi onlara yalan mı söylüyor?" Ardyl tiksiniş bir ifadeyle başını salladı. "Halkım asla bu kadar bağışlayıcı olmaz. Size yalan söyleyen bir krala nasıl güvenebilirsiniz?"

Ne cevap vereceğini bilemeyen Lizzan ellerini kaldırdı. "Sanırım çoğu insan gerçeği değil, rahatlığı istiyor."

"Yani onlara bizim çocuklara davrandığımız gibi mi davranıyor? Ama bu aynı şey bile değil, çünkü bir gerçeği yumuşatsak da çocuklarımıza yalan söylemeyiz. Peki ya siz? Ne duymak istersiniz?"

"Gerçeği tercih ederim," dedi Lizzan ve aynı gerçek onu şunu eklemeye zorladı: "Yine de konuştuğumda, bunun yerine sık sık teselli veriyorum."

Ardyl alaycı bir tavırla, "Beni rahat bırakma," dedi. "Ben bebek değilim, gerçi sen beni meme emerken gördün."

Öyleydi. Lizzan homurdanarak başını tekrar ağaca yasladı ve gözlerini kapattı. Tanrılar adına, Aerax'ın göğüslerini öptüğü onca zamandan sonra, küçük bir meme emmenin

Birini çocuğa dönüştürmek. Teselli vermek de öyle. Aerax'ı acıdan kurtarabilirdi ama bu ona bir çocuk gibi davrandığı anlamına gelmezdi. Gerçekten de öyle.

Gerçekten.

* * *

Ardyl gürültü konusunda doğru söylemişti. Kamp kurduklarında, ormandan gelen her ses içlerini titretiyor gibiydi.

Lizzan'ın kafatasına girip derisini delmeye çalışıyor.

Akşam yemeğinde kızarmış et kokusu midesini bulandırdı. Şarap tulumundan yudumlarken, Aerax'ın gözleriyle buluşmasa da sabit bakışlarının farkındaydı, ateşin etrafındaki sohbet diğer tüm sesleri yükseltiyor gibiydi. Leydi Junica Parsathean'lara Varrin'i anlattığı gibi en sevdikleri efsaneyi anlatmaları için yalvardığında, Lizzan daha fazla dayanamadı. Yanan Ovalar'ı kasıp kavuran İblis Belası'nın hikâyesini dinlemek istese de, şarkının toynak vuruş ritmi midesinde kusacağından korkana kadar sallanmaya başladı.

Açıklığın kenarında yatağını serdi ama uyumayı ummaktan daha iyisini biliyordu. Akşamın sıcağına rağmen pelerininin içinde titreyerek ateşten uzaklaştı ve tepesindeki gölgelikte ışık ve gölgenin baş döndürücü dansına karşı gözlerini kapattı.

Birinin yaklaştığını hissettiğinde gerginlik onu kavradı. Sonra sert, kaslı sıcaklık sırtı boyunca uzandı ve yüzünü Caeb'in göğsüne gömmek için ona doğru döndü. Altından rahatlama gözyaşları süzüldü. Gürleyen mırıltısı seslerin kakofonisine katkıda bulunmak yerine diğerlerini bastırdığında kirpiklerini kırıştırdı.

Uyuyakalmış olmalıydı. Başını Caeb'in sağ ön bacağına yaslamış ve burnunu gıcıklayan tüyleriyle uyandı. Artık ateş ışığı eğrelti otları ve yapraklarla dans etmiyordu; onun yerine sadece yumuşak bir parıltı gölgeliklere dokunuyordu. Ormanın bitmek bilmeyen korosunun altında hiçbir ses duyamıyordu, sanki herkes yatmaya gitmişti.

Ta ki Seri'nin zayıf fısıltısı gelene kadar. "Şimdiden uyudu mu?"

Ayağa kalktığında Lizzan'ın kafasına küçük bir acı saplandı ama en azından titremesi hafıflemişti. Yüzündeki uykuyu sildi ve her zaman olduğu gibi bakışları ilk olarak zırhını başına geçirmekte olan Aerax'a gitti. Yanında Ardyl ve Seri vardı. Lizzan, Caeb'e yaklaşabilmek için ondan kendilerine eşlik etmesini istediklerini fark etti. Caeb'in onlara çoktan hırlayıp hırlamadığını ya da sadece önlem almayı bilip bilmediklerini bilmiyordu.

Ardyl yüzünü buruşturdu. "Seni uyandırmak istememiştik."

Keten tuniğini çıkarmakta olan Aerax'a bakan Lizzan başını salladı. "Caeb ava çıktığında zaten uyanacaktım. Sana lazım olan ceset sarmaşığı?"

"Bulmak için çok mu karanlık?"

"Caeb'in burnu bize yardım edecekken olmaz. Bu akşamki ilk avın olacak," dedi Lizzan ona. "Sana bir av köpeği gibi davranacağız."

Kedi zarifçe ayağa kalktı ve kuyruğunu yüzüne doğru savurdu. Bir sırtışıyla onu savuşturdu, sonra da avuçlayarak kendini ayağa kaldırdı. Yatağından çizmelerini aldı ve onları sürükleyerek giydi.

"Meşalelerle geri döneceğiz," dedi Ardyl, Seri'yi kamp ateşine geri götürmeden önce.

"Bizimle mi geliyorsun?" diye sordu Aerax'a yaklaştığında, üzerinde sadece güzel brokları ve çizmeleri, kollarında da kısa bıçaklarını kınına soktuğu deri destekleri vardı.

Başını salladı, bakışları onun yüzünü tarıyordu. "Avımızda Caeb ve bana katılmanı isterdim ama pek iyi görünmüyorsun."

"O zaman hissettiğim gibi görünüyorum," dedi iç çekerek. "Ama sadece yorgunum." "Ve bugün hiçbir şey yemedin."

Sanki bilmek için onu izlemiş gibi. "Yarın yapacağım."

Yine de . Ama şimdi hiçbir şey yiyemezdi... ya da bu ava çıkıp onu koruyabilirdi, kendisine verilen görev gibi.

Boğazını sıkarak ona, "Başını bana doğru eğ," dedi.

Kaşları birbirine yaklaştı, sonra başını salladı ve kız babasının madalyonunu boynundan kaldırdığında tartışmaya başladı.

"Sessiz ol," dedi ona. "Sadece bu sabah, bu yabancı topraklarda avlanırken dikkatli olmanı istedim. İşte böyle yapacaksın."

Çenesinde bir kas çalıştı. "Ayrıca benim için bir yabancı olacağını da söyledin. Babanın madalyonunu tüm yabancılara verir misin?"

"Sadece aptalca ormana kaçanlar," dedi kalbindeki sızıyı görmezden gelerek. "Çünkü yabancılardan birbirlerine yardım Vela'nın yol yasasıdır."

Adamın eli, parmaklarından sarkan zincirle birlikte kadının bileğini yakaladı. "Hiçbir koruman olmayacak."

"Kılıcım yanımda. Bu kamp Parsathean savaşçılarıyla dolu. Ve ben Kothanlardan daha hızlı koşabilirim, bu yüzden eğer kuzguni yaratıklar tarafından saldırıya uğrarsak, ben kaçarken önce onlar yenecek."

Dudakları seğirdi. "Bu da mı yolun kanunu?" "Bu acı çeken, sürgün edilmiş askerin yasasıdır."

Karanlık bakışlarında eğlence parıldıyordu ama yine de başını salladı. "Caeb benimle gelecek."

"Peki ya sen yaralanırsan, onu kim koruyacak?" Gözlerini kısarak çenesini kaldırdı. "Beni bundan mahrum etme."

Çenesi kasılmış ve bakışları onun rahatlamasını talep etmiş olsa da, bir süre sonra başını eğdi. Nefesini yanağında hissedecek kadar yaklaşarak kolyeyi başının üzerinden geçirdi ve parmaklarını zincir boyunca , bağlantıları zayıflatabilecek bükülmeler ve kıvrımlar ararken teni onunkine sürtündü. Ama ensesinden madalyonun, örgüsünü tutan kesenin hemen üzerinde asılı olduğu yere kadar sadece pürüzsüz gümüş vardı.

Başını kaldırdı ve adamın niyetli bakışları nefesini kesti. Fısıltıyla, "İşin bittiğinde bana geri verir misin?" dedi.

Gözleri onunkileri yakarken başını salladı.

Kalbi hızla çarparak geri adım attı. Hızla atan nabzı kafasının içindeki davulun daha da sert çalmasına neden oluyordu ama teninin her zerresini kaplayan zonklamadan bunu fark etmedi bile.

Titreyen bir nefesle onun yanından geçip Ardyl ve Seri'nin kısa bir mesafe ötede beklediği yere baktı. "Hazır mısın o zaman?"

BÖLÜM 17

LIZZAN

Ardyl'in kavisli bıçaklı uzun glaive'i, Lizzan'ın kılıcına kıyasla yollarındaki yaprakları kesmekte daha iyi iş görüyordu, bu yüzden o ve Seri Caeb'le birlikte ilerledi. Lizzan Ardyl'in meşalesini aldı ve Aerax yanında olduğu halde onları takip etti. Oana'nın güneyindeki ormanın dev eğrelti otları yerlerini daha fazla ağaca bırakmıştı, ancak hamamların yakınlarındakinden daha küçüktüler ve geniş gövdeleri sanki yoğun bir ip kümesi birbirine dolanmış ve gökyüzüne doğru çekilmiş gibi görünüyordu. Titrek fener ışığında, açıkta kalan kökleri ve altındaki gölgeli oyuklar, boğumlu parmaklarını toprağa sokan ve kendilerini umutsuzca yere sabitleyen devasa elleri andırıyordu.

"Bu izleri ne yaptı?" Aerax sordu.

Lizzan dikkati dağılmış bir halde meşaleyi yere yaklaştırmak için durakladı. İki parmaklı toynaklar, kısa adımlar.

"Sanırım benekli bir karaca," dedi. Daha kuzeyde yaşamayan küçük bir geyik, bu yüzden izlerini tanıyamazdı.

"Caeb için iyi bir yemek mi?"

"Ve daha iyi avlanıyorlar. Onları sadece yolun karşısına geçerken gördüm. Bu onun için bir kovalamaca olacak."

Bir an için toynak izlerini incelemek için çömeldi ve Lizzan çaresizce onu bir yabancı olarak görmeye çalıştı - görülecek o kadar çok şeyi varken bunu yapmak kolay değildi. Lizzan ona madalyonu verdikten sonra, ayaklarını hiçbir şey kesemeyeceği için broklarını ve çizmelerini çıkarmıştı. Sadece beline bir iç çamaşırı bağlamıştı.

Avda az giymenin ne kadar pratik olduğunu inkâr edemezdi. Kan ve kir deri ve ketenden, deri ve kürkten daha kolay temizlenebilirdi. Yine de Aerax'ın tek amacının bu olduğuna bir an bile inanmamıştı. Lanet olsun ona, bakışlarının şimdi vücudunun üzerinde nasıl dolaştığını, omuzlarının geniş dağlarında nasıl oyalandığını, sonra çaresizce sırtının engebeli düzlüklerinden aşağıya, tüm kıçların en darına giden bir yolda nasıl ilerlediğini biliyor olmalıydı.

Ama bunun ona ya da ona bir yararı olmazdı.

Aniden gözlerini kaçırarak tekrar yola koyuldu. "Geride kaldık."

Önemli değildi. Önündeki izi takip etmek kolaydı. Ama yüreğindeki sızı, kafasındaki sızıyla eşleşiyordu ve Lizzan onunla yalnız kalacağına güvenmiyordu. Ona dönmeyeceğine ve beynindeki her tırtıklı düşünceyi onun öpücüğünün sıcak zevkiyle köreltmeyeceğine güvenmiyordu. Bu pürüzlü düşüncelerin tam ve acı verici bir itirafa yol açmayacağına güvenmiyordu - ama ona bir bebek gibi davranmıyordu. Vela onu korumakla görevlendirmişti. Ve Lizzan kalplerin de nasıl korunmaya ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu. O yüzden bu şekilde devam etmeliydi. Yabancılar gibi.

Beklemek için durmuş olan Seri ve Ardyl'e yetiştiler . Çünkü Caeb patikaya doğru dönmüş ve sanki iki asi çocukmuşlar gibi sabırsızca kuyruğunu sallıyordu. Aerax sırtarak kedinin çenesinin altını kaşdı ve onu tekrar ileri gönderdi.

Glaive'ini savuran Ardyl, Caeb'in altından geçtiği bir sarmaşık yumağını kesti. "Nasıl oldu da uzun dişli bir kediyle arkadaş oldun?"

Bir anda Lizzan ve Aerax artık yabancı değil, bir bütün olmuşlardı. Bu hikâyeyi pek çok kez anlatmışlardı.

Asla hepsini anlatmazlar.

"Koth'un doğu toprakları Düşmüşler'in tabanına doğru yükselir. Dağlar," dedi Lizzan onlara. "Orada ava çıktık ve Caeb'in annesinin çoktan ölmüş olduğunu gördük."

Aerax başını salladı ve Seri ile Ardyl önden yürüdükleri için onun yüzünün nasıl karardığını görmediler. "Bir avcının tuzağına yakalanmıştı."

"Ve emzirdiğini görebiliyorduk, bu yüzden Aerax onun izlerini ine kadar takip etti. Orada Caeb'i bulduk," dedi Lizzan. "Gözleri daha açılmamıştı bile."

"Onu ölüme terk ederdim, çünkü ben avlanırken korkacak bir kar kedisi daha eksilmiş olurdu." Aerax'ın bakışları onunkileri yakaladı, meşale ışığı

İfadesinde yumuşama vardı. "Ama Lizzan bir göl dolusu gözyaşı döktü ve yavru kediye eve götürüp ona bakmamı istedi. Böylece benimle birlikte avlanabilecek hale gelene kadar tam iki yıl boyunca ona bakıcılık yaptım."

Lizzan şakacı bir tavırla gözlerini ona dikti. "Sanki sana yardım etmemişim gibi konuşuyorsun. Ettim."

"Onu sevmek ve öpmek için gelir ve banyo zamanı geldiğinde uçup giderdin."

"Çünkü banyo yapmayı sevmezdim." Aerax'la aynı banyoyu paylaşmanın ne kadar güzel olduğunu keşfedene kadar sevmemişti. Onun da çok iyi bildiği gibi. Aerax'ın bakışları onunkileri tutmaya devam ederken karnının alt kısmına doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Ben de banyo yapmayı sevmiyorum," dedi Seri ve Ardyl'in, yanına yaklaşan herkesin çok iyi bildiği kahkahalı cevabını umursamadan duymazdan geldi. "Kedi olmayı ve kendimi yalayarak temizlemeyi tercih ederim."

Ardyl ona "Kamp kurarken at bokuna bastın," diye hatırlattı.

"Çizmelerimi yalayacağımı söylemedim," diye alay etti kız Aerax'a dönüp bakmadan önce. "Caeb şimdi kaç yaşında?"

"Beş ve on civarı."

"Bu benim yaşım kadar." Seri kediye yüz ifadesinde yeni bir takdirle tekrar baktı. "O halde seni anlıyor gibi görünmesine şaşmamalı. Kurtların ve atların bu kadar iyi eğitildiğini görmüştüm ama bir kedinin böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama uzun zamandır seninle birlikte."

"Demek öyle," dedi Aerax ve başka bir şey eklemedi.

Çünkü daha fazlası yalan olurdu. Caeb'in anlayışının yaşıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kedi iki yaşındayken de onları aynı şekilde anlamıştı.

Aerax ve onun anlatmayacağı kısım buydu ve Lizzan'ın hatırlamaktan nefret ettiği bir anıydı, Aerax'a ilk avında eşlik ettiği heyecan dolu bir gün olarak başlamıştı. Neredeyse bir yıl boyunca birlikte kılıç talimi yapmışlardı ve Aerax ona, karlar eridiğinde onu da yanında taşraya götüreceğine söz vermişti.

Büyük bir kar kedisinin leşini yüzen küçük bir avcı grubuyla karşılaştıklarında henüz öğlen bile olmamıştı. Kar kedileri, kendi hayatlarını umursamayan aptallar dışında nadiren avlanırdı ve avlandıklarında da neredeyse her zaman kürkleri ya da

Çünkü insan etinin tadına bakmaya başlamışlar ya da köyün hayvanlarını kesiyorlardı.

Ve eğer o ve Aerax fark edilmemiş olsalardı, muhtemelen bunu bir daha hiç düşünmeden yollarına devam edeceklerdi. Ama onlar

görüldü.

Lizzan avcılardan hiç korkmamıştı. Aerax herkese olduğu gibi bu dört adama karşı da temkinliydi ama onun bile avcılarının varlıklarına gösterdikleri öfkeli tepkiyi ya da kaçmalarına izin vermemeleri için bağırımlarını beklediğini sanmıyordu.

Avcılar kılıçlarını çekmiş olarak üzerlerine saldırdıklarında her şey tamamen gerçek dışı görünmüştü, sanki çocuktan biraz daha büyük olan bir kız ve bir oğlan tehlikeli bir tehdit oluşturuyormuş gibi. Lizzan hemen kendi kılıcına uzandı, gerçi kısa ve kördü ama Aerax alıştırmayı yaptıkları silahı getirmemişti. Sadece avını temizlemek ve giydirmek için kullandığı kısa bıçaklarla . Bu yüzden kız onun önüne geçerek ikisini de korumaya hazırlandı.

Ve orada, hayatının büyük bir bölümünde tek başına hayatta kalmış, ormandaki yırtıcıları izleyerek avlanmayı öğrenmiş genç bir çocuğun başına gelenleri öğrenmişti.

Serbest bırakılmış bir canavar gibi en yakındaki avcıya saldırdı, kürk ve bıçaklardan oluşan vahşi bir kasırga adamın boynunu parçaladıktan sonra bir sonrakine saldırdı, adamın panikle savurduğu kılıcın yanından dizinin arkasını kesti. Avcının çığlık attığı gibi,

Aerax onu bağırsaklarından gırtlığına kadar açtı ve ancak bir dakika geçmişti ki

Ölmek üzere olan adamın üzerinden atlayıp bir sonraki adamın göğsüne tüm gövdesiyle çarpmadan önce, dişleriyle avcının boğazını parçalayarak hırladı. Sonra yere kan ve gırtlak eti tükürdü, son avcıya baktı ve hırladı.

Adam kaçmış, Aerax da onu takip etmişti; bu sırada Lizzan az önce gördüklerine inanamayarak titriyordu. Onu neredeyse tam bir yıldır tanıyordu, neredeyse tam bir yıldır birlikte çalışıyorlardı. Onu daha önce hiç böyle hareket ederken görmemişti. Kimsenin böyle hareket *edebileceğini* bilmiyordu. O bir çocuk gibi değil, vahşi bir hayvan gibiydi.

Donup kaldığı birkaç dakika geçmişti, sonra kendini toparladı ve takip etmeye başladı - ta ki uzaktan duyduğu çığlıklar Aerax'ın adamı çoktan yakaladığını söyleyene kadar.

Sonra avcılarının neden böyle tepki verdiklerini keşfetmişti.

Bir Hanani canavarını öldürmeye karşı gerçek bir yasa yoktu. Bir insan da genellikle başarılı olamazdı. Damarlarında Tanrı Hanan'ın kanı taşıyan bu hayvanlar sadece türlerinin diğer üyelerinden daha büyük ve güçlü değil, aynı zamanda çok daha zekiydiler. Herhangi bir insan kadar zeki oldukları sık sık söylenirdi. Ama birçoğu

insanlardan uzakta. Ve Hanani'lerden birini öldürmek Çünkü çoğu insan hayvanı ancak kendini savunurken öldürebilirdi. Birini *avlamak* Lizzan'a bir çocuğu avlamak kadar hayal edilemez bir dehşet gibi görünüyordu.

Yine de dört adamın yaptığı açıkça buydu ve sonra kar kedisinin gümüş kanını -sanki satmaya niyetliymişler gibi- fiçılara boşaltmışlardı ki bu Lizzan için dehşet üstüne dehşet demektir.

O ve Aerax gördüklerini anlatmış olsalardı, herkes için olacağı gibi. Yani avcılar onları susturup ölüme terk etmek istemişlerdi.

Aerax ona döndüğünde, yüzü ve kürkü avcılarının kanıyla kaplıydı, kar kedisini asılı olduğu ağaçtan indirirken kontrolsüzce ağılıyordu. Lizzan kendini Aerax'ın kollarına atmış, ona sıkıca sarılmış ve birlikte sığınağı aramaya koyulmuşlardı.

Orada, henüz dişleri bile olmayan küçük bir tüy yumağı olan Caeb'i buldular.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde, Caeb'i küçük bir süt kesesinden emzirirken, minik pençeleri boynunu yoğurup iğnemi pençeleriyle ona batarken, Aerax ona bir daha asla dehşete kapılmadan bakamayacağından korktuğunu itiraf etmişti.

Ama Lizzan'ı korkutmamıştı. Onun yerine onun *için* korkmuştu. Koth'ta kimse onu görmemiş gibi davranmıyordu... ama eğer bir gün yine bir adamın boğazını parçaladı. Korkarlardı ve insanlar korktukları şeylere zarar verirlerdi. Lizzan o genç yaşında bile bunu biliyordu.

Ve bir şifacı olan annesinin annesine Hanani kanının ne işe yarayabileceğini sorduktan ve böyle bir şeyden bahsetmemesi söylendikten sonra

kötü şeyler-Lizzan Caeb için de korkuyordu. Ama neden korkması gerektiğini bilmiyordu, ta ki Cernak ona yozlaşmış keşişlerin ve karanlık büyücüler kan için servet öderlerdi.

Aerax'a söylemişti ve o da kabul etmişti - Caeb'in gerçekte ne olduğunu asla söylemeyeceklerdi. Ve Caeb ona tehlikeyi açıklayacak kadar büyüdükten sonra, o da aynı kararı vermişti.

Lizzan bu söylentinin doğru olup olmadığını hiç bilmiyordu. Ve Shim, Hanani aygırı, insanların onun ne olduğunu bilmesinden korkmuyor gibiydi.

Ama ne o ne de Aerax Caeb'le riske girmek istemiyordu ve kedi de bunu istiyor gibi görünmüyordu. Belki korkudan bile değil, ama bu yüzden

insanlar sürekli onunla konuşmaya çalışmak yerine daha çok yalnız kalacaktı.

Şimdi ileride durakladı, yeni bir yöne dönmeden önce burun delikleri havayı koklarken çırpınıyordu. Lizzan da bir koku aldı, çürümenin tatlı ve pis kokusu.

"Bakalım bu sarmaşığa takılmış bir şey mi, yoksa sadece ölü bir şey mi?" dedi ve koku onu bir ağacın dibine dolanmış yeşil bir sarmaşığa tavşan büyüklüğünde bir maymunun dolandığı yere götürene kadar kedinin yanında . Lizzan parmaklarıyla Caeb'in kaşdı. "Onu bizim için bulmuşsun. Sana teşekkür ederim. Şimdi git ve kendi yemeğini ye."

Aerax'a baktı, o da kaşlarını kaldırarak sessizce kalmasını isteyip istemediğini sordu. Başını iki yana sallayarak ona gitmesini söyledi ve Caeb'le birlikte hızla gölgelerin arasında kaybolmalarını izledi.

"O asmayı biliyorum," dedi Ardyl yaklaştıklarında. "Güney ormanında, Lave nehrinin Kaynayan Deniz'le bulunduğu yerde de yetişir ama orada asma daha büyüktür. Çok daha büyük. Çürüyen suları köklerini beslerken sarmallarına yakalanmış genç bir tuzak çenesi gördüm. Biz ona daraltıcı sarmaşık diyoruz."

"Demek ceset sarmaşığı da öyle." Lizzan hançerinin ucunu sarmaşığın tüylü yüzeyine dokundurdu. Annesinin parmağını kavrayan bir bebek gibi, asma

nazıkçe ona doğru kıvrıldı. "Ama o maymunun boyutlarında değilseniz, bu dikenlerden biri derinize battığında dikkatli olmanız . O kadar zehir seni hemen olmasa da ağır bir uykuya yatıracaktır. Yine de kampa yürüyerek dönebilirsiniz. Tek tehlike, sarmaşığın yakınında uyuyakalırsanız ve sarmaşık çıplak bir uzvunuzu kavrarsa uyanmazsınız. Ayrıca zehir size doğruları söyletecektir."

"Bu bir tehlike değil," dedi Seri. "Parsatheanlar yalnızca doğruyu söylerler."

"Söylemeye niyetli olmadığınız gerçekler varsa bu bir tehlikedir. Bir keresinde beni arabasına eşlik etmem için kiralayan bir tüccara, her ağzını açtığında o yumrulu fikrini söylemesinin, birisinin patlatmasını izlemeye benzediğini, dökülenlerin mide bulandıracağını çok iyi bildiğini ama yine de başka tarafa bakmanın imkansız olduğunu söylemiştim."

Ardyl güldü. "O iş ne kadar sürdü?"

"O gün botunu kırıma soktu." Lizzan bıçağıyla ceset sarmaşığından bir parça kesti ve pelerininin yuvarlarken çıplak ellerini korumak için kullandı. Onu kullanmayı o kadar çok istiyordu ki. Hem de çok kötü bir şekilde. Ama zehir onu bayıltana kadar Aerax'ı zorlukla koruyabilirdi.

Sabah olduğuunda, daha zayıf bir ilacın artık üzerinde hiçbir etkisi olmadığını birçok denemeden biliyordu. "Eğer sadece uykuya dalmak için yardım istiyorsan

Bu kıllar senin derinde. Bu tüm savaşçılarınla paylaşmanız için yeterli. Yanımızda getirmiş olmamız gereken nemli bir jüt çuvalda tam bir tur saklanacaktır."

Seri bobini almak için elini uzattı. "Dikenlerden birini kendime batırsam bile umurumda değil. Bütün bir gece ölümler gibi uyumaya niyetliyim."

"O zaman şanslı olan sensin," dedi Ardyl, açtıkları yola geri dönerlerken. "Bu akşam ilk nöbeti ben tutacağım. Yarım geceyi parmaklarımla kulaklarımı tıkayarak kampı koruyarak geçireceğim."

Lizzan için bu sadece gürültünün en kötüsünü içeride tutacaktı. Ve ağrıyı da.

"Gürültüye o kadar da aldırmiyorum." Seri el fenerinin yapraklara takılmaması için sarkan bir eğreli otunun altına eğildi. "Onun yerine sanki yutulacakmışım gibi hissediyorum. Ya da sanki tüm bu ağaçlar yakında devrilecek ve beni ezecekmiş gibi."

Ardyl ona "Gökyüzü açlığı çekiyorsun," dedi, sonra Lizzan'a baktı ve açıkladı, "Lave nehrinde ittifak ordusuna katıldıklarında savaşçılarımızın çoğuna aynısı oldu, özellikle de Ormanlar ya da balta girmemiş ormanlar. Yanan Ovalar'da gökyüzü açıktır. Güneşin ve ayın her doğuşu ve batışı orada görülebilir. Ama burada . . ." Yukarı baktı. "Görünüşe göre hiç yıldız yok. Ayın dolunayı üç gün geçtiğini biliyorum ama o da bu yaprakların ardında saklı. Yolda ya da açıklıkta bile gökyüzü dar bir görüş alanına sahip. Zamanı takip etmek neredeyse imkansız. Ve her şey öyle-"

"Korkunç," dedi Seri.

Ardyl başını salladı. "Ben de pek sevmiyorum."

"Gökyüzü açlığı." Sinirli bir surat ifadesi takınan Seri bir kökü tekmeledi. "Ağabeyime söyleme. Üzerime titrer. Tyzen'e de bir şey söyleme, yoksa ağaçları kesmeye başlayabilir."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim." Ardyl'in dudaklarının kenarları seğirdi. "Ama söylemek zorunda olmayabilirim. O dikenle kendini çoktan deldin mi?"

Kız farkına vararak inledi.

"Stranik Geçidi'nden geçtin," dedi Lizzan. "O zaman gökyüzü açlığı hissetmedin mi?"

Seri başını iki yana salladı. "Bu farklı bir şey."

"Ama sen bir dağın altındasın. Ve hava tamamen karanlık."

"Şimdiye kadar gördüğün en koyu karanlık," diye onayladı kız.

Ve sadece birkaç yıl önce, bu tünel sadece bir efsaneydi - zamanın başlangıcından, tanrıça Temra'nın gökyüzünün tonozunu kırdığı ve yumruklarının vuruşuyla dünyayı yeniden şekillendirmeye başladığı zamandan kalma bir hikaye. Söylenenlere göre yılan tanrı Stranik, vücudu batı diyarlarına kadar uzanırken uykuya dalmış ve Temra'nın yumrukları Astal dağlarını yükselmeye zorladığında, uyuyan tanrının üzerini örtmüş. Uyandığında ve sürünerek uzaklaştığında, vücudunun şekli dağların altında bir geçit bıraktı.

Ancak eski zamanlarda bu tünel bir iblisi hapsetmek için kullanılmış ve mühürlenmişti... Ta ki bir nesil sonra Yok Edici tüneli açana kadar. ve ordusunu geçirdi. Hapishanesinden kurtulan iblis Blackmoor'a musallat olmuş ve geçit hortlaklarla dolmuştu. Ancak iblis öldürüldükten sonra güneydeki Blackmoor'dan kuzeydeki Krimathe'ye güvenli bir yol açılmıştı. Ama bu, Lizzan'ın hiç gitmediği bir yoldu ve eğer Temra merhametliyse, asla gitmeyeceği bir yoldu.

Ardyl'alaycı bakışı Lizzan'a tünelden bahsederken sesindeki dehşeti tamamen bastıramadığını söyledi. "İçinden geçmek istemez miydin?"

Lizzan kendini bir yılan çukuruna atmayı tercih ederdi. "Beğendiniz mi?" "Arabacıların anlattığı kadar korkunç değil," dedi Seri. ona ciddiyetle anlattı, belli ki orada olan dehşetten hoşlanmıştı. "Etrafa saçılmış kemikler, fener ışığında onlara uzun süre bakarsanız hareket ediyor gibi görünebilir. Ama hortlaklar temizlendi. Ve ensemdeki tüyleri diken diken edecek hiçbir iblis büyüü hissetmedim."

Lizzan'ın ensesindeki tüyler *şimdi diken* diken olmuştu. "Sen benden daha cesursun." "Stranik'in pullarının şekli hâlâ taş duvarlara kazınmıştı ve Onları başından sonuna kadar net bir şekilde görebilirdiniz." Elleriyle başının üzerinde bir yay çizerken kızın sesini huşu doldurdu, sanki şimdi bile tünelin duvarlarını hayal ederek. "Vücudunun açıklığı bizim yarım turda kat edebileceğimizden bile daha uzun."

Yılan derisini andıran ışıksız bir mağarada geçirilen iki hafta. Lizzan ürpererek, bu korkunç görüntüden kurtulmak için başını salladı.

"Bazılarımız bu yolculuktan diğerlerinden daha çok keyif aldı," dedi Ardyl diğer savaşçıya eğlenen bir bakış atarak. "Ne kadar gürültülü olursa olsun, ormanı bir daha tünele değişmem."

"Yapardım," dedi kız.

"Yakında ticaret yapacak bir ormanınız kalmayacak," dedi Lizzan onlara. "İki gün sonra yol Cleastan vadilerine tırmanacak ve bu ormanı geride bırakacak. Ve eğer çok şanslıysanız, gelen yağmurları da kaçıracaksınız. yılın bu zamanı."

Seri ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Her gün yağmur yağıyor."

"Sadece kısa bir süre için yağmur yağar. Yakında gelecek olan bahar Temra'nın Kalbinden gelen tufan." Şiddetli yağmurlar, Astal sıradağları ve Dişli Dağlar arasındaki ıslak bir okyanus rüzgârıyla kuzeye taşındı. Koth'a ulaştığında, kalp rüzgarı son karları eriten ve ilk çiçekleri müjdeleyen ılık esintiden başka bir şey değildi ... ve Lizzan'ın

yılın en sevdiği zamanı. Boğazındaki ağrıyı bastırarak devam etti, "Ama tepelere doğru yeterince uzaklaşırsak yağmurların en kötüsünden kaçınmış oluruz... gerçi hava o kadar da sıcak olmayacak. Yeterince kürkün var mı?"

Çünkü hiçbir Parsathean tunik giymiyordu. Birkaç kadın dışında Ardyl'in yaptığı gibi göğüslerini bağlayan savaşçıların belden yukarısı çıplaktı.

Ardyl ona, "iyi durumda," dedi.

Belki bir Kothan yazı için. Ama daha uzun kalırlarsa, kuzeyde ihtiyaçları olan şeyi bulabilirlerdi.

"Yolda pek çok tehlikeyle karşılaşacağımızı düşünüyor musun?" Seri sözlerinde hafif bir yavaşlama ve geveleme ile sordu. "Çünkü bu yolculuğa henüz çıkmadık ve Yvenne'nin Ejderhası'nın başı olmaya layık olduğumu kanıtlamam gerekiyor."

Ardyl sırtı. "Henüz bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Şimdiye kadar düşündüğüm pek çok harikulade başarı var," diye yakındı kız. "Ama sadece bir deri kanatlı bana daldı. Ve ben onu öldürmedim bile."

"Sabırlı ol." Ardyl onu teselli ederken Lizzan' eğlenen bir bakış fırlattı. "Önümüzde bir büyücü-kral var."

"Ama eğer bir savaş olursa, Kelir beni ondan uzak tutacaktır."

Diğer savaşçının eğlencesinin bir kısmı azaldı. "Ve eğer Kelir , ben yaparım."

Seri'nin gözlerinde aniden yaşlar parladı. "Buradaki savaşçıların en genciyim ama yine de tam anlamıyla bir savaşçıyım."

," dedi Ardyl'in nazik cevabı. "Ama Kelir ve ben senin yaşlı bir savaşçı olduğunu görmek istiyoruz; Maddek ve Yvenne de öyle."

"Vela da öyle." Yanaklarını silen Seri, Lizzan'a baktı. "Korunduğumu göreceksin... ama neyden korunmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Lizzan'ın kalbi midesine indi. *Temra Ana, şimdi ona merhamet et.* Kızın duyduklarını tamamen unutmuştu.

Durdu ve başındaki ağrı aniden daha çok bir diken gibi göründü. Diğer iki kadın yüzlerini ona döndüler, Seri'nin bakışları yalvarırcasına, Ardyl'inkiler ise sanki Kelir ona Seri'nin inandığı şeyi çoktan söylemiş gibi hafifçe kısılmıştı ve Lizzan'ın kızın yanlış anlamasını düzeltmesini beklediler.

"I . . ." Ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yüzünü buruşturarak ilerledi. "Söylediğimi duyduğun şey gerçek değildi. İlk gördüğüm Aerax'tı ama sarhoştum ve incinmişim - ve daha da incinmekten korkuyordum. Bu yüzden ona onun yerine seni koruduğumu söyledim."

Seri'nin dudakları yuvarlandı, kaşlarının arasında küçük bir şaşkınlık çatlağı oluştu. Bakışları Lizzan'inkilerle buluşmadan önce Ardyl'e kaydı. "Vela sana beni korumanı söylemedi mi?"

"O . Gerçi ihtiyacın olursa elbette yaparım. Ama Vela'nın talebi bu değildi."

Kız başını sallamadan önce biraz daha düşünmüş gibiydi. "Bu iyi haber o zaman, değil mi? Tanrıça korunmaya ihtiyacım olmadığını biliyor, çünkü kendimi gayet iyi koruyabilirim. Belli ki prensinizin buna daha çok ihtiyacı var. Bir kılıç bile taşıyor." Aniden kaşları tekrar birbirine yaklaştı. "Kendini kurtarmak için ona yalan söylediğin halde mi? Yani o senin düşmanın mı? Ama arkadaş gibi görünüyorsunuz. Vela neden senden bir düşmanı korumanı istesin ki?"

Boğazını sıkıan Lizzan başını salladı. "O düşman değil."

"Ona yalan söylersen sen de dost olmazsın," alay etti Seri Ardyl'e bakmadan önce. "Bu büyük ittifakın Yok Edici'ye karşı durabileceğine dair hiçbir umudum yok. Bu diyarlar, dostlarına sürekli yalan söyleyerek onlara düşman gibi davranan insanlarla doluyken değil. Korku içinde yaşadıklarında değil

Onlara en yakın olan insanlar, onlara zarar verenler olacaktır. Sevdikleri insanların kendilerine zarar vermeyeceğine bile inanamıyorlarsa, yeni tanıştıkları savaşçının yanlarında savaşacağına nasıl inanabilirler?

Onlar mı? Böyle bir ittifakta nasıl bir güven olabilir? Ve güven olmadan, nasıl güçlü kalabilir?"

"Belki de korku yeterli olacaktır," dedi Ardyl sessizce.

"Sadece bir şeyden daha fazla korkana kadar. O zaman ittifak dağılacak. Dolayısıyla korkuları tarafından yönetildikleri sürece umut da olamaz." Kızın

Umutsuz ve öfkeli bakışlar yeniden Lizzan'ın üzerine yerleşti. "Ve sen bir sarhoş ve yalancısın."

Göğsüne keskin bir taş saplanan Lizzan başını salladı. "Bu doğru." Seri tiksintiyle nefesini tuttu ve ilerledi.

Daha yavaş ilerleyen Lizzan, Ardyl'e, "Belki de ona tutması için asma vermemeliydim," dedi.

"Belki de." Diğer kadının bakışlarında hem çelik hem de sempati vardı. "Ve belki de daha az içmelisin, böylece gerçeklerin söylenmesinden korkmana gerek kalmaz."

Lizzan'dan yükselen kısa kahkaha ağrıyan kafasında çınladı. Bütün gün şarap tulumundan içmişti. Yaptığı onca iyilik için. "Yani ben Vela tarafından da söylendi. Ama ben bunu tavsiye etmiyorum. Bu sadece daha fazla acı çekmenize neden olur."

"Sadece seni daha çok önemsedığı için."

"Daha fazla umursayamazdım. Zaten çok fazla önemsiyorum."

Ardyl başını salladı ama bakışları , başı eğikti. "Duyuyor ... ?"

Lizzan Ardyl'le birlikte açıklığın kenarına doğru koştu ve orada durdular. Ardyl dehşet içinde, "Belki de asmayı tutmasına izin vermemeliydik," dedi.

Çünkü Seri çoktan kampa dönmüştü ... ve kardeşine Lizzan'ın sarhoş ve yalancı olduğunu bağıırıyordu. Daha önce uyuyakalmış olan biri varsa bile, o anda ve Lizzan kendisine bakan bazı Parsathean savaşçıların yüzünde yalanın taşa dönüştüğünü gördü ve Kothan askerlerinin kahkahalarını duydu.

Ama en azından Aerax buna tanıklık etmek için orada değildi, bu yüzden Lizzan kendisi hakkında ne söylendiğini ya da kimin ne düşündüğünü umursamadı.

Hiç umurunda değildi.

BÖLÜM 18

AERAX

B Aerax avdan döndüğünde, kamp ateşleri sadece sabah yemeğini hazırlarken kolaylık sağlaması için canlı tutulan kömürlere kadar yanmıştı. Küçülen ay hâlâ dolunaya yakındı ve etrafı aydınlatacak kadar yüksekti.

gümüş ışıkla aydınlatıyordu. Her şey ormanda hiç kadar sessizdi, sanki tüm kamp Lizzan'ın asmasından faydalanmış gibiydi, yine de Lizzan'ın daha önce yatağını yaptığı yere doğru yürürken nöbet tutan iki Parsathean'ın bakışlarını hissedebiliyordu. Arkasından Caeb geliyordu, onu şafağa kadar çiğnemekle meşgul edecek kadar büyük bir yaban domuzu butunu sürüklüyordu.

Açıklığın kenarındaki ağaçların altındaki gölgelere yalnızca ay ışığının en zayıf parıltısı ulaşıyordu. Lizzan'ın yatağı orada . Ama onu bulmakta hiç zorlanmadı, Caeb'i birkaç adım takip ederek pelerinine sarınmış, sırtını bir ağaç gövdesine dayamış oturduğu yere vardı.

Yaban domuzunun burnunu ve çenesini, uzun ve kanlı dişleri hâlâ takılıyken Lizzan'ın ayaklarının dibine bıraktı. Kafanın tamamı o kadar büyüktü ki onu kolayca taşıyamazdı ama Aerax bu hediyenin Lizzan'ın hoşuna gideceğini düşündü.

"Benekli bir karaca değildi," dedi, sırtarak onun önünde çömeldi. "Ayrıca bir annesi vardı. Bu yüzden bana bunu verdiğin için şanslıyım."

Babasının madalyonunu başının üzerine kaldırdı ve onun uzanan elini görmezden gelerek, boynuna tekrar takmasına izin verene kadar yaklaştı.

"Bir ozan domuzu mu?" Ona bakarken yüzünde gölgeler . "Yaralandın mı?"

Kaşlarını çatarak karanlıkta onu inceledi. Sesi neredeyse geçmiş kışlarda, tam yedi gün boyunca öksürükle savaşıarak yatakta yattığı zamanki kadar boğuk geliyordu. "Uyumuyordum. Uyumuyor musun?"

"Kısa bir süre için yaptım." Nefesi titredi. "Sonra yapamadım."

Şimdi sesi bitkin geliyordu. Ve bakışları alıştığında, ona çok zayıf görünüyordu ... ve gözyaşlarına çok yakındı.

Kalbini bir sızı kapladı. "Asmayı kullanmadın mı?"

Kısa kahkahası hiç de eğlenceye benzemiyordu ve umutsuzluğa daha yakındı. "Tehlike geldiğinde uyanamazsam görevimi nasıl tamamlayabilirim? Bunun yerine burada oturuyorum, her düşüncem kafamı parçalıyor."

Gözleri kapandı ve kirpiklerinin altından dökülen yaşlar onu mahvetti. Boğazı düğümlenmişti, yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Lizzan," dedi kalın bir sesle. "Seni inciten bu düşünceler nedir? Onları kovalayacağım."

Acı dolu bir kahkaha daha onu sarstı. "Yabancılar olarak pek iyi değiliz."

"Bunun için üzgün değilim."

"Hayır." Kız tekrar ona bakarken kirpikleri ıslak sivri uçlara dönüşmüştü. "Ben de senin düşmanım olmanı istemezdim."

"Asla olmayacağım."

"Yine de ben seni böyle yarattım. Tapınaktan beri sana yalan söyledim."

"Bunu biliyorum," dedi nazikçe, başparmaklarıyla kızın yanaklarını okşayarak. "I

şeyden önce seni görmek istedim, Lizzan. Tapınağın kapısından çıktığını ve önce bana baktığını gördüm. Senin koruman altında olduğumu biliyorum."

"Biliyor muydun? Elbette biliyordun." Elini onunkine koymak için uzanmadan önce titreyen bir nefesle kendi kendine cevap verdi. "Ama ben seni bundan daha fazlasından korumak istemiştim. Çünkü sana tüm gerçeği anlatmadım. arayışı."

Ona kaç kez yalan söylediği umurunda değildi. "Ne gerçeği?"

"İlk karın yağdığı gün, adımın efsaneleşeceği ve ailemin üzerindeki utancın kalkacağı görkemli bir savaş olacak ... ama ben o savaşta öleceğim."

"Hayır," dedi usulca. "."

"Aerax." Parmakları sanki her bir kelimeyi ona kabul ettirmek istercesine Aerax'ın parmaklarını sıktı. "Vela'nın olacağını söylediği şey buydu."

"Yani arayışı bırakacaksın."

"Ve yüzümde onun izini mi taşıyayım? Gerçekten terk edilmiş ve dışlanmış mı olayım?" Gözleri sıkıca kapandı ve daha fazla gözyaşı döktü. "Buna asla dayanamazdım."

"O zaman bu yol üzerindeki bir sonraki tapınağı ziyaret edip rahibeye ricada bulunacağız. Sarhoştun," diye hatırlattı ona. "Vela senden ne istediğini tam olarak anlayamadığın bir zamanda senin yeminini asla kabul etmemeliydi-"

"istediğim buydu," diye fısıldadı Lizzan ve sanki buzul bir rüzgâr Aerax'ından geçerek içindeki her şeyi dondurdu, kalbini durdurdu ve nefesini kesti. "Bu benim ödülüm."

Onun ödülü.

Aerax'ın içindeki her şey kar gibi ağır, boğuk ve donmuş görünüyordu. Caeb'in yemeğini bıraktığının ve kedinin hırlayarak yaklaştığının belli belirsiz farkındaydı. Lizzan'ın şimdi ona yaptığı konuşmanın yankısını belli belirsiz duyuyordu,

Sanki kötüler ve kefaretle ilgili açıklamaları kafasına değil de göğsünün boş çukuruna çarpıyormuş gibi, her kelime çarpmayan kalbine çarpıyordu.

Ama Aerax onunla birlikteyken asla uzun süre donup kalmazdı ve Lizzan'ın ellerine değen sıcak gözyaşları onu yeniden eritmeye başladı. Bir ateş yakmaya başladı. Lizzan acı dolu bir sesle, "Sadece sana acı çektirmemek istemiştin," dediğinde Aerax tüm gücüyle yanıyordu.

Aerax hiç acı hissetmedi. Çünkü ölmeyecekti.

Buna asla izin vermezdi. Vela'yı gökyüzünden koparmak anlamına gelse bile. "Bunun beni incittiğine inanıyor musun?" diye sordu ve Caeb'in sessiz hırıltısı

sesinin altını çizdi. "Şu anda hissettiğim şeyin acı olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü bu acı değil, Lizzan."

Kıpırdamadan durdu, bakışları onun yüzünü arıyordu. "Kızgın mısın?"

Kızgındı. Onu bu dünyadan götürecek herkesi yok edeceğini bilmiyor muydu? Yine *de* şimdi onu tehdit eden oydu. Hissettiği şey öfke değildi. İçini kasıp kavuran öfkeyi bu kadar ılık bir şey tarif edemezdi.

Kalbi, bastırmak için tüm gücüyle savaştığı öfke, çünkü *asla* ona öfkeyle dokunur muydu, ve hala yüzünü ellerinin arasında tutuyordu.

Arkasında, Caeb sanki bir kafesteymiş gibi ileri geri yürüyor, alçak sesle hırılıyor ve kınından çıkmış pençeleri her dönüşünde yeri yırtıyordu.

Lizzan'ın bakışları kediye kaydı ve Aerax'ın bakışlarıyla tekrar buluşarak yumuşak bir sesle, "Senin için en iyisi bu mu?" diye sordu.

Cevap vermeden önce boğazı düğümlendi. "Elimde kalanların en iyisi bu."

"Onların utancını ortadan kaldırmak için başka bir yol düşünemediniz mi?"

"Başka ne yolu var ki?" Acı dolu bakışları onunkileri aradı. "Kral 'nda olanlarla ilgili gerçeği söyleyerek mi? Biz söylediğimizde kimse inanmıyor."

"Yani ailen için en iyisinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Dudakları titreyerek ellerine doğru başını salladı.

Çenesi sıkıştı. "Onlara en iyisinin ne olduğunu düşündüklerini sormayı düşündün mü? Nelere bildikleri için Koth'ta kalmayı *seçtiler*. Sen Bir an için bile olsa utançlarını senin hayatınla takas etmeyi seçeceklerini düşündün mü? Hayır. Sizi hayatta tutacaksa *daha kötüsüne* katlanmayı seçerlerdi."

Göğsü sıkışmıştı. "Aerax-"

Artık ona dokunamazdı. Ellerini yüzünden çekerek ayağa fırladı.

"Kalplerini söküp atacaksın."

"Lütfen, bunu daha da zorlaştırma-" "Ve sen de *benimkini* yok edeceksin!"

Öfkesi ağaçların arasında yankılandı ve Caeb'inkine katıldı, kedi yüzüne doğru yankılanan bir inkâr kükremesi savurdu. Lizzan bir çığlıkla kulaklarını kapadı. Kamptan bağırışlar geliyordu ama Aerax dönüp bakmadı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Artık onun için hiçbir şey başka bir şey değildi.

"Bunu yapmana izin *vereceğimi* mi sanıyorsun? Görevini terk et," diye emretti.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülse de çenesi yukarı kalktı.

"Yapamam." "O zaman bir sonraki tapınakta kendi görevimi alacağım."

Aerax geri adım attı

Vela'nın onu görebileceği ve duyabileceği ay ışığına. Tanrıça söyleyeceklerini beğenmezse, onu ezmesi için bir ay taşı gönderebilirdi ... yine de bu onu durdurmazdı. "Benim ödülüm senin hayatını kurtarmak olacak, çünkü ona senden daha çok değer veriyor gibiyim."

Caebden öfkeli bir hırlama daha geldi ve Lizzan'ın yüzü buruştu, sanki kedinin öfkesi onun kalbini de onlarınkini yok edecekmiş gibi.

"Lütfen, Caeb-"

"Ve eğer Vela beni bir görevden mahrum bırakırsa, seni ellerinden ve ayaklarından bağlayacağım," diye söz verdi Aerax ona. "Seni hiç kar yağmayan bir yere götüreceğim ve hayatımızın geri kalanını orada geçireceğiz."

acı dolu bir kahkaha koptu. "Daha önce benimle gelmediğin halde şimdi amacını ve Koth'u terk mi edeceksin?"

"Hayatını bir kenara atacağına daha önce hiç inanmamıştım! Seni kurtarmak için yapmayacağım şey yok. Seninle Koth'a dönerdim, çünkü

Vela'nın gücü oraya ulaşamaz. Amcamı öldürür, kendimi kral yapar ve sürgününüzü iptal ederdim. İsimlerinizdeki tüm lekeleri silmek için kitapları yakardım. Ve eğer askerler size acı çektirmek için hala korkak diyorsa, bu kelimeyi fısıldadıklarında bile dillerini koparırdım."

Dehşet içinde ona baktı. "Nefret ettiğin her şey olursun."

Aerax sertçe güldü ve tekrar onun önünde çömelip ensesini sıkıca kavrayarak bakışlarının kendi bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Seni kurtarmak için bir canavara dönüşmem gerekiyorsa, yapacağım şey budur."

"Hayır," diye fısıldadı.

"Yapacağım. Gerçi bu bizi gerçekten yabancı yapar ama sen bunu zaten yaptın." Öfke hâlâ damarlarında kabarıırken ona şöyle dedi: "Senin hakkında bildiğim tek şey yumuşak kalpli, cömert ve güçlü olduğun. Ama bu görevi istemen ve ödül olarak ölümünü vermen aynı zamanda zalim, bencil ve zayıf olduğun anlamına geliyor."

Yüz ifadesi paramparça oldu. "Aerax-"

"Ve de korkakça," dedi adam ve kadın keskin bir nefes çekti, yumruğu karnına doğru uçtu ve sanki bir yarayı bastırmak ister gibi oraya bastırdı. "Sen kolay yolu seçerdin. Ama ben sana izin vermeyeceğim."

Gözyaşları tekrar kabardı ama onları reddetti. Gözlerini kapatarak yüzünü çevirdi, yüz hatları bir ıssızlık maskesine dönüşmüştü. "Benden uzak dur, Aerax."

Yine yabancılar gibi. İçini kaplayan öfke acıya dönüştü ama buna boyun eğmeyecekti. Yaban domuzunun sırtını Lizzan'a yaklaştıırıp yerleşen Caeb'e bir bakış atan Aerax dönüp kampa doğru yürüdü.

Ateşi yeniden yakmışlardı. Saçları uykudan dağılmış Leydi Junica ve Degg, birkaç Parsathean, Tyzen ve keşişle birlikte ateşin yanında oturuyordu. Caeb'in kükremesinin herkesi uyandırdığına şüphe yoktu - ya da Aerax'ın bağırışları uyandırmıştı.

Kelir'in yanına oturdu. Savaşçının diğer tarafında, Seri yatağında .

Degg, "Burada, ormanda kar yağmaz," diye yorum yapma cesaretini gösterene kadar kimse bir şey söylemedi.

Leydi Junica başını salladı. "Acı Yıllar boyunca öyleydi."

Aerax'ın annesi için de her şeyin kaybolmuş gibi görüldüğü yıllar. Ama Lizzan'ın, annesinin ölüme yaklaştığı kadar yaklaşmasına izin vermeyecekti.

"Kaynayan Deniz'e asla kar yağmaz," dedi Kelir. "Gerçi Vela isteseydi belki de yağardı."

"Ya da korkağın izin verebilirsin," diye mırıldandı hâlâ yataklarında yatan bir grup Kothan askeri.

Aerax ayağa kalkarken ateşin etrafındaki gerginliğin farkındaydı ama henüz bir canavara dönüşmeyecekti. Bunun yerine, askerler yataklarında dönüp onun kim olduğunu görene kadar bekledi, hâlâ avının kiri ve kanıyla kaplıydı.

"Eğer kurtarılmaya ihtiyacın olursa bu anı hatırla. Siz ölürken Lizzan *asla* seyirci kalmaz," dedi usulca, tehlikeli bir şekilde. "Ve eğer bunu test etmek isterseniz, boğazınızı kesmek için şimdi yanınıza geleceğim çünkü onun adını kirletmiş olsanız da, yorgun ve acı çekiyor olsa da, beni durdurmak için buraya uçacaktır. Tek şüphe yeterince hızlı olup olmayacağı. Test etmek ister misiniz?

Bu mu?"

Askerler sessizce başlarını salladılar.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi

Aerax.

BÖLÜM 19

LIZZAN

Tertesi sabah yağmur yağdı.

Rüzgâr orman örtüsünü savurarak kırık dalları yere savururken, yırtık yapraklar kar fırtınasında olduğu gibi dönüyordu.

Gri ışığın altında, ormanın mücevhere benzeyen tonları donuklaşmıştı ve Lizzan daha sefil bir yolculuk hatırlayamıyordu. Yüzü hâlâ kabuklu ve acılıyken ve gözyaşları neredeyse her sabah kürklerini ıslatmışken, bu yol boyunca yaptığı ilk yolculuğu bile.

Artık gözyaşı yoktu. Ve uykusu da. Kuzey faltının postu yağmuru tutuyordu ama altında yatarken onu kovalayan kâbusları uzak tutamıyordu. Bu yüzden şafak sökene kadar sadece başı çarparak ve midesi bulanarak bekledi.

Yoldayken yağmurdan memnundu. Orman hiç olmadığı kadar sessizdi, içindeki her şey fırtınanın dinmesini bekliyordu. Arkasından gelenler de farklı değildi. Kimse konuşmuyor, başları öne eğik sürüyorlardı. Lizzan kapüşonunu kaldırmış, grubun geri kalanından bir düzine adım önde gidiyordu; kimse vücudunu sarsan titremeleri görmeyecek, ateşin tenini nasıl yaktığını bilmeyecekti. Ayyaşın hastalığı bu kez her zamankinden çok daha kötüydü.

Tek başına ata bindi. Caeb onun yanında tempo tuttu ama sevecen bir okşayışta bulunmadı. Onun yerine Lizzan'ı izledi, sanki diğerlerini bırakıp görevini tamamlamak için hızla ilerlemediğinden emin olmak ister gibiydi.

Eğer aynı görev için olmasaydı, olabilirdi. Ama Aerax'tan kaçarken onu koruyamazdı.

Ve artık onun için gerçekten bir yabancıydı. Bu yüzden onu kurtarmakla neden ilgilendiğini bilmiyordu. Onunla konuşmadı ve bakışları onunkilerle buluştuğunda onda sadece sertlik gördü. Sadece öfke. Çünkü onun bencil ve zayıf olduğunu düşünüyordu.

. . . ve öyleydi. Lizzan bunu daha önce hiç bu kadar net görmemişti. Yine de onun suçlamaları düşüncelerine saplanan bıçaklara eklenirken, şimdi tek gördüğü önündeki boş yoldu ve sadece onun yargısının ağırlığını arkasında hissediyordu.

Ve tek istediği bu yolculuğun sona ermesiydi.

Yol yavaş yavaş yükseliyor, orman inceliş tepelere dönüşüyordu. Ama yağmurdan kaçamadılar. Çamur kısa sürede atının bacaklarını, çizmelerini ve pelerininin eteklerini kapladı. Konuşabildiği tek şey, bir sonraki hanın ne kadar uzakta olduğunu sorduğu zamandı.

Beşinci gün, yeşil bir vadinin içinde yer alan bir köye ulaştılar. Lizzan'ın burada geçirdiği son yaza dair mutlu anıları vardı.

Asık suratlı gri bulutların altında, yağmur damlayan köy o sıcak ve misafirperver köye pek benzemiyordu ama Lizzan'a daha iyi bir yer yokmuş gibi geliyordu. Titremeleri azalmış, baş ağrısı gerilemiş ve geriye sadece yorgunluk kalmıştı. Tek istediği uyumaktı ama rüyalarında onu bekleyen şeye dayanamıyordu. Orada, gerçekten de bir korkaktı. Kralın Yürüyüşü'nde Wraith'lerle karşılaşmıştı ama o zamandan beri onlardan kaçıyor.

Yağmur hâlâ yağıyor olsa da, hana doğru ilerlerken arkasından konuşmalar yeniden başlamıştı. Sıcak yataklardan ve ıslak olmayan ekmekten bahsedildiğini duydu ve Vela'nın tüm içkisini suya dönüştürmeye başlamasından bu yana midesinin izin verdiği ilk tam yemeği o da dört gözle bekliyordu.

Köy o kadar da canlı değildi. Onların geçişini izlemek için kapılarına gelen köylüler gibi herkes sessiz ve acımasız görünüyordu. Lizzan onların Yüzünde kış bakışları vardı ve göğsünde bir düğüm sıkılaşıyor kapüşonunu öne doğru çekti.

Hanın ahırında, diğerlerinin neşesi tamamen yerine gelirken Parsatheanlar ve Kothanlar atlarıyla ilgileniyordu. Lizzan hana tek başına gitmeden önce bineğiyle oyalandı. Akşam yemeği için çok erken olduğundan henüz hiçbir köylü mekâna uğramamıştı. Kapüşonunu taktı, bir gölgeli bir köşedeki masa. Diğerleri hanın ortasında kümeler halinde , ellerinde içki vardı ve bir barmaid daha fazlasını getiriyordu, rahat kahkahaları odada yankılanıyordu.

Aerax onların arasında değildi. Muhtemelen kendi yemeğini almadan önce Caeb'in yemeğini almaya ya da avlamaya gitmişti.

Hancı Lizzan'a doğru geldi ve kafasındaki zonklama geri döndü. Daha önce de başka hancıların bu düşmanca ifadeyi takındığını görmüştü. Sebep her zaman aynıydı. Her zaman aynı şekilde sona ererdi.

Ama savaşmak istemiyordu. Sadece yemek yemek ve sonra da uyumak istiyordu.

Lizzan'ın oturduğu yerin yanında duran hancı eğildi ve tısladı: "Size burada hizmet etmeyeceğim."

Lizzan çoktan gitmeye hazırlanıyordu. "O zaman yemeğimi ahıra götüreceğim-"

"Hiçbir şey almayacaksınız ve ahırlarda kalmayacaksınız. Bu köy, Vela'nın kendisine barınak ve yardım sunan herkese ne yaptığını çok iyi biliyor. onun işaretini taşıyanlar."

Yara izleri. "Ben lanetli değilim-"

"Daha önce de öyle demiştiniz. Ve bu köy sana inanmanın bedelini ödedi."

Lizzan gözlerini kapadı. Her zaman öyleydi. "Ne oldu?" "Çiftlik hayvanları katledildi. Daha önce hiç görmediğimiz kayboluşlar. Yedi gitti. *Yedi* kişi ve ikisi çocuk. Bu handa demirciyle oturup oğlunu dizinizde zıplattığınızı hatırlıyor musunuz? Söylediklerinize güvendiği için kendini unutmuş ya da affetmiş değil." Hancının sesi öfke ve kederle kalınlaştı ve yakıcı bakışları Lizzan'ın üzerinde gezindi.

"Şimdi buraya kırmızı bir pelerinle, sanki Vela'nın Seçilmiş'iymişsin gibi mi geliyorsun? Bizi kandıramazsın. Pelerinin sırlıslam olmuş ve sen onun Seçilmiş'i değil, terk edilmiş ve lanetlenmişsin. Eğer sabahı görmek istiyorsan, buradan kaç ve gölgenin bir daha köyümüzü karartmasına izin verme."

Boğazı yanan Lizzan ayağa kalktı. "Kaybolmalar köyün kuzeyinde mi yoksa güneyinde miydi?"

"Kuzey." Hancı sert bir attı. "Eğer gittiğin yön buysa, belki de burada yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Lizzan hiçbir şey yapmamıştı. Ama buna asla inanmadılar. Asla inanmadılar.

Ardyl'in yanına gitti, çevrelerindeki gürültülü konuşmaları duyabilmek başını diğer kadınınkine yaklaştırdı ve her kelimeyi boğazındaki sıcak sıvri taştan geçirmeye zorladı. "Burada bir köprüsü yarım günlük mesafede. Sabah hepinizle orada buluşacağım." Ardyl kaşlarını çatı. "Neden gidiyorsun?"

Lizzan buna cevap vermedi. Büyük olasılıkla Ardyl nedenini daha sonra, onları terk edilmiş bir köylüyle ilişki kurmamaları konusunda uyaran bir köylüden duyacaktı.

Kadın. Ama Lizzan'ın paylaşması gereken kendi hikâyesi vardı. "Onlara İlris'in annesini anlatacak mısın?"

Ardyl hâlâ kaşlarını çatmış olsa da başını salladı. Lizzan ona teşekkür etti ve ahıra doğru aceleyle ilerledi, aceleyle atını eyerlerken dinlenmesinin kısa sürmesi için atından özür diledi. Ama şimdi oyalanamazdı. Bunu çok iyi biliyordu.

Yine de çok geç kalmıştı. Atını ahıra doğru sürerken, yola çıkan patikada, başlarında Lizzan'ın bir önceki yıl birlikte yemek yediği demircinin bulunduğu dört köylü yaklaştı. Kadının yüzü öfke ve intikam maskesiydi. Taşdığı ağır baltayla intikam almak istediğine şüphe yoktu.

Lizzan atından indi. Daha önce bir keresinde peşine düşen bir kalabalığın yanından hızla geçmeye çalışmış ve fırlatılan bir taş atının bir gözünü kör etmişti.

Lizzan hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilmesine rağmen onlara "Ben gidiyorum," diye seslendi. Ama en azından şimdilik sadece dört kişi vardı. "Beni bir daha görmeyeceksiniz."

"Brin'imi görmeyeceğim gibi mi? Hayır." Demirci başını salladı. "Buradan ayrılmadan önce, onu zıplattığın dizini alacağım."

Kalbi sızladı. Kıvrık saçlı, gülen çocuğu çok iyi hatırlıyordu. Ama yapmadığı bir şeyin bedelini ödemeyecekti. Elinden gelse demirciye ve köylülere de zarar vermeyecekti ve babasının madalyonu boynundayken Lizzan'ın kendini tutabilmesi gerekirdi.

Sadece onlar kadar savunması gerekiyordu. "Geri ," dedi demirciye. "Hemen geri çekilin."

Sonra midesi bulandı, çünkü her zaman Aerax'ı görüyordu. Ve her zaman Aerax da onu görüyordu, ama yine de bu bir sorun haline gelmeyecek kadar uzaktaydı.

Katliam. Eğer demircinin saldırısından önce kaçabilirse. Çünkü bunu görürse, bu köylüler için hiçbir umut kalmayacaktı.

Anında kaçma planını değiştirdi. Dönerek atının eyerine atladı ve onu hemen dörtlüye koşturmaya niyetlendi. Bunun yerine öfkeli bir çığlık yükseldi. Omuzlarının arasından gelen sert bir darbe Lizzan'ı öne doğru savurdu ve ahırın çamuruna yuvarlanmasına neden oldu.

Sersemlemiş bir halde, bileklerine kadar çamura batmış ellerine baktı. Baltanın yakındaki çamura ağır bir şekilde düşmesi ona ne olduğunu anlattı: Demirci silahı fırlatmıştı. Ve ona isabet etmişti. Eğer babasının madalyonu olmasaydı, ölmüş olacaktı.

Caeb'in sağır edici kükremesi kulaklarını yardı. *Oh hayır, hayır.* Temra hepsine merhamet etsin. Ayağa fırlayan Lizzan demirciye doğru koştu ve dev kedi havaya fırlarken bile kendini kadının önüne attı. Caeb'in aniden nasıl umutsuzca döndüğünü, sıçramanın ortasında yönünü değiştirmeye çalıştığını, pençelerini kınına soktuğunu ve başını aşağı eğdiğini gördü. dişleri onu kesmedi. Yine de göğsüne çarptı, devasa bedeninin ağırlığı onu çamura geri düşürdü.

Artık bağırarak nefesi bile kalmamıştı. Hırıltılı bir şekilde yan tarafına kıvrıldı, yanağı çamur ya da at pisliği tarafından yastıklanmıştı ve bunun bir önemi yoktu çünkü Aerax'ın elinde bıçakları vardı ama onun yanında diz çökmüş, kısık sesle adını söylerken köylüleri görmüyor gibiydi ve Caeb omzunu dürtüyor, çaresiz bir özürle miyavlıyordu.

Ama yine de gitmek zorundaydı. Caeb'in ani saldırısının yarattığı şaşkınlık ve şok demirciyi ve arkadaşlarını hareketsizliğe sürüklemiş olsa da, öfkeleri yakında onları tekrar . Ve şu anda sadece dört köylü vardı, ama yakında daha fazla olacaklardı.

Her zaman daha fazlası vardı. Ve eğer onun için gelirlerse, Aerax hepsini öldürecekti.

Ağrıyan göğsüne zar zor nefes alabilen Lizzan sürünerek ayağa . Aerax onun çamurlu yanaklarını avuçladı, bakışları onun yüzünü ararken teni kan içindeydi. Ama onun ötesindeki köylülere bakarken kara gözlerinin derinliklerinde ölüm parıldıyordu.

"Hayır," diye hırıldayarak adamın kavradı ve dikkatini tekrar yüzüne çekti. "Korkuyorlar ve yas tutuyorlar. Bırakın öyle kalsınlar. Ben gider gitmez bu iş bitecek."

Çenesi sıkılaştı ve ölümcül bakışları tekrar onun üzerinden geçti. "Neden gitmek zorundasın?"

"Çünkü gitmek benim için savaşmaktan daha kolay." Çok ama çok yorgundu; o kadar yorgundu ki bir sonraki cümlede sesi kesildi. "Bu beni bir korkak yapsa bile."

Birdenbire tekrar ona baktı. Yüz ifadesi , boğazı düğümlendi. "Lizzan-"

"Önemli değil." Ondan uzaklaştı ve atına doğru döndü. Her şeyi çok ağır görünüyordu, çamurlu botları çamurda ilerliyordu, kırmızı pelerini çamurla kararmıştı ve kalbi hayatının dönüştüğü boka saplanmıştı. "Artık hiçbirinin önemi yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

AERAX

Lİzzan'ın iğdiş edilmiş atı yolun kenarına bağlanmıştı. Aerax kendi bineğini durdurdu, bakışları yeri tarıyordu. Ahırdan çıkarken bile Caeb onu takip etmişti. Aerax da takip etmişti, kendi atını eyerledikten hemen sonra. İzleri ona yolun büyük kısmında kedinin onun arkasında kaldığını gösteriyordu ama burada yan yanaydılar ve bu yamacı kaplayan ağaçlık ormana doğru gidiyorlardı. Sanki Caeb'den kendisine eşlik etmesini istemişti.

Bunu yapan sadece Caeb olmayacaktı.

Aerax hızla izlerini takip etti. Adımlarını dikkatle atmaları, mümkün olduğunca az ses çıkararak ilerlemeleri ona amaçlarını anlatıyordu; ava çıkmışlardı. Çünkü Lizzan akşam yemeğini kaçırmış, Caeb de onunkini terk etmişti.

Çünkü bir baltanın ucuyla köyden uzaklaştırılmıştı. Defalarca, silahın sırtına doğru uçtuğunu gördü. Onun yere düştüğünü gördü. Diğer her şey keder ve öfke seli içinde kaybolmuştu. Duymuştu Caeb'in kükremesi herkesi hanın dışına çekmişti ve Parsatheanlar bir cevap istiyorlardı. Onların Vela'nın Mührü'nden, lanetten ve ölü çocuklardan bahsettiklerini duymuştu; Caeb terk edilmişti ve bir handa bile istenmiyordu. Yine de bunların *hiçbiri* mantıklı gelmiyordu. Lizzan'ın sadece Koth değil, burada da dışlanacağını ve sadece görmezden gelinip isimsiz bırakılmayacağını.

Peki ona söylememiş miydi? Lizzan şifa banyolarında, burada lanetlenmektense Koth'ta isimsiz kalmayı tercih edeceğini söylemişti. Ama Aerax onun ne demek istediğini anlamamıştı, çünkü tüm o lanetlerin nasıl olup da

Dünya onun parlayan mücevher olduğunu görmedi. Ama burada bile çamura atılmıştı.

Göğsü sıkışmış ve ağrıyordu, Caeb'le birlikte bir dizi izi incelemek için durdukları yerde durakladı. Kalbi boğazına çarptı. Kuzeye doğru yol aldıkça, orman ve içindeki yaratıklar Aerax'a ormandakilerden daha tanıdık gelmeye başlamıştı. Bu da öyle. Şekli ayaklarının üzerinde yürüyen bir adaminkine benziyordu ama üç kat daha büyüktü ve her adımda toprağı oyan kıvrık pençeleri vardı.

Bir woodstalker. Aerax çocukken devasa maymunlardan birini görmüştü. Savaşın ulumaları ve çığlıkları onu bir ağaçkakan ile bir güneş yırtıcı kuşunun bir mamutun kalıntıları için savaştığı karlı bir kanyona çekmişti sürüngeni yere sermişti. Caeb'inkilere rakip olan dişleri, ayaklarındaki ve ellerindeki tırpan gibi pençeleri ve uzun kollu gücüyle ağaçkakan dev yırtıcı kuşu parçalamıştı. Aerax bir daha asla böyle bir şeyle karşılaşmamaya özen göstermişti.

Ama şimdi Lizzan ve Caeb *iki kişiyi* avlıyordu.

Kalbi gümbürdeyerek peşlerinden koştu. İleriden gelen ilkel bir çığlık omurgasını buz gibi kesti ve Caeb'in kükremesiyle karşılık buldu. Artık ondan çok uzakta değildi. Bir derenin üzerinden atladı ve Caeb dönüp tekrar kükremeden önce ilerideki ağaçların arasından fırladı. Huş ağacı kabuğı kadar soluk, keçeleşmiş kürklü, dişleri zayıf ışıktaki parıldayan bir ağaçkakan ortaya çıktı.

Aerax, Lizzan'ın canavarın üzerine atlayıp bir ağacın uzun dalından omzuna sıçradığını ve kılıcını boynunun sapladığını zar zor gördü. Ağaçkakan çığlık attı, pelerininin kapüşonunu parçalayan ama derisinin üzerinde kayan pençeleriyle geriye uzandı. Kavrayan eli onu omuzlarından yakaladı ve Aerax elinde bıçaklarla ileri atılırken bile onu çekip çıkardı.

Bıçağı canavarın ayak bileğini kesti ve sonra yırtık kürkten bir avuç tutup kalın bacağına tırmanarak dizinin arkasına sapladı.

Ağaçkakan uluyarak öne doğru düştü, bacakları büküldü. Caeb açıkta kalan boğazına doğru hamle yaptı, dişleri kasların derinliklerine saplandı ve Göğsünden kıpkırmızı damarlar fişkırdı. Ağaçkakan güçsüzce kediye uzandı... Lizzan hâlâ kedinin eline yapışmış, boğuluyor ve çırpınıyordu.

Caeb'e seslenen Aerax, ağaçkakanın çırpınan bedenine doğru ilerledi. Lizzan'ın elleri boynundaydı, parmakları umutsuzca boğazındaki ince gümüş zinciri çekiştiriyordu. Dehşet kalbini yerle bir etti. Ağaçkakan

pençelerini pelerinine geçirmiş, pençeler kolyenin altına takılmış ve boğulmasına neden olacak kadar sıkılmıştı. Sadece gümüş zincirin derisini kesmesini engelleyen tılsım onu başının kesilmesinden kurtarmıştı ama nefes alamazsa onu kurtaramayacaktı.

Aerax zinciri daha da sıkmadan gümüş halkaları koparamazdı. Kılıcını kaparak, dikkatlice pençe ile kılıcın arasına sıkıştırdı. kolyeyi tüm gücüyle indirmeden önce. Bıçak pençenin emaye yüzeyini zar zor çizdi.

Caeb onu kenara itti, pençeyi kanlı çenesinin arasına aldı ve pençeyi ikiye ayırdı.

Zincirdeki gerilimin çözülmesiyle Lizzan serbest kaldı, kontrolsüzce öksürmeden önce hava yuttu. Aerax onu kollarıyla yakaladı ve bir başka öksürük krizine girerken onu sıkıca tuttu.

Yine de Aerax onu kadar uzun süre tutamadı. "Diğerini sen mi öldürdün?"

Hâlâ öksüren, yüzü kıpkırmızı olan Lizzan başını salladı ve bir yaylı tüfek ateşleme taklidi yaptı.

"Yaralı mı?"

Parmaklarını göğsüne saplayarak başını salladı.

Yaralı o zaman. yüzden işini bitirecekti. Kılıcını alarak Caeb'e onunla kalmasını söyledi. Lizzan'ın söylediği gibi ölü olmasa da, dişiye hareketsiz yatarken buldu. Arbalet oku kalbinin üzerindeki yoğun kası zar zor delip geçmişti. Onun yerine uyuyordu.

Büyük ok ucundaki ceset sarmaşığıyla uyuşturulmuştu. Ve bu bir av değil, Caeb'i dikkat dağıtıcı ve yem olarak kullanan mükemmel pusu olmuştu.

İkinci ağaçkakanın da ölmesiyle ilkine döndü. Lizzan ağaçkakanın cesedine yaslandığı yerden kıpırdamamıştı ama Caeb ona yaklaşmıştı ve Lizzan'ın kolu Caeb'boynuna dolanmıştı. Artık öksürmüyordu, gökyüzüne baktı, yağmur çamurlu yüzünü okşuyordu.

Göğsü ağrıyan Aerax onun yanına çömeldi. "Öldürmek için hayatını riske attın

Bir köyü tehdit eden canavarlar, orada yaşayan herkes tükürse bile," dedi nazikçe. "Ama şimdi ne yapıyorsun?"

"Kar yağmasını diliyorum," diye fısıldadı ve Caeb, Aerax'ın ruhuna kadar hissettiği yaralı bir ses çıkardı. "Ve seni incitmek istemiyorum.

Bunu söyleyerek. Ya da seni kızdırmak için. Haklısın. Ben bencilim. Şu anda kendim için en iyi olanı yapardım Aerax. Ama elimde kalan tek şey bu."

Kalbi ikiye bölünmüş bir halde başını salladı. "Kızgın değilim." Ve kızdığı için utandı. Bencilce olduğunu düşündüğü şey Lizzan'ın acısıydı ve acı çektiği için ona öfke duymuştu. "Ve bu arayış sana kalan tek şey olamaz."

"Öyle," diye cevap verdi kırık bir sesle. "Olmak istediğim her şey, yapmak istediğim her şey ... hepsi gitti. Artık ova yolunda bana göre bir iş yok. Onlara yaralarımın Vela'nın laneti olmadığını söylüyorum ama yine de - ben uzaktayken başlarına ne keder ya da acı gelirse gelsin, döndüğümde beni suçluyorlar. Ve şimdi burada da aynısı. Önümde başka bir yol yok."

Boğazı acıyınca elleriyle yanaklarını kavradı. "İttifaktan geriye sen kaldın. Bana Yok Edici'yi yenmek istemediğini söyle."

"Biliyorum. Ama ben hayatım boyunca askerdim. Orada beni nasıl bir kaderin beklediğini biliyorum. Ben Yok Edici'nin ön saflarına atılacak bir bedenim - ve bu iyi ve onurlu bir ölüm olurdu - ama Koth'ta bu konuda tek bir fısıltı bile duyulmayacaktı. Görevi, ölümümün *daha fazla* bir şey olması için istedim. Böylece sadece savaş alanında ölmekle kalmayacak, aileme de yardım etmiş olacağım.

Ve ben sadece ... çok yorgunum." Gözleri sıkıca kapandı ve yaşlar kirpiklerinin üzerinden süzülerek yanaklarındaki yağmura karıştı. "Çok yorgunum Aerax. Wraithler beni tekrar uyandırmadan önce gözlerimi zar zor kapatabiliyorum. Eskiden onları birayla ya da ceset asmasıyla -ya da kafamdaki bıçakları köreltecek herhangi bir şeyle- sustururdum. Ama artık yapamıyorum. Ve uyuyamıyorum. Bu yüzden tüm bunların bitmesi için hazırım."

"Görüyorum ki öylesin," dedi kalın bir sesle ve dudaklarını kızın titreyen ağzının üzerinde gezdirdi. "Ama yine de sana izin vermeyeceğim."

Hıçkırma hıçkırma güldü.

Yüzünü kızın ıslak saçlarına bastıran Aerax onu göğsünde topladı ve döndü, böylece kız ağaçkakanın pis cesedine değil, kendisine yaslanmış oldu. Onu kollarının arasına alarak, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü boynuna yasladı. "Sana neden avcı olduğumu hiç söylemedim."

"Yaptın," dedi, sesi adamın teninde boğuklaşarak. "Acı Savaş sırasında komşuların bahçesini harap ettikten sonra annene bakmak için Yıllar."

Yazsız geçen iki yıl. İlk yıl sadece dört yaşındaydı ve Lizzan üç yaşındaydı ama o zamanlar birbirlerini tanımıyorlardı. Ve olmayacaktı da. Aerax doğduktan sonra kimse

satar ya da annesiyle takas ederdi. Yine de bahçede zaman Hanan'ın dokunuşları vardı ve köydeki diğerleri hayvanlarını yedikten çok sonra yumurta için dally kuşları ve peynir için keçiler tutmuştu.

O aç insanlar onun hanına gelmiş olsalardı, onları doyururdu. Onun yerine sahip olduğu her şeyi çalmışlar ve Aerax'la ona hiçbir şey bırakmamışlardı. Böylece Aerax, Lizzan'a söylediği gibi yemeklerini bulmak için avlanmaya başlamıştı.

"Ama hepsini anlatmadım." Boğazındaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundu. "Kar yağdıktan sonra, bütün gün yiyecek aramamıza rağmen hiçbir şey bulamadık. Beni çoktan kristal saraya götürmüştü ama babam beni kabul etmedi ve bizi gönderdi. Geceleri hatırlıyorum, her şey. İçecek sıcak suyumuz vardı ve bir şey bulduğumuzda, her zaman çoğunu bana verirdi."

"Bunu bana sen söyledin," dedi yumuşak bir sesle.

O da öyle yaptı. "Ama ateşi söndürdüğü akşamdan değil, kışın en acı gecesi olmasına rağmen. Çok zayıf olduğu için o gün yiyecek bile bulamamıştı. Bu yüzden ben uyuyana kadar bana sarılacağını ve sabah ikimizin de annemizin kollarında sıcak ve rahat bir şekilde uyanacağımızı söyledi."

Nefesini içine çekti. "Temra Ana?"

Saçlarına doğru başını salladı. "Gerçi o zaman anlamamıştım. Bana şafak söktüğünde yiyecek bir şeyler aramaya çıkacağımızı ve bulacak o kadar çok şey olacağını, bir daha asla aç kalmayacağımızı söylediğinde doğru söylediğini sanmıştım. Ama ben sabaha kadar beklemek istemedim. Ben de gittim. Rastladığım tavşan da bizim kadar aç ve zayıf olmalıydı ama kürk ve kemikten başka bir şey olmasaydı bile onu yerdik. Bu yüzden onu eve götürdüm ve uyandırıdım."

"O ne yaptı?"

"Hasta kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Beni öptü ve bu kadar aptal olduğu için onu affetmemi istedi. Bütün erkeklerin en iyisi olduğumu söyledi ve bana isim." Boğazında yeni gözyaşları hissetti ve ona daha sıkı sarıldı. "Ondan sonra her gün avlanmaktan o kadar gurur duydum ki, çok az becerim olmasına ve birkaç kez neredeyse açlıktan ölmek üzere olmamıza rağmen. Ama bir daha asla ertesi günün daha iyi olabileceğine dair inancını kaybetmedi. Ve ben yıllar sonra onun neredeyse ne yaptığını anladım."

Bir hıçkırık nefesi daha. "Ona kızgın mıydın?"

"Hayır." Öfkesini ondan çalanlara ve ona yardım reddedenlere sakladı. Onun tüm umutlarını alanlara.

"Öyleyim. *Ne seni ne de* onu tanıyabilirdim," dedi ve Caeb yumuşak bir hırıltıyla onayladı. "Bundan hiç bahsetti mi?"

"Bir kez." Ve o kadar acı verici bir şekilde utanmıştı ki, hatırlamak hâlâ kalbini acıtıyordu. "Tek seçeneğinin beni izlemek gibi göründüğünü söyledi.

Yavaş yavaş açlıktan ölmek ya da ikimizin de uykumuzda huzur içinde ölmesi. Sonra bana, sabah olduğunda ve karnında yemek varken daha fazla seçeneği görmenin daha kolay olduğunu söyledi."

Lizzan derin bir iç çekti. "Belki de ona o kadar kızgın değilim. Ve bana bu hikâyeyi neden anlattığını çok iyi biliyorum. Ama aynı şey değil."

"Öyle değil. Yemek açlığı çekmiyorsun, uyku açlığı çekiyorsun. Bunu senin için ben sağlayacağım, Lizzan." Yavaşça yüzünü yukarı kaldırdı. "Bu dünyanın seni çamura batırmasını engellemek için neye ihtiyacın varsa, onu sağlayacağım. Bu gece uyurken seni koruyacağım. Ve bir sonraki gece, hâlâ ihtiyacın varsa. Seni lanetleyenlerden ve tüm umutlarını elinden alanlardan koruyacağım. Ta ki yüreğinin yeniden dolduğu ve geriye çok daha fazla seçenek kaldığını gördüğün sabah gelene kadar."

Alnını onunkine bastırırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Seni seviyorum, Aerax."

"Bunu biliyorum. Seni sevdiğim gibi." Ayağa kalkmadan önce elini kızın çamurlu sırtında gezdirdi ve onu da yanında taşıdı. "Ama şimdilik bundan daha fazlasına ihtiyacın var. Uyku, yemek ve banyodan başlayarak."

Ve kız buna biraz güldüğünde kalbi yeniden doldu.

BÖLÜM 21

LIZZAN

Lizzan tepesindeki beyaz postun üzerinde yağmurun yumuşak pıtırtilarıyla uyandı, Caeb'in iri bedeninin sıcaklığı sırtına yayılmıştı ve ön tarafı Aerax'ın yan tarafına sarılmıştı, başı onun göğsüne yaslanmıştı.

"İyi misin?" Mırıltısı kulağının dibinde sessiz bir gürültüydü.

Göğsünü dolduran duygularla başını kaldırmadan önce başını salladı. Falt'ın postu Caeb'in iri cüssesinin üzerine alçak bir çadır oluşturacak şekilde örtülmüştü ve karanlık ve gölgelerden başka pek bir şey göremiyordu. Ama Aerax'ın yüzünü kendininkinden daha iyi tanıyordu, bu yüzden ağzını onunkine dayadığında hedefi doğruydı. Adamın boğazındaki derin zevk uğultusu teninin altında yankılanıyor gibiydi ve eli ensesini kavramak için yukarı kalktığında, kadın bu sözsüz emre açıldı.

Ama vücudu başka emirler veriyordu, acil ve inkar edilemez. Durdu, geçmesini bekledi ama geçmedi.

Aerax hareketsiz kaldı. "Lizzan?"

Alnını iki kez adamın omzuna vurarak usulca küfretti ve kürklerin arasından sıyrıldı. Adamın kahkahası onu çadırın dışına kadar takip etti.

Ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu ama kamptan uzaklaşır uzaklaşmaz sonsuza dek işeyecek gibi oldu. Yağmur, tepesindeki dallardan ağır damlalar halinde düşüyor, neredeyse çıplak olan saçlarına ve omuzlarına sıçırıyordu. Üzerinde sadece keten entarisi vardı. Ağaçkakan'ın öldürülmesinin ve Aerax'ın tatlı yemininin ardından, buz gibi bir dereye yıkandığını ve ardından çizmelerinden pelerinine kadar giysilerinin her parçasını yıkadığını hayal meyal hatırlıyordu. Bunun ötesinde pek az şey hatırlayabiliyordu, ancak çevresinde çok şey olmuş olmalıydı.

Kampta sadece o ve Aerax yoktu. Tüm Parsatheanlar ve Leydi Junica'nın çadırı da oradaymış gibi görünüyordu. Çabucak yıkandı ve açıklığa döndü - atını bıraktığı yerin yakınında bile değildi ama ata bindiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Gölgelerin içinden nöbet tutan Parsathean'lardan biri çıktı. Seri, ceset asmasını aldığı gecedan beri Lizzan'la çok az konuşmuştu. Şimdi elinde ateşin sıcak tuttuğu ama tutulamayacak kadar sıcak olmayan küçük bir toprak kap vardı ve ondan yayılan et kokusu Lizzan'ın midesini bulandırıyordu.

"Ardyl bunu senin için sakladı," diye fısıldadı kız.

"Teşekkür ." Gökyüzüne baktı, bulutların arasından ayın soluk ışıltısını gördü. Şafak sökmek üzereydi. "İkinci nöbette misin?"

Seri başını salladı.

Sonra yarım gün uyumuştı. "Handa kalmadınız mı?"

Ateşin zayıf ışığında kızın sertçe kaşlarını çatıldığını gördü. "Bizimkilerden birini kovaladıktan sonra mı? Asla yapmayız."

Lizzan'ın boğazını sıcak bir yumru doldurdu. Kendisini aralarından biri olarak gördüklerini hiç düşünmemişti.

"Ağaçkakanların kafalarını köye geri götürdük ve onlara bu canavarları kimin öldürdüğünü söyledik."

Pek bir şey fark . Yine de ağaçkakanların ormanlarına gelmesinin sebebinin Lizzan olduğuna inanacaklardı. Yine de girişimde bulunulduğu için göğsünde tatlı bir baskı oluştu.

Kız biraz duraksadıktan sonra ekledi: "Sırtınıza balta fırlatan kadının önüne atladığınız söyleniyor."

"Ben yaptım."

"Neden?"

"Çocuğunu kaybetmişti. Ve korkuyordu. Pek çok insan korkuyor," dedi Lizzan. "Ve kendilerini bu kadar çaresiz hissetmemek için suçlayacak birine ihtiyaç duyuyorlar. Yani bunun korkudan doğan bir ittifak olacağını söylerken haklı olabilirsin. Ama dehşete düşen herkes gerçekten bir şeyler yapıldığını ve artık çaresiz olmadıklarını anladığında ... belki de korku umuda dönüşecektir."

Seri uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Ağaçkakanlarla tek başına savaşmamalıydın. Biz sana yardım ederdik."

Lizzan yalnız değildi. Caeb gelmişti, sonra da Aerax. Ama bunun bir özre yakın bir şey olduğunu anlamıştı. "Bir dahaki sefere

benimle dövüşmeni istiyorum."

"Bunu isterdim," dedi kız, sonra boğazından göğsünün ortasına doğru bir çizgi çizdi. "Canavarın pençeleri aşağıya doğru sarkardı. burada."

Lizzan kolyesindeki daha kısa pençelere ve kızın çıplak göğsüne bakarak kuru bir sesle, "Güzel bir ödül," diye onayladı. "Ta ki memeni bıçaklayana kadar."

Seri sırttı, sonra Lizzan'ın midesi tekrar kükreyince bir kahkaha attı ve toprak kabı uzattı. Lizzan yemeğini taşıyarak çadıra yöneldi, Aerax ve Caeb'in ürettiği ısınin havayı ısıttığı yere girebilmek için eğildi. Lizzan orada falt postunun altında kamburlaşarak oturdu ve kalın yahniyi yavaşça kaşıkladı.

Aerax'ın sesi karanlığın içinden gelen alçak bir gümbürtüydü. "Sen karnını doyurduğunda, ben de kendi karnımı doyuracağım."

Karnından ani bir sıcaklık yayıldı. Tenine yayılan bir kızarıklık, bir ısırik daha alırken onu sıcak ve titreyerek bıraktı.

Sertçe yutkunarak fısıldadı: "Yani yine yabancı değil miyiz?" "Fark eder mi?"

Kulağında, yabancıların karanlıkta yaptığı her şeyi anlatan sesini hatırladığında değil. *Vücudunu kendiminkiyle kapladığımda yüzümü göremezdin. Beni sadece derinlerde hissedecektin.*

Bu gece onun içinde olmayacaktı. Arzuladığı şekilde değil. Yine de onun verdiği her şeyi alacaktı.

İri eli dizinin üzerinde kıvrıldı, nazikçe sıktı. "Ne olmamı istersen o olacağım, Lizzan. Ama şunu bil ki, arayışını gerçekleştirmene asla izin vermeyeceğim."

Ağır ağır içini çekti. "Bir arayışım *olup* olmadığını gerçekten bilmiyorum."

Dirseğinin üzerine çıktı, yüzündeki gölgeler kaşlarını çatı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi." Kaşığı tencerenin dibinde gezdirdi. "Tapınağa gittiğimde rahibe benimle bir görev hakkında konuşmayı reddetti. Çünkü sarhoştum."

Başını salladı, sesi şaşkındı. "Ama pelerini sana o verdi."

Koyu kırmızı olmayan ve sırlıslık bir pelerin, dolayısıyla Vela'nın Seçilmişleri tarafından giyilen bir pelerin . Hancının Lizzan hakkında inandığı onca şey arasında sadece bu doğru gelmişti ona; gerçi Lizzan onu giyerek kimseyi kandırmaya çalışmamıştı.

Oysa kendini kandırıyordu. "Rahibe pelerini sadece sana inat olsun diye verdi sanırım. Sen ona hırladıktan sonra. Ve bir arayışta olmadığımı söylemesine rağmen onu bir tane için rahatsız etmeye devam ettiğim için. Vela da bana bir görev vermeyeceğini söyledi. Ama sonra yumuşadı ve bana bir görev verdi, ben de aynı şey olduğunu *düşündüm*. Şimdi o kadar emin değilim."

"O halde savaşta ölmeyeceksin?" Şiddetli memnuniyet sesini sertleştirdi. "Olması gerektiği gibi."

Göğsü gerildi. "Ben de bundan emin değilim. Vela beni sokacağı yolun benim seçeceğim yolla aynı olduğunu söyledi. Yani önümdeki savaş ne olursa olsun -ve bana ne olursa olsun- Vela'nın yapacağı ya da yapmayacağı bir şey değil. Gerçekten yaptığı tek şey sana yakın olacağımdan emin olmaktı."

"Beni korumak için," dedi açıkça. Sanki bu yolu reddediyormuş gibi.

"Belki de. Ya da belki bir hediyedir." Lizzan yemeğini bitirdiğine sevinmişti, çünkü şimdi boğazı yutkunamayacağı kadar şişmişti. "Senden kaçmaya devam ederdim, Aerax. Beni Koth'tan tek başıma göndermiştin ve tekrar ortaya çıktığında benim için gelmemiştin. Ve o zaman sürgünümün gerçekliğini, seni Koth'ta tutan amacı ya da iş bittiğinde beni tekrar bulacağını bilmiyordum. Sanki yanımda taşıdığım son umut da yok olmuştu ve elimde kalan tek şey ailemin utancını kaldırmaktı."

Kalçasını kavrayarak alnını dizine bastırdı. Sesi acı içinde sertleşmişti. "Her zaman senin için gelirdim-"

"Biliyorum." Ellerini adamın saçlarının sokarak onu yalvaran pozundan uzaklaştırdı. Özür dilemesini gerektirecek bir şey yoktu. "Artık biliyorum. Ama demek istediğim de bu - eğer Vela'nın görevi olmasaydı, daha kötü yaralanacağımdan korkarak senden uzak dururdum. Öyle olduğu halde *yine* de uzak durmaya çalıştım. Yine de bu yol beni hayatta kalamayacağım bir savaşa doğru götürüyorsa. O gün gelene kadar seninle birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum. Beklediğimiz ve boşa harcadığımız onca zamandan sonra, Aerax - eğer sadece ilk kar yağışına kadar vaktimiz varsa, bunu kabul edeceğim ve her anından memnun olacağım."

Başını kaldırdı ve karanlıkta bile gözlerindeki vahşi parıltıyı gördü. "Ben de öyle. Yemeğini bitirdin mi?"

". " Tencereyi bir kenara bıraktı, kanı daha sıcak ve daha yavaş atıyor gibiydi, her kelimesi nefes nefese kalmıştı. "Kısıtlandın mı?"

"Ay gecemize kadar," diye usulca homurdandı, başı tekrar dizine eğildi. "Uyluklarını aç ki ihtiyacını görebileyim."

"Nasıl bir şey görebiliyorsun bilmiyorum," diye fısıldadı ama adamın dediğini yaptı ve bacaklarını araladı.

"Ne kadar istekli olduğunu bana ne kadar çabuk açıldığından anlıyorum." Adamın açık ağzı kadının kalçasında bir yol açtı. "Sana dokunduğumda nasıl titrediğini hissediyorum ve bu kanımı gözlerimin görebileceği her şeyden daha fazla ateşliyor. Çılgılık atacağını mı düşünüyorsun?"

Nefes nefese kalan Lizzan başını salladı. "Yavru kediyi uyandırmak istemeyiz."

Dudakları kızın tenine doğru kıvrıldı. Çünkü Caeb çoktan uyanmış, sert ve yüksek sesle mırıldanıyordu ama şimdi onlara hiç dikkat etmiyordu. Sanki insan çiftleşmeleri kafasının etrafında vızıldayan bir sinekten daha dikkate değer bir şey değilmiş gibi hiç dikkat etmemişti.

"Duyacak olan kedi yavrusu değil," dedi Aerax huysuzca, sonra da uyulğunun iç kısmındaki gergin tendonu ısırıldı. "Bizim hanın duvarından baktığımız gibi onlar da bizim çadırımıza bakacaklar. Sen ve ben olsaydık hangisini görmelerini isterdin?"

Şehvet damarlarından sıcak ve yoğun bir şekilde akıyordu. "Vahşi ve tekne yapımcısının karısı."

Onaylayarak hafifçe homurdandı ve daha yükseğe çıktı. "Her zaman kaba ve tekne yapımcısının karısıdır. Bana nedenini söyle, Lizzan."

Pek çok sebep vardı. O gün de yağmur yağıyordu ama o zamana kadar Aerax'la birlikte rüzgâr tarafındaki mağarayı bulmuşlardı ve artık hana sık sık sığınmıyorlardı. Yani duvardan bakmalarının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti ve o zamandan beri çok şey değişmişti. İlk öpücüklerini daha yeni almışlardı. Ve daha önce saklandıkları o küçük تنها odada aralarında hiç bu kadar gerginlik olmamıştı.

Ancak tekne yapımcısı ve karısı eskisinden farklı görünmüyordu. Düzenli olarak içeri girerlerdi ve her zaman aynı şey olurdu: tekne yapımcısı karısının gözlerine bir bez bağlar ve bacaklarını açarak yatağa uzanmasını sağlardı. Sonra tekne yapımcısı başka birini odaya götürür - yine gözleri bağlı - ve o kişinin karısını becermesini izlerdi. Bazen Yabancılar ama o ve Aerax birçok kez yakın köylerden tanıdık yüzleri olan insanları kumaşın arkasında görmüşlerdi.

O sefer, içeri girenin bir yabancı olduğu kesindi; iri yarı, tüylü saçlı, mamut derisinden bir tunik giyen, yüzü kuzey topraklarındaki kırık klanların dövmeleriyle süslü bir adam.

Lizzan onu en çok neyin etkilediğini bilmiyordu. bedeni kadınınkini kaplarkenki büyüklüğü ya da homurtularının derinliği. Kadının dolgunluğu Her ağır darbeyi almak için bacaklarını adamın beline doladığında uylukları. Söylediği her şeyin açık kabalığı ya da tekne yapımcısının onları izlerken orgazm olmak için kendini ovuşturması.

Ya da Lizzan ilk kez o yatakta, Aerax'ın içine pompaladığı kişinin kendisi olduğunu hayal etmişti.

Aerax, nefesi kızın nemli bukleleri arasında dolaşırken, başparmağının yanıyla kızın klitorisinin ucunu hafifçe ovuşturdu. "En çok ne düşünüyorsun sık sık?"

"Aleti kılıfına girdiğinde çıkardığı ses." Nefes nefese kalan Lizzan bu alaycı dokunuşun altında kıvrandı. "Ne düşünüyorsun?"

Aerax, "Adamın siki kızın kılıfına girdiğinde çıkardığın ses," dedi ve Lizzan artık buna dayanamadı. Parmaklarını adamın saçlarına geçirerek ağzını umutsuzca ihtiyaç duyduğu yere yönlendirdi, sonra dilinin ilk sıcak kayganlığında sıkıldığı dişlerinin arasında çığlığını boğdu.

Ve bu da ilk seferiydi. İzlerken ilk kez kendine dokunmuştu ve bu kadar ıslak olduğu için şaşkınlık ve utanç içinde kalmıştı. Ama Aerax onun elini yakalamış ve tıpkı birkaç dakika önce zalimin tekne yapımcısının karısına yaptığını izledikleri gibi, onun tenindeki uyarılmanın tadına bakmıştı. Ve Aerax tüm ıslaklığı yalamak için yerleşmeden önce bacaklarının arasından aşağıya doğru öptüğünde ilk kez boşalmıştı ve çıkardığı aç zevk sesleri onu yataktan gelen tüm seslerden daha fazla çılgına çevirmişti. Çaresizlik içinde Aerax'ın ağzına karşı kıvranmış, Aerax onu tekrar boşaltana kadar kıvranmış ve sonra da onu içine almak için yalvarmıştı.

Ancak adam kızın kalçalarının arasına girmeye başladığında ve kız acıyla haykırdığında akılları başlarına gelmişti; çünkü dolunay değildi ve Vela her zaman bir bakirenin kanını onun hakkı olarak talep ederdi. Böylece birbirlerinden uzaklaşmışlardı ama Aerax ona acı çekiyormuş gibi görünmüştü, ereksiyonu o kadar kalın ve şişmişti ki. Orada ağzıyla onu rahatlatmaya çalışmıştı ama Aerax kendini şehvetine o kadar çabuk kaptırmıştı ki, boğulana kadar dudaklarının yanından akılsızca geçip gitmiş ve içinde bulundukları tehlikenin farkına varmışlardı. Adamın ne kadar sert olduğu umurunda değildi, ona duyduğu ihtiyaç o kadar heyecan vericiydi ki. Adamın tüm kontrolünü kaybetmesine bayılmıştı. Ama kanları birlikte öylesine kaynıyordu ki, ay gecesine kadar en azından birinin kendini tutması gerekecekti.

Lizzan gönüllü olanın Aerax olmasına hiç üzülmemişti.

O zaman da üzgün değildi, şimdi de üzgün değil. Elleri göğüslerini kavrarken, sırtı kavisli ve kalçaları genişlemiş bir halde, tam bir içinde onun ağzının zevkini aradı. Adam dudaklarını döndürdüğünde bacakları kontrol edilemez bir şekilde titremeye başladı.

Dilini klitorisinin etrafında dolaştırdı, tekrar tekrar, uzun, emici bir öpücüğe yerleşmeden önce, onu ateşe vermeden önce her sinirini kırılma noktasına kadar yavaşça çekmiş gibi görünüyordu. Orgazm derisinin altında şiddetlendi, onu kürklere usulca geri sürüklenen küle indirgemeden önce duyularını alevlendirdi.

Aerax yavaşça onun karnından göğüslerine, boynuna doğru öptü ve sonunda dudaklarına yapıştı; kalın şaftı kalçalarının arasındaki sırlıklam yarığı ayırdığında kadın onun ağzına doğru soludu.

Kalçalarını sallayarak ereksiyonunu hassaslaşmış klitorisinin üzerinde kaydırды. Kısık bir sesle, "Hâlâ bana söz veriyor musun?" diye sordu.

Nefes nefese başını salladı. "Öyleyim."

"Bu dolunayda sikimi alır mısın?" Şimdi alacaktı. "Lütfen."

Dudaklarını boğucu bir öpücükle ayırdı, amcığının dikişini yavaşça, acımasızca becerirken dilinin her hamlesi aşağıdaki ateşi yeniden alevlendirdi. Daha fazla baskı için çaresiz, "Sana binmeme izin ver" diye yalvardı.

"Bu gece değil." Ona karşı daha da sertleşirken sesi sertleşti. "Yakında sana bu şekilde sahip olacağım, ama seni tekrar tekrar, sınırsızca becerirken ve amını yapmam gerektiği gibi kullanırken, kılıfının horozumun etrafındaki gerginliğini hissedeceğim."

Buna o kadar çok ihtiyacı vardı ki. Bacaklarını beline sararak, altına doğru eğildi, her biri çok fazla olsa da, ereksiyonu kayıyor ve dünya yeniden parlayana kadar klitorisinin üzerinde sürtünüyordu ve boşaldı, iç kasları hiçbir şey üzerinde sıkılıp sıkılırken ağladı.

Aerax gırtlaktan gelen bir iniltiyle yüzünü kızın boğazına gömdü ve iri vücudu kızının üzerinde sarsıldı; kız ikisinin arasında adamın şaftının nabzını ve tohumunun sıcak sıçramasını hissetti.

Sonra adamın ağırlığı kadının üzerine çöktü, kollarını kadının omuzlarına dayadı ve başını eğerek kadının ayak parmaklarını yeniden kıvıran yavaş bir öpücük kondurdu.

Ona sıkıca sarıldı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kesik kesik nefesler alarak ona şöyle dedi: "Önümüzdeki her günün çok yavaş ilerlemesini istiyorum. Bizimle dolunay arasında olmadıkça. Onlar da aceleyle geçsin istiyorum."

Tabii ilk karın yağdığı gün de acele edeceklerdi.

"Günlerin ne kadar hızlı ya da yavaş geçtiği önemli değil. Önümüzdeki savaşta ne olursa olsun ve sonraki her gün seninle geçirilse bile, asla yeterli olmayacak."

"Artık zaman ," diye fısıldadı. Bir dakika bile değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

AERAX

W Günün ilerleyen saatlerinde manastıra ulaştığımızda niyetlerimizden iyi olur."

"Niyetler mi?" Aerax, Degg'in hemen arkasında onunla birlikte at süren Leydi Junica'ya baktı. Sabah serinliği hâlâ nefeslerini kesiyordu, çünkü son günlerde yol dağlara doğru tırmandıkça kışın son demlerini de kovalıyor gibiydiler. "Bu gece dolunay var. Bu akşam tek bir niyetim var ve bunun hiçbir parçası keşişleri içermiyor."

Kaşları çatıldı. "Dolunay mı? Bunun ... ile ne ilgisi var?" Bakışları Aerax'ın diğer yanında at süren Lizzan'a kaydı ve ağzı farkına vararak yuvarlandı.

Lizzan'ın sadece bir adım gerisinde at süren Kelir, bineğini aniden ileri itti ve Aerax'a inanamayarak baktı. "Bir ay gecesi mi?" Başını iki yana salladı. "Hanginiz bakırsınız?"

Lizzan sırtıttı ve Kelir yarım adım geriden de olsa aralarına yerleşirken atını hafifçe yana doğru yönlendirdi. "İkisi de."

Savaşçı şaşkınlıkla ikisine de baktı, sonra ifadesi sertleşti ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir hana ihtiyacınız olacak," diye açıkladı.

"Ve eğer bir tane bulamazsak," dedi Lizzan, "ahır işimizi görür."

Aerax başıyla onayladı. "Ya da pazar meydanının ortası."

"Ya da ağırlığımızı taşıyacak herhangi bir duvar." "Ya da bu atın üstünde."

Lizzan ona öyle bir bakış attı ki, eğer ay yüksekte olsaydı, onu o anda eyere sürükleyebilirdi. Bir anı daha boşa harcamamaya karar verdiklerinden beri neredeyse tam bir tur geçmiş olmasına rağmen -ve harcamamışlardı- birlikte, tatmin olmuş bir şekilde kaç kez uykuya daldıklarının hiç önemi yoktu. Aerax her sabah ona karşı daha önce hiç olmadığı kadar aç uyanıyordu.

Yine de uyandığında her zaman sabah olmuyordu. Aerax ve Caeb her gece onunla birlikte uyurlardı ama Lizzan yine de uykusundan sıçrayarak uyanırdı, derisi soğuk terle kayganlaşır ve nefesi hızlanırdı. Çoğu zaman Aerax'ın kollarında rahatlamış ve Caeb'in mırıltısı sırtındayken tekrar uykuya dalıyordu. Diğer zamanlarda Aerax'ı öyle umutsuzca öpüyordu ki, Aerax bunun sadece daha fazla zevk almak için değil, aynı zamanda rüyalarında ona musallat olan şeyi kovmasına yardım etmesi için olduğunu biliyordu.

Kadının onu bazen birasını kullandığı gibi hiç umursamıyordu. Onun için her şeyi yapardı ve en azından onu içki kadar hasta etmeyecek bir ilaçtı bu.

Leydi Junica, ağzını büken eğlenceye rağmen ciddiyetle işaret etti: "Prens gelir gelmez kendini duyurmazsa, bu keşişlere hakaret olarak görülebilir."

"O halde şehir kapılarının dışında kalacağız," dedi Aerax.

"Bunu duyuyor musun?" Kelir, hâlâ biraz geriden gelen Ardyl'e sordu. "Bu onların ay gecesi olacak!"

Ardyl omuz silkti. "Lizzan tanışmamızdan birkaç gün sonra bana da aynı şeyi söyledi."

"Ve sen bana hiçbir şey söylemedin?" Kelir yaralı bakışlarını Aerax'a çevirdi. "Sana her savaşçının bir kadını ilk kez kürklere götürmeden önce duyması gereken tavsiyeyi verirdim."

Aerax'ın arkasından Degg bir kahkaha attı. "Duyduklarımıza bakılırsa, bu tavsiyeye ihtiyaçları olmadığını söyleyebilirim."

Kelir bunu başını sallayarak onayladı ama "Yine de vermek istiyorum. Bildiklerimden pek çok savaşçı yararlandı." Ardyl homurdandı. "Öyle mi?"

"Ben olsam duyardım!" diye seslendi Tyzen, Seri ve Preter'i de alarak daha da yaklaştı, böylece yolda sıkı bir küme oluşturmuşlardı. Prens aniden durakladı ve bir kızarıklıkla Seri'ye baktı. "Gerçi bu benim ay gecem olmayacak. Ama eğer bir ... nasıl memnun edileceğiyle ilgiliyse, yani bana en çok neyin ... memnun edeceğini söyleyebilirsiniz. Ah, belki başka bir zaman."

Yüzü kıpkırmızı olan adam, tüm gözler üzerindeyken sessizliğe gömüldü.

Leydi Junica, "Şu anda manastıra ulaştıktan sonraki planımızı tartışmak istiyorsunuz," diye öneride .

Tyzen ona minnettar bir bakış attı. "Kesinlikle öyle."

Başını sallayarak Preter'e döndü. "Eğer bir kraliyet mensubu Onlardan yardım isteyen bir diyarın prensi kendini onlara duyurmuyor mu?" Aerax'ın dişleri kızgınlıkla gıcırdadı. "Ben bir kraliyet prensi sayılmam." "Bembeyaz saçların var," dedi Degg. "Ve sen bir kraliyet

Krimathe ve bu müzakerelerin bir parçası oldu. Radreh'dekilere katılmazsanız, bunu Koth'un Krimathe'den daha az değerli olduklarına inandığına dair bir işaret olarak algılayabilirler. Ve şimdiden nesiller boyu sürecek bir çatlağımız var.

üstesinden gelmek."

Çenesini sıkarak Aerax Preter'e baktı. "Sen ne diyorsun?"

Keşiş hafifçe omuz silkti. "Toleh'te, ziyarete gelen herhangi bir kraliyet mensubu önce bizi değil, kralımızı arar, *çünkü* aramazlarsa gücenirdi. O kraliyet mensubu da bizi ziyaret etmek için onun iznini alırdı. Ama Radreh'in kralı ya da kraliçesi yok; manastır konseyi tarafından yönetiliyorlar. Ve keşişlere kolay kolay gücenmemeleri öğretilir, ama yine de bazen güceniriz."

Lizzan iç çekerek Aerax'a, "O zaman görünüşe göre pervaneyi oynamayı bitirmemişsin," dedi.

"Kendini dekor mu sanıyorsun?" Degg inanmayarak sordu, çünkü her şeye rağmen

Lizzan ve Leydi Junica yolda birlikte geçirdikleri bu günlerde hâlâ Lizzan'ı doğrudan tanımıyor ya da onunla konuşmuyorlardı ama onu duymamış gibi de yapmıyorlardı. "Amcanı öldürüp kendini kral yapacağını söylememiş miydin?" diye devam ederken yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

Leydi Junica öfkeyle Degg, "Onun yönetmek istemediğini çok iyi biliyorsun," dedi. "Kralımızı öldürmek de istemiyor."

"Lizzan'ı kurtaracaksa yaparım," dedi Aerax ve Leydi Junica gözlerini kapatıp başını salladı.

"Bu kadar dürüst olmana gerek yok," dedi ona.

"Ama dürüst olmak gerekirse," dedi Degg, "buna mecbur kalacağınıza gerçekten inanıyor musunuz?"

Aerax Lizzan'a baktı, Leydi Junica da neredeyse onun sinirlenmiş görünüyordu, ama daha çok eğleniyordu.

Gerçekten bir arayış içinde olmadığından neredeyse emin olmuştu. Hala pelerinini giyiyordu, ancak pelerin her geçen gün daha da solmuş ve artık bir pelerin haline gelmişti.

soluk pembe. Ama ona, ileride ne olursa olsun

Vela tarafından ona verilen bir kaderdi ve onun yerine kaderi zaten yolunda uzanan bir kaderdi.

Aerax onun ölmesine izin vermeyecekti. Bu kaderi neyin değiştirebileceğini bilmiyordu ama eğer Vela'nın büyüünün bunda bir rolü yoksa, o zaman Koth'un tahtını alıp Lizzan'ı adada saklamak ona yardımcı olmayacaktı.

"Muhtemelen hayır," dedi.

"Peki o zaman," dedi Leydi Junica. "Belki de kraliyet suikastları tartışmalarından uzaklaşmalı ve bunun yerine Radreh'de başarmayı umduğumuz şeylerden bahsetmeliyiz?"

Aerax ona kısık bir bakış attı. "Lizzan'a kürklerimizde anlattığım gibi sana da ayrıntılı olarak anlatmamı ister misin? Çünkü tek bir şeyi başarmak istiyorum."

Degg diğer konsey üyesine sırtarak, "Baksanıza artık tartışırken nasıl da homurdanıp hırlamıyor," dedi. "Verdiğim dersler nihayet etkisini gösterdi ve kendisi için önemli olan bir şey olduğunda gayet iyi konuşabiliyor."

"Bu onun için önemli olmalı," diye tersledi Leydi Junica.

Preter yumuşak bir sesle araya girdi, "Hiçbir keşiş asla bir Vela'ya kurban etmek. Büyük olasılıkla, şenlikler başlamadan önce prensinize bir ziyafet vermeyi teklif edeceklerdir."

"Şenlikler mi?" Lizzan ona güldü. "Keşişlerin eğlenceye bu kadar ihtiyacı var mı?"

Preter kızarıırken "Bazen," diye itiraf etti.

Belki de ona acıyan Lizzan alay etmekten vazgeçip Tyzen'e . "İttifakın yaklaşımı ne olacak?"

"Krimathe'ye yaptığımız gibi onlara da başvuracağız," dedi genç prens ona. "Eğer Yok Edici'yi yenmeyi umuyorsak, onlar bizim amacımız için kritik öneme sahip olabilirler. Rahipleri onun büyülerine karşı savunma sağlayabilir ve savaşçılarımıza yardım etmek için büyülerini kullanabilirler."

"Toleh'ten gelenlerin gibi," dedi Preter. "Ama her şeyden önce, kuzeydeki diğer insanlara da aynı şeyi öğretmeye yardımcı olabileceklerini umuyoruz."

"İnsanlara *büyü* yapmayı öğretmek mi?" Lizzan ona delirmiş gibi baktı. "Bu kadar kısa sürede mi? Keşişler hayatları boyunca çalışmazlar mı?"

Preter başını salladı. "Çoğu öğrenir. Ancak doğal büyülere yatkınlığı olanlar daha kolay öğrenirler."

"Yakınlık mı?"

"Muhtemelen öyle olanları duymuşsunuzdur. Havanın ne zaman döneceğini her zaman bilenler. Ya da su kuyusu kazmak için en iyi yerin neresi olduğunu bilirler. Ya da

daha az bakılsa bile bahçeleri her zaman büyür."

Lizzan'ın kaşları yukarı kalktı ve Aerax'ın gözleriyle buluştu. "Annenin yaptığı gibi."

Preter kaşlarını çatarak ona baktı. "mi?" Aerax onaylar gibi homurdandı.

"O halde bulmaya çalışacağımız kişiler annen gibi insanlardır. Çünkü onların büyüğü bir tanrının kaprisine bağlı değildir ve aynı sınırlamalarla bağlı değildir."

Degg kaşlarını çattı. "Hangi sınırlamalar?"

"Bir tanrının gücünün içeri davet edilmesi gerektiğini." Lizzan'ı işaret etti. "Vela'nın görevlerinin amacı budur. Tanrıça sadece dilediği şeyi değiştiremez; büyüünü başkaları aracılığıyla gerçekleştirmelidir. Vela biranızı dudaklarınıza değmeden önce suya dönüştürmez. Bunun yerine Vela'nın büyüünü sizin *aracılığınızla* yapmasına izin vermişsinizdir ve böylece bira dilinizin üzerinden akarken suya dönüşür. Aynı şey rahibeleri ve kahinleri için olduğu gibi çoğu keşiş için de geçerlidir - Toleh'te birçoğumuz Vela'yı bizim aracılığımızla çalışmaya davet ederiz, diğerleri ise Nemek'i davet eder. Ama gerçekte, kimsenin sihir yapmak için bir tanrıya ihtiyacı yoktur. Öğrenmesi çok daha kolaydır.

kanal zaten açıktır ve ustalaşması yıllar alabilecek bir büyü başkaları için yalnızca iki hafta sürecektir. Bir tanrının zaten dokunduğu gibi . . . ya da ataları."

Durakladı, iç çeken ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldıran Tyzen'e baktı.

Prens dudaklarını büzerek, sanki bir kıvılcımı hayata teşvik ediyormuşçasına tenine hafifçe üfledi. Aerax omzunun üzerinden bir bakış attı, cevap veren bir rüzgâr ensesine sıcak hava üfledi.

Prensin avucunda aniden bir alev topu dans etmeye başladığında diğerlerinden bir mırıltı yükseldi; ancak hem Preter hem de Tyzen *ona* bakıyordu.

"Sana söylediğim gibi," dedi keşiş Tyzen'e, memnun bir sesle, Aerax'a söylemeden önce, "Sen de büyülere karşı hassassın. Tyzen'in büyüünü hissettin

Alçı mı?"

Aerax kaşlarını çattı ve başını salladı. "Sadece bir esinti hissettim."

"Hiç esinti yoktu," dedi Lizzan, gözleri parlayarak. "Demek sen de annen gibisin."

"Ya da baban gibi," dedi Leydi Junica ve Aerax'ın kaşları daha da çatıldı ama konsey üyesi ona bakmıyordu. Onun yerine yüzünü merak aydınlatıyordu. "Kral Icaro ve çocukları da muhtemelen öyledir. Çünkü hepsi Varrin'in soyundan geliyorlar ve o çocuk sahibi olduğunda henüz bir tanrı olmasa da, yine de bir

güçlü bir büyücüydü. ..ve büyüsü tanrılardan gelmiyordu. Bu yüzden doğal büyülere karşı da bir yakınlığı olmalıydı. Güçlü bir yakınlık, çünkü onun gücü tanrıların gücüne rakipti."

Preter başını salladı. "Büyük ihtimalle öyledir."

"Varrin sadece bir nesil önce yaşamış olsaydı, Yok Edici'yi daha fazla zarar görmeden yenmiş olurdu." Aerax'a dönmeden önce iç çekti. "Bu dersleri almalısın."

Sanki böyle fırsatı bekliyormuş gibi Tyzen konuştu. "Preter sana ateş büyüsünü öğretecek."

Aerax zaten bir büyü biliyordu. Daha fazlasını öğrenmek istemiyordu.

Çünkü Leydi Junica . Varrin Yok Edici'yi yenmiş olabilirdi, bu doğrudu ama kendi zamanında Varrin de bir yok ediciydi. Ve Aerax Varrin'in olduğu gibi olmasına asla izin vermeyecekti.

Cevap vermeyince Leydi Junica kaşlarını çatarak Preter'e baktı. "Radreh rahiplerinin yeniden karanlık büyülerle uğraştığını duyduk ama bunun sadece bir söylenti olup olmadığını bilmiyorum. Siz biliyor musunuz?"

Keşiş ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bunu öğrenmek için buradayım. Nesiller önce visvanları sayılarından temizlediler. Ama onları geri davet ettiler mi? Biz de bilmek istiyoruz."

Degg ikisine de kaşlarını çattı. "Viswan mı?"

Keşiş ona, "Dediğim gibi, herkes doğal büyülerini kullanmayı öğrenebilir," dedi. "Ancak bir kanal ya da yakınlık olmadan, keskin bir odaklanma ve yıllarca çalışma gerektirir ... ve sonuç genellikle güçten yoksundur. Bu yüzden daha kolay yolları seçenler var."

"Kar saçlı bir prensesi öldürdüler," dedi Leydi Junica Degg'e. "Ve kanını emdiler."

Konsey üyesinin yüzünde bir farkındalık belirdi. "arasındaki uçurumun sebebinin bir cinayet olduğunu biliyordum. Ama cinayetin sebebinin bu olduğunu bilmiyordum."

Preter ciddiyle başını salladı. "Onlar da Hanani'leri avlıyor ve kanlarını büyülerini için bir kanal olarak kullanıyorlar."

Aerax'ın bakışları gruplarının birkaç adım önünde sinsice ilerleyen Caeb'e kaydı, sonra Lizzan'ın gözleriyle buluştu ve onun gözlerindeki telaşı gördü.

"Ve şimdi de onların diyarına kar saçlı bir prens mi getiriyoruz? Hem aytaşı gözlü bir prens?" Degg Leydi Junica'ya dönmeden önce başını salladı. "Bu göze alabileceğimiz bir risk mi?"

"Aerax korumasız değil," diye hatırlattı Lizzan onlara. "Vela beni onun yanında kalmam için görevlendirdi."

Kelir, "Tyzen de korumasız değil," dedi.

Leydi Junica bir iç çekti. "Eğer Radrehi rahipleri visvanı gerçekten temizlediyse, o zaman Prens Aerax'ın varlığı aramızdaki uçurumu iyileştirebilir.

Eğer bir ittifak kurulacaksa bu gerekli olabilir."

Preter, "Keşişler Yok Edici'ye karşı olduğundan daha fazla işe yarayabilir," dedi. "Eğer Goranik gerçekten de Koth'a saldıran haydutların lideriyse, keşişler bir büyücüye karşı değerli bir müttefik olabilirler. ve benim de bu yolculukta onların önlemlerini almak ve kullandıkları büyülere güvenip güvenemeyeceğimizi belirleyeceğiz."

Lady Junica, "Dolayısıyla bizim yaklaşımımız umutlu olmak ama aptalca davranmamaktır," dedi.

Tyzen hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Aslında tüm yolculuğumuz boyunca yaklaşımımız bu oldu."

Parsathean'lardan bir kahkaha yükselse de, Aerax Lizzan'ın yüzüne yerleşen endişeyi gördü. "Ne oldu?"

"Oana'dan ayrıldığımızdan beri aptallık mı ettik acaba?" dedi iç çekerek. "Çünkü Riasa'nın bana söylediklerini hatırladım - Radreh'ten duyduklarından hoşlanmamıştı."

"Bunlar hepimizin duyduğu aynı söylentiler," dedi Leydi Junica. "Yeniden kara büyü yapmaya başladıkları söyleniyor."

Lizzan başını salladı. "Beni şaşırtan söylentiler olması , bunların *Radreh'ten çıkmış* olması. Neredeyse tam bir turdur bu yoldayız ve Radreh'den ne çıktı? Hiçbir şey yok. Tek gezginler

Radreh ve Oana arasındaki köylerden gelenlerle karşılaştık ve daha kuzeyden gelen hiç kimse yoktu. Koth ya da kırık köylerden hiç kimse klanlar bu süre içinde güneye mi seyahat etti?"

"Belki de herkes Yok Edici'den kaçmayı bitirdi ve şimdi yerleşip savunmalarını güçlendiriyorlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ova yolu hâlâ Krimathe ve Stranik'in geçidine doğru kaçan yolcularla dolu," dedi Lizzan.

"Ve boş bir yol, üzerinde bir tehlike olduğuna işaret ediyor," dedi Preter sessizce.

Lizzan başını salladı. "Suçluların ağaçkakanlar olduğunu düşünmüştüm. Ama çok uzun zamandır bu yoldayız ve yol hâlâ neredeyse boş."

Aerax şimdi onun endişesinin diğer yüzlere de yansıdığını görüyordu.

"Başka bir yol var mı?"

"Geldiğimiz yoldan başka yol yok." "Ne öneriyorsun?" diye sordu ona.

Omuz silkti, önce Kelir'e sonra da o da omuz silkmiş olan Ardyl'e baktı. "Sanırım artık geri dönmek için çok geç," dedi. "Öyleyse umutlu olalım ama aptal olmayalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

LIZZAN

Tradreh Manastırı'nın sert yüzünü oluşturan sarp kayalıklar, Lizzan'ın dibindeki şehri görebilmesinden çok önce ortaya çıkmıştı. İçindeki odaların, Enam'ın gücünün hâlâ dünyayı yakıp kavurduğu eski zamanlarda dağın kalbine söyleniyordu, ancak dışarıdan bu odalara dair hiçbir şey görülemiyordu. Bunun yerine diğer tüm dağlar gibi görünüyordu.

Ancak her şeyin yolunda gitmediğini anlamak için şehre ulaşmalarına gerek yoktu, çünkü boş olan tek şey yol değildi. Yaklaştıklarında tarlalar ve çiftçilerin kulübeleri de terk edilmiş gibiydi. Soğuk ve ağır bir korku Lizzan'ın karnını doldurdu ve şehir surlarına yaklaştıkça katı bir taşa dönüştü.

Şehir kapısı aralık duruyordu. Şehir kapıları *asla* aralık kalmazdı. Ya açık ya da kapalıydılar. Arada kalmazlardı.

Kapılardan geçip ıssız bir şehrin sessizliğine girdiler. Parsatheanlar nöbet tutarken, Kothan askerleri kapının nöbetçi kulübesini ve yakındaki evleri hızla aradılar. Geri döndüklerinde, orada yaşayanların aceleyle ayrılmış gibi göründüklerini rapor ettiler.

"Çiftlik hayvanları ne olacak?" Kelir kaşlarını çatarak sordu. "Onlar da gitti."

Yüzü asık olan Aerax, yanında Caeb'le birlikte kendi döndü. "Bahse girerim onlar gittiğinden beri üç tam tur geçmiştir.

Yeni bir işaret yok."

"Ya manastıra sığındılar," dedi Preter, "ya da keşişler onları içeri davet etti." Lizzan ona inanamayarak baktı. "Bütün bir şehir mi? Ve bu kadar uzun süre?"

Keşiş başını salladı. "Yok Edici geldikten sonra, kadim Bir zamanlar bu şehirden kat kat daha büyük şehirlere ev sahipliği yapan odalar - halkımızı korumakta yine başarısız olursak, en azından saklanacak bir yerleri olabilir."

"Bu insanlar neye olabilir?" Ardyl'in bakışları manastırın yüzüne yükseldi. Lizzan'a daha uygun bir soru varmış gibi geldi. "Peki o tehdit hâlâ burada mı?"

"Kötü büyü hissediyor musun?" Kelir Tyzen'e sordu ve prens başını sallamadan önce hem Preter'e hem de Aerax'a baktı.

"Sadece tedirginlik."

"Hepimizin hissettiği gibi," dedi Ardyl Kelir'e dönmeden önce. "Umutlu olalım ama aptal olmayalım."

Başını salladı ve Leydi Junica'ya baktı. "Duyurmak istiyorsunuz Keşişlerin yanına gidin, ama önce sizi orada bir tehlikenin beklemediğinden emin olalım. Askerleriniz size bu kapıların dışında eşlik ederse, iki askerim savaşçılar partinizle birlikte kalacak."

İfadesi gergin olan Leydi Junica başını salladı. "Bu akıllıca görünüyor."

Kelir, çoktan başını sallamaya başlamış olan Tyzen'in yanına baktı. "Ben de seninle geliyorum," dedi prens. "Ben keşiş değilim ve daha yeni ğreniyorum ama yanınızda iki büyü kullanıcısının olması da akıllıca görünüyor."

"Ben de onun muhafızı olacağım," dedi Seri ciddiyetle. "Tyzen'in kaçabilmesi için geride kalman gerekiyorsa, ben onunla kalacağım."

Kelir'in çenesi sıkıştı ve Ardyl'e bakmadan önce yüz ifadesinde bir savaş gerekleşişiyor gibiydi. Diğer savaşçı başını hafifçe eğdi, hafifçe omuz silkti ve sonunda yumuşadı. "Söylediğim her şeyi yapmalısın."

Kız gülümsedi. "Sanki Ran Maddek'in ta kendisiymişsin gibi."

Kelir daha sonra Lizzan'a baktı.

"Biz gidiyoruz," dedi Aerax'ın gözlerine bakarak. "Gerçi Caeb kalacak."

Kedi hırladı ve başını onunkine doğru eğerek, aşağıya uzanıp tüylerini kavradı. Sessizce, "Atlarımızı ve Kothan'ları da korumalısın. Ama daha da önemlisi, tehdidin burada mı yoksa orada mı olduğunu bilmiyoruz. Eğer buradaysa, manastıra koşup bizi uyarman gerekecek ki oradan ayrılıp beklenmedik bir tuzakla karşılaşmayalım."

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkarmasına rağmen, Caeb onaylamak için yüzünü onunkine sürttü.

Aerax'a baktı, o da başıyla onayladı. Caeb'i hiçbir koşulda o manastırda istemiyorlardı, birilerinin onu olduğu gibi tanıyabileceği bir yerde.

Kothan askerleri şu ana kadar en çok Ferek ve Raceni'ye aşınaydı, neredeyse tam bir tur boyunca yan yana at sürmüşlerdi, bu yüzden bu ikisi Parsatheanlar onlarla kalacaktı. Kalmak ve gitmek için her şey kararlaştırıldığında, Kelir onları sessiz sokaklarda yaya olarak yürüttü.

Şehirle manastır arasında sadece geniş bir kristal köprüyle geçilen büyük bir uçurum uzanıyordu. Uçurumun bir hikâyesi varsa bile Lizzan bunu bilmiyordu ve Preter de anlatmamış, sadece geçerken aşağı bakmamaları konusunda uyarmıştı, çünkü dipsiz boşluk sık sık ziyaretçilerin başını döndürüyordu. Kız aniden nefesini tutup uçurumdan güvenli bir mesafede olmalarına rağmen kenardan uzaklaştığında Seri'nin baktığını anlamıştı.

"Bu güvenli bir kapıya benzemiyor," dedi Kelir acımasızca, gözlerini kapıya dikerek.

Giriş ileride. "Boyalı bir tahtadan başka bir şey değil, açmak için sadece bir balta gerekir."

Preter esprili bir dille, "Baltanı alabilirsin," diye karşılık verdi. "Ve siz kesmeye çalışırken biz sonsuza kadar dışarıda bekleyeceğiz."

"Sadece ay doğana kadar bekleyeceğim," dedi Aerax. "Sonra Lizzan'ı bir hana geri götüreceğim."

Bu Kelir'in sırtmasına neden oldu ama gözlerini yeniden kapıya dikti.

"Hecelendi mi?" "Öyle." Cüppesi ayak bileklerinde sallanırken, Preter koşar adımlarla

kapılara doğru adım attı. Lizzan onun kapıları açmak için yaptığı büyüü duymadı ama Aerax'ın omuzlarındaki ani gerginliği, sanki derisini istenmeyen bir histen kurtarıyormuş gibi kendini nasıl salladığını ve yüzünü karartan kaşlarını gördü.

"İyi misin?" diye sordu ona usulca.

"Öyleyim." Gözleri onunkilere takıldı ve bakışları yumuşadı, ısındı. "Ama gün batımına kadar dışarıda olsak iyi olur."

Dolunay yükseldiğinde. Kadın sırtarak onayladı.

İçeriden hiç ses gelmedi. Ardyll ve Kelir, birlikte karşılaştıkları pek çok tehlikeden bahseden akıcı bir rahatlık ve sessiz bir iletişimle, diğerlerine takip etmelerini işaret etmeden önce ilk olarak geçtiler. Lizzan büyüklüğü ve yüksekliği karşısında neredeyse nefesini kesecek olan büyük bir salona adım attı. Heykel şeklinde oyulmuş taş sütunlar, muazzam uzunluk ve genişlikte geçit töreni yapıyordu. Duvar resimleri taş duvarları süslüyordu; bir bakışta bile bir düzine

Her yöne giden geçitlerle efsaneler orada tasvir edilmiştir.

Duvarlardaki ve sütunlardaki meşaleler yanmıyor olsa da her şeyi görebiliyordu.

"Işık nereden geliyor?" diye fısıldadı Parsatheanlar, görüldüğü kadar boş olup olmadığını anlamak istercesine salonun uzak taraflarına doğru yayılırken.

"Bir güneş odasından," dedi Preter. "Gökyüzüne açık ve ışığı tüm odalara yayacak şekilde tasarlanmış; yoksa mağaralarından yeni çıkmış Farian vahşileri gibi solgun olurduk. Geceleri, oda ay ışığını da toplar."

Ne mutlu onlara ki ay her zaman tam ve parlak bir şekilde ya da gece boyunca parlamıyordu. "Her meşaleyi yakmak küçük bir görev değil."

"Bu küçük bir iş," dedi Preter, Tyzen'in ne kadar kolay alev yarattığını hatırlatarak. "Ama zamanla duman rahatsız edici bir hal alıyor. Bu yüzden sık sık yakılmazlar."

Başını salladı ve Parsatheanlar dönerken Kelir'e baktı.

"Kimseyi görmüyorum," dedi. "Savaş ya da panik belirtisi de yok, ya da onları o kapıyı hecelemeye iten her neyse."

Preter salon boyunca eliyle işaret etti. "Bu odalar Toleh'teki gibi düzenlenmemiş ama yakınlarda selamlaşmak için bir yer olmalı. ziyaretçiler."

Ardyl'in kaşları çatıldı. "Kapılar kilitli olmasına rağmen mi?"

"Orada kimseyi beklemiyorum. Ama bir mesaj bırakılmış olabilir, ya da Nereye gittiklerine dair bir işaret ve bir harita. Her manastır odalardan oluşan bir labirenttir, böylece saldırıya uğrarlarsa istilacı bir ordu kaybolur ve her odanın en az iki çıkışı vardır, böylece onlardan kaçan hiç kimse tuzağa düşemez. Ama hiçbir zaman kaybolmayacak olsam da, hangi yöne gideceğimi bilmek yardımcı oluyor."

Ardyl bu durum karşısında şaşkın görünüyordu. "Nereye gittiğinizi bilmiyorsanız, nasıl hiç kaybolmuyorsunuz?"

"Bu kapılara geri dönüş yolunu unutmayacağım. Ve eğer her zaman bir çıkış yolu biliyorsanız, asla tuzağa düşmezsiniz." Onlara alaycı bir bakış attı. "Bana yakın. Bir manastıra gelen birden fazla ziyaretçi yanlış yola sapmış ve bir daha asla görülmemiştir."

Genç keşişi geçitlerden birine doğru takip ederken Kelir, "Yolumuzu işaretlemek için tebeşir kullansam daha iyi hissederdim," diye mırıldandı.

"Bizi geri götürebilir misin?" Lizzan Aerax'a sordu.

Başını salladı. "İzimizi işaretlemeye yetecek kadar toz var. Ama çok uzun süre ortadan kaybolursak Caeb bizi aramaya gelecektir."

Ve kokularından onlara yolu bulabilirdi - ki bu aynı zamanda çıkış yolunu da gösterirdi.

"Bu taraftan," dedi Preter. "Burada bir sunu kâsesi var. Keşişlerden bir şey isteyen her ziyaretçi, onlar için değerli olan bir eşyayı kurban etmelidir."

Genç keşiş kâseyi karıştırmak için durakladığında, Lizzan sadece Vela'nın tapınağındaki parmağı ve tanrıçanın ondan asla bir sunu çalmaması yönündeki soğuk emrini hatırlayabildi. "Bir şey mi almak istiyorsun?"

Preter başını salladı. "Ne tür insanların geldiğini ve neyin değerli olduğuna inandıklarını görmek için bakıyorum..." Sözünü yarıda kesti, kâsedan bir kolye aldı ve Kelir'e döndü. "İşte bu."

Her bir yırtıcı kuşun pençeleriyle süslenmiş deri bir dantel. Parsathean'ların taktığı pençelerin sayısı çok daha fazlaydı. Görünüşe göre en az bir düzine.

"Bu Toric'in," diye nefes aldı Seri. "O burada mıydı?"

Lizzan diğerlerine baktı. Hepsi kolyenin görüntüsünden etkilenmiş görünüyor. "Toric kim?"

Ardyl, başparmağı bir pençenin kıvrımında gezinerek Preter' teklifini kabul etti. "O bizim Ejderha muhafızlarımızdan biri-"

"Ve ateş çiçeği kabilesinin en büyük avcısı," diye araya girdi Seri.

"Ama Güneş Tanrısı'nın büyüğü ona da bulaşmıştı. Vela'nın kraliçemizin gözlerinden gördüğü gibi Yok Edici'nin de onun gözlerinden görebileceğinden korktu ve Yok Edici'nin casusu olmaktansa Yanan Ovalar'ı terk etti."

"Enam'ın zehrini temizlemek için bir yol aramak niyetindeydi." Kelir aldı. Sonra kolyeyi, sesi kalındı. "Buraya gelmiş olmalı . . ama eve dönmedi, yani bir tedavi bulamadılar."

"O kadar kolay olmazdı," dedi Ardyl usulca, sonra Lizzan ve Aerax'a bakıp açıkladı, "Vela ona bizim Ejderha kanatlarımız dedi ve Toric'in evden o kadar uzağa uçacağını söyledi ki döndüğünde kendisi olamayacaktı. Bu manastır evinden çok uzakta değil."

Çenesi gergin olan Kelir başını salladı ve kolyeyi Preter'e geri verdi. "Eğer bir tehdit o buradayken geldi, Toric bu şehri ya da bu keşişleri terk etmeyecekti." "Ona ne olduğunu ya da hâlâ burada olup olmadığını soracağız," dedi Preter ve Sonra Lizzan'a kalın ve etli bir solucan gibi görünen bir şeyi havaya kaldırdı.

bunun bir penis olduğunu anladı. "Bunun dışında kayda değer başka bir şey göremiyorum.

Bu adam bu keşişlerden çok ama çok kötü bir şey istemiş olmalı." Kelir yüzünü buruşturmadan önce kuru bir ifadeyle, "Ya da sevgilisi istedi," dedi.

"Çürümüyor mu?" "Kasenin içinde değil." Tekrar içine atıldığı yerde. "Gel. "Gel.

karşılama odası bu gibi görünüyor....."

Adam yavaşlayarak durdu ve Lizzan onu neyin durdurduğunu görmek için baktı, sonra tekrar dönerek geçidi izlemeye başladı. Derin oyuklar vardı

Kapıyı kesmiş ve tahta kırılana kadar dövülmüş gibi parçalanmıştı. Aerax onun yanına çömeldi, vücudu gergindi, bakışları yeri tarıyordu.

Baltasını kavrayan Kelir keşişi kenara itti. Parçalanmış kapı artık kilitlenmiyordu ve kolayca açıldı.

Lizzan omzunun üzerinden odaya bakmak için bir saniye bile beklemedi. Kurumuş kan. Zemine, uzaktaki duvara sıçramıştı. Geçidin her iki ucunu izlemeye devam ederken midesi sıkıştı.

Diğerleri Kelir'i takip ederken, "Cesetler mi?" diye sordu.

"Yok," dedi Aerax ve onunla birlikte odanın girişine doğru geri çekildi, bir yandan durup bir yandan da koridoru gözlemeye devam etti. Uzun geçidin bir ucu daha fazla odanın yanından devam ediyordu. Diğerleri ise büyük salona geri dönüyordu.

"Bunları ne tür pençeler yapıyor?" Tyzen Aerax'a sordu ve Aerax odanın derinliklerine doğru ilerleyip kanlı bir iz üzerinde diz çökmeden önce onların kapıdaki oyukları incelediklerini gördü.

Kalbi gümbür gümbür atarken, koridorda belli belirsiz yankılanan sesi neredeyse duymuyordu. Hemen diğerlerini susturdu ve hepsi sessizliğe gömüldü.

Tık-tık-tık-tık. Çok hızlı. Ama hafif değil, daha çok keskin bir taşın başka bir kayaya hızla vurması gibiydi ve büyük salon yönünden geliyordu. Ardyl odanın girişinde ona katıldı ve ikisi de başlarını öne eğdi. *Tık-tık-tık-tık-tık.*

"O da ne?" diye fısıldadı. "Bir

Wraith," dedi Aerax acımasızca.

Lizzan'ın çarpan kalbi sarsılarak durdu. "Emin misin?"

"Bu izler Kral Yolu'ndakilerle neredeyse aynı." "O zaman şimdi gidiyoruz," diye emretti Kelir, Tyzen ve Seri'yi

Kapıya doğru.

Preter kararsız görünüyordu. "Peki ya şehirdeki insanlar?"

"Eğer hala kilitli ve güvendseler, kalacaklar. Eğer değilse....." Kelir başını salladı. "Yardımla geri döneceğiz-"

", " diye tısladı Ardyl, glaive'ini ileri savurarak, bakışlarını geçitte sabitledi, *tıkırtıların* daha da hızlandığı, yaklaştıkça daha yüksek sesle geldiği yerde. "Odaya geri dönün. Preter, ikinci çıkış nerede?"

"Bu taraftan."

Ardyl ve Lizzan odaya geri döndüler, sessizce kapıyı kapattılar; ancak Lizzan kendini daha fazla ilerletemedi, kapının önünde durdu.

Kapının kenarına oturdu ve parçalanmış panellerden birinden, büyük salonla birleştiği koridoru görmesini sağlayan bir açıyla baktı.

Aerax'ın güçlü ön kolu onu kendisiyle birlikte istercesine beline dolandı. "Lizzan-"

"Görmek zorundayım," diye fısıldadı. "Görmek zorundayım." "Ama sonra kaçacağız."

Başını salladı.

Onunla birlikte bekledi, güçlü bedeni arkasındaydı, ikisi de izlerken çenesi şakağına dayalıydı. Geçidin sonunda bir gölge hareket etti ve Aerax onu kapıdan uzaklaştırdı. Bakmakla aptallık etmişti. Peşlerinden neyin geldiğini bilmemek daha iyiydi, şimdi koridorda ilerlerken neyin çılgılık attığını, bir zamanlar insan olan ama artık bükülmüş, bir deri bir kemik kalmış ve taştan yapılmış bir bedenin, buzdan olmayan ama yine de bıçak gibi olan pençelerinin çıkardığı *tık tık tık tık* seslerini.

Diğerlerinin peşinden koştular, kan sıçramış ikinci bir odadan geçip başka bir uzun koridora girdiler. Wraith karşılama odasından geçerken arkalarından gelen bir çarpma sesini yankılanan bir çılgılık takip etti.

Dehşet Lizzan'ı boğazından yakaladı, her nefesini işkenceye dönüştürdü. Korkuyla savaşıma kadar hırıldadı. Aerax'la birlikte Kelir'in kapıda beklediği bir sonraki odaya koştu ve onları içeri doğru işaret etti - belki de wraithin hangi yolu izlediklerini bilmemesini umuyor ama bilip bilmediğini görmek için de beklemiyordu. Preter başka bir odadan, başka bir odadan geçti, her zaman kan sıçramış taşlardan oluşan bir labirentin içinden dönüyordu.

Uzun bir koridorun sonunda soluk durdular. "Taş Wraith," dedi Lizzan göğsü kabarak. "En son ben gideceğim." Aerax başını sallamaya başladı.

"En son ben giderim," dedi tekrar, babasının madalyonunu kavramak için uzanarak. "Vela'nın korumasına sahibim. Pençeleriyle bana zarar veremez."

"O bir taş," diye hırladı Aerax. "Ya seni ağır bir darbeye ezerse?"

"Umarım öğrenmem. Ama içinizden biri bir taşı öldürmenin bir yolunu bulabilirse, bunu memnuniyetle duyuram, çünkü kılıcımın pek bir işe yarayacağını ya da bu hayaletin eriyeceğini sanmıyorum."

Eğer bir fikirleri varsa bile, kimsenin bunu söyleyecek zamanı yoktu. Bir *tıkırtı* koridorda belli belirsiz yankılandı ve tekrar yola koyuldular; Preter önde, Seri ve Tyzen onun arkasındaydı. Kelir ve Ardyl arkalarını korudular ve Aerax onun en son gelmesine izin vermeyip yanında kaldı. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Yüzlerinden ter damlarken ve nefesleri kesilirken durdular.

"Bizi avlarken sessizdir," dedi Aerax onlara. "Sonra kovalarken çığlık atar. Eğer çığlık atıyorsa, koşmayı bırakmayın."

"Ama her dönüşümüzü nasıl biliyor?" Preter bir elini yanına götürdü, yüzüne acı kazınmıştı. "alıyor mu? Bizi duyuyor mu? Etrafımız taşla çevrili olduğu için mi bizi başka bir şekilde algılıyor?"

"Fark eder mi?" Lizzan soluk soluğa bir kahkaha attı. "Biliyor. Takip ediyor. Ve kapana kısıldık, çünkü geldiğimiz yoldan geri dönemeyiz, doğrudan ona koşmadan."

"Manastırdan ikinci bir çıkış yolu da var mı?" Aerax sordu. Preter başını salladı. "Güneş odası."

"Ne tarafta?" Tyzen sordu.

"Yukarı, sanırım." Keşif güldü ve ellerini kaldırdı. "Yukarı çıkan her yolu ve bulmamız için Nemek'e dua edeceğim."

Wraith'in çığlığı koridoru yırttı ve artık konuşmadılar, koştular, döndüler. Her kâbus Lizzan'ındı ve ne zaman manastırın Wraith'in hiç bulunmadığı bir bölümüne geçmiş gibi görünseler, yakında daha fazla kan, daha fazla dehşet işareti, barikatlı ve kırık kapılar, kuşatmanın kalıcı kokusu, bir katliamın kırmızısına boyanmış duvarlar görecektir.

Tüm duyuları tıkırtı ya da çığlık için ayarlanmış halde koridorda koşan Lizzan neredeyse Kelir'e çarpıyordu, o ve genç keşif duraksayıp yavaşladığında Tyzen'e çarpıyordu.

Bakışları, bir kapıya kaşlarını çatarak bakarken elinin bir hareketiyle yüzündeki teri silen Aerax'a kaydı.

Lizzan korkuyla arkasına baktı. Henüz Wraith yoktu. *Tıklama* da yok. "Neden durdurulduk?" Ardyl fısıldadı.

Nefes nefese kalan Tyzen konuşmaya çalışmadı. Sadece kapıyı işaret etti. Etrafındaki taşlar pençe izleriyle çizilmişti ama kapının kendisi

dokunulmamıştı.

"Hecelendi mi?" dedi Kelir.

Preter başını sallayarak yaklaştı.

"Neden *tüm* kapıları hecelememişler?" Seri soluk soluğa kaldı. "Birini bu şekilde kilitleyebilir misin?"

Preter yavaşça nefesini toparlayarak ona, "Özel bir tahta gerekiyor," dedi. "Ve döküm için zaman."

"Fazla yok," dedi Lizzan ona. "Açabilir misin? Tekrar kilitlenebilirse ve diğer çıkıştan kaçabilirsek, Wraith yolumuzu takip edemez."

Onun önerisiyle yüzlerinden rahatlama geçti. Hâlâ geldikleri yoldan geri dönemezlerdi, ama belki de Wraith arkalarında o kadar yakın olmayacaktı.

Preter kapıyı açtı ve eski kanın metalik kokusu dışarı yayıldı, ancak Lizzan beklediği katliamı görmedi. Hayatta kalanları bulabileceklerini ummuştu -belki de aptalca-.

Ve öyle de yaptılar.

Hepsi içeri girdikten sonra kapıyı kapatan Preter hemen mırıldanmaya ve tahtaya semboller çizmeye başladı. Kelir odada bir tur attı ve Aerax da yanında olduğu halde Lizzan, kahverengi teni eski ve yeni yara izleriyle kaplı, çıplak zincirlenmiş bir adamın yattığı yatağa doğru ilerledi.

"Bu da ne böyle?" Seri dehşet içinde fısıldadı. "O yaşıyor mu?"

Zar zor. Her kaburgası derisinden görünüyordu ve dudakları çatlamış ve kurumuştı. Aerax'a baktı. "Su kaldı mı?"

Nefes almak için her durduklarında Ardyll'in şarap tulumundan yudumlamışlardı. Şimdi adamın dudaklarının arasına biraz damlattı, çenesine döküldüğünde umutsuzluğa, sonra boğazı çalışıp yutkundugunda yüreklendi.

"Dur," dedi Kelir ve Lizzan ilk başta onun adamla ilgilenmeyi bırakmasını kastettiğini düşündü, ama savaşçı onun yerine Preter'le konuştu. "Çıkış yok. O duvar ağır taşlarla örülmüş. Baltamın bile geçebileceğini sanmıyorum."

Lizzan'ın kalbinden alarm sesi yükseldi. Preter büyüyle kapıyı kilitleyebilirdi ama kapana kısılmışlardı; yiyecekleri yoktu, neredeyse hiç suları ve geçtikleri her kan lekeli odada Wraith'in sabrının kanıtları vardı. Wraith'in sıkılıp onları kendi hallerine bırakmasını umamazlardı.

"Onu ben taşıyım," dedi Aerax, Lizzan'ın zincirleri almak için çabaladığı aynı anda. Ağır demir kelepçeler adamın bileklerini bağlıyordu, zincir halkaları bir mahkûm için kullanıldığını hiç görmediği kadar kalındı. Bunun gibi bir zincir bir mamutu yerinde tutabilirdi, hatta Caeb'i bile tutabilirdi.

"Anahtarları görüyor musun?" diye sordu, çarşafı adamın hareketsiz bedeninin etrafından çekiştirerek.

Diğerleri ararken Kelir kelepçeler için yardıma geldi. "Anahtar yok," dedi Ardyl.

Ve aramakla daha fazla zaman kaybedemezlerdi. "Affet beni," diye fısıldadı adamın başparmağını kavrayıp eklemine koparmadan önce. Kelir aynısını diğer eline de yaptı ve kelepçeleri sürükleyerek çıkardılar, deriyi sıyırdılar ama Wraith'in yapacağı kadar kötü değildi. Aerax adamın ağırlığını omzuna aldı; açlıktan ölmüş olsa bile adam devasa ve ağır görünüyordu.

"Onu yakaladın mı?" Kelir sordu. Dişlerini sıkkan Aerax başını salladı.

"Onu bir sonraki dinlenmede alacağım. Önümüzden gidin."

Lizzan, Kelir ve Ardyl'in önünde. Daha yavaş koşuyor gibi görünmüyorlardı ama kapıdaki gecikme ve anahtarları arama Wraith'i daha da yaklaştırmıştı ve çılgılık başladığında, taş geçitte yankılanan feryat öncekinden daha yüksekti. Sonra Preter bir koridorun sonunda döndü ve Aerax'ın gülmekten inlediğini duydu.

Merdivenler yukarı doğru çıkıyor.

Merdiven boşluğu dardı, sadece tek sıra halinde çıkılabilecek kadar genişti ve bu kez Lizzan en son çıktı. Yine de fazla yavaşlamadılar, ta ki merdivenler bitmek bilmeden yükselmeye devam edene kadar ve Lizzan diğerlerinin nefes alışlarını kendi nefeslerinin üzerinde zar zor duyabiliyor, bacak kaslarının titreyen fırından başka bir şey hissetmiyordu.

Ta ki bir çılgılık merdiven boşluğundan yukarı taşınıncaya ve Wraith'in basamaklara takırdarak basışına kadar. Diğerleri adımlarını hızlandırdı ve cesaretlendirmek için bağırdı ama Wraith tam arkasındaydı; Wraith'in Sanki çırpınan pelerini teninin bir uzantısı haline gelmiş, boynundan aşağı akan tere rağmen tüylerini diken diken etmiş, çarpan kalbi dehşetle titremişti.

Sonra Preter, "Yere yat ve dayan!" diye bağırdı ve ne demek istediğini anlamadı, ta Ardyl önündeki merdivenlere düşer gibi olana dek, ama ayağı takılmamıştı. Lizzan yarım basamak yukarı sıçradı ve neredeyse onun üzerine yığılıyordu,

Ardyl'in elini kavrayan rüzgâr merdiven boşluğunda uğulduyor ve Preter'in çığlık seslerini taşıyordu.

Saçları yüzüne savrulan Lizzan arkasına baktı. Üç adım aşağıdaki Wraith fırtınaya karşı savaşıyor, cırtlak ağzı açılarak sıra sıra tırtıklı dişleri ortaya çıkıyor, gözleri volkanik kayaların turuncu-kırmızısı rengine parlıyordu. Bıçak gibi

Parmaklar ona uzandı ve onu kesemediler, onu kesemeyeceklerini biliyordu, yine de sadece sıcak kan sıçramasını ve çığlıkları hayal edebiliyordu, etrafındaki herkes paramparça olurken pek çok çığlık.

Öfke damarlarında kaynadı ve Wraith sivri ve bıçak gibi olan ayaklarının üzerinde yavaşça bir adım daha attı. Aşağı doğru kayarak Savaşçı adını haykırıp ona doğru uzanırken bile Ardyl'in kalçasını kavradı.

Lizzan ayağını taştan göğsüne sapladı. Eli aşağı doğru indi, Pençeleri broklarını parçalıyor ama derisinin üzerinde kayıyordu. Dengesini kaybedip geriye devrildi. Lizzan muzaffer bir hırıltıyla topuğunu onun çenesine vurdu.

Yuvarlandı, duvara çarptıkça takırdadı ve zıpladı, fırtınanın etkisiyle savruldu ve spiralin etrafında gözden kayboldu. Rüzgâr uğuldamaya devam etti, sonra aniden kesildi ve hâlâ uzaktaki takırtıların ve çarpışmaların merdivenlerden aşağıya doğru devam ettiğini duyabiliyordu.

"vaktimiz kalmayacak," dedi Preter nefes nefese.

Tekrar ayağa kalktığında bacakları fırtınadaki yapraklar gibi titriyordu. Neredeyse tepeye varmışlardı, ama Ardyl Lizzan'ın kapüşonunun arkasından tutup onu sürüklemeye başlayana kadar yarım düzine adım atmak bile imkânsız görünüyordu.

Aerax baygın adamı Kelir'e aktardı, sonra tam Lizzan kollarını ona doladığı sırada döndü. Adamın ağzı onunkini buldu, sıcak ve sertti ve sonra daha fazla bekleyemediler. Duvarlarıyla aynı taştan oyulmuş uzun masaların sıralandığı büyük yemek salonunda hızla ilerlerken botları yeri dövüyordu. Tepedeki ışık yumuşak bir turuncuya dönüşmüştü.

Oh, Temra merhametli ol.

"Meşaleleri bulun!" Lizzan seslendi. "Güneş batıyor!"

Karanlık koridorlar ve odalardan geçerek, gece her tarafta derinleşen gölgelerle yeni bir kâbusa dönüştü. kadar karanlıktı ki, sadece meşalelerinin parlayan çemberinin içinde görebiliyorlardı, çünkü Preter onları yakmanın basit bir şey olduğunu söylemiş olsa da, odaklanıp büyüü yapması için her koridorda ve odada yeterince uzun süre durması gerektiği anlamına geliyordu ve bunun için zamanları yoktu.

"Ay ışığı nerede?" Tekrar durduklarında Tyzen nefes nefese kaldı. "Vela bu gece tam doğuyor."

"Bir bulut ... belki de," diye soludu Preter.

Karanlık koridorda bir çığlık yankılandığında bu dinlenme neredeyse hiç dinlenme değildi ve yakın mı uzak mı olduğunu göremediler ve sadece tekrar koşabildiler. Tekrar tekrar koştular, daha sık durdular ama asla yeterince uzun durmadılar. Bir başka merdiven dizisi Lizzan'a ilkinden iki kat daha dik geldi ve o kadar çok basamak olmamasına rağmen, her biri kendi başına bir dağ gibiydi.

Başka bir geçitten geçtiler ve aniden daha büyük bir odaya girdiler; Lizzan bir an için büyük salon olduğunu düşündü.

Preter aniden geri döndü. "Şu kapılar için bana yardım edin!" diye bağırarak koridorun girişinin yanındaki devasa ahşap kapıya doğru ilerledi.

Hep birlikte ittiler. Ahşap inledi ve sonunda kapandı. Wraith'in boğuk çığlığı diğer taraftan duyulurken ve pençelerin korkunç sıyrıkları, yaratığın yakında yoluna çıkan diğer tüm kapıları yırtıp geçeceği anlamına gelirken, sağlam bir giriş kapıları desteklemek için köşebentlere doğru sallandı.

Ama Preter onu şaşırtacak şekilde soluk soluğa güldü ve kapıya yaslanarak yavaşça yere doğru kaydı.

"Hecelendi mi?" diye sordu ona, yüreğini umut kaplamıştı.

Başını iki yana salladı. Ellerini kaldırdı ama artık açıklayamayacak kadar nefessiz görünüyordu.

Onun yerine Ardyl yanına yığıldı. "Kara ağaçtan yapılmış. Gececektir ama çabuk değil."

Güneydeki pek çok kalenin kullandığı kuşatma tahtası. Lizzan bunu daha önce hiç görmemişti ama burada gördüğüne memnun olmuştu. Kelir'le birlikte yaralı adamı dikkatle yere yatırmakta olan Aerax'a baktı. Aerax onu kollarının arasına aldı ve birlikte, Lizzan göğsüne yaslanmış, sırtı taş duvara dönük bir şekilde oturdular. Uzun süre boyunca aralarında tek bir kelime bile geçmedi ve Wraith'in pençelerinin boğuk sesi bile çok uzakta gibiydi.

Sonra Ardyl yerde yattığı yerden başını Preter'e baktı. "O rüzgâr gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Olağanüstü bir şeydi."

Meşale ışığının turuncu parıltısında bile yüzü kızarmıştı. "Bu Merdiven boşluğunun darlığı sayesinde. Aynı büyüğü bu odada yapmış olsaydım, Wraith bunu neredeyse hiç hissetmezdi."

"Bir merdiven boşluğu sayesinde değil," dedi Aerax huysuzca, Lizzan'ı daha sıkı . "Senin sayende."

Diğerleri de başlarını sallayarak onayladılar ve Preter hakkını almak zorunda kaldı.

Bir çığlık ve taşın kara ağaca çarpmasıyla sessizleştiler.

Kelir içini çekti ve yüzünü ovuşturdu. "Tekrar ne kadar erken gidersek, o kadar ileride olacağız."

Preter başını salladı ve ilerideki karanlığı işaret etmek için elini salladı. "Eğer burası çark odasıysa, acele etmek istemeyiz."

Lizzan bir iniltiyle gözlerini kapadı. "Tekerlek odası mı? Bunun ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Şimdi doğru yoldan ayrılırsak bizi ezecek dev taş tekerleklerden kaçmak zorunda mıyız? İtiraf etmeliyim ki, Preter, buranın Bu keşişlerin ay gecemizde bizim için bıraktıkları şenlikler."

Başını sallayarak sırttı. "Tüm geçitlerin merkezi olan bir oda. Doğrudan güneş odasına giden bir koridor olmalı; bu yüzden aceleyle bir diğerine inmek yerine onu bulmak için zaman ayırmak isteyeceğiz."

"Ben başlıyorum." Seri, sanki kısa bir süre önce hayatları için sonsuz bir koşu yapmamışlar gibi kolayca ayağa fırladı. Bir meşale kaparak kardeşine baktı. "Benimle geliyor musun?"

Kelir inledi ve kollarını iki yana açarak sırt üstü yuvarlandı. "Bir daha asla hareket etmeyeceğim."

"Geleceğim." Tyzen ayağa kalktı ve hızlı hareket edince bacaklarına dolanan cübbesini çekti.

Preter onlara, "Güneş odasından muhtemelen bir temiz hava akımı gelecektir," dedi.

Seri başını salladı ve kapıdan uzaklaştı, fenerin ışığı ilerideki devasa taş sütunu . Işık tavana ulaşmıyordu.

"Seri." Genç rahip onu bir sözle durdurdu. "Oda bir daire şeklinde. Bu yüzden şu veya bu yöne gitmeniz " - dinlendikleri duvarları işaret etti - "çünkü dümdüz ilerlerseniz, diğer tarafa ulaşana kadar çok uzun bir süre yürürsünüz."

Bir daire... gerçi duvar neredeyse dümdüz görünüyordu ve Seri ile Tyzen duvar boyunca yürürken Lizzan neredeyse hiç kıvrım algılayamadı. Bir yerde durakladılar

Koridorda ilerledi, bir diğetine geçmeden önce koridora baktı. Sonra bir başkasına ve hala zar zor bir kıvrım varmış gibi görünüyordu ve bunu uzatmaya çalışsa da

Lizzan bu odanın büyüklüğünü bir türlü kavrayamıyordu. "Preter." Sesindeki temkinli tınıya bakılırsa Ardyl, Lizzan'ı izliyor olmalıydı. onları da. "Kaç tane geçit var?" "Yüzlerce. Hatta belki bin tane."

Lizzan başını tekrar Aerax'ın omzuna yaslamadan önce güldü.

"Yakında aramaya yardım etmeye başlamalıyız," dedi boynuna karşı.

"Yakında," diye onaylarcasına gürlledi. "Ama önce biraz daha dinlen."

Gecenin yarısında sadece kendi ağırlığını taşımakla kalmadığı için şüphesiz onun da buna ihtiyacı vardı. Onun kokusu her nefesini doldururken gözlerini kapattı.

Boğuk çığlıklara rağmen uyumuş olmalıydı. Çünkü Tyzen aniden kulağına bir şeyler söylediğinde irkilerek uyandı.

"Onu hala seviyor musun?"

"Kim?" dedi Seri, vücudu Lizzan'inkine karşı sertleşmiş olan Aerax kadar Lizzan'a yakındı.

"Toric." Tyzen yine Lizzan'ın yanında oturuyormuş gibi seslendi.

"Kabilendeki en iyi savaşçı olduğun için sadece onunla evleneceğini söylemiştin."

Seri alay etti. *"Sadece bir şakaydı."*

Ama Seri burada değildi. Tyzen de yoktu. Ardyl ve Kelir, Lizzan gibi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Preter, başını arkaya eğip gözlerini kapatarak hafif bir sırıtışla, "Yankı odasını bulmuş olmalılar. Eğer tüm manastırın duyması gereken bir şey varsa, orada söylenir."

"Kulağa gerçek gibi geliyor," dedi Tyzen. *"Ve sanırım sen de ancak kendin kadar yetenekli bir savaşçıyla evlenirsin."*

Bir kahkaha Lizzan'ın bakışlarını yerde titreyen Kelir'e çevirdi.

"O zaman hep yalnız kalacağım," dedi Seri, *"çünkü kardeşimin yaşına , asla benim kadar yetenekli bir savaşçı olmayacak. Bu yüzden evlendiğimde tek dilediğim, Ran'ın kraliçesini sevdiği kadar şiddetli bir şekilde sevmek."*

Burnunun kenarını sıkan Ardyl, Tyzen konuşmaya başladığında ellerinin arkasında boğuk bir ulumaya dönüşen sessiz bir eğlenceyle sarsıldı.

"Söylemediğim bir şey var."

"," diye cevap verdi Seri dehşetle. *"Yapma-" "Seni seviyorum. Tüm kalbimle seni seviyorum."*

Seri inledi. *"Sanki ölecekmişiz gibi itiraf ediyorsun."* Sesini doldurdu. *"Burada ölmeyeceğiz."*

Tyzen ciddiyetle, *"Bir öpücük için ölürüm,"* deyince Kelir elleriyle yüzünü kapatıp kekeleydi.

Lizzan hayretle Aerax'a bakarken, sessizlikten ziyade ilk öpüşmelerinden tanıdık gelen ıslak ve nefes nefese bir sesle dolu bir sessizlik oldu. Yine de karanlık bakışlarında bir eğlence vardı, endişe de vardı.

"Yeterince dinlendin mi?" diye sordu usulca.

Bu geceden sonra asla yeteri kadar olmayacaktı. Ama başını salladı.

"İşte," dedi Seri, hafifçe soluk soluğa. *"Seni öptüm. Ama sen öldün mü?"*

Tyzen huşu içinde, *"Sanırım daha yeni yaşamaya başladım,"* dedi.

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını silen Kelir yine kendini kaybetmişti.

"Ama bunu yapamayız," dedi Seri ona, sesindeki bıkkınlık açıkça belli oluyordu. *"Ben Yvenne'nin Ejderhası'nda hizmet etmeyi umuyorum. Sen Yvenne'nin kardeşisin ve ona hizmet ediyorsun. Her zaman hizmet etmeyecek misin?"*

"Olacağım. Ve böylece her zaman birbirimize yakın olacağız."

"Çok yakın," dedi Seri. *"Eğer Yvenne'nin Ejderhası'na hizmet edersem, her zaman önce onu koruyacağıma dair yemin etmeliyim. Yine de evlenirsem, önce o kişiyi koruyacağıma yemin etmeliyim. Eğer görevim beni eşimden uzaklaştırırsa, ortada bir çatışma olmaz; ama ya Ran'a hizmet ettikleri için her zaman yakın olursak? Bir gün Ran'a ettiğim yemini ya da evlilik yeminimi bozmak zorunda kalabilirim ve her iki durumda da yemin bozan olurum. Kardeşimin ve Ardyl'in neden*

her zaman birini mi tutuyorlar? Çünkü o kişi her zaman Ran Maddek'tir."

"mı girmiş?" Tyzen'in sesi şaşırmış gibiydi.

"O şekilde değil ... ya da hiç olmadıysa, hepsi genç olduğundan beri değil. Ama her zaman onun Ran olacağını ve kendilerinin de onun Ejderhası olarak hizmet edeceklerini biliyorlardı. Birbirlerini sevdikleri ve bir başkasını asla aynı şekilde sevmeyecekleri için aralarında kalan görevleridir. Yine de ay geceleri bile,

birini paylaşıyorlardı. Yataklarına aldıkları onca yabancıya rağmen, birbirlerinden başka hiç kimseyle birlikte olmamışlardır.

Birbirlerine hiç dokunmamışlar, sadece aralarındaki kişiye dokunmuşlar. Ve bu şekilde memnun ve mutlular. Bu onlara uyuyor. Bana yakışmazdı. Seni kimseyle paylaşamam."

"O zaman sadece senin olacağım."

"Ya bir gün seni kurtarmakla kız kardeşini kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam? Bu kalbimi paramparça eder. Bu yüzden benden bunu isteme."

Kahkahalar sona erdiğinde Kelir iç geçirdi ve gözlerini yukarıdaki karanlığa dikti. Ardyl ayağıyla omzunu dürttü ve Kelir hafifçe gülümseyerek elini bacağından yukarı kaydırıp dizini kavradı.

Tyzen inatla, *"Eğer kalbini , bir şeyler hissediyor olmalısın,"* dedi.

"Seni sevdiğimi mi? Zaten bilmiyorsan aptalsın demektir. Ama şu an olduğumuzdan daha fazlası olamayız. Aramızda Yvenne varken olmaz."

"O zaman bir başkasıyla daha mı birlikte olacaksın?" Tyzen acı bir kahkaha attı. *"Ve ben de Preter gibi, Kelir ve Ardyl yataklarına bir başkasını aldığında gizliden gizliye aşık ve kalbi kırık mı olacağım?"*

Keşiş inleyerek kızarmış yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Kimseyi yatağıma almayacağım!" Seri bağırdı. *"Ama Yok Edici geliyor ve senden beni sen ve Yvenne arasında seçim yapmak zorunda bırakmamamı istiyorum. O yenildikten sonra ..."*

"Sonra mı?" Tyzen'in sesi umutla çınladı.

"Beni bekler misiniz?" Kızın cevabı ani bir belirsizlikle doluydu.

"Yıllar geçse bile mi?"

"Seni sonsuza dek bekleyeceğim."

Nefes nefese ıslak sesler tekrar geldi. Kelir bir kez daha derin bir iç çekerek, *"Ona Kothanlarla kalmasını emretmeliydim,"* dedi.

"Yapman gerektiği gibi yaptın," dedi Ardyl ona. *"O büyük bir savaşçı olacak ama sinirlerini test etmesine ya da kendini asla izin verilmezse olmaz. Ve bu gece sadece yaşlandığında anlatacağı bir hikâye olacak."*

Sessizce başını salladı, ancak yüz ifadesi hâlâ suçluluk ve endişeyle doluydu.

Ardyl dümdüz önüne bakan Preter'e baktı, belli ki Wraith'in o anda kapıdan içeri girmesini .

"Kelir ve ben seni parçalara ayıracağız," dedi ona sessizce.

Adam ona alaycı bir bakış attı. *"Ben de öyle umuyorum."*

Yavaşırsa solsa da sırtıttı. *"Kalbimiz cömerttir ve bu yüzden sizi sevebiliriz. Ama Seri doğru söyledi. Görevimiz her zaman Maddek'e karşıdır ve artık Tyzen'i korumadığımızda, Maddek'e geri dönün."*

"Toleh'e ve çalışmalarıma döneceğim ve bir gün mutlu bir evlilik yapacağım. Ama maceradan kaçan biri değilim. Ve bu anıyı tekrar ziyaret etmek isterim."

"yle yapacaksın." Gözleri kısıldı. "Ay geceni yaşadın mı?" Yüzünün kızarması yeniden alevlendi. "Evet."

Kelir yerden homurdanarak onayladı. "Güzel, yoksa seni şimdi becermek zorunda kalırdık ve bunun ne yeri ne de zamanı. nce bizi bu labirentten ıkarmalısın."

Preter sırttı. "Artık uğruna yaşayacak daha çok şeyim olduğuna göre, bundan eminim."

Hepsinin yaptığı gibi. Lizzan i çekerek Aerax'a baktı. "şu geçidi aramaya başlayalım mı?"

Başıyla onayladı ve hareket ağrıyan kaslarını çekip inlediğinde onu ayağa kaldırmaya yardım etti. Birkaç adım , Ardyl aynı şeyi Kelir için yaptı, elini tuttu ve onu yerden kaldırdı.

"Eğer siz o yöne gidecekseniz," dedi Aerax onlara, "biz de diğer yöne gideceğiz. Her geçitte gözünüz meşalenizde olsun. Güneş odasından gelen bir hava akımı en kolay bu şekilde tespit edilebilir."

Kelir başını salladı ve Preter'e baktı. "Ona iyi bakabilecek misin?"

Ona su verdiklerinde biraz kıpırdanan ama henüz uyanmamış olan yerde yatan adamı işaret etti ... eğer uyanırsa.

"İyi olacağım," dedi Preter. "Eğer Wraith düşündüğümüzden daha yakındaysa, meşaleyi öyle bir yakarım ki yanılmazsın."

Lizzan, Aerax'la birlikte birkaç düzine geçitten geçtikten sonra, Preter'in meşalesinin de onlara geri dönüşte rehberlik edeceğini fark etti. Diğer yönde, Kelir ve Ardyl'in meşalesi şimdiden bir mum alevinden daha büyük görünmüyordu ama yine de tüm karanlıkta kolayca bulunabiliyordu. Yakında aysız bir gökyüzündeki yıldızlar gibi olacaktı.

Aerax sessizce, "Bu hayal ettiğim gece değil," dedi.

"Bana planladığımıza yakın görünüyor. Yorgunuz, ağrımız var ve kardeşlerim paramparça oldu."

Onu glmsetmek istemişti ama yüzü karardı.

Wraith onu kesmişti. Durdu, büyük eliyle ensesini kavrayarak onu kendine yaklaştırdı ve alnını onunkine doğru eğdi.

"Seni kaybedemem," dedi kısık sesle. " asla kaybedemem."

Boğazını sıkarak öpmek için ayağa kalktı ve çok tatlı bir şekilde ona uydu. İç çekerek geri çekildi.

"Sence şafağa ne kadar var?" Kaslarına yerleşmiş olan ağrıya bakılırsa, bir süre uyumuş olmalıydı.

"Uzun sürmez."

Gözlerini başını salladı. "Ve şu an sevişmenin ne yeri ne de zamanı."

"Öyle değil."

"Geçtiğimiz geceler beni çok memnun etti. Bir ay gecesine gerçekten ihtiyacımız yok."

"Yok," dedi huysuzca.

Kalbi sızladı. "Ama eğer ilk kar yağışına kadar vaktimiz varsa-"

"Daha uzun zamanımız olacak."

"Bu doğru olsa bile... daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum, Aerax. Tam olarak sevişmemize bile gerek yok. Sadece beni aşman gerekiyor ve yarın hayal ettiğimiz gece olacak."

Alnını onunkinden kaldırarak çenesini kavradı ve karanlık gözleriyle buluşması için başını geriye yatırdı. "Seni becermem için beni ikna etmen gerektiğine inanıyorsan, Lizzan, bil ki uygun zaman ve yer umurumda değil. Eğer sikimin içinde olmasını istiyorsan, ister bakir amcığını delmek için sığ bir hamle olsun, ister beni yıllarca derinlemesine becermek, bunu söylemen yeterli."

Titrek bir kahkaha attı. "Sanırım burada ve şimdi... sadece bir tam tur daha beklemek zorunda kalmayacağımız kadar."

"Öyle yapacağız." Parmaklarını onunkilerle birleştiren Aerax bir sonraki geçide doğru yürüdü ve onu çark odasına geri çekmeden önce meşalenin sapını duvar apliklerine yerleştirdi. Sadece biraz daha devam etti. Devasa taş sütunlardan birine gelmeden önce meşalenin parıltısının ötesinde bir mesafe vardı ve orada onu sütuna yasladı.

Preter'in meşalesinden çıkan küçük bir alev lekesi vardı.

"İşaret fişğine dikkat et," diye kulağına usulca fısıldadı Aerax, broklarının bağcıklarını çözüp ayak bileklerine doğru düşmelerine izin verdi ve onları tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Başını salladı, adam onu sütuna doğru kaldırdığında nefesi titredi, bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adamın omzunun üzerinden geçen iğne ucu kadar ışığı izledi.

Başını eğdi, dişleriyle kulak memesini sıktıktan sonra, "Henüz sikimi kılıfına alacak kadar ıslanmadın," diye mırıldandı.

Bunu bir kez daha söylemesi yeterliydi ve kadın neredeyse sıırsıklam olacaktı. Yine de onun çare bulamayacağından korkmuyordu. Bir eliyle kıkını avuçlarken, diğeri elini kıkının arasına soktu ve nasırlı parmakları klitorisini bulup yavaş bir alaya başladı.

Her hafif dokunuşta damarlarında kıvılcımlar çakıyordu. Yakında o olacaktı *çok* ıslak. Ve Aerax aç olacaktı.

"Bağlandın mı?" diye fısıldadı kadın ve adam inleyerek inkâr etti, yüzünü boynuna gömdü. "Öyle *olmalısın*. Yoksa Wraithler üzerimize gelecek ve haberimiz bile olmayacak. Yarın dizginlenmemiş olacaksın."

Adamın başını salladığını ve ardından boğazına doğru ağzını açarak öptüğünü hissetti. Taş sırtında sert ve serindi, adamın güçlü eli sırtının bir tarafını kavıyordu.

Parmakları kalçalarının arasında sihir yaratıyor, yorgunluk ve korkudan bitkin düşmüş bir bedenden ıslaklık ve sıcaklık çekiyordu.

"Aerax," diye nefes aldı ve kalçalarını onun hafif dokunuşuna bıraktı.

"Çok , Lizzan," diye inledi onun tenine doğru. "İhtiyacın çok kaygan."

Parmakları onu terk etti ve soluk soluğa kalan nefesinin ve gürleyen kalbinin sessizliğine, zırhının hafif şingirtisi ve sikini serbest bırakırken ketenin fısıltısı geldi. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi onu hissetti, ereksiyonunun geniş başını tahrik olmuş et kıvrımlarının arasından . Kolları adamın omuzlarına dolandı, vücudu daha da yaklaştı, umutsuzca beklediği anı aradı.

" gir," diye ısrar etti, çenesini, boynunu öptü. " ol."

Sonra aşağıdaki her şey yanmaya ve gerilmeye başladı. Kalın siki, sonu yokmuş gibi görüne kadar daha derine ve daha derine iterken, hareketsiz kaldı, boğazına doğru nefes aldı.

"Tut," diye fısıldadı ve Aerax tuttu, koca bedeni kaskatı kesilmiş ve titriyordu.

"Görünüşe göre sende bende olduğundan daha fazla yer var. Bir süre bu şekilde kalalım."

"Daha fazlasını yapmamıza gerek yok." Sesi saf çakıl taşıydı. "İhlal edildiniz.

Durabiliriz."

. Çünkü sonunda adam onun içindeydi.

hayal ettiği gibi değildi. Yine de Aerax öyleydi. Vücudu gerginlikten titrese de şimdi ona sarılma şekli. Sıcak sıcak aldığı nefesler

Adamın uyarılmışlığı onunki gibi acı ya da rahatsızlık tanımıyordu ve arzusu azalmamıştı. Ve çelik uzunluğu içinde o kadar sıkı ve derin sıkışmıştı ki, etinin nabzını hissedebiliyordu. Ona olan boyun eğmez, durmak bilmeyen ihtiyacı

...ve *her zaman* bildiği en inanılmaz, en harika şeydi.
önce onunkini koydu.

Parmaklarını adamın saçlarına doladı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı.
"Üç kez," dedi usulca. "İçime üç kez gir, istediğin kadar sert. Ve sonra bu gece için duracağız."

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Hâlâ canın yanıyor mu?"

"Canım hiç acımadı. Aletinin sığmadığını söyledim." Yine de bu da değişmişti. Şimdi bile daha derindeydi, vücudu onunkine boyun eğiyordu ve hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu. Sadece dolgunluk. "Ama içimde küçülmüş gibi görünüyor."

Acı dolu bir kahkaha attı. "Öyle değil." "O zaman sık beni. Üç kere. Tam bir kısıtlamayla."

Bu muhtemelen çok fazla şey istemektir. Ve görünen o ki, şimdi onun kıcını iki eliyle tutarken, güçlü parmakları onun etini kazarken ve tutuşunun tatlı sertliği tatlı

Ağır etinin sertliği, sadece kalın tepesi girişini gerene kadar onunkinden çekiliyordu.

Adam tekrar derinlemesine soktuğunda gözlerinin arkasında kıvılcıklar uçuştı. Kızın çılgılığı onu inciteceğinden korkuyormuş gibi yine kıpırdamamasına neden oldu ama kız başını salladı, dudakları onunkilere karşı titriyordu.

"Bir," dedi nefes nefese. "Ve bu çok güzeldi, Aerax. Seni tekrar içime almak güzeldi."

Adamın hırıltılı iniltisine, kıcındaki ellerinin sertliği eşlik ediyordu; yanaklarını ritmik bir şekilde sıkıyor ve yoğuruyordu, sanki içine vurmak istediği sert ritmin çaresizce yerine geçiyordu. Yine de bu bile acı vermiyordu, çünkü her çekiş ve itiş shaftının etrafına gerilmiş hassas ete ilerliyor gibiydi, küçük çekişler onun etrafındaki kılıfı sıkılaştırdı.

Bunları o da hissetmiş olmalıydı, sanki çadırlarında hâlâ bakireymişler ve birbirlerine sürtünüyorlarmış gibi, kalçalarının arasına ani bir sürtünmeyle bunları ekledi. Ama artık onun derinliklerindeydi ve kıvrımlarının arasından kaymak yerine, sikini amının tüm derinliğinde gezdirdi ve dokunmadığı hassas bir şey yokmuş gibi görünüyordu - kıcını yatırıp ona da sürtünmeye başladığında klitorisi bile.

"Aerax." Daha fazlası dışında ne için yalvardığını bilmiyordu. "Aerax."

Dişlerini gıcırdatarak tekrar geri çekildi ama *o kadar* yavaş ki kız bu *yüzden* ölecekti.

Onu içine çekmeye çalışırken kalçaları adamın beline dolandı ama

Kıçını o inatçı kavrayışıyla, sadece ucu ona değene, hatta amcığının içine bile girmeyip kıvrımlarının arasına sokulana kadar onu geride tuttu.

Neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlayarak adamın saçlarını çekti. "*Lütfen.*"

Ve bu yarmada yanma yoktu, sadece vücudunun onun yavaşça sahip olmasını kabul eden lezzetli gerginliği vardı. Daha derine ve daha derine itti ve için bir son yoktu ve onun için de bir son yoktu, sadece ayak parmaklarını kıvrıran ve sırtını taşa doğru yükselten şiddetli bir zevk vardı.

"İki," diye homurdandı Aerax ve inanılmaz bir öğütmeye daha başladı, sonra hile yaptı, hile yaptı, onu sütuna yasladı ve ona doğru pompalamaya başladı, asla geri çekilmedi, ancak sikişirken, sikişirken, her itişte klitorisine baskı yaparken ve kılıfının içindeki basıncı neredeyse artırırken içinde çok derin kalmak için kendi etinin verisini kullandı. dayanılmaz bir gerginlik.

"Yakında mısın?" diye dudaklarına doğru homurdanırken, siki acımasızca daha hızlı pompaladı ve çaresiz sızlanışı onun cevabı olarak hizmet etti.

Adam tekrar öğütmek için pompalamayı bıraktı ve kadın haykırdı, tam isabet ettiğinde kalçalarını salladı.

"İşte, Aerax. İşte," dedi ve Aerax da ona tekrar tekrar verdi, ta ki kanından akan kıvılcımlar tüm sinirlerini yakıp kavurmaya başlayana ve tüm vücudu gerilene kadar. Bir hırıltıyla Aerax sert bir hamleyle onu tamamen içine aldı ve içlerindeki ateş patladı, tekrar birbirlerine süttündüklerinde duyuları alev alev yandı. Adamın ağzı kadınıninkini buldu.

Karanlıkta, boğazından yırtılan bir inilti, salıverilmesini titreyen kılıfına pompalarken.

Onu öpmeyi asla bırakmayacaktı. Asla. Ona sarıldığı sürece öyle görünüyordu, ama uzakta hâlâ meşalenin iğne ucu kadar ışığı vardı.

"Üç," diye fısıldadı sonunda dudaklarına, bacaklarını adamın kalçalarından indirirken iç geçirdi.

Bundan sonraki her şey bir hayal kırıklığı olacakmış gibi görünüyordu.

Çünkü o

Ondan çekildi ve tohumları kalçalarının arasına damladı. Kadın yerde broşlarını bulup kendini temizlemek için kullanırken. Birlikte kalabilecekleri, yeni samimiyetlerinin tadını çıkarabilecekleri bir yatak olmadığından, bunun yerine geçitlerin önünde durup hava akımı olup olmadığına dair meşaleyi izleme görevine devam etmek zorunda kaldılar.

Yine de hayal kırıklığı yoktu. Tüm bunlar Aerax'ın onun içinde olması kadar harika görünüyordu. Onunla bu kadar rahat bir şekilde birlikte olmak.

yeri değil, zamanı. Onu sevmenin zamanı her zaman olurdu. Her yer yer olurdu.

Koşarak yaklaşan birinin hızlı adımları hem Aerax'ın hem de Lizzan'ın karanlığa bakmasına neden oldu.

"Onu bulduk!" Ardyl seslendi. "Meşalemizi geçidin yanında bırakmıştık."

Lizzan'ın göğsü rahatladı. Birlikte Preter'e geri döndüler, Kelir, Seri ve Tyzen'e çoktan katılmış olan yaralı adam, sırtını duvara dayamış ve çarşafı beline sarmış bir şekilde oturuyordu.

Seri sarı bir güneş meyvesini Lizzan'a fırlattı, da otomatik olarak yakaladı, sonra bir tane de Ardyl ve Aerax'a attı. "Bir bahçe odası bulduk."

Büyüyen güneş meyvesi Koth'ta nadir bulunan bir ikramdı. Güneş gibi sarı ama kertenkele derisi gibi pütürlü ve çakıllı olan kabuğunu hevesle soydu. Isırdığında ve tatlı meyve suyu dilinin üzerinde patladığında ağzı sulanmaya başlamıştı bile ve bu tüm günlerin en güzeliydi. Wraith'e rağmen. Tek kelimeyle en iyisiydi.

Yanında atılmış kabuk ve çekirdeklerden oluşan küçük bir koleksiyon yaralı adama baktı. "Demek uyandın. Ellerin için üzgünüm. Kelepçeleri çıkarmanın tek yolu buydu."

Gür siyah saçlarının altından ona sadece temkinli ve güvensiz gözlerle bakıyordu ve bir elmayı tutmakta hiç zorlanmadığını gördü. Sanki başparmağının eklemine hiç kırmamış gibi.

Seri ona dönerken gülümseyerek, "Konuşmuyor," dedi. "Yiyecek başka bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Yürüyebilir misin?" Kelir ona sordu.

Adam ayağa kalkana kadar Lizzan'ın kuşkulandığı bir baş sallama. Kısa bir an için sallanıp kendini taş duvara dayasa da, ilk adımı daha emin görünüyordu.

Preter, "Belki de ayaklarınızı yeniden bulmak için biraz zaman ayırmalısınız," diye önerdi. "Koşmaya başlamamız uzun sürmeyebilir."

Ardyl ona sertçe baktı. "Wraith kapıdan geçmek üzere mi?" "Neredeyse."

"O zaman biz meşaleye doğru yürürken sen de ayaklarını bulsan iyi olur." Kelir uzakları işaret etti. "Senin nasıl bir adam olduğunu bilmiyorum ama ben yardım istemeyen en inatçı aptalların bile dostuyum.

ta ki kalbi göğsünden çıkana kadar. Onun gibi . Eğer koşamayacak kadar güçsüzsünüz, sizi biz taşıyoruz."

Adam karmakarışık saçlarının altından başını salladı ve Lizzan aniden Aerax'ın genç bir çocukken ormandan düğümlemiş, kirli saçları ve kanla kaplı vücuduyla çıkışını hatırladı. Gerçi Aerax'ın aksine, vahşi büyümüş bir adama benzemiyordu ... ama belki de öyle olmuştu.

koyuldular, Preter Lizzan'ın yanından geçti ve "Görüyorum ki şenlikler gerçekleşmiş," demeden önce yumruğunun içine gizlice öksürdü.

Gülerek onu bir adım kenara itti. göre artık brok giymediğini fark etmişti. Bunun pek önemi yoktu; tuniği, onu Bir keşişin bile koru.

Aerax Seri'ye yaptığı ziyaretten avuç dolusu meyve ile döndü. Mutlulukla onunla birlikte yürürken yedi ve bu harika bir şekilde tanıdıktı. Ormanda yiyecek aradıktan sonra pek çok kez bu yolda birlikte yürümüşlerdi. Gerçi burada orman, tepedeki karanlığın içinde kaybolan taş sütunlardı.

Geçitten çok uzaklaşmamışlardı ki, çatırdayan bir tahta sesi geniş odada yankılandı. Çığlık uzaklardan onlara ulaştığında Lizzan'ın midesi bulandı ve sonra büzüştü. Hemen hızlandılar ve Aerax yanında olduğu halde yaralı adamı dikkatle izlemeye başladı. Onun gözünde adam koşmayı öğreniyor ya da nasıl koşacağını hatırlıyor gibiydi.

Koridora ulaştıklarında Kelir feneri eline aldı ama ateş ışığının parıltısının ötesinde görebilecekleri hiçbir şey yoktu. Ne kadar uzağa kaçabileceklerine dair hiçbir belirti yoktu. Önlerinde ve arkalarında sadece karanlık vardı.

Ta ki koridora giren taş Wraith'in adımlarının sesi onlara katılana kadar Henüz çığlık atmadılar. Sadece nefeslerinin kesilmesi ve ayak seslerinin hızlanmasıyla duyulması neredeyse imkânsız hale gelen *tık-tık-tık-tık* sesleri duyuluyordu.

ne kadar geride olduğunu bilmiyordu.

"Buradayım!" Preter sevinçle bağırdı ve uzuvlarında yeni bir enerji dalgalandı.

Karanlığın niteliği değişti, saf siyah değil, ay ve yıldızları örten bulutlu bir gece göğünün karanlığı. Serin hava Lizzan'ın aşırı ısınmış yüzüne çarptı ve diğerlerinin peşinden bir kemerden geçerek, tam boyutunu bilemeyecek kadar karanlık ama her şeyin

İçindeki karanlığın tavan değil, açık gökyüzü olduğu yukarıya doğru yöneldi

"Yan tarafa oyulmuş bir merdiven olacak," dedi Preter zor nefesler arasında, "ama *hangi* tarafta olduğunu bilmiyorum."

"Bizi takip edecek," dedi Ardyl nefes nefese. "Kaçmayı henüz bitirmedik." "Değiliz," dedi Aerax acımasızca. "Ama onunla yüzleşmemiz gerekiyorsa, yüzleşmeyi tercih ederim orada."

Lizzan da öyle yaptı. "Şu merdiveni bulalım," dedi, Aerax'ın elini tutup uzak duvara doğru ilerledi - sonra durakladı, çünkü hemen ileride bir Her şeyden daha karanlık ve devasa büyüklükte görünen bir engel. Bir heykel mi? Ona doğru son sürat koşmak istemiyordu.

Lizzan Seri'ye meşale getirmesini söyleyerek ilerledi ve heykelin başladığı yeri yokladı. Parmakları yuvarlak oluklarla oyulmuş pürüzsüz bir taşla karşılaştı ... pullar, ışık üzerlerine düşerken bile fark etti.

Şaşkınlık içinde Preter'e seslendi: "Bu keşifler büyülerinde Stranik'i mi çağırıyorlar?"

"Eğer öyleyse, onlardan müttefik edinmemeliyiz," dedi Kelir.

Aerax aniden kolunu Lizzan'ın beline doladı ve onu geri çekti. "Uzak dur ondan Seri," diye bağırdı kıza.

Tökezleyerek geri çekildi ve el fenerinin titrek ışığında pullu post sürünerek yanından geçti. Lizzan'ın kalbi göğsünde durdu. Çünkü bu şey bacaksız, sürünen bir yılan değildi ve pozisyon değiştirdikçe döndüğünü göremiyordu ama döndüğünü *hissedebiliyordu*, sanki bu kadar büyük bir şey yakınındaki her şeyi etkilemeden hareket edemezmiş gibi.

"Burada bir *ejderha* var," diye nefes aldı Seri.

Düşen sessizliğin içinden bir *tık tık tık* sesi geldi. Lizzan Aerax'la birlikte koridora doğru döndü ve diğerlerinin yüzünde onları suskun bırakan şaşkınlık ve kararsızlığı gördü.

"Ejderhayla şansımı deneyeceğim," dedi Lizzan.

Hepsi aynı fikirde olmalıydılar, çünkü bir grup olarak pullu post boyunca koşullar ve gölgelerden ve şekillerden bir kanadın kenarını gördü, Bir pençenin fark edince kafasına doğru koştuklarını hissetti. Sonra, üzerlerindeki gökyüzü hafifçe aydınlandıkça ve meşalenin ışığına düşenlerden daha fazlasını görebildikçe bundan emin oldu.

"İşte merdiven." Aerax ileriye işaret etti ve Lizzan soluksuz bir kahkaha attı, çünkü yapacak başka bir şey yoktu.

Merdivene ulaşmak için tek yapmaları gereken, devasa çeneleri ve dişleriyle ejderhanın burnunun geçmekti. Sadece onun görüş alanına doğru koşmaları gerekiyordu.

Bir çığlık havayı yararak gece ile şafak arasındaki farkı yırtar gibiydi, çünkü Lizzan ejderhanın devasa başını kaldırıp bakışlarını onlara doğru çevirdiğini çok iyi görebiliyordu.

Tüm dünya hareket ediyormuş gibi görünüyordu ama bu sadece yer değiştiren o devasa beden, siyah pullar ve kanatlardan oluşan kıvrımlı bir duvardı.

"*Merdivenlere!*" Kelir gittikçe yükselen çığlıkların arasından bağırdı. "Olabilirdiğinize hızlı! Sakın durmayın!"

Ardyl ve Kelir'in gitmekte olduğunu fark eden Lizzan bocaladı. Arkasına bir göz attı ve durduklarını, silahlarını çektiklerini gördü. yaklaşan Wraith'le yüzleştiler. Sanki diğerlerinin kaçabilmesi için onu yavaşlatmaya niyetliymiş gibi. Yine de Wraith içlerinden geçip gidecekti ... ve o buna izin veremezdi.

"Sakın durma, Aerax!" diye bağırdı ona geri dönmeden önce, peşinden geleceğini biliyor ama daha hızlı yarışmayı umuyordu. Diğerlerinin yanından geçerken onlar da arkalarına baktı ve geride kaldıklarında kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

"Bırakın beni!" Lizzan öndeki savaşçılara bağırdı. "Yavaşlatacağım!"

Ardyl ve Kelir onu duyduklarına dair hiçbir belirti vermediler, Ardyl aralarına girip kılıcını çekerken bile. Wraith onlara doğru yürüdü, parmakları tıkrıyor, kızarmış gözleri aç bir bakışla onları süzüyor, tenindeki her tüyü kaldırıyordu.

"Gidin," diye hırladı Parsathean'lara. Sonra Aerax onun yanındaydı ve kararlılık boğazını sıktı, çünkü onu korumak için buradaydı.

O da öyle yapardı.

Derin bir nefes alarak ileri doğru adım attı ve ejderha bir kanat çırpı. Şaşkın bir sessizlik içinde, Wraith'in bükülmüş bedeninin havaya odanın duvarına çarpmasını ve bir takırtıyla taş zemine düşmesini izledi.

Sonra tekrar ayağa kalkar.

"Merdivenlere," dedi Kelir sessizce, geri . "Bırakın ama biz burada kalıp ezilmeyeceğiz."

Lizzan başını sallayarak onunla birlikte geri çekildi; wraith çığlıklar atarak onlara doğru hücum ederken ne dönebildi ne de başka bir tarafa bakabildi. Ejderha hortlağı yüzlerce kez uzaklaştırırsa da yine de gelmeye devam edecekti. Bu yüzden o da arkasını dönmedi-

Aerax onu yere fırlattı, dünya tepesinde alevlere dönerken bile bedenini kendi bedeniyle kapladı. Ejderhanın patlaması Wraith'i tam olarak yakaladı ve hala geliyordu; Lizzan, Wraith'in saran alevler arasında ilerlemeye devam etmesini izlerken gözleri yaşardı ama daha yavaş... daha yavaş, parmaklarından erimiş kaya damlıyor, ayakları yumuşuyor ve çığlıklar durana kadar yayılıyordu ve sadece odanın zeminine yavaşça yayılan kalın, fokurdayan bir kütle vardı.

"Erimiş," diye fısıldadı Lizzan huşu içinde.

Aerax onun sırtındaki ağırlığı kaybolmadan önce kulağına sessiz bir kahkaha . Kalkmasına yardım etti ve kız ona değerli bir an için sıkıca sarıldı Diğerlerine dönmeden önce.

"Şimdi de merdivenler mi?" Kelir sordu. "Yoksa geldiğimiz yoldan geri mi döneceğiz?" "Önce onu serbest bırakacağız," dedi Aerax.

Lizzan ejderhaya baktı ve Aerax'ın zaten sahip olduğu şeyi gördü - uzun boynunun etrafındaki ince gümüş zinciri. "Sence bize izin verir mi?"

"Daha da önemlisi," dedi Ardyl, "bizi yiyecek mi?"

Aerax başını salladı. "Eğer bizi öldürmek isteseydi, çoktan öldürmüştü olurdu." "Bizi pişirebilirdi," diye onayladı Seri.

Lizzan başını salladı ama ejderhanın onları öldürmekle ilgilenmediğini kabul etse bile, korkuyla ejderhanın başına yaklaştı. Zinciri incelemek için küçük bir mesafede durduklarında sıvı siyahı gözler onu ve Aerax'ı izledi. Hiçbir kilit göremiyordu ve zincirin kendisi de ejderha zinciri çekerse sıkılaşacak bir düğümle boynuna . Zincirin diğer ucu beklediği gibi zemine cıvatalanmış demir bir halkaya bağlı değildi, onun yerine sanki dağın kendisi tarafından sabitlenmiş gibi odanın taş duvarında kaybolmuştu.

"Halkalar hecelenmiş olmalı," dedi Lizzan Preter'e. "Zincirin ne kadar ince olduğuna . Bu bir ejderhayı taşıyamaz."

"Ondan hiçbir sihir hissetmiyorum," dedi.

"Boğazındaki düğümü çözmek zor olmasa gerek," dedi Aerax. "Ama zinciri başının üzerinden çekmemiz gerekecek."

Lizzan başını salladı. "Bunu yapacağım. Eğer bana izin verirse."

Ejderhanın ne yaptıklarını anlayıp anlamadığını bilmeyen Lizzan kılıcını bir kenara bırakıp ejderhanın sanki uyuyormuş gibi tekrar yere yatırdığı kafasına yaklaştı. Ama sıvı siyah gözleri açtı ve Lizzan ile Aerax yanlarından geçerken onları takip ediyordu.

Aerax parmaklarını zincirin üzerinde hafifçe gezdirerek zincirin uzunluğunu düğüme doğru takip etti; bu düğümü çözmek zorunda kalmayacak, sadece gevşetecekti. demirli ucundan. Onun ejderhaya mırıldandığını duydu ve yaratığın niyetlerini anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama Aerax zinciri çekiştirip boynunu çevreleyen halkayı gevşetirken ejderha kıpırdamadı ya da çekilmedi.

Aerax'ın ejderhaya, eğer çekerse zincirin tekrar sıkılacağını söylediğini daha net duydu ve sonra Aerax ona baktı.

"Yavaşça," dedi.

Yavaşça, zinciri elden ele ejderhanın boynunun tepesine tırmandırdı; burada pullar üçgen plakalar halinde sertleşmişti, sanki kafatasının arkasından kuyruğuna kadar vücudunu bir dağ sırası kaplıyordu. Zincirin her bir tepe üzerinden kaldırılması gerekiyordu ve Lizzan gümüş halkayı kafaya doğru sürüklemeye başladı.

Boynunun yere bastırılması zincirin hareket etmesini engellediğinde, ejderha niyetlerini anladı ve pulları ile zemin arasında boşluk açmak için başını kaldırdı.

Çok az bir mesafe ilerledi, ama Lizzan'ın kalbi gümbürdedi ve Tüm dünya onun altında kayıyor gibiydi. Ne kadar garip ve harikaydı. Bu gecenin getirdiği diğer her şeyden sonra Aerax'ın bir ejderhayı kurtarmasına yardım ediyor olması .

Lizzan gözlerinin üstünden geriye doğru yükselen boynuzlara ulaştı ve orada duraklamak zorunda kaldı. Zinciri her seferinde bir boynuzun üzerinden çekebilirdi. İkisine birden değil.

"Yardım edeceğim!" Seri seslendi ve koşarak ileri atıldı. Lizzan, kız kardeşi hızla zincire tırmanırken Kelir'in yüzünün kan çanağına döndüğünü, dişlerini sıkıldığını ve bir şey söylememek için saçını çektiğini gördü.

Boynuzlardan sonra, yüzünde sadece zincirin takılabileceği çıkıntılar vardı. Lizzan önce gözlerinin arasına indi, daha hızlı bir şekilde Şimdi, daha aşağıda buharlaşan burun deliklerinin farkındaydı. Zinciri hayvanın burnunun üstündeki bir sivri ucun üzerinden çekti ve gümüş aniden kaygan pullardan aşağıya doğru kayarak yere düştü.

Ücretsiz.

"Aşağı sıçra!" Aerax ellerini uzattı ve ejderha aniden başını kaldırıp onları yukarı taşıırken, kanatları açılırken Lizzan Seri'ye uzandı. Temra merhamet et. Dengesini sağlamak için sendeleyerek Lizzan kızın elini kavradı ve birlikte sıçradılar. Neredeyse Aerax'a çarpacaktı ama kendini tuttu, öne doğru bir yuvarlanmayla darbeyi hafifleterek doğruca ayağa kalktı - sonra ejderhanın kanat çırpışından çıkan bir rüzgârla dümdüz oldu

Kanatlar. Sırt üstü döndü ve kanatların gökyüzüne yükselişini izledi.

Yanındaki Aerax onun elini sıktı ve ejderha gözden kaybolana kadar izlediler.

bir baktı. Kelir Seri'yi göğsüne bastırmış, ona sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken onu sıkıca tutuyordu.

"Bir ejderhaya bindim," diye bağırdı usulca. "Bir ejderhaya bindim."

. Lizzan boğazının yandığını hissetti ve onu bir öpücüğe doğru çeken Aerax'a baktı.

Yakınlarda yatan Ardyl, "O merdivenleri tırmanmaya ve buradan ayrılmaya tamamen hazırım" dedi.

Peter derin bir iç çekti. "Merdivenlerden gidersek, bir sonraki adımda muhtemelen bir uçuruma tırmanmamız gerekecek."

* * *

Tgeldikleri yoldan geri döndüler, ama o kadar çabuk değil. Caeb onları kuşluk vakti bulmuştu ve Lizzan'ın içindeki her şey onun Wraith eriyip bir topak haline gelmeden önce gelmişti. Kedi ve Aerax yanında yürürken, bahçe odasından topladıkları kahvaltının tadını çıkarırken kalbi o kadar hafif görünüyordu ki. Preter manastırda kalan herkese Wraith'in öldürüldüğünü söylemek için yankı odasında durmuş ama şehir halkını labirentte gezinmeye kalkışmamaları konusunda uyarmıştı. Tabii yanlarında bir keşiş yoksa... Ama Preter şimdiden onları arayıp bulması ve dışarı çıkarması gerektiğine inanıyordu.

Yani muhtemelen bu terk edilmiş şehirde birkaç gün kalacaklardı... ki bu Lizzan'a hiç de zor görünmüyordu. Sonunda büyük salona geldiler ve manastırın kapılarından geçip kristal yürüyüş yoluna adım attıklarında Lizzan sadece bir banyo, bir yatak ve Aerax'ı düşünüyordu.

Etraflarında, gökyüzünden solgun taneler uçuşuyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

AERAX

S Ėimdi.

Umutsuzluk Aerax'ın göğsünde delikler açtı ve saf kararlılık onları tekrar doldurdu. *Onu kaybetmeyecekti.* Ve hatta içindeki her şey karın ne anlama geldiğini reddetti, duyuları onun orada olduğunu bile reddetti.

Gün çok sıcaktı. Ve kar kokusunu alamıyordu. Her zaman havaya kendine özgü bir tat verirdi.

Yanında, Lizzan çaresiz bir çığlık attı. "Daha işim bitmedi." Gözlerindeki gölde yaşlar yüzüyordu. "Kalbim çok dolu ve işim bitmedi."

"Değilsin." İcini parçalayan duygularla boğazı parçalanan Aerax onu göğsüne bastırdı ve yüzünü saçlarına gömdü. "Bu kül, Lizzan. Sadece kül."

Adamın tuniğine doğru eğilen kadın, onun sadece kendisini rahatlatmak istediğine inanıyormuş gibi başını salladı. O da öyle yaptı ama yalan söyleyerek değil.

"Bak ve gör," diye ısrar etti ona. "Belki de ejderha yakındaki bir ormanı ateşe vermiştir."

"Sanmıyorum," dedi Kelir, durarak. Herkes hâlâ köprüdeydi ve gözleri gökyüzünü tarıyordu. "Şu kara bulutun doğal olmayan bir ve daha güneyden, alevli dağların üzerinden geliyor."

"Belki de yine Snagtooth Zirvesi'dir." Ardyl saçlarına düşen külleri . "En son ne zaman patladığını hatırlıyorum. Kül güneye düşmedi ama duman gökyüzünü kaplarken ayın her gece ne kadar kırmızı olduğunu hatırlıyorum. Bu, ateş çiçeği kabilesiyle aynı zamana yakındı.

Beni yanına aldı ve günlerce o bölgede, bizim çarşaflarımızı boyadıkları gibi ateş çiçeğinin yapraklarını da ayı boyamak için kullanıp kullanmadıklarını merak ettim."

Kelir kısa bir kahkaha attı. "Bu iyi bir numara olurdu."

"Kül o zaman da alevli dağların kuzeyine düştü, hatta Koth'un kuzeyine kadar," dedi Aerax acımasızca. "Ve Acı Yıllar'ın başlangıcı oldu."

İki yıldır yaz gelmemiştir ve ilk kar, hasat başlamadan tam bir tur önce düşmüştü. İfadesi bulanıklaşan Lizzan başını kaldırdı. Aerax kızın yanaklarında kalan gözyaşlarını başparmağıyla süpürdükten sonra onu nazikçe öptü.

İşleri bitmemiştir. Onun elini tutarak Preter'e yetiştir. "Aramaya hemen başlamak niyetinde misiniz?"

Keşif başını salladı. "Önce bir han, yemek ve uyku bulacağım."

"Bunlardan sonra, bizi evlendirecek misin?"

Lizzan'ın parmakları onunkileri sıkıca kavradı. Bir itiraz olup olmadığını anlamak için kızın yüzüne baktı ve sadece mutluluk gördü.

"Yapabilirim," dedi Preter, memnun görünüyordu. "Ve bu da bir şenlik gerektirecek."

Lizzan yumuşak bir kahkaha attı. "Şenlikler umurumda değil. Ama banyo yapmak isterim."

Ve böylece bir tane olacaktı.

* * *

F Bir hanın işleyişine aşina olan Aerax, mutfakın ötesindeki yıkama odasında banyoyu çabucak buldu, ancak Lizzan ona yatak odasına kadar taşımakla uğraştı. Sarnıcı ateşin üzerinde ısıtmaya başladılar ve Lizzan onun elini tuttu, ancak onu Beklediği yerde.

Preter, Seri ve Tyzen çoktan yatağa girmişlerdi; Kelir ve Ardyl ise Kothan've Parsathean savaşçılarını şehre getirmek için yola çıkmışlardı.

Caeb yanlarında yürürken Aerax'ı halka açık odaya götürdü, Yaralı adam bir pencerenin açık panjurlarının yanında oturmuş, dışarıya düşen külü izliyordu. Ejderhayı kurtardıktan sonra bakışları o kadar da temkinli görünmemiştir; ama Lizzan ve Aerax ona yaklaşıırken, Aerax yine öyle olduğunu gördü.

Lizzan derin bir iç onun karşısına oturdu ve "Goranik kuzey ormanında. Koth'u istila etmek istiyor."

Adamın çenesi gerildi ve tekrar pencereden bakmak için döndü. Konuştuğunda sesi paslı bir menteşe gibiydi.

"Nereden biliyorsun?"

"Onu Kothan taşrasında gördüm," dedi Lizzan, Aerax'ı yanındaki banka çekip Caeb'i çenesinin altını kaşması için yaklaştırmak.

"Aranızda tam bir benzerlik yok ama o odada tahmin ettiğim kadar uzun süre yalnız kaldıysanız, susuzluktan ya da açlıktan ölmüş olmanız gerekirdi. Çok çabuk iyileşiyorsun. Gümüş kanınız olmasa da keşişler kanınızı akıtıyordu. .. ve bu yaralara bakılırsa, çok uzun süre kanını akıtmışlar. Ve Lith'ten kaçan insanlardan duyduğum tüm hikayeler Prens Saxen'in on beş yıl önce ortadan kaybolduğunu söylüyor."

"Sadece on beş yıl mı?" Şaşkınlık sesindeki törpüyü derinleştirdi. "Daha uzunmuş gibi geldi."

Lizzan buna ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, ancak Aerax ifadesinde kalbinin yumuşaklığı vardı. Ama yufka yürekli olsa da aptal değildi; bu da adam hakkında ne düşüneceğini ya da ona güvenip güvenmeyeceğini tam olarak bilmediği anlamına geliyordu. Bu yüzden Aerax'ı da yanında getirmişti... ve Caeb'i de. Aralarında bu adamla gerçekten yüzleşebilecek kadar güçlü olan tek kişi o olabilirdi, kaburgaları derisinden belli olmasına rağmen.

"Şimdi niyetin ne?" Dikkatli bakışları Aerax'tan Lizzan'a, oradan da Caeb'e kaydı. "Bana gelme sebebin her ne olursa olsun, beni öldürmene izin veremeyeceğimi bil. Benim ölümüm başkasına ait."

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok. Babanı nasıl öldüreceğimi bilmem gerek."

Patlayan kahkahası havlayan bir öksürüğe benziyordu. "Bilseydim, yapardım."

Ama o artık tam olarak benim babam değil. Bedeninde bir iblis yaşıyor."

Lizzan'ın parmakları Aerax'ın kolları sıkıca kavradı ve ortak bakışlarında Aerax onun endişesini ve korkusunu gördü; bu sadece bir büyücü-kral değil, Koth'u ve ailesini tehdit eden bir iblisti.

Kar yağdığında görkemli bir savaşta karşılaştığı şey bir iblis olabilir.

Göğsü sıkışan Aerax ona, "Bir yolunu bulacağız," dedi.

Sertçe yutkunarak Lith'li Saxen'e baktı. "Baban hakkında bildiğin her şeyi diğerlerine anlatacak mısın? Goranik'in senin için ne olduğunu söylemek ya da gerçekte kim olduğunu açıklamak zorunda değilsin."

Çenesi gergindi, başını salladı.

"Ayrıca, on beş yıldır zincirliysen, Yok Edici Anumith'in tekrar geleceğini bilmiyorsundur." Adamın gözleri dehşet ya da acı içindeymiş gibi kapandığında Lizzan, "Hâlâ ona hizmet ediyor musun?" diye sordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir daha *asla* yapmayacağım."

"Birlikte seyahat ettiğimiz bu savaşçılar ona karşı bir ittifak kuruyorlar. Eğer sizin krallığınız da Yok Edici'ye karşı durursa, Lith'i de bu ittifaka dahil edeceklerinden şüpheleniyorum."

Sert bir kahkaha daha attı. "Sadece Yok Edici'yi reddetmemiz gerektiğini ve her şeyin affedileceğini mi sanıyorsun? Krimatheanlar yüzümüze gülecek ve sonra boğazımızı kesecekler. Bizim için başka ne kurtuluş var?"

"Bilmiyorum," dedi Lizzan ve sesindeki duygu yoğunluğu Aerax'ın göğsünü delip geçti. "Ama ölümün tek cevap olmadığına inanmak zorundayım."

"Eğer Yok Edici geliyorsa, ölüm de geliyor demektir," dedi Saxen acımasızca. "Yani başka bir cevabın pek bir önemi yok."

"Olacak. Bu *tüm* batı krallıklarının bir ittifakı. Katılmayacak olsan bile yardım edebilirsin. Sen ve baban bir süre Yok Edici ile seyahat etmediniz mi?"

Adamın yüzü sertleşti. "Yaptık."

"Ne istiyor? Bir şey mi arıyor?"

"Yok Edici ne istediğini hiç söylemedi. Elbette söylemeyecekti. O aptal değil." Aerax'a baktı. "Bu kadını seviyor musun? Ben sadece senin üzerinde mutlak bir güce sahip olmak için onu elinden almak zorunda. Onu güvende görmek için ne yapardınız?"

Gerginlik boğazını sıktı. "Yapmayacağım hiçbir şey yok."

"Yani görüyorsunuz. Ne istediğini açıklayan her insan, başkalarına onun üzerinde güç verebilecek şeyleri açığa çıkarmış olur. Yok Edici ne istediğinden hiç bahsetmedi."

Lizzan başını salladı. "Eğer o bir şey arıyorsa, biz de onu arardık. Ve eğer bulursak, onu yok edebiliriz. Peki ya onun amacı ne? Neden bu kadar çok kişi onu takip ediyor?"

Adam ince bir tebessüm etti. "O dünyayı kurtarıyor."

Kadının dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Neyden?"

Kendisinden mi?"

"Tehdidin ne olduğunu söylemedi. Sadece yaptığı her şeyin sonunda hepimizi kurtaracağını ve yapılması gerekenlerin yükünü taşıyabilecek tek kişinin kendisi olduğunu söyledi."

Aerax'ın göğsünü huzursuzluk kapladı. Çok tanıdık geliyordu.

"Ama artık buna inanmıyor musun?" Lizzan sordu.

"Ben buna inanarak doğdum. Ama ben hiçbir şeye inanmıyorum. Şimdi." Bakışları Aerax'a yönelmeden önce Lizzan'ın yüzünü taradı. "Belki de iyiliğe yatağa zincirliyen inandığımdan biraz daha fazla inanıyorum. Hepinize büyük bir borcum var."

Lizzan yumuşak bir sesle, "İyiliğin karşılıksız kalmasına gerek yok, ama eğer kendini borçlu hissediyorsan, Goranik ve Yok Edici hakkında bize anlatabileceğin her şeyi anlatarak ödeyebilirsin," dedi. "Ama bunun bugün olması gerekmiyor. Bu tartışma hepimiz çok yorgun olmayana kadar bekleyebilir. Ve ittifaka katılmasanız bile, evlendiğimizde bize katılabilirsiniz. Caeb bizim için kızartmaya değer bir şeyler avlarsa küçük bir ziyafet vereceğiz."

Son kısmı kediye hitaben söyledi. Caeb cevap olarak yanağını onunkine sürttü.

Adam belli belirsiz gülümsedi. "Eğer yemek varsa, kaçırmayacağım."

* * *

B Çamaşır odasında, Lizzan'ın ağır iç çekişi Aerax'ın iç çamaşırını çıkarırken duraklamasına neden oldu. Omzunun üzerinden ona baktı. Banyoda uzanmış, göl mavisi gözlerini ona dikmişti. "Seni rahatsız eden ne?"

"En sevdiğim manzaranın hangisi olduğunu bilmediğimi." Dudağını ısırarak bakışlarını adamın başından ayak parmaklarına doğru kaydırды. "Tüm kışların en iyisi ya da tüm en kalını. Evlendiğimizde, senden her geceyi dönüp durarak geçirmeni isteyebilirim."

Neden evlenene kadar bekleyelim ki? Adam şimdi onun için döndüğünde gülüyordu ve Aerax küvete yaklaştığında önden görünüşün hoşuna gittiğini düşündü. Kızın ateşli bakışları, ona yaklaştıkça daha da kalınlaşan adamın ağır şaftının üzerinde sabit kaldı.

"Önüme otur," dedi ona, "omuzlarını ve saçlarını yıkayacağım."

Kalbi dolu bir şekilde banyoya ve onun kalçalarının beşiğine gömüldü, sırtını ona yasladı. Dizleri adamın iki yanında bükülmüştü. Kolları etrafına dolandı ayaklarını teneke küvetin kenarına dayadığında, kadın yanağını onun yanağına bastırdı.

"Şimdi bana seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle," dedi sessizce, elleri yavaşça göğsünü sabunlarken. "Kül yağı mı?"

Boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Kış erken de gelse, hiç gelmese de ölmene izin vermeyeceğim."

"Ve hayatta kalmak için çok çalışacağım. O zaman sorun o değil. Büyülere karşı duyarlılığın mı var? Çünkü zaman ortaya çıksa kaşlarını çatıyorsun. ." Islak parmakları adamın kaşlarını çatmak için yukarı kalktı ve sesine bir kahkaha tonu geldi. "Ya da ne zaman bahsedilse. Neden? sizi bu kadar rahatsız ediyor mu? Normalde ya tüm ilginizi verirsiniz ya da hiç umursamazsınız. Peki bu sizi neden rahatsız ediyor?"

Onun elini tuttu, göğsünün çukuru ağrıyordu. "Asla Varrin gibi olmak istemiyorum."

"Neden? Bu kadar korkunç olur mu?"

Aerax uzun bir süre cevap veremedi. Yine de daha önce, kızıl ateş Koth'a geldiğinde ve saraydaki yerini aldığı anda ona cevap vermemişti. Orada da onu neyin rahatsız ettiğini sormuştu ... ve ona söyleyememiş, söylemek *istememiş*, onu itmişti.

Bir daha asla yapamazdı. Kalın sesiyle ona, "Evliliğimizin nasıl olmasını umuyorsun?" diye sordu.

"Şu anda sahip olduğumuzdan biraz farklı," dedi sessizce. "Asla sadece arkadaş olamayız Aerax, yine de en iyi arkadaşlarız - gerçi bunu evlilik olmadan da yapabiliriz. Yatakta geçirdiğimiz zamanlar olacak, ama bunu evlilik olmadan da yapabiliriz. Birbirimize yardım edeceğiz, her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde bana yardım ettiğin gibi. Ama bunu evlilik olmadan da yapabiliriz. Ve seni her zaman seveceğim, evlilik olsun ya da olmasın. Yani eğer

Herhangi bir fark varsa, o da artık Aerax ve Lizzan, yani bir araya gelmiş iki insan olmamamızdır. Bunun yerine Aerax ve Lizzan'ız, birlikte *olan* iki insanız, tam anlamıyla bir birleşme ve paylaşım." Sesine bir gülümseme geldi. "Gerçi evlilik olmadan da buna sahip olduğumuzu düşünüyorum."

Tam bir paylaşım. "Sanırım bunu bana sen verdin. Ama ben bunu sana vermedim."

"Amacınızdan bahsediyor musunuz?"

"Evlenden önce sana ne olduğunu söylemeliyim," dedi kısık sesle.

"Ama söylersem benimle evlenmek istemeyeceğinden korkuyorum."

"Bundan asla korkma."

"Koth'un yok edicisi olsam bile mi?" Dişlerini sıkarak başını salladı. "Yok Edici, yapılması gerekenin yükünü sadece kendisinin taşıyabileceğini söyledi. Bu konuda kendimi tanıyorum. Ve eminim ki yapmam gereken şey

ama bunun için beni affedeceğinizden emin değilim. Belki de her şeye rağmen o kadar da haklı ."

"Aynı şey *değil*," dedi Lizzan hiddetle. "Koth'u ama orada yaşayan insanları katletmeyeceksin. *İşte bütün* fark bu."

Gerginlik her kasını kavradı. "Ne yapmam gerektiğini biliyor musun?"

". Nedenini bilmesem de. Ama Aerax"-yüzüne bir parça su çarptı-"amcana bir tahliye mi önerdin? *Pfft*. Kraliyet sarayında olup biten hiçbir şeyle ilgilenmeyen sen, ona bunu önerecek kadar kendini mi kaptırdın? Belli ki tek umudunuz insanları adadan uzaklaştırmaktı, böylece adayı batırdığınızda ölmeyeceklerdi."

Kalbi hiç bu kadar duygu patlamasına yakın görünmemişti. Şimdiden tahmin etmişti. Ve yine de onu seviyordu. "Beni durdurmayacak mısın? Çünkü sadece sen durdurabilirsin."

"Kalbinize ve mantığınıza güveniyorum. Ama benim yükümü hafiflettiğin gibi, ben de seninkini her zaman paylaşırım."

Aerax sessizdi ama bunun tek nedeni hemen konuşamamasıydı. Yani Bu onların evliliği olacaktı. Onu her zaman kabul etmişti. Onun adını söylemiş, onu görmüştü. Ve *hala* onu görüyordu. Yine de onu kabul etti ve ona güvendi. Ondan çok şey saklamış ve bu onu çok incitmiş olsa bile.

"Sen her şeyin en iyisisin, Lizzan," dedi ona çığ bir sesle. "Bu sensin," dedi ve boynunun kenarına bir öpücük kondurdu. "Ama ben benim olduğuma inanın."

Bir kahkaha attı, başı kadının omzuna yaslanana ve yüzünü daha iyi görebilene kadar küvetin uzunluğundan aşağı kayd. "Varrin ve Koth hakkındaki gerçeği duymak istiyor musun? İstemeyebilirsiniz. Çünkü sen "Biliyorsun, bu kalbine yük olacak."

"Gerçeği mi yoksa rahatlığı mı seçeyim?" Çenesinin o inatçı çıkıntısını ona göstermeden önce yüz ifadesinde kararsızlık hüküm sürüyordu. "Duyacağım. Efsanenin tamamı yalan mı?"

"Hepsi değil. Varrin ahırlarda, madenlerde ve büyük salonda çalıştı ve büyü kullanmayı öğrendi. Ve dünya donduğunda Rani'yi buldu ve onunla Enam'ın gözünü ortaya çıkarması hakkında konuştu. Yeni parmaklarını dövdü ve onu sevdi ama fark burada başlıyordu, çünkü bu sevgi ya karşılık bulmuyor ya da kabul edilmiyordu. Görevi aralarında duruyordu, bu yüzden Rani ona gitmesi gerektiğini söyledi. Ama Varrin gitmesine izin vermedi." Lizzan kaşlarını çatı. "Onu nasıl durdurdu?"

"Dünyayı kurtardığı için minnettarlıkla Nemek'in örgüsünü ona verdi ve o da bunu ejderhayı dağa bağlamak için kullandı."

Göğsü keskin bir nefesle kalktı. "Manastırdaki ejderhanın bağlandığı gibi mi? O zincir de Nemek'in saçından mı yapılmıştı?"

"Sanırım öyle."

"Bu yüzden mi ejderhayı serbest bırakmamız gerektiğini söylediniz?" "Ve çünkü serbest bırakılması gerekiyor."

"Varrin'inkiyle aynı örgü mü?"

Başını iki yana salladı. "Belki de Varrin bu fikri manastırı inşa edenlerden ya da Radrehi bu fikri ondan almıştır. İkisi de aynı kadim zamanlarda yaşamış."

Başını sallayan Lizzan ona daha da sıkı sarıldı. "Peki ya sonra?"

"Gümüş parmaklı Rani ejderhasını serbest bırakması için ona yalvardı, çünkü Koth'ta bulunduğu süre boyunca insanlar ölüyordu ama Temra'nın kollarının rahatlığına uçamıyorlardı. Ve sonunda Varrin bunu yaptı, ama sadece ona geri döneceğine söz verdiği için."

"Ama geri dönmedi," dedi Lizzan kesin bir ifadeyle. "Ona kim olduğunu göstermişti."

"Dönmedi," diye doğruladı Aerax. "Varrin bir gün ona geri döneceğine yemin etti ve yaşlanmaması ya da ölmemesi için örgüyü kemer olarak bağladı. Binlerce nesli büyü öğrenerek, Koth'u yöneterek ve kristal sarayı inşa ederek geçirdi. Ve söylendiği gibi Rani'ye sadık değildi ve doğrudan belinden varisler doğurmadı. Yatağına birçok kadın aldı ve onlar da çocuklar."

Lizzan başını salladı. "O kısma aklı başında kimse inanmıyordu zaten."

O zaman Koth'un çoğunun bir anlamı kalmamıştı. Ama Aerax sadece şöyle dedi: "Tüm bu süre boyunca, Rani Koth'a sadece ölümlerin ruhlarını toplamak için döndü ve onun için hiç dönmediği için kıskançlığı büyüdü."

"Sesi tam bir kurtçuk gibi geliyor."

Öyle de oldu. "Sonunda Nemek'e gelip kemerini çözmesi ve böylece ölebilmesi için dua etti ve Nemek ona geldi - ama efsanede olduğu gibi, bu bir hileydi. Bileklerini bağladı ve sonra kafasındaki tüm saçları çaldı."

Lizzan kaşlarını çattı. "Nasıl kesmiş?"

"Onu kesmedi." Aerax devam etmeden önce çenesini sıktı. "Kafa derilerinin tamamını soydu ve sonra kılları kopardı."

Nefesini içine çekti ve "Neden?" demeyi başaramadan önce sözsüz bir dehşetle başını salladı.

"Tek bir amaç için inşa ettiği kristal sarayı bitirmek için - Rani için bir tuzak olarak. Saçın onu bağlayacak kadar güçlü olduğunu biliyordu, çünkü güneş tanrısını bağlamıştı. Ama ejderhasına ve Nemek'e yaptıklarından sonra, ona asla güvenmeyeceğini ya da kendi başına gelmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden onu cezbetmek için, varisleri hariç Koth'taki herkesi katletti ve varislerini hapsedti.

Kristal sarayın altındaki ruhlar. Yine de bunun bir tuzak olduğunu biliyordu ve yine de gelmedi - tüm isimlerini bir kitaba yazmasına ve her gece rüzgâra bağırmasına rağmen, içinde bıraktığı tüm ruhlarla alay etmek için işkence."

"İşte bu yüzden diğer tanrılar Koth'a saldırdı," diye nefes aldı Lizzan. "Ve Vela ay taşını neden fırlattı?"

Aerax başını salladı. "Kristal sarayı yok etmeyi ya da Varrin'i öldürmeyi umuyordu, çünkü artık onu koruyan kemeri takmıyordu. Ve sular krateri doldurmaya başladığında ölümün eşiğinde olduğu doğrudur. Ama o yapmadı özünü adaya bağladı, böylece ada yükselecekti, Lizzan. Onun yerine ölülerin ruhlarını adaya bağladı."

Birkaç nefes boyunca, sanki bunu içine sindirmiş gibi sessiz kaldı. "Peki ona ne oldu?"

Aerax omuz silkti. "O bir tanrı olmadı. Sanırım sadece herkesin inanmasını istediği hikayeyi anlatacak ve varislerine adayı ayakta tutmak için ne yapılması gerektiğini söyleyecek kadar uzun yaşadı."

"Sonra gümüş parmaklı Rani sonunda sözünü tuttu ve "Lizzan hain bir neşeyle," dedi. "Umarım bu buluşma onun düşündüğü gibi gitmemiştir."

Aerax'ın yaptığı gibi. "O kısmı bilemeyiz."

"Sanırım değil." Başını onunkine yasladı. "Yani orada hâlâ azap içinde hapsolmuş tüm o ruhları serbest bırakacaksın. Bunun doğru bir şey olduğuna nasıl inanmayabilirim?"

Hâlâ tam olarak anlamamıştı. "Lizzan," dedi kısık sesle. "O ada binlerce nesildir bir tuzaktı ve ruhlarını kristal saraya hapseden aynı büyü hâlâ orada ölen her Kothan'ı hapsediyor."

Vücudu onunkinin arkasında sertleşti, nefesi titriyordu. "Hâlâ mı?"

Elini sıkarak başını salladı. "Kristal sarayın altındaki bir odada onların çığlıklarını duyabilirsin. Kristalin içine hapsolmuş durumdalar. Tıpkı Wraithlerin bozulmuş formlarında hapsedildiği gibi."

"Hepsi mi?" Sesi kırıldı. "Babam mı?"

"Ve annem," dedi kalın bir sesle.

Yüzünü onun omzuna bastırdı ve ağlamaya başladı. Boğazı ağrıyarak fırtınanın geçmesini bekledi ve ardından ne olacağını biliyordu.

Tam bir kararlılık. Başını kaldırdı ve "Demek benim de amacım bu. Vela'nın da görmüş olması gerektiği gibi. Bunun zaten benim seçeceğim bir yol olduğunu çok iyi biliyordu."

Kaşlarını çattı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Oh, Aerax- görmüyor musun? Vela o ruhları özgür kılmak için bir ay taşı fırlattı ama başarısız oldu. Şimdi sen onun başlattığı işi bitirirken, ben de seni korumakla görevlendirildim. Ve öyle de yapacağım." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, elleri kalbinin üzerinde kenetlendi. "Bu hikâyeyi diğerlerine de anlatmalısın. Tüm Koth gerçeği bilmeli."

"Buna inansalar bile, söylemek ölümleri anlamına gelecektir."

"Bana sen söyledin."

"Ve sana zarar gelmesine asla izin vermem." Aerax iç çekerek, "Varrin'in soyundan gelenlerin hepsi Koth'un ne olduğunu kabul etmedi. Bazıları hapishaneyi yok edecekti ve kristal sarayın altında ne olduğunu öğrendikten sonra gerçeği söyleyen başka varisler de vardı. Onlar da kralları tarafından idam edildiler, tıpkı anlattıkları tüm insanlar gibi.

O insanlar buna inandılar ya da inanmadılar. Bu hikayeler varisler için bir uyarı olarak yazıldı ve ben kendimi riske atardım Lizzan, ama seni riske atmazdım. Ama artık Koth'tan uzaktasın."

"Leydi Junica ve Degg de öyle."

Ama her zaman öyle olmayacaklardı. "Bir düşüneyim."

Başını salladı ve ona daha sıkı sarıldı. "Bu gerçek bir yük. Kızıl Ateş'ten sonra sadece bir prens rolüne itilmekle kalmayıp çok daha fazlasına katlanmak zorunda kaldığını bilmek acı veriyor. Çok gençtin Aerax. İkinci varislerin her zaman en az bir kraliçe yaşında olması hiç de şaşırtıcı değil. Şu anda ikimiz de o yaşa yaklaştık ve ben hâlâ öğrendiklerim için kendimi tam olarak hazır hissetmiyorum."

Kalbinde yeni bir sızı başladı, çünkü öğrendikleri ona anlatması gerekenlerin hepsi değildi. "Dahası da var."

Kısa bir kahkaha attı ve ardından titrek bir nefes aldı. "Ne kadar daha?"

"Bunu asla başka kimseye söylemeyeceğim. Umarım siz de anlatmazsınız, çünkü anlatmamanız gereken bir şey için nasıl suçlandıysanız, bu da suçu ait olmadığı yere atabilir ve bu da Kral Yolu'nda olanlarla ilgilidir."

Parmakları onun parmaklarında sıkılaştı, vücudu gerginleşti. "O geceden mi?"

Başını salladı. "Varrin, Nemek'in saçından yapılmış bir düğümü bağlayıp çözemezdi, bu yüzden onun yerine hapisaneyi oluşturan örgüleri bağlamak için bir büyü kullandı. Büyü bir kilit ve onu yapmak için kullanılan kan da her gün çevrilmesi gereken bir anahtar.

Bu büyüü sadece kar saçlı hükümdar ve varis bilebilir ve bana da amcam Varrin hakkındaki gerçeği anlattığında öğretili."

"Demek biraz büyü biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama bilmek istediğim şey büyü değil." Tüm bu ruhların nasıl hapsedileceğini. "Taht için gerçekten sırada olmasam da, Icaro kızının her yönden varis olmasını diledi. Ama ona Varrin gerçeğini tam olarak anlatmadan büyüü öğretti. Bu yüzden büyüü yaptığında, büyüün gücü kalmadı ... ve Icaro kendi kanıyla tekrar yapmadan önce bazı ruhlar kaçtı."

Onun arkasında tamamen hareketsiz duruyordu. "Onlar Wraithler miydi?"

"Sanırım öyle. O zaman bilmiyordum," dedi ona. "Sen sürgüne gönderildikten sonra, prenses bana babasının artık büyü yapmasına izin vermemesi için ne hata yapmış olabileceğini sorduğunda öğrendim. Hata Icaro'nun, onun değil - ama kendini suçlayabilir. Ve kesinlikle Koth da öyle."

Lizzan başını sallarken boğazı düğümlendi. "Demek . Şimdi otur da saçlarını yıkayayım."

Öyle yapardı. Bir dakika içinde. Nazikçe sordu, "İyi misin?"

Gözlerinde yaşlar parladı ama yine de başını salladı. "Yine de bir içki içmek isterdim. Bunun yerine tüm bunları bir süre düşünmeliyim."

"Gitmemi ister misiniz?"

Başını iki yana salladı. "Ama bana birkaç dakika verin."

Onu yıkarken. Böylece yalnız kalmayacaktı. Sadece düşünceleriyle baş başa kalacaktı. İtaatkar bir şekilde oturdu, kadın omuzlarını köpürtmeye başladığında tüm varlığıyla arkasına odaklandı. Düşen her sessiz gözyaşının, kadının içindeki kederden öfkeye, acıdan kabullenmeye doğru olan değişimin tamamen farkındaydı.

Sonra ona doğru dönerek boynunun yan tarafına sıcak ağzı açık öpücükler kondurdu. "Sınırsız olacak mısın?"

Sonunda. İhtiyaç şaftını çelik gibi sertleştirdi. "Yapacağım," dedi hoyratça. Kadının gülümsemesini teninde hissetti. "Burada, banyoda mı?"

"Bu sefer değil." Yıllarca bekledikten sonra Aerax'ın sözünün kesilmesine tahammülü kalmamıştı. Ona daha fazla hareket alanı sağlamak için öne doğru kaydı. "Git

Yatağa uzan ve becerilmek istediğin şekilde beni bekle. Geri kalan her şey benim istediğim gibi olacak."

Nefesi ürperdi. Kadın arkasından yükselirken su şırıldadı ve adam, kadın yakındaki bir bankta duran kurutma bezine doğru eğildiğinde döndü ve kalçalarının arasındaki gür yarığa alaycı bir bakış attı. Aç bir hırıltıyla kalçalarını yakaladı ve banyodaki hareketi onu sabitledi. onun kaymasına neden oldu.

Tamamen hareketsiz kaldı, kasları adamın kavrayışının altında titriyordu, adam amının dikişini yalamadan önceki anda. İniltisi havayı ve sonra klitorisini sertçe emdiğinde tadı kadar sıcak ve tatlı bir çığlık attı.

Kalçaları titremeye başlayınca geri çekildi. "Yatağa."

Hiç itiraz etmedi. Hızla banyodan çıktı ve bezi kalçalarına sararak, Lizzan onunki için ne derse desin, gerçekten de tüm kıçların en iyisi olan kıçını gizledi. Aerax yavaşça onun ıslak ayak izlerini takip etti, dilinde onun ihtiyacının boğucu tadı vardı.

Yatağın kenarında dizlerinin üzerinde, dirseklerinin üzerinde ve kıçını kaldırmış, sanki amcığının vereceği zevk ona bir adakmış gibi onu nasıl beklediğini asla unutmayacaktı. Yine de bu yatak sunağında ona tapacak olan Aerax'tı ve Vela'nın ona gerçekte olduğu şey olmasını söylediğinde ne demek istediğini bilmiyordu - ama kendi anlamını Lizzan'da buldu. Onun güvende olduğunu görmek için her şeyi yapabilecek bir adamdı. Onu canı pahasına koruyacak olan adamdı. Gökyüzü Temra'yı yakıp kül edene kadar onu sevecek olan adamdı.

O Lizzan'ındı. Tamamen ve gerçekten Lizzan'ındı.

Aerax'ın olabileceği başka hiçbir şey bundan daha anlamlı olamazdı.

Ve eğer sunulacak bir zevk varsa, bu ona ait olacaktı. Ona sikilmek istediği şekilde beklemesini söylemişti, bu yüzden amcığının sıcak pençesine tamamen gömülmeden önce hiç zaman kaybetmedi. Çıkardığı ses yarı soluk yarı çığlıktı, omurgası göğüsleri yatağa bastırana kadar kamburlaştı. Ağırlığını sol eline vererek kızın üzerine eğilen Aerax sağ eliyle kızın klitorisiyle oynadı ve kalçalarını yavaşça itmeye başladı.

"Bu şekilde mi, Lizzan?" diye homurdandı kulağına karşı. "Böyle mi sikilmek istiyorsun? Vahşi prensin tarafından, daracık amcığın onun sikinden tohumları akıtana kadar mı?"

Sanki adamın her kelimesi klitorisini yalıyormuş gibi kılıfı sıkıştı. Çarşafına karşı boğulan acil bir çığlık onun cevabıydı, sessiz yankısı

kaygan ıslaklığı parmaklarına değdirdi.

"O kadar sıcak ve kaygansın ki, uzun sürmeyecek." Nefesleri kesilene kadar derin derin, tekrar tekrar okşarken omurgasının tabanında şimdiden bir basınç .

hıçkırıklarla nefes alıyordu ve kıcı adama sürtünüyordu. "Sonra seni sırt üstü yatırmadan önce teninin her zerresini öpeceğim, seni tekrar becerirken bacakların genişleyecek."

"Ve tekrar ve tekrar," diye sordu nefes nefese, çünkü zaptedilen Aerax'tı ama sadece birinin zaptedilmesi gerektiği için ve Lizzan da her zaman onun kadar aç olduğu için. "Ama şimdi daha sert, Aerax. *Lütfen*."

Her zaman onun ihtiyacı olanı verecekti. Dişlerini gıcırdatarak derinlere daldı, parmakları klitorisini aynı acımasız ritimle çalıştırdı, kızın ihtiyacı shaftının üzerinde kaygan bir şekilde parıldasa da, kızın kılıfının uyarılmasının uzunluğu üzerindeki sıkı tutuşu onu tamamen çıldırtsa da, ıslak etin tokatları ve nefes nefese çığlıkları tüm rüyalarından daha tatlı olsa da, kendi serbest bırakılmasının yaklaşmasıyla savaştı. Sonra sertleşti, üzerine çöken coşkudan uzaklaşmak istercesine çarşafları kavradı ve amcığı onu ele geçirmeye başladığında onu tekrar sikinin üzerine sürükledi. Artık kendini tutamıyordu. Sonra, kendi ihtiyacının gücü tohumunu onun titreyen etinin derinliklerine boşaltana kadar kısa vahşi itişlerle sikişti.

Lizzan onun altında yatıyordu, titriyor ve sonra bastırıldığında gülümsüyordu. Dudaklarını ensesine götürdü, sonra da omurgasından aşağı doğru öpmeye başladı.

Yavaşça sözünü yerine getirdi, kalçalarını ayırıp tekrar içine dalmadan önce teninin her noktasını öptü.

Ve tekrar ve tekrar, ta ki ağzı bile onun tükenmiş etini zar zor kımıldatana ve dilinin ağızı hassaslaşmış klitorisine en yumuşak fırçası onu itmesine neden olana kadar. Lizzan eğlenir gibi bir ses çıkarana kadar birlikte, nefes alıp vermeleri dışında sessiz bir şekilde yattılar.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Ne oldu?"

"Farklı değil," dedi usulca, başını omzundan kaldırıp ona bakarak. "Sınırlandırılmış ve sınırlandırılmamış. Sonunda hep aynı şekilde hissediyorum."

Bu doğrudu. Her ne kadar sikinin üzerine boşalırken onun içinde olmaktan büyük bir fiziksel zevk olmasa da, şimdi onunla birlikte yatmak her zaman olduğu gibiydi. Tüm tatlılık, tüm memnuniyet.

"Ama nedenini biliyorum," diye devam etti, parmakları göğsündeki tüylerin arasında geziniyor ve avucunu kalbinin üzerine koyuyordu. "Bana verdiğin zevk konusunda hiçbir zaman kısıtlanmadın ve hiçbir zaman kendini tutmadın.

Kalbin. Bu yüzden her zaman burada bu şekilde, tamamen tatmin olmuş ve tamamen sevilmiş, tüm kadınların en kutsanmış olarak sona eriyorum."

Çünkü o tüm insanların en kutsanmışıydı.

Ama Lizzan hakkında bildiği tek şey bir ağacı kesen bir kız olsaydı ve adını sadece bir kez söylemiş olsaydı, o da öyle olurdu. O anda onun için her şeyi yapardı. Ve hâlâ da öyle.

Bırak gitsin de ne olursa olsun.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

LIZZAN

TAerax'la evlendikten üç gün sonra Lizzan hanın dışından gelen bir gürültüyle uyandı. Kendini lezzetli bir şekilde ağırlı ve iyi becerilmiş hissederek yataktan çıktı ve panjurlara gitti. Aşağıda, bir Manastır yönünden gelen insan ve at arabaları geçit yapıyor, ayakları yeri kaplayan külü karıştırıyordu.

Aerax arkasından yaklaşırken, "Preter onları bulmuş olmalı," dedi.

Ve sanki şehir birkaç mevsim kullanılmamış bir kışlık botmuş gibi geride bıraktıkları evlerine geri yerleşiyorlardı. Lizzan ve Aerax nihayet yatak odalarından indiler ve Lizzan, ortak salonda Degg'in Caeb için bir kızıl geyik butunu küçük parçalara böldüğünü, kedinin de onun yanında tembelce uzandığını görünce ani bir kahkaha atarak durdu.

Aerax homurdandı. "Onu da mı avlattı sana?"

Konsey üyesi Caeb'in kabulünden, herhangi bir sataşmadan etkilenmeyecek kadar memnun görünüyordu.

Öğleye doğru, hancı hana döndü; yokluğunda kaldıkları süre boyunca kazandıkları paralardan memnun olan ve hepsine eve hoş geldin demek için bir kutlama ziyafeti vaat eden neşeli bir adamdı.

Gerçekten de etraflarındaki herkes kutlama havasında ama ittifak öyle değildi. Lizzan'a öyle geliyordu ki masadaki keyifsizlik tamamen manastırdaki katliamdan kaynaklanmıyordu. Dügün ziyafetleri sırasında, o gün binlerce insan evlerine geri dönmüş olsa da, ruh hali şimdikinden daha hafif görünüyordu.

Ancak konuşmaları dinlerken, ittifakın burada başarmayı umduğu her şeyin artık mümkün olmadığını fark etti.

"Hiç keşiş kalmadı mı?" Lizzan Preter'e sordu.

"Belki de henüz labirentten çıkmayı başaramamış birkaç kişi," dedi. "Ama ittifak yapabileceğimiz bir konsey yok ve artık kuzeyde büyüye yakınlık duyanlara büyü öğretebilecek manastır da yok."

Ağır bir iç çekişle Kelir'e baktı. "Arkadaşın şehirdeki insanlar arasında - kolyesi sunu kâsesinde olan kişi?"

Yüzü asık olan savaşçı başını salladı. "Wraith gelmeden tam bir tur önce bir Parsathean'ın manastıra doğru at sürdüğünü gördüğünü hatırlayanlar var. Ama kimse onun ayrıldığını gördüğünü hatırlamıyor."

Bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Gitmiş olabilir. Ya da olabilir. "Bir taş hayaletin manastıra nasıl geldiğini biliyorlar mı? Keşişler yarattılar ve kontrollerinden mi kaçtı?"

Preter, "Tek bildikleri keşişlerin onları bir hayaletin şehri tehdit ettiği konusunda uyardıkları ve korunmaları için hepsini manastıra getirdikleri," dedi. "Hepsi Wraith'in dışarıda kilitli olduğunu sanıyordu. Ama çoktan onlarla birlikte içerideydi."

"Keşişlerin ona öğrettiklerinden sonra Wraith'i yaratan Goranik'ti. "dedi Saxen paslı sesiyle, kızartmasından başını kaldırmasa da tüm gözleri üzerine çekerek. "Babamın onlardan istediğini aldıktan sonra büyüü onları yok etmek için kullanması beni şaşırtmadı. Her zaman yaptığı şey budur."

Masanın etrafındaki herkes sessizliğe gömüldü. Sonra Tyzen sordu: "Sen Lith'li Saxen misin?"

Başıyla onayladı ve Saxen şimdi onları izliyordu; Lizzan'ın düşündüğü gibi ihtiyatla değil, köyden kovulduğu her seferinde kendi yüzüne takındığı bir tür boyun eğmiş beklentiyle.

Tedirginlik diğerlerinin sessizliğini derinleştirdi.

Seri hariç, o kaşlarını çattı ve her birinin yüz ifadesine baktı. "Neden herkes ona bu şekilde bakıyor?"

"Çünkü ben bir canavarım, ejderha binicisi," dedi Saxen. "Ve aynı zamanda bir canavarın oğluyum."

Onu süzdü, bakışları yara izlerinin üzerindeydi. "Daha çok çiğnenmiş ve tükürülmüş bir canavarın yemeğine benziyorsun."

Kısa, sert bir kahkaha attı. "Ben de öyleyim."

Tyzen, "Ama sana gerçekten ne oldu?" diye sordu.

Bakışları aytaşı gözlü prene döndü. "On beş yıl , babam beni başka bir büyü karşılığında Viswan keşişleriyle takas etti-

Bir iblisin bedenini ele geçirmesine izin veren kişi."

Preter'in ifadesinden dehşet ve şaşkınlık geçti. "Ölmeye niyetli ? Yoksa viswan ona ihanet mi etti?"

"Bu bir yeniden canlandırma değildi. İblisi içinde yürümeye davet etti, böylece büyüsü onun gücüyle güçlenecekti."

Keşişin ağzı açık kaldı ve inanamıyormuş gibi bir elini yüzünde gezdirdi. "O ve iblis onun *canlı* bedenini mi paylaşıyor?"

Saxen başını salladı.

Kelir'in gözleri kısıldı. "Viswan bu manastırda mı ikamet ediyordu?" Saxen başını sallayarak, "Yine Radreh'e takas edildim," dedi. "Keşişler senden ne istiyordu?" Preter sordu.

İnce bir gülümseme verdi. "İhtiyaç duydukları tüm kanı benden aldıktan sonra beni serbest bırakacaklarına dair bir söz vermişlerdi."

"Kendi büyülerini güçlendirmek için," dedi Preter tiksinti dolu bir bakışla.

"Aynı şeyi ejderhaya da mı yapıyorlardı?" Seri sordu.

"Bunu söyleyemem," dedi keşiş. "Ejderha izin vermeden ondan nasıl bir şey alabileceklerini anlamıyorum."

Bütün gün ejderhadan bahsetmekten mutluluk duyacak olsa da, Lizzan kalbini giderek ağırlaştıran bir korkuyla dinliyordu. Çünkü Goranik'in bir iblis olması yeterli değildi. Şimdi daha da büyük bir tehlike arz ediyordu. "Buradan ayrıldıktan sonra Goranik kuzeye dönmüş olmalı, çünkü güneye gitmediğini biliyoruz. Bu da Kral Yolu'ndaki katliamdan sonra Viswan'a gittiğini gösteriyor. Belki de orada Wraith büyüsünü arıyordu? Ama viswan bunu bilmiyor olmalıydı, çünkü onun yerine bu manastıra geldiler ... ve sonra ellerinde büyüyle Koth'a döndüler. Çünkü adada buz hortlakları olduğunu görmüştü."

"Ve Koth'un taş hayaletlere karşı hiçbir koruması olmayacağını fark etti," diye bitirdi Aerax acımasızca.

Yüzü kan çanağına dönmüş olan Leydi Junica, Saxen'a baktı. "Baban hâlâ Yok Edici'ye hizmet ediyor mu?"

"Her zaman öyle olacak. Şu anda her ne büyük olasılıkla Yok Edici'nin dönüşünü bekleyerek yapıyor."

O halde planlanan her neyse, buna izin veremezlerdi. Lizzan Preter'e baktı. "Bir iblisi nasıl öldürebiliriz?"

"Kesin olarak bilinmiyor."

"Ama iblisler öldürüldü." Ardyl'e, "Senin Bela'nın hikâyesini tam olarak duymadım. Halkınız onu nasıl durdurdu?"

Ardyl belli belirsiz yüzünü buruşturdu.

"Kabilelerimizi birleştirerek." "Ama hangi yöntemle? Hangi silahla?"

"Bilinmiyor," dedi Kelir mahcup bir ifadeyle. "Şarkılar sadece Bela'nın kabileleri birleştirerek yenildiğini söylüyor"

Ama iblisler hakkında anlatılan tek hikâye bu değildi. Lizzan yakın zamanda öldürülen bir tanesini biliyordu, hikâyesi henüz efsane ve zaman tarafından çarpıtılmamıştı. "Blackmoor'da o iblisin, Yok Edici onu bir dişlek olarak yeniden canlandırana kadar Stranik'in tüneline hapsedildiği ve Kraliçe Mala'nın onun gözünü oymak için kendi fildişi dişini kullandığı söylenir."

"Annem bir kılıç kullanırdı," dedi Tyzen. "Yok Edici annesini yeniden canlandığında, iblis kraliçeyi kılıcıyla yere serdi."

Umut yükseldi. "Kılıç özel bir malzemedен mi yoksa tasarımdan mı yapılmıştı?"

Tyzen başını salladı ve umudu söndü. Hikâyeler arasında hiçbir benzerlik yoktu.

"Adayı bir tuzak olarak kullanmaya ne dersiniz?" Kelir söyledi.

"Bir iblis boğulur mu?" Leydi Junica ona meydan okudu.

Savaşçı omuz silkti. "Belki de canlı ete bürünen biri bunu yapabilir." "O zaman taş hayaletleri boğulur mu?" Degg sordu. "Bu tuzak adamızı bir hiç uğruna yok etmek."

"Boşuna değil," dedi Aerax. "Goranik'i öldürüp öldürmeyeceği önemli değil, ada batmalı. Ama onunla birlikte bir iblisi de götürmeye değer."

Leydi Junica ona kaşlarını çatı. "Neden batmak 'zorunda'?"

Aerax Tyzen'i işaret etti. "On yıl önce annesinin Varrin'i bir canavara dönüştüren bir hikâye duyduğunu söyledi. Duyduğu kişi Icaroymuş ve bana Koth'un gerçekte nasıl ortaya çıktığının hikâyesini anlatıyormuş."

Kalbi boğazına düğümlenen Lizzan, Aerax'ın kristal sarayın altında öğrendiklerini onlara anlatmasını dinledi. İnançsızlığın ve reddedilmenin meclis üyesinin ifadeleri karşısında.

Sözlerini bitirdiğinde Leydi Junica başını salladı. "Varrin'in bir tanrı olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Aerax açıkça, "Tüm ailenizin orada hapsedildiğini söylüyorum," dedi.

Kadın irkilerek geri çekildi. Gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı ve yalvaran bakışlarla Degg'e baktı, sanki ondan bunun doğru olamayacağını söylemesini ister gibiydi. "Buna inanıyor musun?"

Diğer konsey üyesi ciddiyetle, "Nasıl ? Gerçek Kral'ın Yürüyüşü'nde."

"Oradaki savaş mı?" Lizzan sordu.

"Orada bir Kral Yürüyüşü *var*." Degg'in çenesi sabitti. "Ve her Kothan hükümdarı ölüme yaklaştığında, tahtını varisine devreder ve adayı terk eder. Bana hep bir hükümdarın yaşlanmaya başlamadan önce tacını devretmesi bilgelik gibi gelirdi. Ama gerçekte, her Kothan'ın bildiği aynı azaptan kaçıyorlardı."

"Bu yüzden batmalı." Leydi Junica gözlerinde yaşlarla Preter'e baktı. "Ruhların serbest bırakılıp adanın yüzdürülebileceği bir yol aklınıza gelmiyorsa tabii?"

"Belki de bir yolu vardır," dedi keşiş yavaşça, ifadesi gerilerek. "Ama eğer Prens Aerax'ın söylediği doğruysa, o zaman yanılıyor olabiliriz. Orada hapsedilmiş binlerce nesil ruh varken ve Yok Edici için taştan bir wraith ordusu yaratabilecekken, Goranik neden adadakileri katletmek için birkaç taş wraith göndersin ki? Sadece hapsedildikleri odaya erişmesi ve kralınızın kanının bir kısmına ihtiyacı olacaktır."

Lizzan yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Sadece *bir tanesi bir* manastır dolusu keşişi katletmişken, *bir* taş hortlaklar ordusu. Bu kadar çok kişiye karşı bir ejderha bile onları yenemezdi. Tek umut Icaro ve Koth'un Goranik ve Viswan'a karşı direniyor olmasıydı.

"Durdurulabilir mi?"

Preter başını salladı. "Eğer ruhlar o büyüü yapmadan önce serbest bırakıldıysa."

Aniden ayağa kalktı, Aerax da onun yanında yükseldi. Ada ile aralarında hâlâ tam bir ay dönümü vardı.

Ve hiç vakit kaybetmediler.

"Aerax ve ben şimdi Koth'a doğru yola çıkıyoruz." Kalbi çarpan Lizzan Saxen'a baktı. "Bizimle gelecek misin? Sana bir at ve zırh bulacağız, çünkü babanı yenmek için senin gücüne ihtiyacımız olabilir."

"Eğer beni kabul ederseniz, gelirim." Saxen oturduğu yerden kalktı, sonra masaya doğru döndü ve yanına almak için rostodan bir bacak kopardı. "Yolculuk için."

Kelir başını sallayarak ayağa kalktı. "Hepimiz binelim."

BÖLÜM 26

LIZZAN

An boş yol hâlâ tehlikeli bir yoldu ve bunun nedenini keşfetmek uzun sürmedi. Goranik, Radreh'ten Koth'a dönerken yolu çevreleyen orman ve tarlaları şu büyülerle zehirlemişti

Ölü hayvanların ruhlarını odun ve sarmaşıklarla yeniden canlandırarak, sanki ormanın kendisi onlara saldırmak için canlanmış gibi, böğürtlen canavarları yetiştirdi.

Aerax ve Caeb artık avlanamıyordu, çünkü yere serdikleri her canavar yeniden diriliyordu. Caeb sadece küçük hayvanları yedi, çünkü bir atın ezip geçebileceği çalı çırpıdan bir tavşanı yenmek, uzun kıvrımlı pençeleri olan dev bir tembel hayvanı yenmekten daha kolaydı. Yine de orman, yırtıcı hayvanlarla doluydu.

büyü bilgisi veya bakımı ve av ölümcül hale dönüştürüldü

Yırtıcıların kendileri -yataklarını istila sürünen dallara dönüşen solucanlardan, hücum eden kısa tüylü mamutlara

delici dişlerin ve devasa ağaç bacaklarının dehşeti.

Her gün neredeyse manastırdaki kadar yorucu geçiyordu ama en azından dikenli hayvanlar kılıçla ve ateşle alt edilebiliyordu. Yine de Lizzan'a öyle geliyordu ki, her gün daha fazla ilerleyemeyecek hale gelene kadar kuzeye koşuyor, sonra da çok kısa bir dinlenmenin ardından tekrar kuzeye koşuyorlardı.

Sonunda gözyaşları ve büyük bir rahatlamayla Koth'u çevreleyen gölü uzaktan görebildi. Sadece sarı ve gri olan gökyüzünün altında Patlamadan bu yana su parlak mavi yerine donuk çelik gibi görünüyordu, yine de hiç umurunda değildi ... dikenli canavarlardan kaçış olmaması dışında, bu Goranik'in de Koth'a yakın olduğu anlamına geliyordu.

Hızla Kral 'na doğru ilerliyorlardı ama son tepeyi henüz ki, Lizzan'ın önündeki manzara onu şaşkınlıktan susturdu.

Koth'un terk edildiğine dair o kadar çok söylenti ki... Gerçi Aerax ve konsey üyeleri neredeyse iki mevsim önce ayrıldıklarında Koth terk edilmemişti.

Ama öyleydi.

Kral Yolu'nun yakınındaki taşrada, ormanın büyük bir temizlenmiş ve tomruklar yüksek bir kereste duvarı oluşturmak için devasa bir daire şeklinde istiflenmişti. Duvarın içinde sıra sıra çadırlar vardı; sanki bir ordu orada kamp kurmuş gibiydi. Ama Koth'un ordusu hiçbir zaman bu kadar kalabalık olmamıştı. Bunun yerine her Kothan vatandaşı bu ahşap duvarların içine sığınmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu böyle?" Leydi Junica dehşet içinde önüne baktı.

"Öğrenelim," dedi Aerax acımasızca, atını ileri sürerek.

Neredeyse duvara varmışlardı ki ağaçların arasından gelen gürültülü bir çatırtı bir böğürtlen canavarının hücumunu müjdeledi; bir atı toynaklarından düşürüp parçalara ayırabilecek uzun boynuzlu bir bizon. Caeb bir kükremeyeyle hayvanın sırtına atladı, pençeleri hayvanı parçaladı ve dişleri parçalanmış yeşillikler ve kırıklardan oluşan karmakarışık bir koleksiyon haline gelene kadar kesti.

Dallar. Caeb bizonun yüzünden sıyrılan bir yaprağa vurdu ve Lizzan ile Aerax'ın yanında tırıs gitmeye başladı, sonra Tyzen'den gelen bir mırıltı kalıntıları ateşe verdi.

"Bu !" Onlara doğru parlak bir çift asker dörtnala koşuyordu. "Prens Aerax! Konsey üyeleri! Bu taraftan!"

Askerleri tanıyordu -Joha ve Nil. Onlarla savaşmak istemediği için, Lizzan Radreh'ten gelirken neredeyse beyaza dönmüş olan pelerininin kapüşonunu kaldırdı. Aerax'ın biraz gerisinde at sürerken, askerler Leydi Junica'nın yanına geldiklerinde bineğini yavaşlattı.

"Burada ne oldu asker?"

"Bir iblis geldi. Hiçbir kılıç ona zarar veremedi, ne ateş, ne de sopa. Kral halkı tahliye etmemizi emretti ve muhafızlarıyla birlikte kristal saraya çekildi. O şimdi orada kuşatma altında, biz ise bu canavarların kuşatması altındayız," dedi Joha, bakışları arkalarını ararken. "Krimathean ordusu sizi takip ediyor mu leydim?"

"Kuzeye giden ova yolunu tuttular. Ayın bir başka dolunayına kadar varamayacaklar."

Askerin yüzünde umutsuzluk belirdi. "Yiyeceğimiz bitmek üzere. Ne zaman bir grup avlanmak ve yiyecek aramak için ayrılrsa, sayılarının sadece yarısı geri döner. Dışarı gönderiyoruz

Bütün balıkçı teknelerimiz var ama herkese yetecek kadar avlanamıyorlar."

"Böğürtlen canavarlarına yardım edebilecek arkadaşlar getirdik," dedi Leydi Junica, bizonun yerde yanan bir yığından başka bir şey olmadığı yeri işaret etti. "Ama başka bir yaratık bize yardım etmek için yalvarmadan önce şu duvarın içine girelim. gösteri."

Birlikte, tütsülenmiş balık kokusu ve atık kokusuyla yoğunlaşmış havaya girerek kapıların önünden geçtiler.

Leydi Junica Aerax'a baktı. "Bulmayı beklediğimiz şey bu değildi." "Eğer kral hâlâ sarayı elinde tutuyorsa, bu beklediğimizden daha iyi. bulalım," dedi Aerax. "Ama toplayabildiğimiz kadar bilgi toplayalım ve .. buluşalım." Nil'e bakmadan önce gözleri Lizzan'ınkilerle buluştu. "Her ikisi de Lightgale'den olan Yuna ya da Farzan'ı nerede bulabilirim?"

"Lightgale-" Nil'in bakışları Lizzan'ın üzerinde daraldı, sonra da öfkeyle alevlendi.

"Diline geleni söyleme asker," diye tersledi Degg. "Prese cevap ver."

Bakışlarını Lizzan'dan tekrar Aerax'a dikmeden önce çenesinde bir kas kıpırdandı. "Muhtemelen uzak güney duvarındalar."

"Majesteleri," diye ekledi Degg dikkatle.

"Ekselansları," diye homurdandı asker, ama Aerax'ın askerin ne düşündüğünü umursadığı yoktu, Lizzan biliyordu ve çoktan ondan uzaklaşmıştı.

Aerax konsey üyelerine, "Orada buluşuruz," dedi ve sonra eyerinde kayarak Kelir'e baktı.

"nereye gittiğini sorarak seni bulacağız," dedi omuzları hafif bir kürkle örtülü savaşçı. Parsatheanlar artık sadece çarşaflarını giymiyorlardı, çünkü yaz ortasına yakın olmasına rağmen her gün bir öncekinden daha soğuktu ve artık verdikleri her nefesi görememeleri için çoğu zaman öğlen olması gerekiyordu. "Önce bu kamptaki savunmanın ne olduğunu keşfedeceğiz."

Aerax başıyla onayladı. Lizzan atını hızla güneye doğru sürdü, Aerax yanında, Caeb de arkasından . Aerax'ı görene kadar yanlarından geçtikleri herkesin yüz ifadeleri mutsuzlukla kazanmış gibiydi. Sonra umut yüzlerindeki

Yüzlerinde umutsuzluk çizgileri vardı ve sevinçle birbirlerine Krimathean ordusunun sonunda geldiğini haykırıyorlardı.

Boğazını sıkın ve kapüşonunu kaldıran Lizzan hiçbir şey söylemedi. Güney duvarına yaklaştıklarında, Caeb çamurlu patika boyunca annesini aramak için ilerledi.

Koku. Bu alandaki çadırlar birbirine çok sıkışık değildi, ancak sadece Çünkü Koth'un çoğunun görmek, duymak ya da yakınında olmak istemediği insanlar buradaydı.

Caeb sanki iki çadır birbirine dikilmiş gibi görünen büyük bir çadırın önünde durdu. Kalbi gümbür gümbür atan Lizzan atından indi ve Aerax'a bakarak, "Atınla ben ilgilenirim. Sen git."

Tüm erkeklerin en iyisi. Hızla onu öptü ve sonra aceleyle çadırın kapısına gitti. İçerideki hava ılıktı ve şifalı otların kokusunu taşıyordu; bu koku Lizzan'a her zaman annesinin ailesini ve onların şifacı odalarında geçirdiği günleri güçlü bir şekilde hatırlatmıştı.

Lizzan, çadırın düzleştirilmiş ve iplerle bir araya getirilmiş bir ağaç kabuğu tabakasıyla bölündüğünü, şifacının alanını yaşam alanından ayırdığını fark etti.

Annesi yaşam alanından telaşla içeri girdi, siyah saçları sade bir şekilde örülmüştü, tuniği temizdi ama yüz hatları ince ve yorgundu. Yine de sesi her zamanki gibi güçlü ve canlıydı, "Oğlum uzakta, bir doğumla ilgileniyor ama rahatsızlığınız basitse muhtemelen sizin için tedavi edebilirim. Aksi takdirde, bana ... isminizi verin." Lizzan kapüşonunu geri çekince durdu, kızarmış ellerini ağzına götürdü, mavi gözleri doldu. "Lizzan?"

"Ben buradayım." Boğazı ağrıyordu ve göğsünde katı bir duygu yumağı vardı. "Ben buradayım."

"Olmamalısın ama umurumda değil." Yuna bir hıçkırıkla ona doğru uçtu ve Lizzan'ın yüzüne bakmak için geri çekilmeden önce ona sıkıca sarıldı. "Üzgün değilim. Ama seni gören oldu mu? Görmeyecekler-"

"Her şey yolunda." Aerax çadıra girerken Lizzan gözyaşlarıyla dolu bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı. "Kothan yasalarının üstünde olan biriyle evliyim."

"Aerax." Yuna ona elini uzattı, sonra da kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "İkinizi de gördüğüme çok sevindim. de," diye düzeltti Caeb'in koca kafası çadıra girdiğinde gülerek.

Onlara daha fazla yer açmak için ağaç kabuğu bölmeyi kenara çekti ve devam etti, "Farzan uzakta. O *hep* uzakta. Kimsenin ona ihtiyacı yok.

Burada yargıç var, ama hepsinin bir şifacıya ihtiyacı var - tabii ki çoğu onlara kimin baktığını asla kabul etmeyecek," diye ekledi annesi alaycı bir tavırla.

"Peki ya Cernak?" Lizzan kalbi sızlayarak sordu.

Annesinin yüz ifadesi endişeyle doluydu, hemen ardından Lizzan'ın çok iyi bildiği o sert güvence geldi, sanki annesi her şeyi düzeltecekmiş gibi

sadece irade gücüyle her şey yoluna girebilir. "Kralla birlikte kristal sarayda. Ama güvende olmalılar. Ada hâlâ ayakta, yani güvendeler." Başını iki yana salladı. "Ama burada ya da orada daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum. Bu kampın duvarları tırmanabilen hayvanları dışarıda tutmuyor, insanların yarısı öksürükten hasta ve yiyecek her geçen gün daha da azalıyor. Ve iki gün önce şahinle sarayın kapılarında çatlaklar olduğuna ve Krimathean'ların yaklaştığına dair bir haber olup olmadığına dair bir mesaj geldi. Ama şimdi buradasın Aerax. Geliyorlar mı?"

"Geliyorlar," dedi Lizzan, annesinin umudunu tamamen kırmaya dayanamıyordu. "Ama biz savaşçılarla ve bir keşişle geldik. büyüden anlıyor ve iblisi ondan önce durdurup durduramayacağımıza bakacağız. Öncelikle bilmem gereken bir şey var, Anne... Babam bu madalyonu nereden buldu?"

Lizzan tuniğinin boynunun altından zinciri çıkarırken annesinin dudakları aralandı. Yaklaşarak acı içinde fısıldadı, "Baban öldürüldüğünde kaybolduğunu sanmıştım."

"Öyleydi," dedi Lizzan. "Ama Vela onu bana kendisi iade etti."

Yuna'nın bakışları sanki bir şaka arıyormuş gibi onunkilere kaydı. Ama Lizzan annesinin gözlerinde hiçbir şüphe ya da şaşkınlık görmedi; sanki annesi bir tanrıçanın kendisiyle konuştuğunu kolayca kabul etmişti.

Bu, her şeyin doğruluğunu sorgulayan ve sorgulayan bir yargıç alışkanlığına sahip olan annesine hiç .

"Babam bunu nasıl öğrendi?"

"Bunu senin yumuşak kalbin sayesinde elde etti." Madalyonu parmaklarının arasında ovuştururken sanki bir anıya kapılmış gibi hüzünlü bir gülümseme dudaklarını büktü. "Annem ve babam şifa arabalarıyla taşraya giderken onlara eşlik etmişti. Ben orada değildim, gerçi olabilirdim de. Aksi takdirde, Farzan'la birlikte ağır olduğum için."

Lizzan'dan neredeyse dört yaş küçüktü. Yeni yürümeye başlayan bir çocuktan biraz daha fazlası olmalıydı. "Bu Acı Yıllar sırasında mıydı?"

Annesi başıyla onayladı. "Şimdiden asker olmaktan bahsettin. Sen hep bundan bahsederdi. Ama Cernak zaten o yoldaydı ve eğer ailemle vakit geçirirsen şifa konusuna ilgi duyabileceğini düşündük. Özellikle de kaç kişinin buna ihtiyacı olduğunu gördükten sonra."

Daha sonra da yıllarca denedikleri bir şey. "O zaman bile yumuşak kalbimin beni etkileyeceğini mi düşündün?"

"O zamanlar inatçılığının derinliğini bilmiyorduk," dedi annesi ve Aerax homurdanarak onaylayınca sırtıttı. Ama sırtışı çabucak soldu.

"Annem ve babam arabalarıyla taşra yollarında ve gittikleri her köyde yanlarından geçtikleri herkese, yardım edebilmek için bir rahatsızlığı olup olmadığını sorarlardı. Yol kenarında devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturan yaşlı bir yolcuya rastladıklarında, yanına gidip bir rahatsızlığı olup olmadığını sormuşsunuz. Yolcu size sağlık durumunun iyi olduğunu, ancak burnunu gıdıklayan rahatsız edici bir sinekten şiddetle muzdarip olduğunu söyledi. Düşman sineği yere serene kadar peşinden gittiğin için sen de bir asker oldun."

"Bunu hiç hatırlamıyorum," dedi Lizzan ve annesi güldü. "Neden yapasın ki? Senin için durup birine yardım etmek Her sabah doğan güneş gibi."

"Soğuktan ya da karanlıktan korkan biri için," dedi Aerax, "doğan güneş olağanüstü bir şeydir."

"Demek öyle." Yuna ona hızlıca gülümsedi ama sonra bakışları Lizzan'döndü ve sanki hatırladığı bir korkuyla nefesi titredi. "Sonra yaşlı gezgin senden sineğin burnunda bıraktığı kaşıntıyı kaşımanı istedi, çünkü kaşıyamıyorlardı. İşte o zaman baban gezginin ellerinin bağlıydı. O zaman kim olduklarını biliyordu ve yaşlı ve solmuş yüzlerini takıyorlardı, bu yüzden onlara dokunursanız . Sana geri dönmen için bağırdı, güvenli olmadığını söyledi... ama sen yolcunun burnunu kaşıydın."

"Nemek," diye nefes aldı Lizzan. Varrin'in bileklerine düğümlediği saçlar hâlâ bağlıydı.

Kaç bin nesil boyunca bu şekilde dolaşmışlardı?

Annesi devam ederken, "Baban dehşet içindeydi. Bu yüzden bir sikke adadı ve sana verdikleri hastalığı hemen umarak bağlı ellerine koydu, ama bunun yerine sikkeyi düz bir şekilde sıkıştırdılar ve gümüşü saçlarının tellerini kopardılar, çünkü sırtlarından aşağı bir yumak halinde uzanıyordu."

Varrin kafa yüzdükten sonra yeniden büyümüşlerdi. Ama elbette Nemek'in kafa derisi iyileşecekti, diye fark etti Lizzan. Kolayca kendi kendilerini iyileştireceklerdi.

"Saç ve madeni paradan senin için o kolyeyi yaptılar ve sana böyle yumuşak kalpli bir askerin sert bir deriye ihtiyacı olacağını söylediler."

Ve böylece kolye onu Kral Yürüyüşü'nde kurtarmıştı. Ama bunu yapan madalyon değildi.

Zincirdi. Lizzan neredeyse gülecekti. Ağaçkakanın pençelerine takılıp onu neredeyse boğarak öldürecek olan zincir

kırılmamış.

"Ama o zaman kolyeyi Lizzan'a vermedi, öyle mi?" Aerax sordu.

Yuna başını salladı. "Kolyenin de hastalıklı olmasından korkuyordu, çünkü onu yaşlı ve solmuş elleriyle yapmışlardı. Ama bir tanrının hediyesini reddetmemesi gerektiğini iyi bildiği için kolyeyi Lizzan'a vermek yerine kendisi taktı ve her zaman hastalığın gelmesinden korktu - ama gelmedi, kızıl humma annemle babamı aldığı anda bile." Sesi kalınlaştı. "Ve sana hiç söylemedik Lizzan, çünkü o hastalıklı hediye kendi üzerine alacağını biliyorduk."

"Hastalık değildi," dedi Lizzan ona. "Nemek'in yaşlı yüzü iyileştiricidir."

"Ama ..." Annesi gözlerini kırıştırdı. "Bu doğru değil."

"Bu doğru. Nemek'in doğduğu yeri gören bir kadınla tanıştım. Güzel olan hastalıktır, solmuş olan ise şifacı."

Yuna başını sallayarak, ". Varrin'in hikâyesinde bile onların solmuş yüzünü görüyor ve ihanete uğradığını biliyor."

"Ona iyi niyetle gelen şifacıydı. Onlara ihanet eden Varrin'di." Yaklaşan atların sesiyle Lizzan annesinin ellerini tuttu. "Ve sana anlatacağım daha çok şey var. Ama Goranik'i nasıl yok edeceğimizi konuşmak için gelen dostlarımız var. Onlara burada bir yer misin?"

"Her zaman. Her zaman, Lizzan." Parmaklarıyla Lizzan'ın parmaklarını sıkıca Aerax'a baktı. "Babası ve ben seni Lizzan'dan ayırmak için o kadar zaman harcadıktan sonra, şimdi evliliğinizin son zamanlarda aldığım en güzel haber olduğunu söylediğimde bana inanmayabilirsiniz ve birbirinizi tekrar bulduğunuz için çok mutluyum."

Aerax karanlık bakışları Lizzan'ın kollarını yakalayıp, "Her zaman olacaktı," dedi. "Ve hiçbir şeyin bizi tekrar ayırmasına izin vermeyeceğim."

Gerisini söylememiş olsa da, Lizzan onun ne demek istediğini duydu. *Ölüm bile değil.*

Lizzan da aynı fikirdeydi. Çünkü ölmeye hiç niyeti yoktu.

Ve önündeki savaş ne olursa olsun, sonunda ölü yatan iblis .

* * *

W Tüm güney ittifakı grubu, Kothan konsey üyeleri, Saxen, Lizzan, Aerax, Lizzan'ın annesi ve Caeb çadıra doluştuktan sonra

neredeyse dikiş yerlerinden geriliyordu. Diğerlerinin gördüklerini ve duyduklarını paylaşmalarını dinlerken Lizzan da böyle hissediyordu. İçinde Goranik'i yok etme, Kral'ın Yürüyüşü'nde başladığı işi bitirme ve sevdiği herkes için hâlâ oluşturduğu tehdidi sona erdirmeye ihtiyacından başka bir şey kalmamıştı.

"Kral Icaro ve en büyük kızı, kraliyet ailesiyle birlikte adada kaldılar. Savaş ustaları ve tüm saray muhafızları," dedi Leydi Junica. "Kraliçeler ve diğer kraliyet çocukları bu kampta."

Kelir, "Duvarların neredeyse hiç savunma sağlamadığı bir yer," dedi. "Nöbet tutmaya ancak yetecek kadar askerleri var ve birkaç balta dışında böğürtlen canavarlarıyla savaşacak doğru düzgün silahları yok. Şanslılar ki iblis yoksa kimse kalmazdı."

Ardyl kaşlarını çatı. "İblis neden hortlaklar yaratmadı? Yozlaşmalarını tek bir ısırıkla yayıyorlar, bu yüzden bu ormanlar şimdiye kadar açgözlü ölümsüzlerle dolup taşardı ve yolda bu kadar çok kişiden kurtulamazdık."

"Belki Goranik yapamaz," dedi Preter. "O hortlaklar bir iblisin eti ve kanı bir hayvanınkine karıştığında ortaya çıkar ama her zaman o iblisler yeniden canlanan cesetlerin ta kendisidir. Burada iblis canlı ete yerleşiyor."

"O zaman bunun da onu öldürmeyi kolaylaştıracağını umalım," dedi Aerax, iri bedeni çadırın köşesine çömelmişken.

Neredeyse onun kucağına oturmuş, parmaklarıyla Caeb'in başını okşayan Lizzan başını salladı. "Böğürtlen canavarlarını yetiştiren büyü ormandan temizlenebilir mi?"

"Yapabilir," dedi Preter. "Gerçi burası ile Radneh arasında birçok kez büyü yapmış olmalı. Her büyü'nün kaynağını bulmak zaman alacaktır."

-Ama onu öldürmek de büyüü bozacaktır."

"Yani Goranik ölene kadar sadece böğürtlen canavarlarına karşı mı direnmeleri gerekiyor?" Tyzen sordu.

Keşiş başını salladı.

"O zaman asıl soru şu: Onu nasıl öldüreceğiz?" Lizzan sordu. "Parsathean atlıları birleşmişlerdi. Eğer bu bir gereklilikse, o zaman biz de birlik içindeyiz, bu çadırda toplanmış saldırımızı planlıyoruz." Bu bir kahkaha kopardı ama o tamamen ciddiydi. "Kraliçe Mala bir arayış içindeydi ama aynı zamanda seyahat ederken ittifak arayışındaydı ve Blackmoor kralıyla bir ittifak kurdu."

"Ve annem iblis kraliçeyi öldürdüğünde," dedi Tyzen, "bu Parsathe ile beş diyarı bir araya getiren ittifakın başlangıcıydı."

"Böylece bir şart yerine getirilmiş oldu," dedi. "Parsathean kraliçeniz bizimle adaya gelmenizi yasaklamış olsa da, geri kalanımız kristal saraydayken siz burada Kothanları koruyacaksınız. Bu insanları kurtarma amacıyla birleştik."

Bu kez kahkaha yoktu. Sadece başlarını sallayarak onayladılar ve sonra Kelir Ardy'l'e bir bakış fırlattı, o da bu bakışı bir uyarı olarak algılayıp şöyle dedi: "Muhtemelen Yvenne bizi yasakladı çünkü adada başımıza bir şey gelirse Temra'nın kollarının rahatlığını bilemeyeceğimizi biliyordu. Ama biz bu riski alacağız."

Lizzan başını salladı. "Sanırım burada kalıp duvarlar." Aerax'a baktı, o da başıyla onayladı. "Aerax sarayı biliyor ve aramızda Varrin'in hapisanesini açabilecek tek kişi. Nemek'in zincirini taşıyorum, bu da onu koruduğum gibi beni de korumaya yardımcı olacak ve Hanan'ın kanı Saxen'in damarlarında dolaşıyor. Eğer yapılması gerekeni yapamayacaksak, bu insanların kaçmasına yardım etmek için burada olmanız daha iyi."

Çenesi cevaptan hoşnut değilmiş gibi sıkılsa da Kelir bunun mantıklı olduğunu anlamış olmalıydı. Kısa bir baş sallamasıyla kabul etti.

"Karşılaştıracak başka neyimiz var?" Lizzan sordu. "Bir iblis çelik bir kılıçla öldürüldü, diğeri ise fildişi bir dişle. Mala'nın iblisin gözünü bıçakladığı söylenir."

"İlk önce kafasını kestikten sonra," diye araya girdi Seri. "Krimathe'deyken, bizim için verdikleri ziyafette, hikâyeyi anlatışını dinledim. Şeytan dişlinin kafasını kesmiş ama yine de hareket etmeye devam etmiş. Daha sonra kalbine bıçak sapladı ama yine de onu öldürmeye çalışmaya devam etti. Gözü son girişimdi."

Tyzen onun yanında daha dik oturdu. "Annem iblis kraliçenin kafatasını yarıp geçti."

"Yani yok edilmesi gereken beyin mi?"

"Ama buradaki askerler kılıçlarının Goranik'in derisini bile kesemediğini söylediler," dedi Ardy'l. "Yani bu iblis kraliçe için de geçerliydi. Pek çok savaşçı bunu denedi. Ama sadece kızı onu yaralamayı başardı."

"Hemen olmasa da," dedi Tyzen. "Kulemizde annem bize bu hikayeyi defalarca anlattı - şeytan kraliçeyi çizme ya da yumrukla geri püskürtebildiğini ama derisini kesemediğini. Ve benim

Anne çaresizdi, çünkü tam dört gün boyunca hiç ara vermeden iblisle savaşmış ve iblisin kılıcı sık sık hedefini bulmuştu. Bu yüzden vücudu binlerce yaradan kanlar içinde kalmıştı ve kendini kaybettiğini hissediyordu ve o son hücumda, kollarından aşağı akan ve kılıcının bıçağından damlayan kendi kanıyla ölmek üzere olduğunu söyledi. Vela'ya son bir dua etti ve vurdu - ve kılıcı iblisin kolunu kesti.

Sersemlemiş bir halde ona bakarken, tek bir darbeye kafatasını ikiye ayırdı."

"Yani Vela'ya dua mı edeceğiz?" Aerax kısa bir kahkaha attı. "Ama tanrıçanın adada hiçbir gücü yok."

Lizzan yine de bunu deneyebilirdi ama bu hikâyeden şey dua değildi. "Yani kendi eti ve kanından zarar görebilir mi? İblis tusker kendi dişleri tarafından öldürüldü. Ve bir iblis kraliçe kızı tarafından öldürüldü, ama ancak kızının kanı kılıcın üzerine bulaştıktan sonra."

Herkes Saxen'e bakıyordu; Saxen kendisini yanında toplanan herkesten elinden geldiğince ayrı tutuyordu. Yol boyunca nadiren konuşmuş ve hiç kimseye dokunmamıştı. Biri ona sadece bir kâse bile, tenini tenine değdirmemeye büyük özen gösteriyordu.

Çenesinde bir kas çalıştı ve gözleri kapandı. "Yani yine kanım mı akıtılacak?"

Lizzan'ın kalbi sıkıştı. "Çok özür dilerim."

Uzun bir süre sonra başını salladı. "Bunun iyi bir nedeni olacak. Ve en azından benim seçimim olacak."

"Bela'yı bu şekilde öldürmüş olamazlar," dedi Seri. "Volkanik kayadan yapılmıştı ve eti ve kanı yoktu."

Lizzan ona sert bir bakış attı. "Beni zorluklarla uğraştırma ejderha binicisi. Goranik kayadan yapılmadı ve kan bize başlamak için umutlu bir yer veriyor."

"Demek öyle," dedi ani bir sırtıışla. "Ve eğer Ran Bantik iblis Scourge'u vücudundan bir parça yere düşene kadar bekleyip sonra da taşı gözüne fırlatarak öldürdüyse, belki de bu yüzden hiçbir şarkımız onun nasıl söylemiyordur. Kabileler birleşmek yerine birbirlerine taş atmayı tercih etmiş olabilirler."

Bu görüntü birkaç neden oldu ve Leydi Junica'nın Aerax'a, "Eğer bu iblisi büyüsünü yapmadan önce öldürmeyi başarırısan, belki de adayı batırmayı erteleyebilirsin, böylece bu insanlar eşyalarını almak için geri dönebilir ve-"

", " dedi Aerax.

Ona kaşlarını çattı. "Ruhları hapsedilmiş halde bırakmamızı önermiyorum. Onların özgürlüğünü istemek için herkes kadar nedenim var. Ama iblis öldüyse, o zaman acil bir tehlike yok demektir ve adayı yok etmeden onları serbest bırakmanın bir yolunu arayabiliriz.

Kothanlar bilir."

"Beklemeyeceğim," dedi Aerax tekrar. "Adanın tamamı boşalmış olacak. Bundan daha iyi bir zaman olamaz."

"Ve bu kararı hepimiz adına sen mi veriyorsun?"

"Biliyorum. Çünkü gecikirsem ne olacağını biliyorum. Ne zaman yapılması gerektiğine dair toplantılar yapılacak ve sonsuza kadar o gün değiştirilecek ve uzatılacak, çünkü birileri hazır olmayacak. Bunların hepsinin yalan olduğunu, isimsiz olduğum zamanın intikamını *almak* için Koth'u batırmayı umduğumu söylemeye başlayanlar olacak ve diğerleri de bunun yalan olduğuna inanacak çünkü Çünkü azap içindeki ruhları görmezden gelmek, hayatlarına yeniden başlamaktan daha kolaydır."

Leydi Junica başını salladı. "Ama kapana kısılanlar onların aileleri ve sevdikleri de. Kothanlar onların acılarının devam etmesine izin vermeyecektir."

Aerax bir kahkaha patlattı. "Sana tanıdığım Koth'u anlatayım. Korku ve kişisel çıkarlarla yönetilen bir Koth. Adı kitaplarda yazılı olmayan biriyle konuşmanın cezası nedir? Onlar yokmuş gibi davranmayı reddedenler ya da onların adını söyleyenler ne ceza var? Kırbaç mı? Hapis cezası mı? Para cezası mı?"

Konsey üyesi gözlerini kırıştırdı. "Bunun bir cezası olmadığını çok iyi biliyorsunuz." "Komşularının küçümsemesinden başka ceza yok. Ve yine de ben bir çocuktum

Annemden başka biri ilk kez adımı söylediğinde tamamen büyümüşüm.

Hayatım boyunca, Koth basit bir *çocuğu* bile kabul etmezdi.

Onu görme nezaketini göstermediler, çünkü başkalarının ne diyeceğinden korkuyorlardı." Adamın büyük eli Lizzan'ın yan tarafına kıvrıldı ve Lizzan yüreği sızlayarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Ama benimle konuşan başkaları da *vardı*. Çünkü var olmayan birini incittikleri için cezalandırılma korkuları yoktu. Bu yüzden çocukken bana yaklaşmamı, dizlerimin üzerine çöküp ağzımı açmamı, eğilmemi ve yanaklarımı açmamı söylerlerdi. Ve annem bir hakime gittiğinde, hiçbir suç bildirilemez ve hiçbir yardım alamazdı, çünkü ben bir insan değildim. Bu Koth. Sadece bir çocuğu istismar edenler değil -ki ben onlardan uzak durmayı öğrendim- aynı zamanda görmezden gelenler de. Hiçbir şey yapılamayacağını söyleyenler. Sence onlara izin verir miyim?

İşkence gören ve acı çekenlerin kaderine ben mi karar vereceğim? Sence ben

Annemin kaderine onlar mı karar veriyor? Korkudan, açgözlülükten ya da kendi rahatları için acı çekmekten kaçan bu insanlar mı?"

Caeb bu soruyu yanıtlayan sessizliğin içinde hırladı.

"Başka tarafa bakmayacağım," diye hırladı Aerax da. "Ve adayı batıracağım, bunun için tüm Koth'un benden nefret etmesi ve bana kötü adam demesi umurumda değil. Onlar hâlâ üzerindeyken adayı batırmadığım için çok memnun olmalılar."

Yüz ifadesi gergin olan Leydi Junica başını salladı. Onun yanında, Kızıl Degg ayağa kalktı ve sanki Aerax'ın söylediklerini tamamen reddediyormuş gibi sessizce çadırı terk etti.

Belki de o zamanlar o kadar da birleşik değillerdi.

Ama diğerleri tekrar konuşmaya başladığında Degg çantasıyla geri ve yerine dönerken Seri'nin kucağına deri bir kese bıraktı.

"Sanırım bunlar senin," dedi ona.

Kızın nefesi kesildi, keseden gümüş pençelerini çıkarırken gözleri yaşlarla doldu. Onları göğsüne bastırdı. "Nereden buldun onları?"

"Onları hamamdan çaldım," dedi Degg ve herkes gergin bir sessizliğe büründü. "Krimathe'nin yardımını sağladıktan sonra niyetimiz Prens Aerax'ı eve dönüş yolunda öldürmekti. Kaptan Uland bunu yapacak ve bir kaza gibi gösterecekti. Ama sonra Prens başka bir yoldan kuzeye dönmeye karar verdi, Kaptan Krimathean'larla kalmak zorunda kaldı ve böylece iş bana düştü. Prens kedisini, onu beslemem için bana güvendikten sonra zehirlemeyi planladım ve sonra prensi ona götürecektim - ve o yas tutarken, o gümüş pençelerle vuracaktım, böylece kendi kedisi tarafından öldürülmüş gibi görünecekti."

Lizzan, Degg'in sırtını sıkıca kavramış şimdi onu kim öldürebilirdi? "Neden?"

"Her zaman savaş ustalarıyla birlikteydi ve saray derslerine hiç ilgi duymazdı ama son zamanlarda krala tahliye gibi daha fazla öneride bulunuyordu. Icaro'yu öldürüp tahtı ele geçirmeye hazırlandığına inanıyordum."

Leydi Junica ona sertçe kaşlarını çatı. "Emir mi aldınız?"

"Ben değilim. Ama vahşi bir prensin Koth'un kralı olması düşüncesine katlanamayan birçoğumuz var." Ellerini kaldırdı, sesinde ağır bir utanç. "Ama o zamandan beri onun tüm kralların en iyisi olduğunu anladım. Kothanlar."

"Lizzan tüm Kothanlar arasında en iyisidir," dedi Aerax, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Degg başını sallarken boğazı düğümlendi. "Tek umudum, her neyi yeniden inşa edersek edelim, bu iblisle yüzleşirken ikinize ve şu anda bizim için yaptıklarınıza layık olması. Ve seçtiğiniz ceza ne olursa olsun kabul edeceğim." Seri'ye baktı. "Hırsızlık için de."

Vücudu onunkine karşı gergin Aerax, "Caeb'e hiç zehir verdin mi?" diye sordu.

Adam başını salladı.

"O halde ne yaptığın ya da başına ne geldiği umurumda değil," dedi Aerax.

Lizzan önemsediydi. Konsey üyesine kaşlarını çatı. "Yoldayken neden takip etmediniz?"

Degg iç çekti. "Kediyi gerçekten sevmeye başladım."

Artık onu sevmeyen. Ve ona bir daha asla güvenmeyecek olan. Ve Aerax'a yapmaya niyetlendiği şey yüzünden bir gün onu öldürebilecek olan.

Bu da Lizzan'a Caeb'in kendi zamanında karar vermesi için yeterince adil görünüyordu ama Koth ve diyarın yasaları bundan sonra olacıklara dayanabilirse, annesi gibi bir yargıç meseleyi ele alacaktı. Şimdilik, ellerinde daha acil konularla ilgilenmeliyiz.

Adaya fark edilmeden dönmenin en iyi yoluna ve ne kadar sürede ayrılacaklarına karar vermek gibi.

BÖLÜM 27

AERAX

Aerax Vela'ya dua etmedi ama Lizzan, Caeb ve Lithan prensiyle birlikte adanın rüzgâr tarafına doğru yelken açarken tanrıça geceyi onların lehine çeviriyor gibiydi. Çünkü onlara yardım eden Preter'in rüzgârı ve ay yüksek ve dolunay olmasına rağmen, Vela'nın yüzü kalın bir bulut örtüsüyle kaplıydı ve adaya tam karanlığın gizliliği altında yaklaştılar.

Kıyıda, sessiz bir köyün içinden geçerek, şafağı bekleyecekleri annesinin hanına doğru yol aldılar.

Aerax daha önce Leydi Junica'nın çaresizliğini hiç anlamamıştı. adayı kurtarmak için argümanlar. Yine de hanın içinde, annesinin bahçesine bakıyor ve Lizzan'la kaç kez bahçede oynadıklarını düşünüyordu. Bu duvarlar, her şeyin yakında yok olacağını bilmek göğsüne yumuşak bir sızı getirdi. Ve onu diğerlerini izledikleri, Aerax'ın onu memnun etmek için kullandığı her şeyi öğrendiği yatağa götürürken, sanki buranın amacı yerine getirilmiş gibi, sonuncusu olacakları da uygun görünüyordu.

Her öpücük ve dokunuşta kalbi sınırsızdı. Tamamen tükenip birlikte sessizce uzanincaya kadar onu tekrar tekrar içine çekerken vücudu sınırsızdı.

Kadın sıcak yataklarından kalktığında şafak sökmek üzereydi ve adam leğendeki suyun şırıltısını duydu, kadının saçlarını tıraş ederken bıçağın parıltısını gördü. başının iki yanında. Yine tam bir Kothan askeri idi ama tüm zırhlarını geride bırakacaklardı. Deriler ve kürkler zincir zırhlar kadar ses çıkarmıyordu ve bugün ihtiyaç duyacakları şey gizlilikti.

İşini bitirip saçlarının tepesini sırtına kadar inen bir kuyruk şeklinde topladığında Caeb gelip yüzünü onunkine sürttü, sonra da ağlamaklı bir şekilde hırladı. Sessiz bir kahkaha atarak solmuş pelerinini boynuna doladı. omuzlarından tuttu ve kapıdan çıkması için kediyle birlikte odadan çıktı.

Aerax daha yavaş bir şekilde giyindi ve onu bahçeye bakan açık panjurların önünde dururken buldu.

Yumuşak bir kar örtüsünün yeri kapladığı yerde. Vela'nın yüzünü kaplayan ve hoş bir gizlenme sağlayan aynı bulutlar tarafından yağdırılmıştı -Sanki şimdiden iyilik onlardan uzaklaşıyormuş gibi.

"Lizzan," dedi Aerax boğuk bir sesle, kadının omuzlarını kavrayıp yüzünü ona çevirerek. Teni kan çanağına dönmüştü ve gözlerinde gölgeli bir korku vardı ama ona bakarken çenesinin çıkıntısı her zamanki gibi inatçıydı. "Burayı terk edelim ve güneye doğru gidelim."

Kadın sulu bir kahkaha attı ve adamın çenesini ellerinin arasına aldı. "Tüm dostlarımız taş hayaletleri tarafından öldürülürken şimdi mi kaçacağız? Yok Edici geri döndüğünde, acı çeken herkesi görmezden geleceğiz ve savaşmak yerine bir yerlerde memnun oturacağız. Yolumuz bu mu?"

olamazdı. Göğsünü dolduran acıya karşı dişlerini sıkarak Aerax alnını onunkine bastırdı. "Bana söz vermelisin-"

"Seni asla terk etmemek mi?" Başparmakları adamın yanaklarında gezindi. "Yemin ederim ki isteyerek olmayacak. Sen beni kaybetmemek için ne kadar savaşırsan ben de seninle kalmak için o kadar savaşacağım."

"O zaman beni her zaman seveceğine söz ver," dedi boğazı düğümlenerek. "Seni yanımda tutmak için savaşmam gerekiyorsa, . Ve *her şeyi* yaparım, Lizzan. Bu beni ister kötü adam, ister canavar yapsın. Her şey olurum."

Ve Aerax, Lizzan'ın taktığı zincirin hikâyesini duyduktan sonra neye dönüşeceğini çok iyi ; Varrin'den ya da daha önce yaşamış kar saçlı krallardan farksız bir adam.

"Ve seni her zaman seveceğim," diye söz verdi, titreyen dudaklarını onunkilere bastırarak. Sonra titreyen bir nefesle yüzünü onun boynuna gömdü. "Bu kar da bir hediye olabilir."

Kırık bir kahkaha onu sarstı. "Nasıl?"

"Böylece kristal saraya doğru yol alırken içecek bir şeylerim olacak Şarap tulumundan bir yudum aldım ... ama bu su değil artık."

Çünkü Vela'nın burada hiçbir gücü yoktu. Sertleşti. "Peki ya kolyen?"

"Hâlâ beni koruyor, yoksa o kör usturayla kafamı lime lime edebilirdim." Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Ama sana şunu söyleyeyim, Aerax. O şarap tulumundaki biranın hepsini içmek istiyorum. *Hepsini*. Bunca zamandan sonra artık o kadar da susamadığımdan emindim. Ama önümde ne olduğunu tam olarak düşünmek yerine, o sıcaklığı tekrar içimde hissetmenin ne kadar tatlı olacağını hayal duruyorum. Tüm bu korku ve endişenin kenarını köreltmek için.

Kar yağdığı için mutluyum, Vela'ya kadar şarap tulumunu geride bırakabilirim. içtiğim her şeyi tekrar arındırmaya başlar. Ve düşündüğüm kadar güçlü olmadığım için özür dilerim," diye fısıldayarak sözlerini tamamladı.

"O kadar güçlü değil mi?" Adam onun yüzünü yakaladı ve kendisine bakmasını sağladı. "Açlıktan ölmek üzere olan bir adamı, karnındaki acıyı dindirecek yiyeceği arzuladığı için suçlar mısın? Sen de bir zamanlar kalbindeki acıyı dindiren şeyi arzuluyorsun. Şimdi korku ve endişeyle kuşatılmış durumdasın ama içmiyorsun çünkü sen sarhoşken Goranik'le yüzleşirsek gelebilecek zararı biliyorsun. Bu yüzden onu geride bırakıyorsun. Bu, teslim olmaktan daha fazla güç gerektirir."

Dudaklarından hıçkırıklarla dolu küçük bir nefes çıktı ama yine de titrek bir gülümsemeyle onu öptü. "Kalbimdeki acıyı hafifletiyorsun, Aerax."

"Seçme şansım olsaydı, başka bir amacım olmazdı."

Onun dudaklarına karşı iç çekti. "Ama bize başka seçenek bırakılmadı. Çünkü benim güneye kaçabildiğim kadar sen de işkence görenlerden kaçamazsın." Şefkatle çenesini kavradı ve ona baktı. "Yolumuz kristal saraya çıkıyor. O halde gidiyoruz, adımın efsane olacağı görkemli savaşa."

Ve onu asla ama *asla* bir yere.

BÖLÜM 28

LIZZAN

Sullen bulutları gökyüzünü doldurmuş, şehrin kalbine doğru ilerliyordu. Kristal sarayın kulelerinin, bir zamanlar bir dağı taçlandırmış olan bir kalenin üzerinde parlayan zirveler oluşturduğu ada. Her zaman önce Saray Lizzan'a çok güzel görünmüştü, güneş ışığını ya da ay ışığını yakaladığında sıcaklıkla doluydu, güç ve rahatlığın sembolüydü, bir Öğrenme, çaba ve kararlılıkla başarılabilecek her şeyin bir örneği.

Yine de amacının gerçekliğini bildiği halde, sadece sert ve keskin kenarlarını görüyordu. Şimdi ona soğuk ve acımasız bir yer gibi görünüyordu, öyle inşa edilmemişti.

Kothanlar her zaman yukarı bakar ve daha fazlasını arzulardı, ama böylece orada hüküm süren herkes bir gün onun korkunç ağırlığının altında kalacak olan herkese tepeden bakabilirdi.

Ama şimdi sessiz sokaklarda Caeb'i takip ederken Aerax, Saxen ve Lizzan'dan başka tepeden bakacak kimse yoktu. Sadece bir kez durmuşlardı, o da Lithan prensi bir demirci dükkânına girip elinde ağır, uzun saplı bir çekiçle çıktığında; sanki babasının gözünü oymak ya da kafasına bir bıçak saplamak yerine kafatasını ezmeye niyetliymiş gibi. Goranik ve iblisi öldüğü sürece Lizzan bunun nasıl yapıldığını hiç umursamıyordu.

Goranik ve viswan rahiplerinin sarayı kuşatma altına aldığı söylenmişti ve Kothanlara gelen son mesaj kapıların çatladığı ama iblisin henüz içeri girmediği yönündeydi. Yaklaştıkça, sarayın dışında hâlâ kimsenin olmadığı anlaşıldı.

Kristal kapılar paramparça olmuştu.

Aerax onun dehşetini gördü. "İçeride başka savunmalar da var," diye usulca hatırlattı ona.

Lizzan biliyordu. Daha fazla kapı, gizli odalar, saray muhafızları. Ama kardeşi de bu savunmalardan biriydi ve onun da paramparça olduğunu görmeye dayanamazdı.

Diğer muhafızlar gibi. Koridorlarda ilerlemeye başladıklarında midesi korkuyla kasıldı, iblisin izini, ardında bıraktığı ölümlerden takip etmek kolaydı. Caeb'in Cernak'ın kokusunu alırsa onu uyaracağını biliyordu.

Yine de emin olmak için her birine bakmaktan kendini alamadı.

Bir düzine muhafızın ve viswanlardan birinin düştüğü bir yemek salonundan geçtiler.

Lizzan daha önce hiç keşiflerden biriyle karşılaşmamıştı. Bu seferki bir kadındı ve boğazına bir yaylı tüfek saplanarak öldürülmüştü. Yüzüne ve kollarına kırmızı mürekkeple rün dövmeleleri yapılmıştı. Üzerinde zırh yoktu, sadece mavi cüppeler vardı ve Lizzan'ın görebileceği hiçbir silah taşımıyordu.

Saxen onun yanında diz çöktü. "Onun adı Perit. Beni kanattıktan sonra hep tohumumu almaya çalışırdı. Ve bu da onun yüzündeki benim kanım."

Dövmeler. Doğal büyülere olan yakınlığını arttırmak için. Bu yüzden silah ya da kalkan taşımıyordu. Büyüleri, Tyzen'in ateşi veya Preter'in rüzgârı gibi her ikisini de .

Saxen ayağa kalktı, çizmesini kafasına geçirdi. Ve Lizzan'ın bir üzümü ayağının altında patlatabileceği kadar kolay bir şekilde kafatasını ezdi.

"Emin olmak için," dedi ve devam etti.

Lizzan arkasında yeniden canlandırılmış bir viswan olmasını , buna bir itirazı yoktu.

Yanık izleri parçalanmış bir başka kapıyı daha karartmış, bir muhafız tanınmayacak kadar yanmıştı. "Nereye biliyorum," dedi Aerax kapıdan geçip merdiven boşluğuna doğru ilerlerken acımasızca. "Amcam onları Sarayın altındaki odaya çekildi - muhtemelen başka bir odada uzun süre kuşatma altında her gün büyü yapamayacağından korkuyordu."

Lizzan onayladı ve Aerax önden giderek daha hızlı ilerlemeye başladılar. "Bu odanın ne gibi savunmaları var?"

"Üç kara ağaç kapı taş odayı korur ve taş odanın kalbinde kraliyet kanına anahtarlı kristal bir oda vardır. O ve

İblis sarayın kapılarına yaptığı gibi kristali de parçalamadığı sürece muhafızları bunun içinde güvende olacaktır."

Lizzan'ın yüreğine küçük bir ferahlık çöktü. "Başarılı olması tam bir sezon sürdü."

"Ve bu süre içinde belki de kristali nasıl daha çabuk parçalayacağını öğrendi. Ama bunun bir önemi yok, çünkü odaya bir sezon yetecek kadar yiyecek almazlarsa, kral o kadar uzun süre hayatta kalamaz." Aerax devam etmeden önce bir geçidin köşesine bakmak için durakladı. "Eğer visvanlar Preter ve Tyzen gibi büyü yapıyorlarsa, her zaman önce kelimeleri söylemeli ve her zaman nefes almalıdırlar. Kılıcını boğazlarına doğru savur ve çabuk."

Lizzan başını salladı. İblisin gücüyle boy ölçüşemeyecekleri için, Saxen Goranik'i öldürmeye çalışırken o ve Aerax visvanı durdurmaya çalışmaya karar vermişlerdi bile. Caeb, Aerax'ı korumasına yardım ederken, pençelerini geçirebildiği herkesi parçalayacaktı.

Aerax yavaşladı ve başka bir koridorun sonuna doğru çömeldi. Lizzan'ın teninde iğrenç bir his ; bu hissi daha önce de tanımıştı, Kralın Yürüyüşü'nde, wraithleri ormana kadar kovaladığı ve orada bekleyen iblis kralı gördüğü gece. Şimdi Goranik'i göremiyordu ama yine de onu yakınında hissedebiliyordu, sanki onun yozlaşmış gücünden yayılan pis bir koku gibiydi.

"Yaklaştık," dedi Aerax sessizce ve kısa bıçaklarından birini Saxen'a uzattı.

Adam bıçağı aldı ve Lizzan dişlerini sıkıp avucunda küçük bir kesik açmadan önce elinin nasıl çılgınca titrediğini gördü. Onun kanı çekicinin geniş başını ovuşturdu, sonra Lizzan'ın kılıcını işaret etti. "Viswan'ı bu kılıçla öldürdükten sonra, kanımdan sadece bir iz kalabilir. Ama babamla yüz yüze gelerseniz, belki bir iz yeterli olur."

Onu kurtarmak için. Ya da Aerax, Saxen bıçaklarının üzerine daha fazla kan sürdüğünde. Sonra Caeb'in kılıç dişlerinin üzerine biraz daha sürdü. Bu iş bittiğinde kesik iyileşmişti.

"Bunun bir iblisi öldüreceğini umalım," diye mırıldandı.

Nabızı hızla atan Lizzan sessizce ekledi, "Biz birleştik... şimdi bana Vela'ya dua etmem için bir dakika verin. İkiniz de etmelisiniz. Ve Caeb'e."

Aerax sırtıttı ama itaatkâr bir şekilde gözlerini kapattı. Saxen da öyle. Belki de tanrıça onları adadan bile duyamıyordu, ama hiç şansları yoktu.

Lizzan al. Caeb yüzünü yalayana kadar şiddetle dua etti ve sonra daha fazla zaman kaybedemezlerdi.

Taş odanın içinden ilahi sesleri geliyordu. Sessizce koridorda ilerlediler ama visvanlardan hiçbiri üç kara tahta kapının nöbetçi olarak durmuyordu. Hepsi de sanki tek bir sert darbeye kırılmıştı.

Preter onlara büyüyle ilgili ne aramaları gerektiğini söylemişti. Varrin'in hapishanesinden kaçan ruhları yeni bozulmuş formlarında yakalamak. Bir sunak, bir kap, bir kanal. Kristal odanın ötesinde görebildiği sunak basit bir taş levhadan ibaretti. Kap, Wraith'in yeni şeklini alacağı malzemeydi ve bir taş benzliyordu.

kanal olacak vazonun etrafındaki taş yığınları. Vazo rünlerle işaretlenmişti ama büyü bir kar, yani saç teli kanı olmadan ve hapsedilmiş ruhları serbest bırakmadan tamamlanamazdı, böylece tekrar yakalanabilirlerdi.

Ama viswan ve iblisin sunakla işi bitmiş gibiydi. Bunun yerine kristal odayı Goranik'i de içine alan bir daire şeklinde çevrelemişlerdi ve kristali kırmak için büyülerini söylerken iblisin sırtı koridora dönüktü. Kristal duvarların arasından Lizzan sadece bulutlu şekiller görebiliyordu - en az bir düzine. Büyük olasılıkla kral, kızı ve kalan muhafızlar.

Yani büyü hazırды. Şimdi Goranik'in bunu tamamlamak için sadece kar saçlı bir krala ya da prensese -ya da vahşi prence- ihtiyacı vardı.

Lizzan Aerax'ın koluna uzandı ve sıktı. Sözsüzce başını salladı.

O, Saxen ve Caeb içeri girerken burada, koridorda kalmayacaktı.

Kadın içini çekti ve adam parmağını çenesine dokundurdu. Ona her zaman sevdiğini çenesine. Kadın inatla kaldırdı, sadece onun için. Adam ona sırtı ve hızla çarpan kalbini sınırsız duygularla doldurdu.

Sonra bıçaklarını kavrayarak, yanında Caeb olduğu halde sessizce ve hızla içeri girdi.

Aerax sağa giderken Lizzan sola doğru koşarak çemberlerindeki visvana yöneldi. Goranik döndü ve Saxen ona öyle bir güç ve hızla çarpmadan hemen önce kâbuslarında gördüğü gri yüzü bir anlığına görebildi ki, Lizzan darbeyi göğsünde hissetti. Sonra bıçağı ilk visvanın boynunu kesti ve Goranik'e doğru döndü.

Lizzan kılıcının ucunu adamın boğazına saplayarak kısa kesti

Caeb'in kükremesinin ve kedinin dişlerinin -ya da Aerax'ın dişlerinin- yırtılmasıyla son bulan çığlğının farkında olarak onu çekip çıkardı ve bir sonrakine saldırdı. Daha ağır

gümbürtüler havayı dövüyor gibiydi. Şimdi kristal odanın yan tarafındaydı ve duvarların arasında neler olduğunu göremiyordu.

Lithanlar ya da Aerax ve Caeb'in ne kadar uzağa gittiği, sadece kendilerini zafere çok yakın sanan Viswan'ın telaşını görebiliyordu.

Bir rüzgâr yüzüne çarptı ve hançerini en yakındaki keşişe doğru savurarak rüzgârın yolundan çekildi. Bir boğaza isabet etmesi umurunda değildi; tek yapması gereken visvanın konsantrasyonunu bozmaktı. Bir acı çığlğı fırtınayı dindirdi ve sonra Lizzan tekrar ayağa kalktı, hançeri yanından kadına doğru hücum etti.

Odanın diğer tarafından turuncu bir ışık parlaması ve bir ısı dalgası geldi ve taş tavan Caeb'in acı dolu kükremesiyle sarsıldı.

Saxen havada uçtu ve bir duvara çarptı. Kemiklerin kırıldığını duydu ama dönemedi, bir büyüü bir boğaz kadar etkili bir şekilde durduracak ciğerlere saplandı. Saxen bir uyarı çığlğı attı ama Lizzan'ın hızı ne gümüş kanlı bir kralla ne de bir iblisle boy ölçüşebilirdi. Goranik onu saçının kuyruğundan tutup bir kenara savurduğunda acı başını ve boynunu parçaladı. Bir başka sert darbe daha omzundan aşağı acı fışkırmasına neden oldu ve Saxen'in yanında yere yığıldı.

Bir darbe değil, bir duvara çarptı. Nefes nefese dizlerinin üzerine süründü ve kılıcının paramparça olmuş bıçağını gördü. Yanında, Saxen kırık kemiklerden oluşan bir yığın gibi görünüyordu. Ağzından ve kulaklarından kan damlıyordu ve hâlâ çekicin sapını tutuyordu, ancak kalın ahşap parçalanmış ve çekiç başı gitmişti. Kırılmış bir kemiğin sivri ucu ön kolunun üst kısmındaki eti delmişti.

"Birazdan kalkacağım." Her kelimesi kanla dolmuş gibiydi, sanki içi de dışı gibi parçalanmıştı.

Bir dakikaları bile yoktu. Yüzü yanarak kelleşmiş olan Caeb hırlayarak yaklaşan iblisle yüzleşti. Arkasında, Aerax son visvanın cesedini bir kenara fırlattı, sonra boğazından kopardığı kan ve eti tükürdü. Kan çenesini ve göğsünü kaplamıştı ve karanlık gözleri uzakta Lizzan'ınkilerle buluştu.

Aralarında, Goranik durakladı ve güldü. "Bu diyarın verdiği gerçek bir lütuf." Eğlenceli sesi ıslak bir bağırsak kurdu gibi kızın teninde kıpırdandı ve kız Goranik'in sesinin kendi sesi mi yoksa iblisin sesi mi olduğunu ya da bir fark olup olmadığını bilemedi. "Haydutlarımı ordunuza saldırmaları için gönderdiğimde, tek umudum onların kurban edilmesinin askerlerinizin sayısını azaltacak ve yolumu kolaylaştıracak buz hortlakları yaratmasıydı. Bunun yerine bu adada ne kadar çok ruhun kilitli olduğunu keşfettim."

Aerax'ın bakışları sertleşti. "O wraithleri yaratan senin büyü müydü?"

Lizzan'ın arkadaşlarını öldüren. Babasını.

Hepsi bu sarayın altında sıkışıp kaldı... ve Goranik'in Şimdinin taştan hayaletlerini yaratarak onları sonsuza dek bu bozulmuş ve çarpık biçime hapsediyor.

Buna izin veremezdi. Lizzan'ın bakışları hançerini aradı. Sadece birkaç adım yerde duruyordu. Goranik fark etmeden ona ulaşabilir miydi?

Ona hiç bakmıyor gibiydi, Aerax ve Caeb'e yaklaşarak, "Keşke o zaman taştan nasıl wraith yapılacağını bilseydim, görevim iki yıl önce tamamlanmış olurdu," dedi.

Aerax'ın eli tüylerinin üzerindeyken Caeb bir adım geri çekildi, hırıltısı hırlamaya dönüştü.

"İşine yaramayacak olsa da dişlerini gösteriyorsun, öyle mi?" İblis kral başını salladı. "Onun yerine bana katıl, çünkü damarlarında akan gümüş kanınla benim için o miyavlayan çocuğun oğlum olmasından daha çok kardeşsin. Birlikte Yok Edici'ye hizmet edeceğiz ve onun dünyayı kurtuluşa götürmesine yardım edeceğiz."

Buz Lizzan'ın kalbine saplandı. *Caeb*'le konuşuyordu. Sanki kedinin ne olduğunu çok iyi biliyormuş gibi.

Caeb'in de fark ettiği gibi. Hırıltısı daha da yükseldi.

"O zaman kanayacaksın," dedi iblis kediye. "Öyle ya da böyle Yok Edici'nin görkemli amacına hizmet edeceksin. Tek seçeneğiniz güçlü ya da zayıf olmak... çocuk zayıf olduğu için. Ve sen gerçekten

Bana karşı durabileceğine inanıyor musun?" Sesi gök gürültüsü gibi çatladı ve bakışlarının hiddetiyle Saxen'ı mızraklamak için döndüğünde Lizzan olduğu yerde dondu kaldı. "Doğduğundan beri, gerçek inançtan yoksun, sümsük bir ziyan oldun ve şimdi her zaman bildiğim aptal olduğunu kanıtladın. Sahip olduğun azıcık gücü de tüketmiş olmana rağmen bana saldırmayı mı düşündün? Belli ki içinde değerli hiçbir şey kalmamış ve bu sefer tamamen tükendiğini göreceğim. Bu Kothanlarla işim bittikten sonra."

Bu da Lizzan'ı kastetmiyor olmalıydı. Sanki Lizzan hiçbir şey değilmış gibi, iblis-kral dikkatini Aerax ve Caeb'e vermeden önce ona bakmadı bile. Korku, kalbinin atışı kulaklarında ağır ağır gümleyene kadar kanını yoğunlaştırdı. Omurgasından aşağı buz gibi ter damlıyordu. İblisin Aerax'a ulaşması yeterliydi ve büyüsünü bitirecek kana sahip olacaktı. Kristal odayı açmanın bir yolunu bulacaktı. Ve sonra ittifakın karşı koyamayacağı bir taş wraith ordusuna sahip olacaktı.

Bunu önlemek için Aerax'ı korumakla görevlendirilmişti ama bu her zaman onun yolu olacaktı. Ve bu seve seve gittiği bir yoldu.

Onun hayatı için her zaman canını verirdi.

Saxen acıyla, "Al şunu," diye homurdandı. Yanından bir kemik kırılması sesi geldi, etin ıslak yırtılışı ve her kelimenin içinden sızan acı. "Kurtarın onları."

Saxen kolundan kopardığı kemiği hâlâ sıcak ve ıslak olan kadının eline koydu. Ve onun yanında diz çöktüğü yerde, beyaz pelerini onun kanıyla ıslanmıştı. Bir zamanlar Lizzan bu pelerinin düşmanlarının kanıyla -Aerax'ın düşmanlarının kanıyla- kırmızıya boyanacağını söylemişti ama şimdi burada bir dostun kanıyla ıslanmıştı. Bu pelerin gerçek bir arayış pelerini değildi ve gerçek bir kırmızı da değildi. Ama eğer öyle olsaydı, şimdi ileriye giden yolu göremeyebilirdi. Çünkü bu kan olmadan silahlar iblise karşı işe yaramazdı... pençeler de öyle.

Kemiği kavradı, Saxen'ın parçalanmış elinden düşen parçalanmış sapı aldı ve ayağa kalkmadan önce kıpkırmızı su birikintisinde yuvarladı.

"Caeb!" İblise saldırdı ve çekicin sapını başının üzerinden Aerax' fırlattı. "Pelerinimdeki kan!"

İblis ona doğru dönerken, Lizzan kumaşı onun yan tarafına doğru savurdu ve Lizzan onun hızına yetişemedi ama kedi yetişt, pençeleri kanlı pelerini parçalayıp ete saplandı. İblis çılgık atarak kediye saldırırken, Lizzan sıçrayıp kemiği boynunun yan tarafına sapladı. İblis sanki sırtından bir sineği kovalamaya çalışıyormuş gibi çırpınıp dönerken, Lizzan oraya yapıştı, sapladı, sapladı ve sapladı. Öfkeli bir kükreme Caeb'inkine katıldı ve iblis ıslak bir *gümbürtüyle* . Aerax. İblisin saçlarını kavradı ve kendini yukarı çekti, sonra kemiğin sivri ucunu kulağına sapladı.

Goranik dizlerinin üzerine düştü. Lizzan ayaklarını tekrar yere dayadı, iblisin diğer tarafında Aerax'ı gördü; Goranik'in gözünden çıkan parçalanmış sap.

Caeb dişlerini iblisin boynuna geçirdi ve kafasını koparmadan önce gevşek bedeni acımasızca salladı. Yere düşerken pençelerini iblisin karnına geçirdi ve bir pençe hareketiyle cesedi sunağa çarptırdı. Üstündeki rün işaretli vazo devrildi ve yere çarparak paramparça oldu.

"Hadi ama," dedi Lizzan soluk . "Şimdi sadece oyun oynuyorsun."

Kedi cesedin üzerine atladı ve bacağına kopardı. Başını sallayarak Aerax'ın kollarına doğru tökezledi, Aerax onu sıkıca tutarken kanlı boynuna gülüp rahatlamaktan başka bir şey yapamadı.

Sonra onun elini tuttu ve Saxen'in kemiğini ona geri götürdü. "Tekrar yerine koyarsan iyileşir mi?"

Saxen acı dolu bir homurtuyla ayağa kalkarken destek için sırtındaki duvarı kullandı. "Olup olmayacağını bilmiyorum. Yine de eğer beynindeyse, onu yıkayana kadar denemeyeceğim."

Muhtemelen iyi bir fikirdi. Tuniğinde bulabildiği tek temiz noktayla Aerax'ın çenesindeki kanı silebildiği kadar sildi. "O odayı açtığında hepsini dehşete düşüreceksin," dedi. "Ama sonunda senin kim olduğunu öğrenecekler."

Yerde yatan visvanların cesetlerinin üzerinden geçerek onunla birlikte gitti. Kendi kanıyla kristal odayı açtı ve Cernak'ı içeride görmenin katıksız sevinci başının dönmesine neden oldu.

Şaşkın bakışlar ve minnet dolu haykırışlar vardı ve tüm bunların arasında sadece kralın muhafızı olarak görevine devam eden erkek kardeşini görebiliyordu ama gözleri ona söyleyeceği her şeyi ve onu gördüğüne çok sevindiğini anlatıyordu.

Cernak'ın onun bakıcısı olduğunu hatırlayan ve bu yüzden diğer kraliyet mensuplarından önce ona hizmet eden Aerax'tı. Kardeşine şu emri verdi: "Amcam ve prensese sığınağa kadar eşlik etmek için hazır ol. Ve yanınıza Lithan prensi."

Kral Icaro kaşlarını çattı, yüz hatları Aerax'inkine çok benziyordu ama artık tamamen kafası karışmış bir adam gibiydi. "Adadan ayrılmamı mı istiyorsunuz?"

Aerax başını salladı. "Bu iblis-büyücü Yok Edici için bir taş hayalet ordusu yaratmayı amaçlıyordu. Başarılı olamadı. Ama bir sonraki gelecek. Ve bir sonraki. Ve bir gün, odanın korumasına ulaşamayacaksınız. Ya da prensesi çalacaklar ve seni açmaya zorlamak için onu kullanacaklar."

Lizzan, Aerax'la ilk tanıştığında Lizzan'ın çok da büyük olmayan kıza baktı. Cesurca ayağa kalktı, babası bu tür taleplere asla boyun eğmeyeceklerini söylerken başını salladı. tüm Koth için kendilerini feda ederler.

"Ve öyle de olacak," dedi Aerax bir parça acıyla. "Yapacaksın Varrin'le ilgili gerçeği söylediğinde onun nezaketini ve cesaretini feda et. Neye dönüşmek zorunda kalacağını biliyor mu? İşkence gören Kothan'ların seslerini duymazdan gelen bir kraliçe olmak zorunda kalacağını? Tüm halkına yalan söyleyen bir kraliçe olmak zorunda kalacağını? Ona kendi annesinin kızıl ateş sırasında Kothan topraklarında öldüğü için ıglık attığını söyleyecek misin?" Bakışları muhafızı taradı. "Onlara o odada duyduklarının doğruluğunu söyleyecek misin? Yoksa duydukları için onları öldürtecek misin?"

Kız, titreyen dudaklarını sıkılaştırmadan önce krala baktı. "Annem hakkında ne diyor?"

Lizzan ona, "Azap içinde hapsolmuş binlerce nesil Kothan'ı kurtarmak istediğini söylüyor," dedi. "Ve emin olmak için insanlar Yok Edici'ye karşı güvende tutulur."

Kral Icaro'nun gözleri kapandı. "Ben yapacağım. Eğer yapılması gerekiyorsa, bunu yapacak kişi ben olacağım."

Aerax başını salladı. "Son anda ertelemeyeceğine ya da kendini şimdiye kadar olduğu gibi devam etmeye ikna etmeyeceğine güvenmiyorum. On yıl boyunca, o büyüü yapmak için her gün kendini ikna ettin."

Kral'ın yüzünde öfke parladı. "Koth'un hazırlanmak için zamanı olmalı. Yapılacak, ama zamana ihtiyacımız var-"

"Zamanınız yok."

"Ve sen kral değilsin." Muhafızlara baktı. "Prensi ve arkadaşlarını-"

"Bana onları öldürtme," diye yumuşak bir sesle araya girdi Aerax. "Ve beni tahtı senden almaya zorlama. Bunun yerine kızını ve ona yükleyeceğin yükü düşün - ve eğer bu yapılmazsa ona gelecek tehlikeyi Şimdi bitti."

İfadesi bozulan kral ona baktı. Sessizce ona , gözleri kocaman olmuştu. Sonunda başını salladı.

Aerax Cernak'a baktı. "Olabildiğince çabuk, kralın yatına. Koth'un ne kadar çabuk düşeceğini bilmiyorum. Ama acele edersen gemiye için sana zaman tanıyacağım."

Yüzü kan çanağına dönmüş olan kardeşi krala dönmeden önce başını salladı. "Majesteleri . . . ?"

Muhafızları tarafından kuşatılan kral, prensesin elini tutarak taş odadan çıktı.

Saxen peşlerinden topallayarak gitti. "Geri dönmeyeceklerinden emin olacağım."

Aerax Lizzan'a baktı ve o daha konuşmadan Lizzan başını salladı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi ona. "Benim görevim seni korumak. Bu yüzden birlikte koşacağız."

"Lizzan . . ." Acı içinde görünüyordu. "Görkemli bir savaş yaşadık. Yapabiliyorken şimdi git."

Güldü ve başını salladı. "Görkemli miydi bilmiyorum ama bu ailemin üzerindeki utancı kaldırmayacak. Eğer adım bir efsaneye dönüşürse, bunun tek sebebi kralı tehdit eden ve ardından Koth'u batıran kötü adamlar olmamızdır. Vela'nın bana söz verdiği şeyin bu olmadığından eminim. Bu yüzden bugün öleceğimi sanmıyorum."

Aerax tartışacakmış gibi görünse de, sonunda onu kendine çekti. "Kral'ın Yürüyüşü için yarışacağız."

"Yapacağız," diye kabul etti, sonra Caeb başını aralarına soktuğunda onun yanık yüzünü nazikçe öptü. "Ne kadar zamanımız var?"

Asla yeterince uzun değil.

Aerax onun kristal odaya kendisiyle birlikte girmesine izin vermedi, zaten kâbuslarını dolduran çok fazla çılgılığı olduğunu söyledi. Caeb'le birlikte bekledi, beklerken şiddetle titriyordu... ne olduğunu bilmiyordu. Tüm adanın yavaş ve nazikçe batmasını mı? Yoksa adanın kendi kendini parçalayıp parçalara ayrılmasını mı?

İkincisiydi. Tabii ki ikincisi olmalıydı.

Yer sarsıldı ve Aerax odadan dışarı fırladı, koridorda hızla ilerlerken onun elini yakaladı. Merdivenler eğilip büküldü. Duvarlar çatladı ve tavandan bir parça önlerinde yere düştü. Birlikte koşular ama nasıl yeterince hızlı olacaklarını bilmiyorlardı.

Ta ki arkasından bir kükreme gelene ve Caeb'in kafası sertçe kışına çarpıp onu neredeyse ayaklarından kaldırına kadar. Aerax bir kahkaha attı ve hemen ardından Lizzan'ı dev kedinin sırtına fırlatıp arkasından atladi.

Daha önce Caeb'e binmişti. Bir kez. O zaman onun Swift olduğunu düşünmüştü ama o kadar dikkatli olmalıydı ki Swift'in ne olduğunu bilmiyordu.

Çaresizce Aerax'ın sırtına yapıştı ve Aerax ona doğru eğilerek, paramparça olan sarayda hızla ilerlerken vücudunu Aerax'siper etti.

Dışarıda binalar sarsılıyor, kalaslar sokaklara düşüyordu. Zar zor görebiliyordu, rüzgâr gözlerinden yaşlar akıtıyordu, Caeb'in güçlü adımları sanki uçuyorlarmış gibi görünene kadar hızını artırıyordu. Sadece iki kez sendeledi, çünkü arkalarından gök gürültüsünü andıran bir çatırtı geldi ve yer ayaklarının altından kayar gibi oldu. Yine öyle oldu ve Lizzan başını çevirdiğinde suyun onlara doğru hızla aktığını gördü, ama Kral'ın Yürüyüşü hemen ilerideydi, o da batıyordu, batıyordu ama hâlâ dalgaların üzerindeydi.

Önlerindeki toprak yarılp ada ile Yürüyüş arasında bir uçurum açıldığında Lizzan haykırdı. Kalçalarının arasındaki kalın kaslar kasıldı ve sonra Caeb genişleyen uçurumu geçip yoluna devam ederken, Lizzan çılgınca kahkahalar atarken ve Aerax'ın kahkahaları sırtını titretirken gerçekten uçuyorlardı.

Köprü batmaya devam ediyordu ama su Caeb'in patilerine değdiğinde kıyıya kadar yürüyebilirlerdi. Sağlam zeminde, Lizzan onun sırtından kaydı ve kalan tüm gücüyle ona sarıldı, ki hâlâ çok fazla titriyordu.

Aerax onu bir öpücüğe boğdu, etrafında döndürdü ve güldü; gerçi Kothanlar adalarının batışını izlerken yakındaki kamptan korku ve dehşet çığlıkları geliyordu.

Bu ikisini de çabucak ayılttı ve Aerax kampa doğru yürümeye başlarken onun elini tuttu - insanlar çoktan kıyıya dökülüp izlemeye başlamışlardı. Lizzan ani bir telaşla ormanda herhangi bir dikenli yaratık aradı ama artık bir tehdit olmadıklarını fark etti.

Goranik ölmüştü.

Kralın yatı henüz kıyıya ulaşmamıştı ama o ve prenses herkesin görebileceği şekilde güverteye çıktıklarında, kederli havayı bir anlığına da olsa dağıtan bir sevinç yaşanacak kadar yakındaydı.

O ve Aerax burada uzun süre kalmaya cesaret edemediler. Kovalanıp öldürölmeseler bile, sürölüp dışlanacaklarına şüphe yoktu. Ama bu sefer ailesini kendisiyle gelmeye ikna etmek niyetindeydi.

Koth gittikten sonra. Henüz tamamen gitmemişti. Lizzan durup suyun ötesine baktı. Kristal sarayın tepesi hâlâ yüzeyin üzerindeydi ama yavaş yavaş derinlere doğru kayıyordu.

Orada Kelir ve Ardyl onları buldu, ardından Tyzen, Preter ve Seri . . . ve Lizzan'ın annesi ve küçük kardeşi. Böylece Lizzan'ın

onları aramak, sadece Cernak'ın yata gelmesini beklemek. Aerax'ın bakıcısı olduğu için, onlarla birlikte gitmesi firar sayılmazdı.

"İblisi öldüren kan mıydı?" Ardyl, tamamen gözden kaybolurken gözlerini batan kuleden ayırmadan sordu ve Lizzan başıyla onayladı.

"Ya da dua. Ya da birleşmiş olmak. Hangisi olduğundan emin olamıyorum ama sanırım kan ve Saxen'in kol kemiği idi."

Savaşçının bakışları, bunun bir şaka olup olmadığını anlamak istercesine Lizzan'ın yüzüne kaydı. Lizzan ona, "Tam kulağından bıçakladım," dedi.

Ardyl güldü ve Lizzan nedenini göremese de ani bir sevinç çılgılığı yükseldiğinde ikisi de kalabalığa baktı. Yatta, kral ve prenses daha önce durdukları gibi duruyorlardı ... ama şimdi dönmüş, suyun üzerinden gölün ortasına doğru işaret ediyorlardı.

Koth'un tekrar yükseldiği yerde.

Ya da bir parçasıydı. Kuleler ya da kristal saray değil. Yüzeyi yaran kayalık bir tepenin tepesinden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Ya da sanki tüm ada ters dönmüş ve şimdi altındaki pürüzlü kalıntıları görüyorlardı.

O kalıntılar gölün içinden onlara doğru ilerliyordu, su ilerideki yüzeyde hafifçe köpürüyordu. Hızlı hareket etmiyorlardı ama geliyorlardı.

Caeb huzursuzca hırladı ve başını kızın omzuna vurarak onu kıyıdan uzaklaştırdı, sonra da Aerax'ı itti. Sanki onları tekrar koşturmaya çağırıyor gibiydi.

Ancak kedi tüm bu insanları taşıyamazdı.

"Preter?" Kelir geri adım atarak Seri'yi aradı. "Ne geliyor?" "Büyük bir şey." Keşiş bariz olanı söyledi.

"Karanlık büyüler hissediyor musun?"

Aerax çenesini sıkarak, "İblisi hissediyorum," dedi. "Odada hissettiğimin aynısını. Caeb'le git, Lizzan."

Yaklaşmakta olan gerçek görkemli savaştan kaçmak. Göğsünü korkunç bir sızı doldurdu. Çünkü daha işi bitmemişti. Hâlâ yapmak istediği çok şey vardı.

Ama her zaman seçeceği yol buydu.

"Sarayın altında ne oldu?" Preter onlara acilen sordu. "Büyü tamamlandı mı?"

Lizzan başını salladı. "Her şey hazır. Sunak, kanal, kap. Ama kar kılından kanları yoktu ve biz iblisi öldürdük."

Aerax'inkilerden herhangi birini
alamadan önce." "Kanala hiç kan
ulaştı mı?"

"Goranik'in," dedi Aerax ona. "Ama sadece o öldürüldükten ve vazo yere
çarpıp parçalandıktan sonra. Sonra bir süre daha o odadaydık. Kralın yatına
ulaşmasına yetecek kadar uzun. Hiçbir şey hissetmedim
iblis o zaman."

"Goranik," dedi Preter aniden, gözleri kısılmıştı. "İblisi canlı bedenine
davet etmişti. Belki de öldürdüğü kişi oydu-Goranik
-Ama iblis onun bedeninden kaçtı. Ama sonra iblisin başka bir konukçuya
ihtiyacı olacaktı, ama ölü bir bedeni alamazdı, çünkü bir büyüyle yeniden
canlandırılması gerekecekti ... ve Temra merhametli olsun, bekleyen bir büyü
vardı. Sunaktaki kap neydi?"

"Sadece bir avuç taş gibi görünüyordu."

"Koth'tan," dedi Preter. "Yıllardır tüm o ruhların özüyle dolu olan . . ve
aniden boşaldı."

Ardyl dehşet içinde ona baktı. "artık adada yaşadığını mı söylüyorsun? Ve
aslında Koth büyüklüğünde bir hayalet olduğunu mu?"

Preter sözsüzce başını salladı.

"O zaman nasıl öldürülebilir? Bir adanın eti ve kanı nedir ki? Seri'nin
önerdiği gibi yapıp taş mı atacağız?"

"Seri, Tyzen," dedi Kelir sesindeki çelikle. "Atlarınızı eyerleyin ve güneye,
ova yoluna doğru koşun. Krimateanları ve bu yönden gelen diğer herkesi
uyarın. Geri kalanımız bu insanları yolun dışında tutmaya çalışacak."

Çoğu hala kutlama yapıyordu, çünkü iblis yükselmiyordu.
Sanki onlara doğru yavaşça yürüyormuş gibi ama hâlâ gölün en derin
yerindeymiş ve sadece başının üstü görülebiliyormuş gibi.

Diğerleri ise kararsız kalmış gibi yavaşça geri çekiliyordu.

Bildikleri her şeyi kaybetmiş olan tüm Kothanlar .. ve şimdi onları ezmek
için yükselecekti. Ve muhtemelen bazıları bunu hak etti. Diğerleri sadece
pek çok insanın acı çekeceğini umursamıyordu çünkü şimdi acı çekme sırası
onlarda olacaktı. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Lizzan bir asker
olmamıştı ki

kimi kurtaracağını seçebilirdi. Sadece kurtarabildiği herkesi kurtaracaktı.

Aerax onu kendine çekti, yüzünü ellerinin arasına aldı. Aceleci bakışları
onunkileri aradı. "Caeb ile koş," dedi kalın bir sesle, sanki onu zaten
tanıyormuş gibi

Cevap. "Ailenin güvende olduğunu göreceğim."

Başını iki yana salladı. "Onunla savaşacağız. Onu öldüreceğiz."

Kıpırdamadan durdu.

"Yapabilir miyiz?"

"Yapabiliriz."

"O zaman nasıl yapacağımı söyle ve git."

"Ah, Aerax," diye güldü. "Bana seni asla terk etmememi söylüyorsun, sonra beni göndermeye çalışıyorsun. Ama ben seninle kalmak için savaşacağım. Buna söz vermedim mi?"

"Ve seni yanımda tutmak için savaşacağım."

"Yani ikimiz de savaşacağız. Ama birbirimizle değil," diye ekledi, boğazı aniden ağrıyordu. "Birbirimizle savaşmayacağız."

"değil," diye kabul etti ve arkalarında çığlıklar başlarken bile onu çok şiddetli, çok tatlı bir şekilde öptü.

"Gözleri var," dedi Seri bir korku notuyla. "Çok fazla gözü var."

Çok fazla göz. Aerax'ın bakışları tekrar yüzünü ararken, o da Aerax'ınkilere baktı.

"Onu nasıl öldüreceğiz?" diye sordu usulca.

"Et ve kanla," dedi ona. "Senin ve benim. Belki Vela'ya dua ederek, ama kesinlikle birlikte. Ve kılıçlara ihtiyacımız olacak ya da mızraklar ... ve bir tekne,

sanırım." Başını salladı.

"Onları bulacağım."

Bir sert öpücük daha kondurarak uzaklaştı. Lizzan suya doğru döndü ve kalbi hastalıklı bir şekilde karnına doğru yuvarlandı. Wraithler yeni bedenlerine ama yine de bir zamanlar insan olduğu anlaşılabilirdi, o zaman iblisin gerçek formunun ne anlamakta zorlanıyordu. Ve şu anda görünen tek şey yarım bir kafaydı.

Ve tırtıklı dişlerle dolu bir kanyon gibi açık bir ağız.

"Lizzan!" Annesi ona doğru koştu, Farzan da yanındaydı. "Cernak'ı gördün mü?"

"Kralın yatında."

"Suyun üzerinde mi?" Sesinde dehşet vardı, Yuna etrafında döndü. "Temra merhamet et."

"O yaklaşımadan kıyıya ulaşacaklar," dedi Lizzan ona. "O zaman nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yerde. Aerax ve ben onunla savaşacağız.

Senin de yapabileceğin gibi." Kelir sertçe ona döndü. "Nasıl?"

"Yapamazsın," dedi Lizzan ona. "Gerçi muhtemelen her Kothan yapabilir. Nasıl

Ancak yerdeki insanlar için savunmasız olması, suyun altında ne bağlıdır. Eğer gözlerle kaplıysa... iyi bir şansımız var."

Gerçi o gözlerin ardında bir beyin yatmıyordu ama yine de yakabilirdi. Ama daha da önemlisi, şimdi annesinde sadece dehşet değil, aynı zamanda umut da görüyordu.

Yine de her şey giderse, iblis kıyıya ulaşmadan ölmüş olacaktı.

Leydi Junica yaklaştı, bakışları Lizzan'ı arıyordu. "Onunla savaşılabileceğimizi mi ?"

"Yapabileceğimize inanıyorum," dedi Lizzan ona. "Bir iblis kendi eti ve kanıyla öldürülebilir."

"Bu bir kaya!" diye seslendi Lizzan'ın tanımadığı Leydi Junica'nın yanındaki bir adam. "Bu doğru, ama bu *sadece* bir kaya değil." Şimdi daha büyük bir kalabalık toplanmıştı,

Lizzan hepsini göremiyordu, hepsinin onu duyamayacağını biliyordu. Etrafına bakındı, ev yapmak için kesilen ağaçlardan birine ait bir kütük buldu. ve . Döndüğünde Preter'in yanında durduğunu ve bir çam kozalağı uzattığını gördü.

"Konuş onunla," dedi ona ve Lizzan kendini aptal gibi hissetse de konuştu.

"Onunla savaşabilirsin," diye seslendi ve sesi havada yankılanarak panik içindeki Kothan'ların ona doğru dönmesine, diğerlerinin de aniden sessizliğe gömülmesine neden oldu. Keşişin yankı odası gibi bir büyü yaptığını fark etti; böylece söylediği her şey yere saçılmış her çam kozalağından geliyordu.

"Onunla savaşabiliriz!" diye tekrar seslendi. "Bir iblis kendi eti ve kanıyla öldürülebilir. Ve siz onun bir kaya olduğunu söylüyorsunuz, ama o *sadece* bir kaya değil! Binlerce nesil boyunca, her Kothan , hepiniz doğduğunuzda, doğum sularınız yere sıçradı. Kızıl ateşten sonra, kaybedilen ebeveynler ve çocuklar ateşlerinde yandıkça, yağın kar duman ve külleri griye döndü ve toprağa geri battı. Kral 'nda binlerce askerin kanı döküldü; onlar sizin kardeşlerinizdi. Koth bir kaya değildir. *Biz* Koth'uz! O adaya gözyaşlarınızı, terinizi ve kanınızı döktünüz. Ve böylece iblis Bize doğru gelen, kanımızla ve etimizle doymuş kayadan yapılmıştır ve *biz onunla savaşabiliriz!*"

Etrafında tezahüratlar ve haykırırlar yükseliyordu ve hâlâ korkuyu görüyordu - ama korku tarafından yönetilmedikleri sürece korku da onlara iyi hizmet edecekti.

"Eğer savaşmıyorsanız ya da korumanız gereken çocuklarınız varsa, Vela adına onları güvenli bir yere götürün. Ama savaşabiliyorsanız, ne olursa olsun

bulabildiğiniz ve kıyıda toplayabildiğiniz silahlar. Bu iblisin bizi yok etmesine izin vermeyeceğiz."

Ve Lizzan iblisin onları yok etmesine izin vermeyecekti. Çamı fırlattı ve Aerax oradaydı, elinde silahlar ve bakışlarında gurur ve dehşetin yürek karışımı.

"Bir efsane olacaksın," dedi ona sessizce.

Boğazı yandı ve onun elini tuttu. "Şimdi bir tekne," dedi ve Preter'e baktı. "Geçen akşam yaptığın gibi bize hızlı bir rüzgâr verebilir misin?"

"Onu karşılamaya mı gidiyorsun?"

Lizzan başını salladı.

"Siz o mesafeye kadar yelken , sudan daha yükseğe çıkmış olabilir. Ya da teknenizi bir kenara itebilir."

"Doğru. Ama burada, kıyıda beklemek dışında pek fazla seçenek göremiyorum." Gerçekten savaşılabilceğine inandığı yerde, ama yüzlerce, hatta binlerce Kothan ezilmeden önce değil.

"Bir fikrim var," dedi keşiş. "Çünkü büyülerimizi ve sihirlerimizi öğrendiğimizde ... her zaman sorumlu bir şekilde uygulamıyoruz."

Aerax kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bazen uçurumlardan atlıyoruz. Burada bunu yapmanıza gerek yok," ekledi aceleyle. "Ama şu teknelerden birinden yelken açarsam seni suyun karşısına daha çabuk geçirebilirim."

* * *

M"Lizzan kare bir yelkenin iki köşesini, Aerax da diğer iki köşesini sıkıca tutarken Preter yelkeni doldurdu rüzgar onları havaya kaldırıra kadar.

"Sıkı tutunun!" Kelir onlara bağırdı, sanki Lizzan'ın onlar sallanırken bırakmayı düşündüğü bir şey varmış gibi. Aşağıdan soluklar ve cesaretlendirici bağırışlar geliyordu ve Lizzan'ın tek istediği, Preter'in tüm konsantrasyonunu yelkenlerine yöneltebilmesi için onların tamamen sessizliğe gömülmesiydi.

Oh, ve çok yüksekteydiler. Lizzan gözlerini sıkıca kapattı.

"Vela'ya dua ediyor musun?" Aerax sırtarak rüzgârın sesine doğru seslendi.

Sırıttıyorlardı. Sanki dondurucu bir gölün üzerinde asılı değıllermiş gibi, taştan yapılmış, yüzlerce soğanlı gözü ve kâbuslardan yaratılmış oyuk ağzı olan bir iblise doğru gidiyorlardı.

"Preter'e dua ediyorum!" diye bağırdı ve karşılık olarak attığı derin kakhaha o güne kadar duyduğu en güzel sestti.

"Seni seviyorum, Lightgale'li Lizzan!" diye seslenene kadar -ve bu en iyisiydi.

Kalbi öylesine doluydu ki, rüzgâr bembeyaz saçlarını yüzüne savururken ona baktı, daha önce defalarca ezberlemiş olmasına rağmen her bir özelliğini ezberledi. Daha önce hiç bu kadar kakhaha, sevgi ve korku dolu olmamışlardı, çünkü ikisi de önlerinde ne olduğunu biliyordu. Ve eğer bu ona son bakışı olacaksa, zaman kendi doluluğuna bakacaktı.

Yüzündeki kakhaha ifadesi silinmiş, geriye sadece sevgi ve ıssızlık kalmıştı. "Eğer beni terk edersen, senin için gelirim," dedi ona kalın bir sesle. "Nereye gidersen git, seni bulacağım ve tekrar birlikte olacağız. Seni Temra'nın kollarından koparmak zorunda kalsam bile."

Görme yetisi bulanıklaşınca başını salladı ve sonra başka bir şey söyleyemedi.

Onları taşıyan rüzgâr hafifçe hafifledi, böylece aşağı doğru sürüklenmeye başladılar. İblisin artık dokunaçları vardı ... ya da antenleri. Hâlâ kısmen altında olduklarından emin olamıyordu ama suyun altındaki devasa gölge en az on iki böcek ayağı üzerinde yavaşça hareket ediyor gibiydi. Yaklaştıkça, soğanlı kırmızı gözler yukarı doğru yuvarlanarak Lizzan ve Aerax'ı korkunç bakışlarıyla yakaladı.

Antenler onlara doğru uzanıyordu, uçlarındaki kıskaçlar şaklıyor, menzilleri mesafenin altında kalıyor ama Lizzan'ı yeni bir dehşetle dolduruyordu. Yelkenleri iblise doğru düşmeye başladı, gittikçe daha hızlı.

Birdenbire su yüzeyinin altından yeni antenler fırladı ve onlara doğru uzandı. Lizzan , kıskaçlara tekme attı ama ıskaladı, yelken çılgınca sallandı. Jilet gibi pençelerini savurarak yelkende bir yarık açtı.

Havada o kadar hızlı batıyorlardı ki, neredeyse düşüyorlardı, doğruca iblisin önündeki suya doğru ve sonra sert bir rüzgar onları yakaladı ve onları ileri, ileri itti, ta ki gözlerden birine sıçrayıp kaygan yüzeyinden aşağı kaymaya başlayana kadar.

"Sıkı tutun!" Aerax bağırdı, hâlâ yelkeni tutuyor ve Lizzan'ı tekrar yanına çekmek için aralarında bir ip gibi kullanıyordu. "Bu göz mü?"

"Deneyelim bari!" Kılıcını çekti, bıçak zaten gönüllü olan bir Kothan'ın kanıyla kaplanmıştı ve aşağı doğru sapladı.

Kokulu dumanlar etrafa yayıldı. İblisin içinden bir ürperti geçti ve gözünden muhallebi gibi titredi, böylece Lizzan denge için tekrar Aerax'a tutunmak zorunda kaldı.

"*yaktı!*" diye sevinçle bağırdı - sonra yönleri aniden değişip iblis ayağa kalkarken keskin bir şekilde yükselince çığlık attı.

Sanki daha önce karnının üzerinde sürünüyormuş gibi. Kılıç gözün jölesinin gömülürken, Lizzan sapa yapıştı ve Aerax aşağı kayarken diğer eliyle umutsuzca yelkeni kavradı, botları bir zamanlar iblisin tepesindeymiş gibi görünen ama şimdi arkasında kalan pürüzsüz yuvarlak yüzeyde kaydı ve aniden altında göz kalmadı ve yelkenden aşağıda çalkalanan gölün üzerine sarktı.

"Yukarı tırman!" diye bağırdı, sonra adamın bakışlarının, üzerindeki ağırlıkla aşağı çekilmiş gözün jölesini yavaşça kesen kılıcına yöneldiğini görünce başını çılgınca salladı. "Yukarı tırman!"

Onun gözleriyle karşılaştı. "Senin için geleceğim."

"Aerax!" diye çığlık attı, adam kendini bırakıp aşağıya doğru düşerken. Hıçkırıklar boğazına düğümlenirken, onun suya dalışını izledi, sonra yüzeye çıkıp iblisten sertçe uzaklaşana kadar bir daha nefes almadı ve dehşeti rahatlamış bir kahkaha böldü.

Onun ne kadar iyi yüzebildiğini her zaman sevmişti.

Dişlerini sıkarak kendini yukarı çekti, ikinci kılıcını derinlere saptırmak ve daha da yükseğe tırmanmak için kullandı. Elinde iki kılıç, arkasında da bir mızrak vardı; balta Aerax'la birlikte düşmüştü. Her bir bıçak darbesi sadece jöleyi delip geçiyordu ama kızarmış gözbebeğine yaklaştıkça altında titreşen bir kütle görebiliyordu.

Dışarı akan pis kokuya karşı yutkunarak gözbebeğini deldi ve ardından kılıcını kınına sokarak mızrağına uzandı.

Bunu derine itti ve korkunç bir çığlık havayı yırttı. Daha hızlı İblis gölün içinde hareket ediyor gibiydi, ancak ona o kadar yakındı ki başka hiçbir şeyi gerçek anlamda göremiyordu, sadece çok fazla kol ve çok fazla bacak izlenimi vardı. Ayağıyla mızrağı daha derine saptırdı ve gözün altından, aşağıdaki titreşen kütleden bir yığın kırmızı solucan filizlenirken dehşet içinde haykırdı. Sarmaşıklar gibi bacağına etrafını sardılar, minik dişleri ısırma çalışıyor ama büyümlü derisinin üzerinde kayıyorlardı. Topuğunu bir kez daha mızrağın ucuna vurarak çivi gibi çaktı.

Her şey durgunlaştı ve sessizleşti. Sonra öne doğru düşme hissi geldi, gözdeki jöle tarafından tamponlanmıştı, ama yine de iblisin Gölün yüzeyi onu zıplattı ve kılıcını tuttuğu yerden kopardı.

Su etrafını sararken umutsuzca yukarı doğru tırmanmaya başladı ve hâlâ ayak bileğinden dizine kadar sarılmış olan solucanları çekti. Batan iblis onu altına çekerken havayı yuttu ve sonra aşağı doğru kıvrıldı, solucanları parmaklarıyla parçaladı. O kadar çok vardı ki, nefes almamak için savaşıırken ciğerleri yanıyor ve kabarıyordu.

Panik nefesler.

Ne kadar çok solucan var.

Gözlerinin önünde lekeler parladı. Göğsü çok fena ağrıyordu ama Aerax onun için gelecekti. Onun için gelecekti. Öksürdü ve panik onu sonsuz bir çırpınma anına götürdü, suda boğuluyor, umutsuzca yüzeye ulaşmak için savaşıyordu. Sonra artık acımadı ve hareketsiz kaldı, göğsündeki ağrının geçtiğine hayret ederek, berrak suyun içinden süzülen soluk güneş ışığıyla büyüdü.

Ve Aerax oradaydı, onun için dalıyordu. Söz verdiği gibi . Yüzerek yaklaştı ve sıkıdığı dişlerinin arasından bir çığlık yükseldi. Bakışları gözleriyle buluştu. Başını sallamaya, ona her şeyin yolunda olduğunu anlatmaya çalıştı ama hiç hareket edemedi. Hâlâ solucanlar tarafından kapana kısılmıştı.

Sıcak elleri kızın yanaklarını yakaladı, yüzü tamamen çarpılmıştı, öpücüğü boğazından gelen derin bir çığlıkla kesildi. Sonra adam daha derine daldı ve kadın bıçağın onu solucanlardan kurtardığını hissetti. Yakalamak Güçlü kolunu kadının göğsüne dolayarak yüzeye doğru ilerledi. Kırdı ve gökyüzüne doğru kükredi, ilkel bir çığlıktı bu, tümüyle keder, tümüyle acı.

Ona iyi olduğunu söylemek için nefes alamadı. Ona doğru dönemedi, onu kollarının arasına alamadı ve ona tekrar sarıldığında, sıcak gözyaşları tenine düşerken, onun adı olan sert hıçkırıkları susturamadı.

Sonra yutkundu, parmakları boynundaki zinciri çekti. Sesi çelik bir kararlılıkla sertleşti. "Her şeyi yaparım, Lizzan. Beni affet. Ama bir canavar bile olacağım."

Onu tutarak sırt üstü döndü ve tek kollu kulaçlarla kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Kızın başı omzuna yaslanmıştı, ayakları ve kolları suyun içinde gevşekçe ilerliyordu, bakışları bulutlu gökyüzüne sabitlenmişti, şimşekler çakıyordu ve babası ona gülümsüyor gibiydi, bir başka şimşek çakmadan ve bir ejderhanın gövdesinin uzun süpürüşü babasını uçurmadan önce elini uzattı.

Yani ölmüştü. Ve yakında gümüş parmaklı Rani de onun için gelecekti ... gerçi tanrıça şu anda Koth'un hapishanesinden salıverilen binlerce ruh nesli.

BÖLÜM 29

AERAX

Caeb'in kaba dili Lizzan'ın yanağını törpüledi ve kedi sanki Lizzan'ı uyanmaya teşvik etmek istercesine onu bir kez daha dürttüğünde Aerax'ın göğsündeki acı onu neredeyse parçalayacaktı. Caeb çok iyi biliyordu ki

hiç hayat yoktu ama ne yapacağını çaresiz bir kedi yavrusu gibiydi.

Aerax biliyordu. Yine de az önce yok ettiği her şey olacaktı.

Ama ya ona geri dönerse? Eğer geri dönerse, ne olacağı umurunda olmazdı.

"O kolyeyi çıkarmazsan onu alamam," dedi Seri, ama bu hiç de Seri'nin sesi değildi ve gözlerinin siyahında şimşekler çakıyordu.

"Seri?" Tyzen ona doğru hamle yaptı, sonra kızın elini kaldırmasıyla durdu, parmaklarındaki gümüş pençeler parıldıyordu.

"Şimdi bana dokunmak istemezsiniz, genç prens. Çünkü bu bir daha iyileşemeyeceğin bir öpücük olacak." Caeb hırlayarak ayağa kalkarken arkasına baktı ve kediye gülümsedi. "Sus, güzelim. Kar saçlı kardeşin onun ruhunu bedenine bağlamak için bir büyü yapmayı umuyor ama su hâlâ ciğerlerini dolduruyor ve acı ve panik içinde tekrar boğulacak. Soğuk su beyninin ölmesini yavaşlatmış olsa da, artık çok geç. Eğer onu bu bedene hapsetmek için Varrin'in büyüünü yaparsan, geri kalanında sadece sessiz işkenceyi bilecek. Ama o seninle birlikte olacak. Tek istediğin bu değil mi?"

Yakıcı ısırap göğsüne doğru yükseliyor, sıktığı dişlerinin arasından aldığı nefesi titretiyordu. Tek istediği bir beden değildi. *Ona* ihtiyacı vardı. Lizzan. Onun

güçlü, cömert, yufka yürekli karısı. Korkusuzca onun adını söyleyen kız. Kalbini ve güvenini sınırsızca veren kadın. Onsuz *hiçbir şey* Aerax değildi.

"Varrin gibi davranıp onu burada bu şekilde tuzağa düşürecek misin?"

Boğazı sıcak ve ağrıyan Aerax başını salladı. Onu asla . Ama o kapana kısılmayacaktı. Kalmak *istemişti*.

Ve onu elinde tutmak için savaşacağına söz vermişti.

Tanrıça Seri'nin yüzünü takınarak yaklaştı ama Aerax onda kıza dair hiçbir şey göremedi. "Onu çürütecek misin?"

"Önce iyileştirebilmeleri için Nemek'i bulmanı istiyorum," dedi, sesi parçalanmış bir törpü gibiydi.

Rani güldü. "Sana güveneceklerini mi sanıyorsun? Varrin'in onlara yaptıklarından sonra?"

"Bir zamanlar onlar için sinek öldüren ve sonra da kaşınan burunlarını kaşıyan kız olduğunu söyle." Titreyen parmaklarını kızın hareketsiz yüzünde gezdirdi. "Onun için gelmelerini iste."

"Peki onları tuzağa düşürecek misin?" "Onları da serbest bırakacağım."

Tanrıça uzun bir süre ona baktı, gözlerinin siyahında şimşekler çakıyordu. Sonra kız yere yığıldı, gözlerini kırpmadan gökyüzüne dikti.

"Seri!" Kelir onu göğsüne bastırıp parmaklarıyla boynundaki nabızı yoklarken Tyzen onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ardyll onun arkasında yere çöktü, kolları onun omuzlarını sarıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Kardeşimiz nasıl?"

"Nefes alıyor," dedi savaşçı, sesi kırılarak. "Kalbi atıyor."

"Yaşlı bir gezgin için kenara çekilmez misin?" diye sordu Preter'in arkasından, yüzü önce kan çanağına dönmüş, sonra neşeyle dolmuş, sonra da gümüş saçlı, yol lekeli ayaklarıyla solmuş figüre yer açarken inançsızlıkla gevşemiş bir ses.

Yüreği ağzına gelen Aerax, Lizzan'ı kollarına alarak ayağa kalktı.

"Peki ben bu et yığınıyla ne yapacağım?" Nemek ona sordu. "O öldü ve kalbinde kıvılcım yok."

"Onu iyileştiremez misin?"

"Kaşıntı avcısı mı? Saçlarımın arasında ama etime bağlı değil. Bunu yapmalısın."

Dehşet kalbini sıkıca kavradı. "Varrin'in büyüyle mi?"

Nemek aniden güldü. "O kurtlu bir kızamıktı, doğru. Ah, çok iyi. Onu bağladığınızda boğulmayacağından emin olacağım."

"Peki ya beyni?"

"Onun tamamını iyileştireceğim. Şimdi büyüü yap."

Kristal sarayın altına asla atmamaya yemin ettiği şey. Yine de burada her şeyi yapabiliyordu. Aerax kanıyla onun kolyesine bir kilit yaptı ve anahtarı çevirdi.

Vücudu kasıldı ve Nemek dudaklarını hızla Lizzan'ın kılere bastırarak kirpikleri kadar ağzına yumuşak bir şekilde üfledi. Göl mavisini ilk gördüğünde Aerax'ın kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı ve aldığı ilk nefes derin ve berraktı.

"Lizzan?" diye sordu kısık sesle ve Lizzan ona gülümsedi. O anda tüm dünya aydınlık göründü, kalbi doldu - sonra gözlerinde yüzen yaşları görünce aniden sıkıştı. "Lizzan mı?"

Adamın kollarında doğruldu, elleriyle yanaklarını kavradı. "*Hiçbir şey* Varrin gibi değilsin," dedi şiddetle. "*Hiçbir şeye.*"

"Yüz hariç," dedi Nemek.

Aerax'ın o canavara benzeyip benzemediği umurunda bile değildi. Çünkü Lizzan onun kollarındaydı ... ve yaraları sadece silik izlerdi. Merak içinde, Lizzan'ın

yüzünün yan tarafı. Ona her zaman güzel görünmüştü, bu yara izlerini her zaman onun gücünün bir işareti olarak görmüştü ama aynı zamanda onun laneti olduklarını keşfettiğinden beri onlara aynı gözle bakmıyordu. Şimdi hepsi yok olmuştu.

Lizzan'ın parmakları soluk çizgileri izlemek için yukarı kalktı ve kalın bir sesle, "Bunları götürdünüz mü?" diye sordu.

"Asla tam olarak silinemezler, çünkü en derin izler kalbinizde kaldı" dediler. "Ama bu işaret taşımaman gereken bir ağırlık. Bu, arayışlarını terk edenler için bir işarettir ve sen kız kardeşimin sana verdiği görevi tamamladın."

"Yani ben bir görevde *miydim*?" Lizzan

sordu. Nemek belli belirsiz gülümsedi.

"Sanmıyorum."

Belki de değildi, ama Aerax'a bir iyilik yapılmış ve bunun geri ödenmesi gerekiyormuş gibi geldi. Tam bir minnettarlıkla onlara baktı. "Sizi bu bağlardan kurtaracağız."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?"

"Bu şekilde," dedi Ardyl, parmaklarını kenetleyerek ayakta dururken. Yavaşça, eğilip bükülerek, bileklerini kışının altında çalıştırdı, sonra

bacaklarından aşağı ve öne doğru.

Nemek kıkırdadı. "Kaç yaşında olduğumu görüyor musun savaşı? Bunu asla yapamazdım."

"O zaman genç yüzünü takın," diye önerdi Aerax.

Parlayan gümüşü saçları, çizgisiz teni ve gülümsemelerinde belli belirsiz küçümseyici bir kıvrımla gerçekten de genç ve güzeldiler. "Hâlâ yapamıyorum."

"Sana yardım edeceğiz," dedi Lizzan ve Aerax isteksizce onu serbest bıraktı. "Eğer izin verirseniz ... ?"

Lizzan önlerine geçerken Aerax arkalarına geçti ve başlarını salladıklarında Nemek'in saçları yıldızlar gibi parıldadı. "Kaşıntı avcısı güvende olacak, çünkü benim bağımı taşıyor. Ama bana dokunursan, sadece acı çekersin hissediyorum."

"Biliyorum," dedi Aerax sessizce. "O yüzden elimizi çabuk tutalım."

Yavaşça Nemek'in hafif formunu kaldırdı ve sıcak bir kızarıklık cildini kasıp kavurdu, derinlere battı ve kaslarını ateşli bir yorgunlukla sarstı. Lizzan dikkatle bileklerini kalçalarının altından geçirmesine yardım ederken, acısı midesine yayıldı. Bir öksürük göğsünü parçaladı, balgamlı kan dilini kapladı ve Lizzan sonunda bileklerini çekmek için eğilmelerine yardım ederken güçlkle ayakta durabildi.

bilekleri ayaklarını geçiyor.

Nemek'in ayakları yere değdiği anda Aerax hırıltılı bir şekilde yere düştü, ölüyordu. Sonra şifacının solmuş elleri yüzüne dokundu ve tüm acılar hafifledi, hastalıklar yok oldu.

Bilekleri hâlâ bağlı olmasına rağmen Nemek ona, "Böylesi çok daha iyi," dedi.

"Dişlerini kullan," dedi Kelir yerden, kucağında hâlâ kıpırdamayan Seri'yi tutarken.

Nemek başını eğdiğinde, Ardyl kendi bileklerindeki düğümü çekiyormuş gibi yaparak gösterdi.

Umut gözlerini doldurdu ve dişlerini ipe geçirerek, bağ çözülene kadar çekiştirip durdular. Sonra sessizce hıçkırarak Aerax'ın yanında yere çöktüler.

Lizzan diğer yanına indi ve Caeb öne doğru bastırarak Nemek'in yanağını yaladı.

"Ah, güzelim," dedi sessizce, parmaklarını yanık yüzünde gezdirerek, kalın kürkleri arkalarında filizlenerek, kumdan düşen gümüş örgüyü koparıp Aerax'a dönmeden önce. "Sen Varrin değilsin. Onun hapsedeceği her şeyi sen serbest bırakacaksın ve bu yüzden bunu vermekten korkmuyorum."

Nasıl ki kaşıntı avcısı benim iyileştirici bağımı takıyorsa, sen de takabilirsin. Bu şekilde her zaman birlikte seyahat edebilirsiniz."

Her zaman. Duyguları göğsünü dolduran Aerax, "Biri Caeb'in olsun diye onu ikiye böler misin?" diye sordu.

Parmakları ustalıkla telleri birbirinden ayırdı. "İlk dokunuşta cildinizi yakıyor gibi görünebilir ama bu sadece Enam'ın gözünden gelen kalıcı ısıdır. Hiçbir zararı yok." Her iki örgüyü de Aerax'a verdiler, Aerax avucundaki yanığı hissetti. "Gümüş kemerden daha iyi bir kolye olur ve sen Bu dünyada seyahat etmeyi bitirdiyseniz, benim gelmem için dua edin, ben de sizin düğümlerinizi çözeyim. Şimdi ben de yola çıkmalıyım... ama önce bu kampta dolaşmalıyım."

Önce parmaklarını Seri'nin yanağında gezdirmek için durdular. Aerax, her zamanki gibi tatlı ve samimi bir şekilde kalçalarına sarılmak için kucağına sürünen Lizzan'a baktı.

Avuç içleri adamın yüzünü çerçevelerken bakışları da onunkileri aradı. "İyi misin?"

Boğazı düğümlendi, başını salladı. Tam olarak iyi değildi. Onu suyun içinde, gözlerini dikmiş kendisine bakarken gördükten sonra bir daha asla öyle olamayacaktı. Ama diğer tüm yollar . . . "Sen benimlesin," dedi usulca. "Bu yüzden diğer tüm erkeklerin ötesinde kutsanmış durumdayım."

Tatlı tatlı öptü onu, sonra başını omzuna yasladı. "Peki bundan sonra yolumuz bizi nereye götürecektir?"

"Muhtemelen yine de Vela'nın bizi soktuğu yol olacak," dedi ona sessizce, eli sırtını okşarken. "Çünkü hâlâ gerçekte olduğum kişi olmak zorundayım. Çünkü her zaman tamamen senin olsam da, yeni bir amacım ." "Peki neymiş o?"

Aerax derin bir iç çekti. "Preter'den büyü öğrenmek için."

Kadın geri çekilip şaşkınlıkla ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Yok Edici'ye karşı gerekli."

"Demek öyle." Dudaklarında dolgun bir gülümseme belirdi. "İyi bir büyücü olacaksın." Adam inledi. "Ne kadar çok ders almam gerekecek."

Onun ağzına karşı güldü. "Onları duvardaki bir delikten geçir. Bu dersleri her zaman çok sevmişsindir."

. Ve kızın da vardı. Homurdanarak onu kaldırdı.

Kadın sırttı, bacaklarını adamın beline dolayarak daha sıkı sarıldı. "Yolumuz bizi şimdi nereye götürüyor?"

"Tüm bu insanların göremeyeceği en yakın ağaca," diye homurdandı usulca. "Ve eğer onlardan biri bize rastlarsa, kendi derslerini alacaklar."

"Ve böylece Kothan'ın her zaman öğrenme ve gelişme geleneğini sürdüreceğiz." Ağzı sıcacıktı, onun boynunu yaladı. "Onlara ne öğreteceksin? Karını bir ağaca yaslayıp nasıl sikeceğini mi? Ona nasıl çığlık attıracağını mı?"

"O da var." Yine de yapacağı tek şey bu değildi. "Onlara onu nasıl sınırsız seveceklerini göstereceğim."

"Oh, Aerax." Onu doya doya öptü. "Yaptığın *her şeyde* bunu görüyorlar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

LIZZAN

Deve döndün mü?" Saxen bineğinin başında ona doğru gelirken Lizzan seslendi. Aerax ve Caeb ile çıktığı avlardan kalma yeni kürklerle birlikte bir yatak örtüsü eyere bağlanmıştı. Kolunda Nemek tarafından olmasa da tamamen iyileşmişti - teklif etmişlerdi ama Saxen dokunmalarına bile izin vermemişti.

"Zamanı geldi," dedi. "Babamın savaş lordları ondan daha iyi değil. Eğer daha fazla gecikirsem, dönecek bir Lith kalmayacak."

"Ve Krimathean savaşçılarının yakında gelmesinin bununla pek bir ilgisi olmamalı."

Paslı bir kahkaha attı. "Cesaret ve doğruluk sayesinde kurtuluşu buldun. Ben aynısını bulmayı ummuyorum ama herhangi bir Krimathean'ın beni öldürmesine izin vermeden önce yapmam gereken çok şey var."

Tıpkı şimdi birinin onu yapmak için aradığı gibi. Lizzan dudağını ısırdı. O savaşçı şimdi onun peşinde olsa da, Laina hakkında ona hiçbir şey söylememişti. Daha önce, iblisin elinden kurtulamayacakları düşünüldüğünde, bunun pek bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

Gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

"Önünüzdeki yolu biraz biliyorum."

"O zaman bana söyleme. Kendi yolumu çizmeyeli uzun yıllar oldu. Bırakın da o yolda neler olduğunu kendim keşfedeyim."

Lizzan başını salladı. "Ama senden iki iyilik isteyeceğim." "O zaman ben de sana iki iyilik yapacağım."

Onun verdiği cevap kadar kolay olmasını umuyordu. "Yok Edici'yi yendiğimizde, geri dönecek bir evi olmayan çok sayıda askeri olacak. Onlara gelebilecekleri bir yer vermenizi rica ediyorum."

onları kabul edecek birine ne kadar çaresizce ihtiyaç duyacaklarını anlayabilecek birkaç kişiden biri olun."

Başını sallamadan önce bir an boğazı düğümlendi. "Peki ya ikinci iyilik?"

"Eve Oana'daki kavşaktan mı dönüyorsunuz?"

"Dönüyorum."

"Doğuya gitmeden önce güneye, bir balıkçı kadının feribotun yanında beklediği nehre git. Orada ona hikayeni ve nereye gittiğini anlat bir zamanlar Yok Edici'nin peşinden giden bir oğlun bir gün ona karşı durabileceğini bilsin."

"İlris'in annesinden mi bahsediyorsunuz?"

Radreh'ten Koth'a koştururken, hikâyeyi paylaşacak zamanı olmamıştı. "Adını duydun mu?"

"Kampta tekrar tekrar anlatılan birkaç hikayeden biridir. Bu ve Lightgale'li Lizzan'ın hikayesi."

Lizzan memnun bir ifadeyle ona sırtıttı. "Yakında senden güzel hikâyeler duymayı umuyorum."

"Sadece daha önce anlatılanlardan daha iyi olabilirler," dedi devam etmeden önce. "İyi yolculuklar, Lightgale'li Lizzan."

Tamamen güvenli olacağını umamazdı. Yok Edici hâlâ geliyorken olmazdı. Gölün üzerinde, güneş sarı gökyüzünün kenarında parlak renklerle batıyordu. Daha fazla kar yağmış ve Koth'un büyük bir kısmı güneye akan mülteci nehirlerine katılmıştı bile. Yine de o ve Aerax yakında ters yöne gidecek, ittifaka kuzey topraklarına kadar eşlik edecek ve orada Yıkıcı'ya karşı duracak klanların sayısına dağılmış klanları da eklemeyi umacaklardı.

"Lizzan!"

Döndüğünde Mevida'nın, yanında Leydi Junica ile birlikte kendisine doğru geldiğini gördü. Kervan, bulmayı beklediklerinden tamamen farklı bir Koth'a varmıştı ve arabaları bütün bir diyarı destekleyemese de, paylaştıkları erzak kampın yükünü hafifletmişti. herkes nereye gideceğine karar verdi.

Ama Leydi Junicayı yanında görünce şaşırdı. "Radreh'e gitmek için yola çıkmadınız mı?"

Manastırın birçok kişiye barınak sağlayabileceği bir yer. Kraliyet ailesi yolculuğa çoktan başlamıştı. Mevida da yakında oraya dönecek, Lizzan'ın annesi ve kardeşleri de onların grubuna katılacaktı.

"Kral yerine ailenizle birlikte seyahat etmek için geciktim," dedi Leydi Junica. "Beni Koth'un yeniden inşasını denetlemek üzere bir konsey oluşturmakla görevlendirdi. Açıkçası Yok Edici gelene kadar pek bir şey yapamaz ama bu aynı zamanda plan yapmak için çok zamanımız olduğu anlamına da geliyor. ... ve ben de bunu yapmak istemedim. sizi bu konseye katılmaya davet etme fırsatını kaçırmayın."

Koth'u yeniden inşa etmek için mi? Lizzan iç çekti. "Ne olarak yeniden inşa edilecek?" "Her zaman olması gerektiği gibi... ama gerçekte."

Varrin'in yalanları olmadan. "Aerax'a sordun mu?"

Leydi Junica ona alaycı bir bakış attı. "Cevabını tekrarlamak zorunda mıyım?" "Reddetme homurtusundan daha fazlası mıydı?"

"Pek değil," diye güldü konsey üyesi. "Gerçi Koth'un olmadığı bir şeymiş gibi davranmayı bırakması gerektiğini söyledi. Ve ben bunun ne anlama geldiğini bile tam olarak bilmiyordum."

Lizzan omuz silkti. "Sadece Koth'un iddia ettiği gibi olmadığını. Koth'un İnsanın olmak istediği her şey olabileceği Koth fikri güzel bir fikir. Ancak sadece doğru olduğunu söylemek onu doğru yapmaz. Her zaman, *hiçbir zaman* doğru olmayacağının bilinciyle ulaşılmaya çalışılan bir hedeftir. Bu Her zaman çok çalışan ama yine de istediklerini elde edemeyen olacaktır. Bu yüzden Koth'un olmak istediği kişi olmak asla bitmeyecek bir mücadeledir. bitti."

"Ama bu çabaya değecek bir mücadele. Bu yüzden konseyde sizin sesinize ihtiyacımız olacak."

"Öyle değil," dedi Lizzan. "Çünkü bunu sana söyledim ve sen de dinledin. Ve benim hikayem tekrar tekrar anlatılacak. Ama Koth'ta kimsenin dinlemediği o kadar çok kişi var ki. İsterseniz annemle başlayın, çünkü o görmezden gelinen, unutulmuş ve dışlanan kişi olmanın ne demek olduğunu bilir. Ama Koth'un her zaman unuttuğu daha pek çok kişi var. Bu sesleri de konseyinize ekleyin ki onlar da duyulsun. Çünkü ben sadece sizinle konuşmak zorundayım, siz de beni duyuyor ve sesimi dikkate alıyorsunuz. Bu yüzden bir konseyde olmama gerek yok."

Leydi Junica içini çekti. "Yani sen de mi reddediyorsun?"

"Anlıyorum. Yine de bu Koth'u ya da halkını terk ettiğim anlamına gelmiyor. Onları her zaman koruyacağım. Ama Koth bende yaralar bıraktı ve gerçek değişimin gerçekleştiğini görene kadar onun kollarına dönmek istediğimden tam olarak emin değilim.

. ya da bunun yerine herkes Koth'un sahte imajına o kadar sıkı sarılacak ki her şey aynı olacak."

Leydi Junica tekrar içini çekmesine rağmen başını salladı. "Öyle olmadığını görmek için savaşıcağım."

"Ve bundan ne çıkaracağınızı görmek için sabırsızlanıyorum." Kadına sarıldı. "Size iyi yolculuklar."

Duvarlarla çevrili kamptan geriye kalanların , ittifakın kurduğu kampa doğru ilerlemeye devam etti. Riasa ve kızları burada kalana kadar Savaşçılar gelmişti ama Parsathean'lardan ikisi sabah kraliçelerine mesaj götürmek için yola çıkmıştı ve birkaç savaşçı çoktan yataklarına çekilmişti. Ama Seri, Ardyl ve Kelir'i hâlâ ateşin başında buldu ve onlara katıldı.

"Ders henüz bitmedi mi?"

Ardyl eliyle ormanın derinliklerini işaret etti. "Kısa bir süre önce orada yanan bir şey gördük."

Ama geri dönüyor olmalıydılar, çünkü Caeb gölgelerden çıkıp Lizzan'a doğru ilerledi ve yüzünü onunkine sürttü.

"Yine mi yandın?" diye sordu ve adam yanına yerleşmeden önce ona küçümseyen bir bakış attı. Bir kahkaha atarak adamın kafasını kaşdı, parmakları adamın kalın boynunu saran gümüş zincirin üzerinde gezindi.

Seri ateşin diğer tarafında, parmaklarının arasına sıkıştırdığı küçük bir kır çiçeğinin sapını tutuyordu. Lizzan izlerken yaprakları soldu ve Seri onu yere fırlattı.

"Şimdi de ben," dedi Kelir, elini ona uzatarak. İnatla başını salladı.

"Kılıcını her tuttuğunda elinde ölümü tutuyorsun," dedi ona. "Ama bundan korkmuyorsun."

"Çünkü onu nasıl kullanacağımı biliyorum," dedi ona.

"Pratik yaparak," diye işaret etti.

"Pratik yaparak," diye kabul etti. "Peki kaç kez kaydım? Ama kılıçla bir kayma sadece bir kesiktir. Şimdi bir hata yaparsam, kardeşimi öldürürüm. Bir öpücük şimdi, ve ben öldürürüm ..."

Ormana doğru el salladı ve Lizzan'ın kalbi, bakışları Aerax'ı bulduğunda her zaman olduğu gibi yerinden fırladı. Tyzen ve Preter onun önünde yürüyor olsalar da, her zaman önce kocasını görüyordu. Tatlı bir selamlama öpücüğüyle Aerax onun yanına yerleşti.

"Dersler nasıl gidiyor?" diye sordu ve Aerax sırtına rağmen Preter çaresizlik içinde inleyerek Ardyl'in yanına çöktü.

Keşiş, "Kuzey topraklarına olan yolculuktan sağ çıkamayacağız," dedi.

Tyzen alay etti. "Uçurumlardan atlamakla övünüyorsun. Bir ağaçtan atlayarak hayatta kalacağız."

Aerax ne olursa olsun hayatta kalacaktı. Ona, şimdi boğazının çukuruna yerleştirilmiş olan örgü kesesini tutan gümüş zincire baktı.

"Kız kardeşimden muhtemelen ne zaman haber alacağız?" Tyzen Kelir'e sordu. "Ferek ve Raceni'nin ona ulaşmak için Yanan Ovalar kadar uzağa gitmesi gerekmeyeceğini düşünüyorum."

"Yvenne ve Maddek muhtemelen Oana'dan mesajı almış ve yakında kuzeye doğru yola çıkmış olacaklar," dedi savaşçı. "Biz kuzey topraklarından dönene kadar onlar çoktan Krimathe'ye varmış olurlar."

"kadar çok hikâyeyi anlatmamız gerekecek," diye iç geçirdi Seri mutlulukla. "Wraith, ejderha ... ve Lizzan ile Aerax'ın bir iblisi öldürmesi *iki kez.*"

"Nihayet," dedi Lizzan. "Tekrarlamaya değer bir hikayem var."

"Ama bir yaşamak istemediğim bir şey," dedi Aerax ve hafif tonuna rağmen, onun ölümünü hatırlarken altında hala devam eden acıyı duydu.

"*Bunu bir* yaşamayacaksın." Kalbi dolu bir şekilde onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Yok Edici gelse bile. Çünkü onu da yeneceğiz."

Ve çünkü onların hikayesi henüz bitmemişti.

TEŞEKKÜRLER

Çalışmalarımı beğenen her okuyucuma sonsuz minnettarım, ancak bu seriye gelen tepkiler beni özellikle şaşırttı - teşekkür ederim
Kan ve Külden Bir Kalp'e şans veren herkese teşekkürlerimi sunuyorum ve umarım Lizzan ve Aerax'ın hikayesini de beğenmişsinizdir.

Her zaman olduğu gibi, editörüm Cindy Hwang'a muhteşem çalışmaları için teşekkür ederim.

sabır ve cesaret. Her zaman yolumu açan menajerim Nephele Tempest'e. Berkley'deki tüm ekip, bu kitabı muhteşem bir paket haline getirmek ve içindeki hikayeyi güçlendirmek için yaptıkları her şey için binlerce alkışı hak ediyor. Bu özel kitabın, etrafımızdaki dünya değişirken üretilmesi gibi ek bir zorluğu vardı.

Garip ve belirsiz bir dönemden geçiyorum ve bu karantina ve tecrit sırasında yazıyorum - yapım ve düzenleme ekipleri ve yine de bu kitap raflarda yerini almaya devam ediyor. Hepinize çok teşekkür ediyorum.

OceanofPDF.com

Milla Vane'in ilk Ejderhalar Buluşması
kitabına göz atmak için sayfayı çevirin

KAN VE KÜLDEN BİR KALP

Şimdi hazır!

OceanofPDF.com

MADDEK

C Komutan!" Maddek atını köprüye doğru sürerken genç bir Syssian askeri seslendi. "Bir şey vahşileri kaçırttı!"

Sabah güneşinin altında parıltıyan cıvalı miğferi ile asker nehrin karşı kıyısını işaret etti. Maddek kısırağını yavaşlattı, bakışları karşı kıyıyı taradı. Burası Lave'nin acımasız bir bölümüydü. Hızla akan suların her iki yanında, tepeler ve vadiler halinde eğilip bükülen taşlık zeminde seyrek otlar yetişiyordu. Farianlar'ın av partisi, Maddek'in görüş alanından gizlenmiş olan bu çukurlardan birinde kamp kurmuştu; Maddek buranın yerini çok iyi biliyordu ve nehir kıyısı boyunca askerler yerleştirmişti. vahşilerin geçmeye çalıştıklarında kullanabilecekleri vadiden çıkış yolu.

Yarı saydam derilerinin üzerini boyadıkları çamurla kaplanan Farianlar şimdi tüm bu yolları kullanarak vadiden çıkmaya çalışıyorlardı ama ortak bir saldırı halinde değil. Bunun yerine ateşin üzerine atılmış, istila edilmiş gübreden kurtulmaya çalışan bağırsak kurtları gibiydiler. Bazıları mızrak ve çivili sopalar taşıyordu ama çoğunun silahı yoktu, sanki kampta şaşırılmışlar ve silahlanmak yerine kaçmayı tercih . Maddek nehrin gürültüsünden onların çığlıklarını belli belirsiz duyuyordu.

"Bir tuzak çenesi mi?" Savaşçı atını yanına sürerken Maddek Kelir'e sordu. Eğer o dev yırtıcı sürüngenlerden biri ittifak ordusunun kampına saldırsaydı, Maddek oraya kaçan hiçbir askeri de azarlamazdı.

İkinci kaptan başını eğdi, koyu renk saç örgüleri omuzlarını okşuyordu. "Çok sessiz."

Öyleydi. Bir tuzak çenesi avına saldırana kadar sessizdi. Sonra sık sık trompet gibi bir kükreme çıkarırdı.

nehlin sesi.

Bir avuç vahşı, köprüye yaklaşmaya hazırlanır gibi Nehrin bu tarafı onlar için daha güvenli olmasa da, suyun karşısına kaçtılar. Maddek'in iki düzine atlı Parsathean savaşçısı ve bir avuç Askerler, Farianların saçsız başlarını kambur omuzlarından ayırmak için bekledi.

Farianları Lave'de tuttuğu yaklaşık sekiz yıl boyunca Maddek birçok kez vahşilerin ölüme doğru koştuğunu görmüştü. Hiçbir Farian'ın bir şeyden kaçtığına tanık olmamıştı.

"İşte orada!" diye bağırdı bir asker.

Vadiden çıkan taşlı patikadan geliyor. Bir Siva canavarı.

Askerler kahkahalarla homurdanırken Maddek Kelir'le bakıştı. Sarı bir dişlek kadar ağır ve bir mamut kadar uzun olmasına rağmen, bir siva hayvanı bir süt ineği kadar uysaldı. Genellikle paytak paytak yürürdü. Kambur sırtının üzerinde ve karnının yanlarını koruyan zırh kubbesi, sertleştirilmiş gagası ve kavisli pençeleriyle çürümüş kütükleri yırtıp kökleri kazıyor.

Yine de burada çok az kök ve kütük vardı. Siva canavarının dolaşmış olması gereken orman, nehrin aşağısında üç günlük mesafedeydi.

Siva için zorlu ve kanlı bir yolculuk. Kösele boynunda ve bacaklarında açılan yaralar saldırı izlerini gösteriyordu. Gagasından kan damlıyordu.

Yeşil köpük gibi. Maddek gerildi. "Zehirlenmiş."

Kelir de aynı şeyi görmüştü. "Silac zehri."

Lave'de yüzen iki kollu yılanlardan biri tarafından sokuldu. Farianlar kaçmakta haklıydı. Bu zehir önce yılanın avını zayıflattı, böylece nehir kıyılarından sürüklenip boğulabildi. Yılan tarafından sokulan hayvanların çoğu kaçamadı.

Ve kaçanlar da gerçekten kaçamadılar. Sadece sendeleyerek uzaklaştılar. Zayıflık onları uyuttu ve sanki beyinsiz, acıyı ve hareket eden her şeyi öldüren biri gibi uyandılar. Sonunda aklıktan ya da yaralarından öldüler. Ancak siva'nın zırhı onu kolay bir ölümden, özellikle de Farianların ilkel mızrak ve sopalarından koruyordu, bu yüzden hayatta kalmak için en iyi şans onun görüş alanından uzak durmaktı.

Vahşiler henüz görüş alanından çıkmamıştı. Siva ses çıkarsa bile Maddek bu mesafeden duyamazdı. Sessizce saldırdı ve hançer kadar uzun kıvrık pençeleriyle bir vahşiyi parçaladı. Vahşi kaçmaya çalışırken güçlü gagası başka bir Farian'ın bacağına ezdi.

Maddek o çığlıkları duydu. Ayrıca yakınlardaki genç bir Gogean askerinin, canavarın Farianlara saldırmasını izlerken yüzünün kanlar içinde kaldığını da duydu.

"Yani biz ... siva'nın bizim için vahşileri öldürmesine izin mi vereceğiz?"

Siva'ya baktı

yoldaşları, canavarın düşmanlarını parçalamasına sevinip sevinmemekte kararsızmış gibi tereddüt ediyorlardı.

Bu soru Maddeke yöneltilmemiş olsa da, Maddek soruyu yanıtladı. "O zaman kampımıza saldırmasını mı bekleyelim? Farian ya da insan olmamız umurunda değil. Hepimizi öldürecek," dedi. "Düşmanlar vardır ve canavarlar vardır. Her zaman önce canavarları öldürün, çünkü düşmanlar bir gün müttefik olurlar ama canavarlar asla."

Gogean askerinin Maddek'e sadece bir nesil önce düşman gözüyle baktığı gibi. Hatta belki de onu bir canavar olarak görürdü.

Genç askerin yanakları da aynı şeyi fark etmiş gibi renklendi.

Maddek kılıcını çekti. "Kelir?"

Savaşçı baltasını kaldırdı. "Hazır."

Maddek askerlere, "Biz karşıya geçerken köprüyü tutun," dedi.

Yanına bir düzine Parsathean atlısı aldı. Toynakları taş köprüden gürleyerek geçti. Siva hemen yeni bir odak noktası buldu, Maddek ve savaşçılarına saldırırken ıslak bir şekilde hırıliyordu.

Maddek, silak zehriyle delirmiş bir canavarla karşı karşıya kalacağını , bu sabah en sevdiği kısırağına binip nehre gitmezdi. Yine de onun favorisi olmasının bir nedeni vardı. Uzun boylu ve kaslı olmasına rağmen Parsathean atları gibi o da bir antilop kadar çevikti. Maddek'in bir işaretiyle siva'nın savurduğu pençeden kurtuldu. Canavarı geçer geçmez, siva'nın dikkati Kelir'e ve arkasındaki savaşçılara kaydı. Maddek'in kısırağı hızla döndü ve arka ayaklarının güçlü bir hamlesiyle öne fırladı.

Siva'nın yumuşak karnı gerçek bir hedef oluşturamayacak kadar yere yakındı; yeterince alçakta ve onu kesip açacak kadar yakında olan herhangi bir savaşçı, canavar öldüğünde ezilebilirdi. Yine de Maddek, canavarın köpüren gagasıyla her vuruşunda önce başını geriye attığını görmüştü.

Elinde kılıç, Maddek eyerinden fırladı. Siva'nın boyun kasları Kelir'e saldırmaya hazırlanırken gerildi. Bir homurtu koptu Maddek'in göğsü canavarın açıkta kalan boğazına doğru savruldu ve keskinleştirilmiş çelikten güçlü bir kesikle yarıldı. Ölümcül yaradan kan fışkırdı. Maddek savrulan pençelerin darbesinden kıl payı kurtuldu ve yuvarlanarak

sertleşmiş zeminde ilerledi ve çömelerek hızlıca durdu; yakındaki bir kayanın arkasında canavardan saklanan bir Farian'la yüz yüze geldi.

Kasları gerilmiş, elinde kanlı kılıcıyla Maddek hiç kıpırdamadı. Farian uzun parmaklı pençesinde kemik bir kılıç tutuyordu ama vahşi de hareketsizdi, Maddek'in sivri dişlerinin arasından çıkan tıslayan nefesi hissedebileceği kadar yakındaydı.

Solgun yüzünü çamur kaplamıştı. Vahşinin iri kulakları belli belirsiz kıpırdadı; savaşçıların hareketlerini seslerinden takip ettiğine şüphe yoktu. Maddek'in arkasında herkes sessizliğe gömülmüştü. Onun işaretini bekliyorlardı.

Bir işaret gelmeyecekti. Vahşiler nehrin bu tarafında kaldığı sürece, ittifak askerlerinin ve Parsathean savaşçıları kendi canlarını korumak dışında onları öldürmeyeceklerdi. Maddek, Farianların Lave'nin güneyinde, Kemik Tarlaları'ndan Tuz Denizi'ne kadar olan bölgeyi ele geçirmelerini umursamıyordu. Onları huzur içinde bırakacaktı. Yine de Lave'yi geçerlerse öleceklerdi.

Birçoğu öldü. Ama bu seferki kılıcını Maddek'e doğru kaldırmamıştı, yüzden ölmeyecekti.

Maddek yavaşça geri , bakışları çömelmiş vahşiden hiç ayrılmadı. Kısrağı usulca kişnedi. Gözleri hâlâ Farian'dayken eyerine doğru döndü.

Köprüye doğru at sürerlerken Kelir ona güldü. "Şimdi de o vahşinin kampımıza saldırmasını mı ?"

Maddek'in genç askere söylediği aynı sözlerle onu dürttü. Maddek sırttı, çünkü Kelir'in alayına rağmen savaşçının da aynı seçimi yapacağını biliyordu. Belki de vahşi, karşılaştığı her insana tecavüz etmek ve öldürmek niyetiyle nehri geçecekti.

Ama Maddek henüz yapmadığı bir şey için bir Farian'ı bile öldürmezdi.

Ancak vahşi nehri geçerse, Maddek onun kafasını omuzlarından ayırırdı.

Köprünün karşı ucundan onları izleyen atlı bir figür dikkatini çekti. Enox, birinci kaptanı -kampta olması gereken, nehir boyunca geçirdiği bir gecenin ardından kürklerinin içinde uyuyan-.

Ona hüzünlü bir bakış fırlatırken gümüş boncuklar koyu renk örgülerinde parlıyordu. "Emrinde bin savaşçı var. Kendi başınıza almak yerine o canavarı öldürmeleri için onları gönderemez miydiniz?"

Maddek kendisinin de savaşmak istemediği bir savaşa asla savaşçı göndermezdi. Enox da öyle. Eğer Maddek Lave'de olmasaydı

sabah, o hücumu yöneten ve çıldırmış siva'yı düşüren o olacaktı. "Savaşçılar köprüden geçerken bana eşlik ettiler," diye belirtti. "Benim bineğim onlarinkinden daha hızlıysa bu benim suçum değil."

Onun homurtusu Kelir'yankıladı. Yine de onu azarlamaya gelmediğini Maddek biliyordu.

Kısrağını onunkinin yanına çekerek, "Seni buraya getiren nedir?" diye sordu. "Dagoneh bir bölük Tolehi askeriyle geldi," dedi kadın, atını kampa doğru dizginledi. "Ve ittifak konseyinden size bir mesaj var."

Maddek kaşlarını çattı ve kısrağını hızlanması için teşvik etti. "Ne mesajı?" "Bana vermedi ama seninle konuşmak için bekliyor."

İçini bir huzursuzluk kapladı. Çok değil birkaç yıl önce o da ittifak konseyinden bir mesaj iletmişti.

Maddek Lave'de komutayı üstleneli sekiz yıl olmuştu. Takip eden altı yıl boyunca Maddek bir kez bile Yanan Düzlükler'e gitmemişti; ta ki ailesi konseyden ona bir gelin bulup evlendiğini görebilmek için üç yıllık bir izin talep edene kadar. Onun yokluğunda,

Ruguslu Iova ittifak ordusunun komutasını üstlenmişti. Ancak daha üç mevsim bile geçmeden, ittifak konseyi Maddek'e

Iova'ya -Rugusya kralı ölmüştü- bir mesajla nehre dönecek ve bu krallığın işleri komutaya devam edecekti. Iova her şey yoluna girdiğinde geri dönecekti. Ancak bir kış geçmesine rağmen dönmemişti.

Şimdi ittifak konseyi başka bir mesaj göndermişti ve Dagoneh bunun ne olduğunu Enox'a söylemeyecek miydi? Bu iyiye işaret olamazdı.

Yine de Kelir'in aklı daha mutlu bir rotaya girmişti. "Belki de sonunda sana bir gelin bulmuşlardır."

Ailesi. Maddek Lave'ye dönmüş olsa da, onun için hala bir gelin bulmayı planlıyorlardı - aralarındaki bağları güçlendirebilecek biri Parsathe ve ittifakı oluşturan beş krallık. Bir kraliyet kızı ya da soylu bir kadın.

Büyük olasılıkla, sadece iyi bir asker değil, aynı zamanda ölen Rugusya kralının halası olan Iova gibi bir kadın. Eğer Iova daha genç olsaydı ya da bir kızı olsaydı, Maddek onun çoktan evlenmiş olacağından şüpheleniyordu.

Her ne kadar ittifakı güçlendirmek için tasarlanmış bir evlilik olsa da, ailesi asla ona uygun olmayan bir gelin seçmezdi. Yine de soylu evler arasında bir savaşçı bulmak çok zor bir görev olabilirdi,

Maddek'in en yakın danışmanı olacağı için dürüst olacağından, asla yalan söylemeyeceğinden ya da sinsi bir dille konuşmayacağından şüphe yoktu. Eğer Toleh'liyse, o zaman keşişler tarafından eğitilecek, hem zeki hem de adil bir zekâyâ sahip olacaktı. Ve bir gün Parsathean kraliçesi olabilecek bir kadına yakışır şekilde - ve eğer annesinin onayını kazanmak istiyorsa - uzun boylu, güçlü ve yetenekli bir binici olacak ve ateşle yanan bir kalbe sahip olacaktı.

Maddek böyle bir kadınla tanışmak ve onu yatağına almak için can atardı. Çünkü sekiz yıl önce Lave'de komutayı devraldıktan sonra, Büyük İttifak Ordusu'nYüksek Komutanı birinden kürklerini paylaşmasını istediğinde, davet ile emir arasında pek fark olmadığına dair ailesinin uyarısını dikkate alarak bekâr kalmıştı. Burning Plains'e kısa süreli dönüşü sırasında hiç sevgili edinmemişti. Ebeveynleri zaten bir gelin arıyorlardı. Başka birine dokunmak Maddek'in o kadına vereceği yemine ihanet etmek gibi görünüyordu ve onunla henüz tanışmamış olması önemli değildi.

Sonunda yumruğundan daha yumuşak bir şeyi becermek ne güzel olurdu.

Parsathean'ın atını kampa doğru sürdüğü sırada Mamut derisi ve dişlerinden yapılmış çadırlar ittifak ordusunu barındırıyordu. Dagoneh yanında yüz asker getirmişti. Sanki Maddek'in çok sayıda Parsatheans ile ayrılmak.

Maddek'in yapacağı gibi, eğer bir düğün olacaksa.

Yine de düğün olmayacaktı. Yanında Kelir ve Enox'la komutanın çadırına girdi ve Tolehi adamın yüzüne bir bakış Maddek'e bir gelin haberi almayacağını söyledi.

Dagoneh hâlâ zırhını giyyordu ama miğferini çıkarmış, traşlı başını ortaya çıkarmıştı. Kararsızca Enox ve Kelir'e baktıktan sonra ciddi bakışlarını Maddek'inkilere çevirdi. "Belki de özel olarak konuşabiliriz, Komutan?"

Maddek sanki yumrukları ciğerlerini sıkmış gibi ona sıkıca, "Onların duyamayacağı hiçbir şey söyleyemezsin," dedi.

Yine de Dagoneh'in söylediklerini Maddek duymuyor gibiydi. Kulaklarındaki uğultudan dolayı.

Yine de Enox Maddek'in kabullenemediği şeyi de duymuş olmalıydı. Kaptana doğru hiddetle ilerledi, sanki onun yaklaşma tehdidi söylediği şeyi geri almaya ve tekrar ağzına tıkmaya zorladı. "Bu gerçek olamaz," diye tükürdü Enox. "*Olamaz.*"

"Öyle." Dagoneh'in cevabı ciddi ve kararlıydı. "Ran Aşev ve Ran Marek Temra Ana'nın kucağına geri döndüler."

Ran Ashev ve Ran Marek. Parsatheanlar onlara kraliçe ve kral diyorlardı. Maddek onlara anne ve baba diyordu.

Tüm öfkesi onu terk eden Enox, feryat figan dizlerinin üzerine çöktü. Yumruklarıyla, Temra Ana'nın yaptığı gibi dünyayı yeniden şekillendirebilecekmiş gibi yere vurdu. Sanki kraliçesini ve kralını o tanrıçanın ebedi pençesinden kurtarabilecekmış gibi.

Kelir başını geriye atmadan önce Maddek'in yanından hıçkırıklarla dolu sert bir nefes geldi. Savaşçının kederli feryadı sanki kanlı bir boğazdan kopmuş gibiydi.

Maddek'in kendi feryadı göğsünde kabarmıştı ama bu feryadı dindirecek bir şey yok gibiydi; keder çok derindi, içinde aniden bir oyuk açılmıştı.

"Nasıl?" Sesi o kadar boştu ki, Dagoneh'in onu nasıl duyduğunu bilmiyordu.

Yine de kaptan görmüş olmalı. Diğer adam üzüntüyle başını salladı. "Size verecek cevabım yok. Mesajım ve konseyden gelen emirler o kadar yalındı ki, Toleh'e büyük bir aceleyle gönderildiklerinden şüpheleniyorum."

"Haberci başka bir şey bilmiyor muydu?" Maddek kısık sesle sordu.

"Kraliçenizin ve kralınızın Syssia'da öldürüldüğüne dair sadece söylentiler var. Ama ben biliyorum ki

İster şehirde ister taşrada olsun, haydutlar, hayvanlar ya da hastalık olsun fark etmez." Özür dileyen derin bir sesle Dagoneh ellerini açtı. "Ben sadece burada komutayı üstleniyorum ve sizi kuzeye, Ephorn'a gönderiyorum."

İttifak konseyinin karşısına çıkmak ve ailesini neyin öldürdüğünü öğrenmek.

Kraliçesini ve kralını öldüren şey.

Kalbinde büyük ve acı verici bir boşluk vardı, yine de her şey gerçek dışı görünüyordu. Maddek bir savaşçının başına gelebilecek tehlikeleri biliyordu ama onların başına gelenleri hayal bile edemiyordu. Kraliçesi ve kralı çok güçlü ve çok zeki savaşçılardı. Yok Edici Anumith'ten kurtulup haydutlar tarafından öldürülmeleri inanılmazdı.

Bu yüzden konseyden cevaplar talep edecekti. Ve eğer haydutlar olsaydı, Maddek her birinin peşine düşerdi.

Cevaplar ve intikam. Ayaklarını hareket ettiren tek şey bir amaç gibi görünüyordu. Her nefes sıcak, ürpertici bir ıstıraptı. Maddek, odanın içinden çıktı.

Komutanın çadırı ve bulanık bir Parsathean yüzleri denizi gördüğü tek şeydi.
-Enox'un feryadı ve Kelir'in ulumasıyla çekilen savaşçılar.

Söylenmesi gereken kelimeleri üç kez söylemeye çalıştı. Her seferinde annesinin adında kırıldılar. Yine de yeterliydi. Anlayış ve keder, önünde duran savaşçıların arasından bir bıçak gibi kayarak Maddek'inki gibi kalpleri parçaladı. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar amaç.

Cevaplar. İntikam.

Eğer sahip olunabilseydi, Maddek ikisine de sahip olurdu.

Daha güçlü bir sesle, "Yanan Ovaların Süvarileri, kuzeye uçmaya hazır olun!" diye .

* * *

TParsathean ordusu yolculuklarına sessizce başladı, asık suratlı ve kederliydi. Sıkı at sürüyorlar, et ya da kürk avlamak için hiç duraklamıyorlardı;

Eyerleri yemekhaneleri, soğuk zemin ise yataklarıydı. Savaşta sertleşmiş kaslar bile ağrıyordu ama savaşçıların dudaklarından hiçbir şikâyet çıkmıyordu.

Günler geçtikçe keder yumuşadı ve şarkılar Parsatheans'ın dillerine geri döndü, şehvetli savaşçılardan ve efsanevi hükümdarlardan bahseden türküler ve gökyüzünün tonozunu kıran tanrıça Temra ve Yumruğunun darbesiyle dünyayı yeniden şekillendirdi, dünyanın çorak yüzünden yaşamın sağladı. Temra, sevgi dolu kollarıyla ölüleri sonsuz kucağına geri döndürür.

Ama gümüş parmaklı Rani, Maddek'in ailesini Temra'nın kollarına çok erken teslim etmişti.

Maddek'in yüz hatlarında keder taş gibi dursa da, savaşçılar şakalarını anlatırken granit ağzı bile yeniden gülümsedi. Derin sesi şarkıyla yükselmese de, savaş davullarının ritmi gibi kanında ritmi hissetti. Ancak kederi yumuşamadı; bunun yerine cevap ve intikam için yanıp tutuşan ihtiyacı, yaşlı kalbinin etrafında çelik gibi sertleşti.

Ephorn'un büyük şehrini çevreleyen beyaz taş duvar uzaktan görünene kadar ayın tam bir dönüşü geçti. Maddek sık sık Ephorn'un askerlerinin surlarla çevrili şehri ovanın öbür ucundan görmenin parlayan bir dağa bakmaya benzediğini söylediklerini duyardı.

Maddek, Ephorn'un bir dağa benzetilebileceğini kabul etti; kendi gübresinden oluşan bir tepenin üzerine inşa edilmiş, soluk, çömelmiş bir dağa.

Duvarlar hiçbir askerin göğsünü gururla kabartmamalıdır. O duvarlar gücü değil korkuyu simgeliyordu. Ephorn ve komşu diyarların şehirleri surlarını birbirlerinden ve ortak düşmanlarından korktukları için inşa etmişlerdi: kuzeydeki Parsathean atlıları ve güneydeki Farian vahşileri. Yine de surlar nesiller boyu hükümdarların kendi aralarında komplo kurup savaşmalarını engelleyememiş, Parsatheanların şehirlerini istila edip yağmalamasını önleyememiş ve onları vatandaşlarına tecavüz edip katleden kurtaramamıştı.

Ve bir nesil önce bu duvarlar, şehirlerin taş savunmalarını Parsathean av kamplarındaki deriden çadırları parçaladığı kolay parçalayan Yok Edici Anumith'i durduramamıştı.

Duvarlar güç değildi. *Yok* Edici'nin ardından Parsathe atlıları ile beş güney krallığı arasında kurulan ittifak gücü.

Bu ittifak aynı zamanda Maddek yaklaştığında Ephorn'un kapılarının ona açılmasının da sebebiydi. Bir nesil önce bir Parsathean'ın girişini engelleyen şehir şimdi onu içeri davet ediyordu. Vatandaşlar Maddek'e o kadar sıcak Maddek'in arkasından giden Parsathean ordusunu karşıladı, ancak bu yüzden ona sadece üç savaşçı eşlik etti.

Beyaz duvarın oluşturduğu gölgenin altında, solgun yanaklı çocuklar, güneşi sadece öğle vakti gören kerpiç evlerin arasında oynuyordu. Hayır Maddek ve savaşçıların, atlarının toynaklarını takırdatarak hızla geçmelerinin yarattığı rüzgâr dışında, esinti bayat havayı karıştırıyordu. arnavut kaldırımlı yol.

Toprak kiremitli çatıların ötesinde kalenin parlayan mavi kuleleri yükseliyordu ve Ephorn'un ihtişamının yer de kaleydi. Kalenin dış kapılarının ötesindeki büyük avluda, yemyeşil

Bahçeler parfümlerini havaya üflüyordu. Fıskiyeler pırıl pırıl mermer kurnalara akıyordu. Pazar tezgâhları rengârenk baharatlarla dolu kaplara sahipti ve göz kamaştırıcı bir ipek dizisi asılıydı. Açık masalarda, dağ gibi kızarmış etleri yıkamak için nehirler gibi bal likörü akıyordu.

Asla açlık ya da susuzluk çekmeyen bir şehirdi. Bazıları Muda'nın Efor'n'u kayırdığını, bu yüzden tarlalarının her zaman bereket verdiğini ve kuyularının hiç kurumadığını söylerdi.

Maddek hukuk tanrıçasının ekinleri ve suyu önemseyip bildiğini iddia edemezdi ama Ephorn'un konumunun onun iyiliğine yardımcı olduğunu düşünüyordu. Diğer dört güney krallığının ortasında Büyük İttifak'ı oluşturan Ephorn, sınırdaki şehirler kadar sık yağmalanmamış ya da saldırıya uğramamıştı. Ve çoğu yol -getirdikleri ticaretle birlikte- Parsathean veya Farian topraklarından geçmek yerine bölgeden geçen merkezi bir rota izliyordu, bu yüzden Ephornlu tüccarlar yabancı tüccarlardan ucuza mal alıyor ve mallarını diğer diyarlara kârla satıyordu.

Ama belki buna da tanrıçanın lütfu diyorlardı.

Maddek kalenin iç kapılarından geçti ve kaledeki dört büyük kulenin en yükseği olan Ay Kulesi'nin atından indi. Dikişsiz beyaz mermerden yapılmış duvarların tepesinde Gökyüzünü delen safir kule, Yok Edici kraliyet ailesini katledene kadar kraliyet kalesi olarak hizmet vermişti. Sonrasında pek çok soylu yaşamaya devam etse de hiç kimse kralın tahttaki yerini alamamıştı. Bunun yerine şehir Muda Sarayı'nın koruması altına ve kale Büyük İttifak'ın merkezi haline gelmiştir.

Maddek aradığı cevapları burada bulacaktı.

Hâlâ atının üzerinde oturan Kelir'e baktı. İri savaşçının kafası kulenin yüksekliğine bakarken iyice geriye eğilmişti.

Maddek'in kendisine baktığını fark ettiğinde Kelir'in yaralı yüz hatlarına kederli bir ifade yerleşti. "Ran Bantik'in hikâyelerini çocukluğumdan beri kalbime yakın tuttum. Bir gün onları kendi çocuklarıma anlatacaktım. Ama şimdi hepsinin yalan olduğunu biliyorum."

Uzun zaman önce Yanan Ovalar'da yaşayan kabileleri birleştirmiş olan efsanevi hırsız kral Parsathe'nin hikâyeleri. "Neden sahte?"

"Kimse Ephorn'un tacındaki inciye çalmak için o duvarlara tırmanamazdı. Yağlanmış çelikten bir duvara tırmanmak daha kolay."

"Öyle de . Ancak bir insan, başkalarının kolay olduğunu düşündüğü başarıları gerçekleştirerek efsane haline gelmez," dedi Maddek.

"O duvara tırmanmak zor olmaz. İmkansız olurdu."

Maddek de aynı fikirdeydi. Ancak bir insan başkalarının mümkün gördüğü şeyleri yaparak da efsane haline gelmez. "Bir insan, başkalarının mümkün gördüğü merdivenler?"

"Bu nasıl olabilir? Çocuklarıma Ran Bantik'in zirveye ulaştığında nasıl nefes nefese kaldığını anlatayım mı? Nasıl tutunduğunu anlatayım mı?"

"İnciyi çalarken yanan göğsünü?"

"Eğer Komutan Maddek üst odalara doğru koşsaydı, nefes nefese kalmazdı ve ben de kalmazdım." Bu sözler atından inmiş olan ve şimdi kara boyalı kaşlarını çatarak Kelir'e bakan Ardyl'den geldi. "Belki de her zaman atının üzerinde oturmak yerine daha sık yanında koşarsan, sen de zirveye soluksuz ulaşabilirsin."

Kelir yardım istiyormuş gibi Maddek'e baktı ama Maddek'in sunabileceği bir şey yoktu.

Onun yerine sadece gülerek onaylayabildi. Kelir'in eyeri çizmelerinden önce aşınacaktı.

"Kaleyi gördüğümde Ran Bantik'i düşünmüyorum," ekledi Ardyl Maddek'in dizginlerini tutarken. Savaşçılar ona içeride eşlik etmeyecek, atlarla birlikte avluda kalacaklardı. "Bunun yerine kraliyet ailesinin ne tür aptallar olduğunu merak ediyorum. Ay tanrıçasını onurlandırmak için görkemli bir kule inşa ettiler, oysa Muda'nın lütfu sayesinde hepsi refaha kavuştu."

"Bu nasıl bir hakaret?" Kelir kaşlarını çatarak ona baktı. "Muda'yı Vela . Hangi kız annesinin onurlandırıldığını görmek istemez ki?"

Ardyl'in yanıtı, birkaç adım arkasında at süren sessiz savaşçıya bir bakış atmak oldu. Danoh'un annesiyle olan kavgası neredeyse tüm hırsız-krallar kadar efsaneviydi. Pek çok Parsathean, Danoh'un konuştuğunu duydukları tek zamanın yaşlı kadına bağırdığı zamanlar olduğunu iddia ederdi.

Kelir sırtarak Ardyl'in söylediğini onaylamak için başını eğdi.

Kule merdivenlerindeki hareket Maddek'in dikkatini çekti. Mavi cüppeli bir seneschal yaklaşıyordu; kafası tıraşlı ve dudaklarını büzmüş, sıırım gibi bir Tolehi adamıydı.

Ömer. Maddek onu iyi tanıyordu. Seneschal ile ilk kez çocukken, ailesi konseyde konuşurken kuleyi ziyaret ettiğinde tanışmıştı. Bütün bir sabahı bir antre odasında geçirmiş ve Ömer onu bir antilop gibi izlemişti.

Bir drepa'yı titreyen uzuvları ve çarpan kalbiyle izler, yırtıcı kuşun iç organlarını yere dökcek orak pençesinden korkar.

Maddek'in ilk drepa avından kalma bir orak pençe boğazındaki deri kayıştan çoktan sarkmış olsa da Tolehi adamın iç organlarını dökmemişti. Onun yerine bir tabak kızarmış boa yemişti.

Maddek'in o sabahla ve o zamandan beri her buluşmayla ilgili hoş anıları vardı. Seneschal'ın olmasa bile.

"Komutan Maddek." Ömer elini buyurgan bir tavırla kulenin girişine doğru salladı. "Konsey sizi kabul etmeye hazır, eğer siz de hazırsanız

alındı."

Senyörün ses tonundaki şüphe Maddek'in öyle olamayacağını düşündürüyordu. "Öyleyim."

Maddek ona katılırken yaşlı adam burnunu çekti. "Dilerseniz önce size banyo odalarına kadar eşlik edeyim."

Maddek keyifle sırtarak basamakları tırmandı. "İstemiyorum."

At kokmaktan ya da kampın kirini teninde taşımaktan utanç duymuyordu. İttifaka hizmet etme ve onları koruma görevi İnsanlar savaşçıları ter ve pislik içinde bırakırdı ve o da bir savaşçının yaptığı işin temiz bir iş olduğunu iddia etmezdi.

Hal böyleyken, konsey bakanları onun savaş kanını her zaman yıkadığı için minnettar olmalıydılar, yoksa onların karşısına bir okyanus dolusu kan damlayarak çıkacaktı.

Omurgasında bir kılıç kadar çelik olan Ömer, Maddek'in bakışlarıyla karşılaşmak için başını geriye eğdi. "Bakanlarla görüşmeden önce giyinmeniz için size bir kaftan önerirdim ama dağ gibi etinizi örtecek kadar büyük bir kaftanımız yok. Ama ben bir mamut postunun dürülüp atınıza bağlandığını görmedim mi?"

Bir mamutun değil, bir bizonunkiydi ve kürk giymek için fazla sıcaktı. Son ayaz kuzeye yolculukları sırasında erimişti ve Maddek artık kürklerini uyumak dışında kullanmıyordu.

Basitçe, "Ben zaten giyindim," dedi.

Geniş bir kemerin üzerine katlanmış kırmızı keten. Kumaşın iç kısmı dizlerine kadar sarkıyordu. Yağmur yağdığında ya da soğuk olduğunda, daha uzun olan dış kısmı yukarı çekip omuzlarına örtebiliyordu ama şimdi neredeyse yere kadar iniyor, ayaklarını koruyan ve onu saran yumuşak deri botlarını gizliyordu.

Baldırları. Ketenin dış uzunluğu hareket kolaylığı sağlamak için ikiye ayrılmıştı ama ata binmediği ya da savaşmadığı sürece belden aşağısı bir güneylinin cübbesi kadar tenini gizliyordu.

O gün güneş yüksek ve sıcaktı, bu yüzden başka bir örtüye ihtiyacı yoktu -Ömer ise iki erkeğe yetecek kadar giyiyordu.

Güneyliler şehirlerini sadece duvarlarla örmekle kalmadılar. Askerleri savaşta olmadıkları zamanlarda bile vücutlarını ağır zırhlarla sarıyorlardı. Vatandaşlar soğuktan ya da rüzgârdan korunmaya ihtiyaç duymadıkları günlerde bile boyundan ayak bileğine kadar kumaşlarla sarınıyorlardı.

Bütün bir hayatı, sanki bir cenaze ateşi için sarılmış gibi geçirdiler.

Maddek hayatını yaşadığı gibi geçirdi. Ayın tam dönüşü boyunca seyahat etmişti, bu yüzden ata binmek için giyinmişti. Bir dövüş , bu yüzden zırh giymemişti ve göğsü deri baldric dışında çıplaktı.

Kılıcını omzunda taşıyordu. Alnında siyah boya yoktu.

tek gümüş, başparmağının dibini çevreleyen aile armasıydı; bir savaşın sonunda kan damlayacak olan ustura uçlu pençelerini saklamıştı.

İttifak ordusunun bir komutanı olmasına rağmen, Maddek bir savaştan sonra geldiği gibi görünseydi, kapılardan geçmesine izin vereceklerinden şüpheliydi. İttifak içindeki pek çok güneyli hâlâ Parsathean'ların Farian vahşilerinden biraz daha iyi olduğuna inanıyordu. Atlılar hâlâ akıncı ve hırsız olarak adlandırılıyordu ve medeniyetsizlerdi.

Maddek baskını hiç bilmiyordu. İlk atına binecek yaşa geldiğinde, Parsathe ile güney diyarları arasındaki ittifak sağlam bir şekilde kurulmuştu. Ama eğer medeniyet duvarların arkasına sinmek, her çıplak teni çarşafarla sarmak anlamına geliyorsa, Maddek barbar olmayı tercih ederdi.

Bir tanrının çağında, uygar duvarları toza , uygar şehirlerinin isimleri unutulduğunda, Parsathean tohumu yıkıntıların arasında hala güçlü bir şekilde büyüyecekti.

Ömer Maddek'in çıplak göğsüne umutsuz bir bakış attıktan sonra iç geçirdi ve kulenin girişindeki mermer zeminde yürümeye devam etti. Konsey odasının dışındaki antreye ulaşana kadar sessizlik içinde yürüdüler.

Senyör sessizce şöyle dedi: "Ran Aşev ve Ran Marek'in başına gelenleri büyük bir üzüntüyle öğrendim. Onlar her zaman en çok konsey ziyaretçilerini karşıladı. Onları tanıyanlar arasında şu anda onlar için yas tutmayan kimse olamaz."

Maddek başını eğdi ama başka bir yanıt vermedi.

Kırmızı bezi omzundan yukarı çekip göğsüne örttüğü için minnettar.

Ailesinin başına ne geldiğini henüz öğrenmemişti. Ancak Maddek cevaplar için Ömer'e baskı yapmayacaktı. İçini yakan sorular konsey odalarında sorulacaktı.

Anne, baba oğul arasında sorulmamış ya da söylenmemiş hiçbir şey kalmamıştı. Her Parsathean savaşçısı, hayatın önemli sözleri söylenmeden bırakılamayacak kadar belirsiz olduğunu bilirdi. Ve Lave'den ayrıldığından beri Maddek, cevapların ve -gerekirse- bir sonraki adımın ne olacağını düşünmek için çok zaman bulmuştu.

İntikam. Ailesinin ondan ne isteyebileceğini düşünmek için. Maddek onları son gördüğünde, kraliçesi ve kralı ona bir gelin bulmaktan ve Parsathe ile güney krallıkları arasındaki ittifakı güçlendirmekten bahsetmişlerdi.

Söylenmemiş hiçbir şey kalmamıştı ama yapılmamış çok şey vardı. Bu yüzden Maddek onların yerine bu işi bitirecekti.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Milla Vane takma adıyla aynı zamanda ödüllü ve *New York Times* çoksatan steampunk ve paranormal romantizm yazarıdır. Milla şu anda Oregon'da yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde
sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi kaydolun.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.